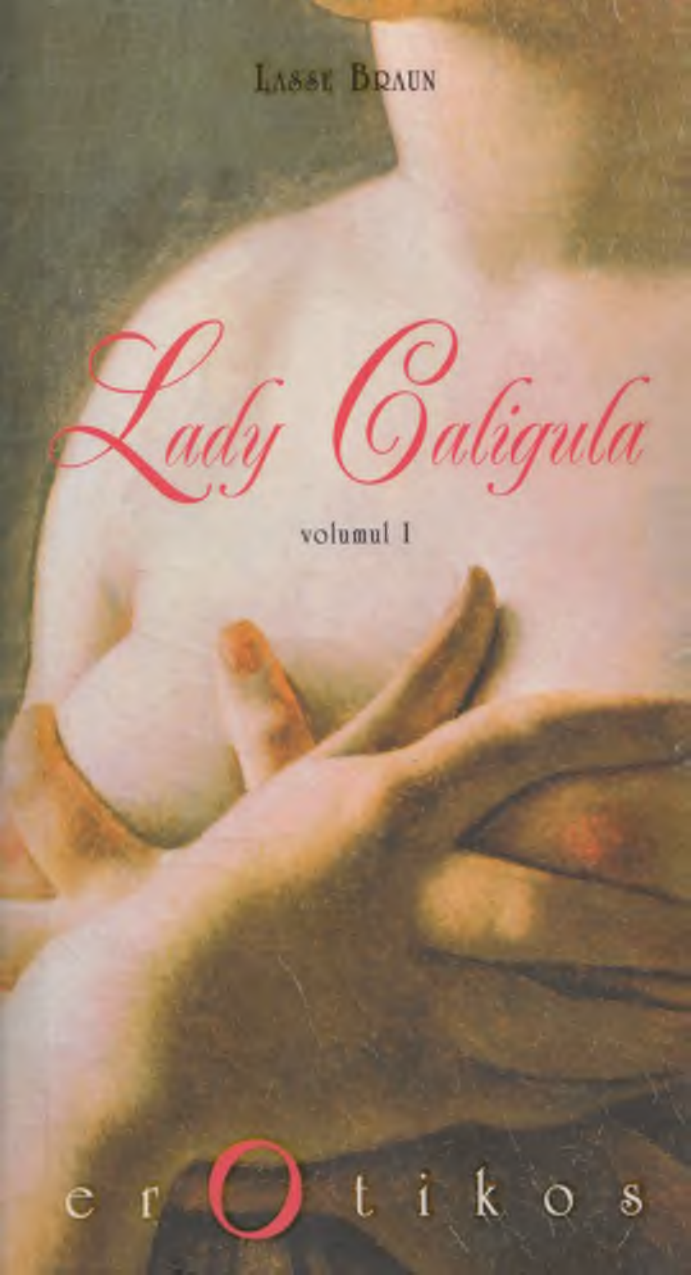

LASSE BRAUN

Lady Caligula

volumul I

e r **O** t i k o s

c r O t i k o s

LASSE BRAUN (pseudonimul lui Alberto Ferro) s-a născut în Algeria în 1936 și este scriitor și realizator franco-italian de filme pentru adulți. Braun a absolvit dreptul la Universitatea de Stat din Milano și și-a susținut doctoratul în drept internațional cu lucrarea *The Judiciary Censorship in the Western World*, care a stârnit numeroase controverse și a fost cenzurată. Supranumit „Părintele pornografiei moderne” de către revista *Escapade* în 1981, Braun s-a folosit de imunitatea oferită de apartenența sa la corpul diplomatic austriac pentru a deveni una dintre principalele figuri ale revoluției sexuale ale anilor '60-'70. Cel mai important militant pentru legalizarea pornografiei în Europa, regizor și scenarist de filme pentru adulți, a fost primul cineast care a proiectat o peliculă cu caracter sexual explicit la Festivalul Filmului de la Cannes, în 1974. În 1998, renunță la cariera de cineast, dedicându-se în întregime scrisului.

LASSE BRAUN

Lady Caligula

volumul I

Traducere din limba engleză
IRIS MANUELA GÎTLAN-ANGHEL

NEMIRA

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Gustave COURBET, *Le Sommeil*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRAUN, LASSE

Lady Caligula / Lasse Braun; trad.. Iris Manuela Gîtlan-Anghel. -
București: Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-275-5

I. Gîtlan-Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111-31=135.1

Lasse Braun
LADY CALIGULA

© Registered by the author with Writers Guild of America, west
#757103 and #762756, August/September 1999. All rights reserved.

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-275-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

*Exegi monumentum aeri perennius
Regalique situ pyramidum altius
Non omnes moriar.*

(Horațiu, circa 20 î.e.n.)

NOTA AUTORULUI

Dacă vă aflați în căutarea unei povești senzaționale pe care s-o citiți în timpul liber, această carte vă va întrece cu mult așteptările, dar trebuie să vă dau niște sfaturi preliminare.

ÎN PRIMUL RÂND: Ca și în cazul medicamentelor, aveți grijă ca *Lady Caligula* să nu ajungă în mâinile copiilor sau adolescenților! Vă sfătuiesc, de asemenea, să nu o arătați sau s-o împrumutați adulților prea naivi, sau cu probleme cardiace, sau prost informați în legătură cu tradițiile și obiceiurile lumii antice.

ÎN AL DOILEA RÂND: Dacă vreți într-adevăr să vă bucurați de lectura acestei cărți, începeți cu primul capitol și citiți-le pe celelalte în ordine! Nu săriți nici unul! Veți pierde legătura dintre evenimente și nu veți mai avea parte de plăcerea pe care cartea ar putea să v-o ofere dacă ați citi-o în ordinea în care am scris-o.

ÎN AL TREILEA RÂND: Citiți atât „Nota autorului“, cât și cele două eseuri scurte pe care le-am introdus în „Anexă“. Pentru că *Lady Caligula* vă va purta cu două mii de ani înapoi în timp, este important să cunoașteți câteva

lucruri fundamentale despre cultura, religiile și tradițiile romane, cât și traducerea anumitor termeni din latină.

ÎN AL PATRULEA RÂND: La sfârșitul cărții, veți găsi un Glosar. Acesta conține aproximativ trei sute de cuvinte și expresii pe care le puteți consulta nu doar ca să înțelegeți traducerea termenilor din latină, ci și ca să vă îmbunătățiți cunoștințele referitoare la mitologia greco-romană și la similitudinile politico-filozofice dintre Antichitate și vremurile moderne.

* * *

Înainte de a porni în marea aventură pe care v-o propune romanul meu, vreau să vă spun că am scris *Lady Caligula* cu scopul precis de a le oferi cititorilor mei o poveste incitantă dintr-o perioadă istorică fascinantă, *neatinasă de dogmele creștine*.

Religia monoteistă, care domină lumea modernă, influențând toate aspectele vieții umane, nu exista sub nici o formă sau culoare în timpul lui Caligula. Nimeni nu flutura Biblia, invocând „păcatul” în numele unui singur Dumnezeu, pentru că nici Biblia, nici „păcatul” și nici Dumnezeul unic nu existau în religiile politeiste și în mitologia lumii greco-romane.

Ideea de „vinovăție” era complet necunoscută astfel încât „căința” era inutilă. Nimeni nu cunoștea „poruncile divine” cu excepția unei minorități nesemnificative de evrei, care trăiau într-un colț îndepărtat al uriașului Imperiu Roman. Sute de tradiții și religii diferite au înflorit în timpul Păcii Romane (*Pax Romana*). Oamenii erau liberi să se închine unui singur zeu sau zeite ori mai multora sau tuturor

divinităților dacă așa voiau. Nici o religie nu era considerată superioară celorlalte.

Perioada domniei împăratului Caligula poartă amprentele civilizației occidentale, pe care au întemeiat-o, cu trei mii de ani înaintea lui, mari conducători și oameni extraordinari – din Sumer până în Egipt, din Babilon până în Persia sau din Grecia până în Roma. Ei au construit monumente fantastice, orașe, drumuri, poduri și canale uimitoare, au scris poeme răvășitoare, au zămislit opere de o frumusețe unică în toate domeniile muzelor, au stabilit legi fundamentale, au înființat instituțiile politice, gildele și comerțul, care reprezintă fundamentul epocii moderne, și au organizat societăți fără implicarea Dumnezeului unic sau a „poruncilor sale divine“.

Și acum fiți atenți la următorul lucru de o importanță covârșitoare:

În Antichitate, sexul nu era considerat un păcat!

Ideea potrivit căreia „sexul de dragul sexului“ reprezintă un păcat, ceva rău și imoral, era complet necunoscută. Preoții, profesorii sau părinții nu se repezeau mânioși asupra copiilor sau adulților, spunându-le să-și controleze impulsurile sexuale. Oamenii ar fi izbucnit în râs dacă cineva le-ar fi cerut un lucru atât de absurd.

Ca majoritatea oamenilor care trăiau în vremurile acelea, romanii își începeau viața sexuală la o vârstă fragedă, pentru că se dezvoltă mai repede decât copiii din epoca modernă. Uneori, făceau dragoste cu rudele, apropiate sau îndepărtate, alteori în locuri publice, așa cum se întâmpla în timpul banchetelor, sau poate chiar cu animale.

Fanteziile le erau zămislite de nenumărați zei și zeițe, de semizeii, eroi, nimfe, satiri și vrăjitoare, care explorau teritoriile sexuale fără limite și opreliști.

Faptele legendare ale acestor personaje mitologice erau așternute pe hârtie pentru ca toată lumea să le citească în voie. Picturile, frescele, statuile, obiectele, comediile care înfățișau femeia în deplină nuditate, dar și falusuri, penisuri în erecție sau actul sexual explicit, puteau fi văzute pretutindeni.

Cuvântul „pornografie“ nu exista. Și nu avea de ce să existe de vreme ce nimeni nu făcea diferența între arta care înfățișa actul sexual și alte forme de artă. Arta era artă și atât. Dacă vreți să aflați cum, când și de ce a apărut cuvântul „pornografie“ în lumea modernă, citiți eseul meu din Anexa1.

Prostituția era respectată, având adesea conotații religioase sau motive corelate cu educația, conștientizarea propriei senzualități, autoperfecționarea, frumusețea fizică și dorințele naturale. Ghilda Prostituatelor din Roma primea fonduri de la clienți bogați și luminați, dar și de la stat, pentru a-i iniția pe novici în arta sexului.

Aventurile extraconjugale erau o practică comună. Nu aveau consecințe grave – în afară de crizele spontane, uneori violente, de gelozie, pe care oamenii și animalele o simt deopotrivă atunci când se tem că obiectul dorinței lor poate să ajungă în mâinile rivalilor. Adulterul devenea o problemă pentru o femeie căsătorită numai dacă sămânța altui bărbat, nu a soțului ei, îi rămânea sădită în pântec. În acest caz, soțul intenta acțiune de divorț (adesea chiar la cererea consoartei) și acest lucru rezolva problema.

Produsele contraceptive egiptene, obținute din extracte de acacia (folosite și astăzi la fabricarea spermicidelor) și ali-fule grecești, bazate pe ulei de măsline, folosite pentru prevenirea unei sarcini nedorite, erau recomandate de vraci și chiar de Aristotel, celebrul filozof și naturalist grec. Bolile venerice erau practic necunoscute. Sifilisul a ajuns în

Europa după ce Columb a descoperit Americile – la o mie cinci sute de ani după Caligula.

Avortul era practicat pe scară largă și era permis tuturor femeilor, indiferent de vârstă. Virginitatea reprezenta o condiție numai pentru tinerele destinate încă din pruncie cultului zeiței romane Vesta, stăpâna focului sacru. Dar pentru că la templu slujeau doar șase vestale, care, după treizeci de ani, puteau fi dezlegate de jurămintele de castitate, putem spune că virginitatea era o excepție, nu o regulă.

Dezvirginarea era un proces pus adesea în practică de mame sau de moașe cu ajutorul unor obiecte sub formă de falus pentru a le elibera pe fete de un „defect” stânjenitor.

Pentru că oamenii erau liberi să facă sex, fără ca acesta să fie considerat un „păcat”, nimeni nu comitea acte sexuale violente sau delictes precum violuri, torturi sexuale sau crime în serie.

* * *

Ținând seama de aceste circumstanțe istorice reale, cum aş putea să nu le spun adevărul cititorilor mei? Ar trebui oare să procedez ca unii dintre cei mai buni romancieri moderni precum Robert Graves (*1) și Culleen McCullough (*2), care – în ciuda erudiției lor vaste în domeniul istoric și a stilului lor literar fantastic – își înfățișează personajele din Roma antică gândind și acționând în funcție de valorile sexuale creștine, atât de restrictive, valori care nu erau cunoscute în perioada descrisă de cei doi autori?

N-aș putea niciodată să fac asta. Aș trăda spiritul timpului și propriile concepții dacă m-aș ascunde în spatele insinuărilor, ipotezelor, exprimărilor pompoase sau minciunilor sfruntate

doar pentru a-mi modela personajele în funcție de dogmele morale de astăzi. Ar fi absurd și necinstit să portretizez Antichitatea ca și când aş crede că sexul este un „păcat“.

Drept urmare, am hotărât să redau într-un mod explicit episoadele sexuale.

Dacă vă atrag istoria și personajele romane, dar nu puteți să citiți descrierile exacte ale comportamentului și practicilor lor sexuale nestăvilite, atunci nu citiți *Lady Caligula*, lecturând în schimb operele minunate ale autorilor pe care i-am menționat puțin mai devreme! Ele sunt „frumos“ cenzurate și se conformează dogmelor morale din vremurile moderne.

Dacă sunteți destul de maturi și aveți curajul să citiți romanul meu, nu comparați sistemul vostru de valori cu cel al personajelor mele. Cartea de față nu intenționează să vă schimbe convingerile și nici nu vă recomand să adoptați comportamentul sexual al personajelor portretizate.

Dacă credeți cu tărie că este un păcat să faci sex de dragul sexului, v-ați putea simți jigniți de sinceritatea prozei mele și de scenele sexuale prezentate „pe viu“. În acest caz, vă sugerez să nu cumpărați această carte sau să întrerupeți imediat lectura romanului *Lady Caligula*.

* * *

Lady Caligula nu este un roman istoric. Asta înseamnă că nu m-am implicat în interpretări sau teorii plătitoare și didactice, adoptate de istorici, care urmăresc să redea faptele reale, nu o poveste de ficțiune.

Vreau să înțelegeți însă referirile și conexiunile istorice și genealogice care stau la baza romanului meu. Ele sunt

exacte, așa cum au fost menționate de istoricii din trecut. Cu toate acestea, foarte multe documente originale s-au pierdut, au fost ascunse sau distruse în mod deliberat, asemenea lacune făcând loc interpretărilor neplauzibile.

De aceea, am apelat la studiile mele de legislație romană, la pasiunea mea de-o viață pentru istoria, politica, mitologia și tradiția romană, ca și la cercetările pe care le-am efectuat asupra personajelor, conflictelor, geografiei și eroilor din Roma precreștină ca să contest toate datele și informațiile eronate din operele „savanților” lumii moderne.

Caligula a provocat, în mod deosebit, foarte multe controverse. Relatările referitoare la doamna sa abundă în inadvertențe devenite adevăruri, în ciuda faptului că nu sunt sprijinite de documente din perioada în care a condus imperiul (patru ani) sau cu anii și deceniile imediat următoare.

Cu mult timp în urmă, când am început să citesc despre viața lui Caligula, informațiile eronate m-au lăsat practic fără grai. Majoritatea oamenilor de știință și a romancierilor îl stigmatizau pe acest tânăr, etichetându-l cu epitete de genul „monstru” sau „nebun”, când toate cunoștințele lor despre Caligula se bazau pe „operele” scrise de *doi* – subliniez, de *doi* – istorici romani prea puțin demni de încredere (Suetoniu și Dio Cassius), care au scris despre Caligula *după șaiszeci sau chiar o sută optzeci de ani de la moartea lui*. Și cu cât am citit mai mult printre rânduri, cu atât am înțeles mai bine originea acestei animozități.

Da... aceeași invidie viscerală, aceleași gelozie și fătărnicie, aceeași moralitate dezgustătoare, care aruncă cu minciuni și calomnii asupra tuturor rebelilor ce-au luptat de-a lungul istoriei împotriva „adeptilor statu-quoului”, toate aceste arme au fost îndreptate împotriva lui Caligula.

Un rol în acest proces de defăimare l-au avut *boni* – „cei mai buni” – o facțiune romană de dreapta, întemeiată de Cato Cenzorul cu două secole înainte de Caligula, responsabilă pentru asasinarea lui Iuliu Cezar. În asta au fost implicați și „moralisti” creștini din Evul Mediu, care erau obișnuiți să-i tortureze și să-i ucidă pe toți cei care nu se conformau dogmelor morale, promovate până în ziua de astăzi de lacheii lor.

Ei și-au vărsat cu toții ura aprigă asupra împăratului roman, al cărui stil de viață extravagant și lipsit de pudoare și mod de guvernare revoluționar arienințau vechile legi ale unei societăți romane rigide, dar și politica conspirativă a Senatului.

Câțiva istorici cu vederi liberale din secolul XX, precum Antony A. Barrett (*3), au respins poveștile caraghioase despre Caligula, considerându-le nefondate și exagerate, și chiar istoricii conservatori sunt de acord că lucrările celor doi autori – Suetoniu și Dio Cassius – se bazează pe zvonuri și aluzii neîntemeiate.

Iată ce scriu autorii Enciclopediei Britanice despre opera lui Suetoniu *De Vita Caesarum* (*4): „Este presărată cu zvonuri și anecdote fără o cercetare exhaustivă care să le stabilească autenticitatea”, iar despre *Romanika* (*5) scrisă de Dio Cassius: „Nu este o operă notabilă prin imparțialitate sau autoritate critică în domeniul istoric.”

Cu toate acestea, procesul de defăimare inițiat de Suetoniu și Dio Cassius a fost reiterat, sub diverse forme, de majoritatea istoricilor – antici și moderni – creând în jurul lui Caligula o pânză de monstruozități și fărădelegi. Dar iată ce-ar trebui să mă întrebați: „Ce te-a făcut să crezi, Lasse Braun, că tânărul stăpânitor al Romei a fost un împărat însemnat, curajos și hotărât, care – în scurta sa

domnie – și-a influențat cu atâta pasiune contemporanii, după cum reiese din romanul tău?”

Singura sursă demnă de încredere despre viața și moștenirea lui Caligula ar fi fost lucrările renumitului istoric roman Caius Corneliu Tacit, scrise după șaptezeci de ani de la moartea lui Caligula. Oare grija lui Tacit pentru autenticitatea istorică a aruncat o altă lumină asupra vieții prietenului nostru „Cal“?

Și așa m-am hotărât să pornesc la acțiune. În absența unor documente autentice, am acordat atenție faptelor istorice și mi-am pus imaginația la contribuție.

Volumele VI – X din *Analele* lui Tacit (*6) – exact cele cinci volume dedicate lui Caligula – s-au „pierdut“. Această operă extraordinară era compusă din șaisprezece volume și se referea în exclusivitate la domniile împăraților din dinastia Iulio-Claudică după Augustus – Tiberius, douăzeci și trei de ani; Caligula, patru ani; Claudius, doisprezece ani; Nero, paisprezece ani.

Ținând cont de faptul că primele cinci volume analizează numeroasele campanii militare și evenimente importante din timpul domniei de douăzeci și trei de ani a lui Tiberius, iar volumele VI și VII vorbesc despre marile realizări ale lui Claudius, cuceritorul Britaniei, care a condus imperiul douăzeci și șase de ani, cât și despre viața și politica lui Nero, m-am întrebat adesea de ce un istoric atât de serios ca Tacit a dedicat cinci volume domniei atât de scurte a lui Caligula (patru ani).

Și de ce au dispărut tocmai „aceste“ volume? De ce „acestea“ și nu altele? Nu este oare o coincidență care ridică multe semne de întrebare?

Din informațiile pe care le avem de la Suetoniu, Caligula era un nebun, cu proiecte nebunești. Conform lui

Dio Cassius, acest împărat n-a cucerit nici un teritoriu, făcându-și doar o scurtă apariție în fruntea unei armate de două sute cincizeci de mii de oameni (!) pe malul sudic al Canalului Britanic cu intenția de a traversa apele agitate și de a pătrunde cu legiunile sale pe pământul Britaniei, dar în final, s-a răzgândit și s-a întors la Roma.

Așadar...? De ce a acordat Tacit atâtea volume unei scurte perioade în care practic nu s-a întâmplat „nimic”? În cazul acesta, cuvintele lui Albert Einstein sunt extrem de relevante: „Imaginația este mult mai importantă decât cunoașterea.”

Nimeni nu va reuși să mă convingă vreodată că volumele lui Tacit au dispărut din pură coincidență. Și nimeni nu va reuși să mă convingă de faptul că – dedicând domniei atât de scurte a lui Caligula același număr de volume pe care le-a dedicat domniilor de cinci ori mai lungi ale celorlalți împărați din dinastia Iulio-Claudică – Tacit n-a făcut altceva decât să relateze aceleași anecdote absurde pe care le-a redat în scrierile sale contemporanul lui, Suetoniu. Ați putea să credeți așa ceva?

În romanul meu, vă ofer propria mea interpretare a primelor douăsprezece luni ale domniei lui Caligula, iar epilogul rezumă evenimentele istorice care s-au pus în mișcare în timpul acestui an. M-am axat asupra conflictului dintre prințul libertin și genial, din dinastia Iulia, care a devenit împărat la vârsta de douăzeci și patru de ani, și membrii *boni* – oponenții politicii sale revoluționare – care îl invidiau pentru succesul de care se bucura în rândul poporului roman. Ei conspirau, ca de obicei, să-i asasineze pe oamenii mari ai istoriei pentru a-și scoate în evidență propria insignifianță. Vom vedea cum a reușit Caligula să-i reducă la tăcere.

Personajele istorice ca sora lui – splendida și roșcata Drusilla (nouăsprezece ani); surorile lor mai mici – Lesbia (treisprezece ani) și Agrippinilla (paisprezece ani); unchiul lor bâlbâit Claudius (patruzeci și șapte de ani); verișoara lor – senzuala Valeria Messalina (șaptesprezece ani) – sunt implicate, direct sau indirect, în scenariul erotico-politic al romanului meu.

Prietenia de-o viață între Caligula și prințul iudeu Irod Agrippa (patruzeci și șapte de ani), nepotul lui Irod cel Mare; dansul Celor Șapte Văluri al nepoatei lui Agrippa, prințesa Salomeea (douăzeci și unu de ani); relațiile politice tensionate între împărat și Naevius Sutorius Macro (treizeci și cinci de ani), prefectul gărzilor pretoriene, și aventura lui Caligula cu soția lui Macro, Ennia Sabina (douăzeci și cinci de ani) sunt menționate în analele istorice. Aceste personaje își interpretează rolurile în funcție de vârsta lor corectă (uneori diferită de cea estimată de istorici), de trăsăturile fizice, de obiceiurile și fanteziile lor.

Personajele secundare ca părinții Messalinei – Domitia Lepida și Valerius Messalla Barbatus, bunica ei – Antonia Maior (fiica lui Marc Antoniu și a Octaviei, sora lui Augustus), unchiul ei – G. Domitius Ahenobarbus (fiul Antoniei și presupusul tată al viitorului împărat Nero) fac parte din istoria dinastiei Iulio-Claudiene. În cazul lui Servius Sulpicius Galba, generalul armatei romane și viitorul împărat după Nero, mi-am permis libertatea de a-i încredința comanda legiunilor romane staționate lângă granița cu Germania cu doi ani mai devreme decât consemnează datele istorice.

Referitor la Lady Caligula, am identificat-o cu Livia Orestilla, o tânără care s-a căsătorit cu Caligula în perioada în care începe povestea mea. Recunosc că am depășit granițele istoriei, transformând-o în personajul principal al

acestei cărți, în ciuda faptului că – deși numele ei apare în manualele de istorie – viața și personalitatea ei nu sunt definite de istorici, rămânând învăluite în mister. Am umplut, așadar, aceste conuri de umbră cu date imaginare, conferindu-i Liviei Orestilla identitatea unei prințese din Britania. Veți descoperi singuri acest lucru citind paginile romanului meu.

Datele tuturor evenimentelor sunt exacte – atât cât pot fi datele istorice din Antichitate. În Anexa 2, am inclus aprecierile mele legate de discrepanțele dintre calendarul roman și cel creștin.

Deoarece *Lady Caligula* conține mai multe scene sexuale pe care le-am creat fără să țin seama de moralitatea academică modernă, mă aștept să primesc aceleași critici pe care le-a primit Caligula din partea moraliștilor *boni* ai timpului său. Cu toate acestea, dacă cineva v-ar spune că datele istorice sau vârsta anumitor personaje sunt incorecte, fiți convinși că... sunt la curent cu TOATE datele istorice care apar în manualele de istorie. Uneori, însă, nu sunt de acord cu ele și – credeți-mă! – nici un savant nu va reuși să mă convingă că mă înșel.

* * *

În final, aș vrea să spun câteva cuvinte despre limbajul pe care l-am abordat și despre câteva licențe literare pe care mi-am permis să le introduc în text.

Pentru a reda atmosfera Romei antice, am folosit construcții sintactice și abordări lingvistice din limbile mele materne – franceza și italiana. Dar în același timp, pentru că engleza mea trebuia să-i atragă pe cititorii tineri,

am utilizat câteva cuvinte și expresii moderne, ca de exemplu: *Okay!*, *No way!* (Nici vorbă!), *Berserk!* (Ai căpiat!), *No kidding!* (Nu zău! Nu mai spune!), *Cool!* (Fain! Mișto! Bestial!) etc., expresii care ar putea să pară ciudate în gura romanilor din Antichitate.

Utilizarea acestor cuvinte, împreună cu descrierea pieselor vestimentare transparente, în stil modern, a încălțăminteii cu tocuri stiletto și a lenjeriei intime din dantelă, sugerează faptul că strecurarea jargonului modern în Roma antică nu este o pură întâmplare, ci o alegere deliberată pentru a scoate în evidență legătura evidentă dintre povestea mea, politica americană contemporană și moralitatea lumii moderne, aspecte care joacă un rol extrem de important în romanul meu.

Ca să echilibrez balanța licențelor moderne, am folosit diverse expresii latine pentru ca cititorul să rămână ancorat în Antichitate, dar am plasat traducerea între paranteze imediat după cuvintele din latină (în loc să le așez în josul paginii), deoarece cred că este mult mai bine să le citești imediat sensul, chiar dacă uneori acest lucru încetinește ritmul lecturii. Puteți găsi explicațiile mult mai detaliate ale acestor termeni în Glosarul de la sfârșitul cărții.

În acest context, veți observa că folosesc atât numerele romane ca să redau anii (iar în paranteze echivalentul lor din calendarul modern), cât și termeni din calendarul roman: *Calende* (prima zi a fiecărei luni); *Nonae* (dată flexibilă semnificând a cincea și a șaptea zi a lunii, pe care eu am fixat-o în mod arbitrar în ziua a noua a fiecărei luni, pentru că *Nonae* seamănă cu nouă); și *Ide* (nume bine cunoscut și astăzi, care indică a cincisprezecea zi a lunii).

Printre alte licențe lingvistice, veți observa că folosesc adjectivul „*Britannian*“ (britan) în loc de „*Britannic*“ sau

„British“, pentru că am considerat că trebuie să delimitez cumva oamenii și lucrurile care provin din Britania contemporană de Roma antică. În plus, britanicii moderni se deosebesc de băștinașii „britani“.

Mi-am permis o altă licență literară atunci când am folosit cuvintele „oră“ și „minut“, pentru că aceste entități moderne nu existau în perioada greco-romană. Dar ar fi fost extrem de dificil să folosesc unitățile romane de măsurare a timpului, deoarece ar fi trebuit să le explic pe larg în funcție de ora noastră modernă și să redau timpul fără să folosesc minutele. Am redus într-o anumită măsură impactul folosirii orelor și minutelor moderne, înlocuindu-le pe cât posibil cu expresia „câteva minute“ și menționând „orele“ înainte sau după ivirea zorilor, la prânz sau la apusul soarelui, așa cum erau semnalate de romani.

Poate că veți fi uimiți de faptul că nu folosesc niciodată cuvintele „romantic“ sau „romantism“. Deși *Lady Caligula* este un roman de dragoste, iar aceste cuvinte (romantic și romantism) par să aibă rădăcini romane, ele au apărut după mai bine de o mie de ani de la moartea lui Caligula în Provence (o fostă provincie romană din sudul Franței). Termenii redau o formă de iubire idilică, romanțioasă și sunt folosiți astăzi într-un mod exagerat și dezgustător ca mijloc de cenzură, lipsindu-le însă pasiunea fizică și sensul „iubirii adevărate“, care presupune ca oamenii să se lase cu totul în brațele iubirii, devorându-se unul pe altul, posedându-și trupurile, mintea și sufletul, fără să le pese de obiceiurile convenționale, de angajamente sau de aprobarea celor din jur.

LASSE BRAUN, octombrie 1999

— **D**ați complet draperiile la o parte! a poruncit Drusilla, admirându-și veșmintele elegante în oglinzile din argint, bine lustruite, din camera ei de toaletă.

Cu un gest iute, mai-marea *ancillaelor* (slujnice, de obicei sclave), care se ocupa de vestimentația Drusillei, a transmis porunca și patru fete s-au îndreptat imediat spre ferestre. Cu o oră înainte de amurg, razele tangențiale ale soarelui îi dădeau posibilitatea prințesei înalte, din dinastia Iulia, să-și privească rochia. Croită din câteva straturi de muselină albastră, întretesute cu lănțișoare din aur, îi dezvăluia trupul doar atât cât să-i pună în valoare trăsăturile senzuale, fără să le răpească potențialilor iubiți bucuria descoperirii. Sub privirile pline de adorație ale celor zece sclave care o slujeau, ea și-a plimbat degetele prin părul roșu și ondulat, ridicându-l pe umeri și umezinându-și buzele cărnoase și colțurile gurii atrăgătoare. Apoi, a schimbat poziția pliurilor din dreptul sânilor,

plimbându-se înainte și înapoi ca să vadă cum i se revarsă pe șoldurile înguste țesătura moale.

La cei nouăsprezece ani, pe care i-a împlinit în luna octombrie a acelui an (*Annum DCCXC ab Urbe condita* = anul 790 de la întemeierea Romei = anul 37 = 37 AD), Drusilla Iulia Octaviana se afla pe culmile gloriei. Prin venele ei nu curgea doar sânge nobil, fiind strănepoata primului împărat al Romei, Caesar Augustus, care a murit în urmă cu douăzeci și trei de ani la vârsta de șaptezeci și șapte de ani, ci și sora preferată a lui Gaius Caesar Caligula Germanicus, tânărul întreprinzător care i-a succedat la tron unchiului lor Tiberius, devenind al treilea împărat al Romei cu doar nouă luni înainte, pe când avea doar douăzeci și patru de ani. Primind titlul oficial de prințesă imperială, avea aproape la fel de multă putere ca fratele ei, care îi era iubit încă de la vârsta de doisprezece ani.

În clipa aceea, i-a fost anunțată Drusillei în camera ei de toaletă din apartamentele situate la etajul al treilea al palatului imperial, construit pe Colina Palatină, cu fața spre Circus Maximus, vizita lui Acilius Trebellius, tribunul gărzii pretoriene. Când a intrat, a rămas în poziție de drepti și a salutat-o pe sora lui Caligula în stilul oficial al romanilor – și-a ridicat brațul drept la un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu palma întinsă și degetele strâns lipite.

– *Ave*, Drusilla, Lumina Romei! a exclamat tribunul chipeș, cu trup athletic.

Ea i-a zâmbit și i-a întins mâna să i-o sărute. Purtându-și impecabil uniforma impresionantă, alcătuită

dintr-o platoșă placată cu aur și cu un coif dotat cu creastă, simbolul ofițerilor romani, Acilius era mândru de poziția înaltă pe care o ocupa în garda personală a stăpânitorilor Romei. *Ancillaele* s-au făcut discret nevăzute. Știau că uneori avea relații intime cu *domina* lor și fusese numit tribun în urma intervenției ei pe lângă noul împărat.

– Ce vești îmi aduci, Acilius? l-a întrebat prințesa.

– Ți-am adus un dar pentru Ziua de Naștere a Soarelui, a răspuns tribunul, oferindu-i o cutiuță din piele.

Drusilla a deschis-o. Adăpostea o broșă de păr din aur, încrustată cu smaralde.

– Îți mulțumesc. Este minunată, a spus ea, cu o voce senzuală, prinzându-și broșa de buclele-i roșii și privindu-se apoi în oglindă.

– Este din Tyr și i-a aparținut Cleopatrei. A fost vândută la licitație luna trecută în Alexandria, a spus Acilius. Nici o femeie din lume nu o merită mai mult ca tine, frumusețea mea răvășitoare.

Ea a pus broșa înapoi în cutiuță. Apoi, l-a îmbrățișat și l-a lăsat să-i dăruiască un sărut frugal pe buze.

– A trecut deja un *nundinum* (târg care avea loc din nouă în nouă zile) de când nu te-am văzut în intimitate, i-a șoptit tribunul la ureche. Când îți vei găsi timp și pentru noi, Drusilla?

– Va veni și ziua aceea, Acilius, i-a răspuns tânăra prințesă Iuliană, stăvilindu-i îmbrățișările pătimașe. Treburile de stat mi-au ocupat tot timpul, dar vreau să-mi rămâi mereu un prieten loial.

– Așa va fi, zeița mea! i-a promis el, ținându-i mâinile pe pieptul lui. Nu voi uita niciodată iubirea pe care mi-ai dăruit-o și ajutorul pe care mi l-ai acordat, intervenind în favoarea mea.

– Bine... Mă bazez pe asta, a spus Drusilla, făcându-i scurt semn să plece.

– Diseară, voi petrece Ajunul Nașterii Soarelui în casa părinților mei, a spus el. Dacă nu ai alte ordine să-mi dai, mă voi întoarce la post mâine dis-de-dimineată înainte de întrunirea consiliului imperial.

– Pleacă, Acilius! Spune-le părinților tăi că sora împăratului îți este prietenă!

Acilius a salutat-o și apoi a plecat. *Ancillaele* s-au apropiat din nou ca să-și reia activitatea întreruptă de vizita tribunului.

– Ia cutiuța aceea, Briseis! a poruncit Drusilla, arătându-i darul primit de la Acilius mai-marii *ancillaelor*, o sclavă din Galia, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, cu părul castaniu și lung, care a reușit să obțină poziția aceea datorită talentului creativ pe care îl manifesta în domeniul vestimentației, dar și a cunoștințelor ei vaste legate de eticheta imperială.

Briseis a scos broșa din cutiuță.

– Este o bijuterie minunată, *domina*, a remarcat ea. Smaraldele se asortează perfect cu nuanța ochilor voștri.

Ea a încercat apoi să prindă broșa de buclele care îi încadrau partea dreaptă a capului prințesei, dar aceasta i-a indicat partea stângă.

– Nu în partea aceea.... Seara asta este una deosebită, a spus Drusilla, aruncându-le sclavelor o privire amuzată.

Unele dintre slujnicele mai tinere au început să chicotească și și-au acoperit gura cu mâinile. În timpul petrecerilor private, exista obiceiul ca femeile nobile din Roma să-și lase părul liber; dar să-ți prinzi cu o broșă buclele din partea stângă, lăsându-le libere pe celelalte, era o modă pe care Briseis o dezaproba vădit. Mâna îi tremura.

– Dă-mi-o mie! a spus Drusilla, smulgându-i broșa din mână.

Sora împăratului și-a prins apoi cu broșa buclele din partea stângă.

– Sunteți sigură că vreți să vă faceți apariția în public cu această coafură? a întrebat Briseis pe un ton dezaprobat.

În concepția ei, era o coafură complet nepotrivită pentru o prințesă de vreme ce *lupaele* („lupoaice“, târfe în Roma antică) se plimbau pe străzi, prinzându-și părul în maniera aceea ca să le dea de înțeles clienților că sunt pregătite să-și ofere favorurile în schimbul banilor, atrăgându-i apoi în bordeluri.

– Sunt sigură, Briseis, a răspuns Drusilla, ferm hotărâtă.

Nemulțumirea sclavei a crescut și mai mult în clipa în care Drusilla a luat un vas mic, în care se afla vopsea de buze egipteană, și a început să-și coloreze buzele cu o pensulă. Încă de când preoții egipteni au inventat vopseaua de buze, cu cincisprezece secole în

urmă, aceasta era apanajul femeilor care doreau să atragă atenția bărbaților, sugerându-le prin culoarea roșie a buzelor capacitatea și dorința de a practica sexul oral, cunoscut și sub numele de arta felației.

– Intenționați să sărbătoriți Nașterea Soarelui cu verișoara voastră, Messalina? a întrebat Briseis pe un ton sarcastic.

– Nu e treaba ta, Briseis.

În timp ce Drusilla se pregătea să ia un bici ca s-o pedepsească pe sclava galică pentru îndrăzneala ei, o sclavă frumoasă, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, s-a năpustit în cameră. A îngenuncheat la picioarele Drusillei și a rugat-o să-i vorbească între patru ochi.

– Ridică-te, Octavia! a spus Drusilla, făcându-le semn celorlalte *ancillae* să se retragă.

Octavia a început să tremure. I-a luat mâna Drusillei și i-a sărutat-o.

– *Domina...* Nu vă veți bucura de vestea pe care v-o aduc.

Drusilla a ajutat-o să se ridice în picioare. Sclava avea lacrimi în ochi.

– Hai, prostuțo! Spune ce ai de spus!

– Împăratul... Adică... regele Tudorus al Britaniei, prietenul și aliatul Romei... a venit în oraș acum două săptămâni să încheie un nou tratat cu împăratul nostru.

– Știu. Ce s-a întâmplat?

– Este vorba despre fiica regelui.

– Fata blondă, care a concurat la întreceri pe calul tatălui ei?

- Da, *domina*. O cheamă Ladyssa. I se mai spune și *Lady*. În țara ei, este o adevărată eroină datorită victoriilor pe care le obține la întrecerile ecvestre și a măiestriei cu care stăpânește arta călăritului.

- Bine, bine... Care este vestea proastă?

- Tratatul are o clauză în care regele Tudorus îi cere împăratului să se căsătorească cu fiica lui.

Drusilla și-a închis ochii pe jumătate, aruncându-i sclavei o privire suspicioasă. Cunoștea conținutul tratatului, dar nu remarcase vreo clauză ca aceea.

- De unde știi asta? a întrebat ea.

- Scribul care a scris una dintre copiile tratatului este fratele meu. El s-a gândit că ar trebui să fiți înștiințată de această clauză, care a fost anexată înțelegerii în dimineața asta.

- Împăratul a semnat tratatul?

- Mi-e teamă că da, *domina*.

Drusilla a împins-o pe Octavia într-o parte. Sclava s-a lovit de zidul de marmură, apoi și-a desfăcut tunica, dezvăluindu-și trupul zvelt, adolescentin, epilat complet în zona subrațelor și pubisului.

- Pedepsiți-mă, *domina*! Merit mânia voastră, a spus *ancilla*, așteptând să fie biciuită.

- Ridică-te! a mârâit Drusilla.

În timp ce Octavia a fugit din calea prințesei, Drusilla a respirat adânc și și-a aranjat veșmintele. Era profund dezamăgită. De ce fratele ei nu i-a adus la cunoștință un lucru atât de important înainte de a lua o hotărâre? Se temea că îi va stârni gelozia? Ideea că ei ar putea fi dezbinați de gelozie i se părea atât de

ridicolă, încât și-a zâmbit sieși și și-a reluat ținuta de patriciană. Nimic nu-i va știrbi încrederea în sine.

Câteva minute mai târziu, descendenta dinastiei Iulia a intrat în dormitorul fratelui ei, plin de perdele fastuoase și covoare groase.

– Cal, iubitul! Ce e povestea asta cu fiica lui Tudorus?

Gaius Caesar Caligula stătea în pat. Tânărul chipeș și blond, care a împlinit douăzeci și cinci de ani pe 31 august, anul acela, la șase luni după ce Senatul Romei l-a proclamat augustus, așa cum era stipulat în testamentul împăratului Tiberius, se relaxa după zilele lungi de muncă destinate pregătirii primului consiliu imperial din timpul domniei sale, consiliu ce avea să se întrunească a doua zi. Câteva lămpi cu ulei răspândeau o lumină difuză în cameră, dar Drusilla a observat că era mai palid la față și mai slab decât ultima dată când făcuse dragoste cu ea în urmă cu câteva zile. El s-a ridicat din pat, masându-și capul.

– Tratatul, Drudi. E vorba doar de tratatul pe care l-am semnat cu tatăl ei, regele Tudorus.

– Dar ai de gând să te căsătorești cu ea, nu-i așa?

– Asta nu înseamnă mare lucru, dragostea mea. Tu vei rămâne întotdeauna marea mea iubire.

– Nu mi-ai promis cu mult timp în urmă că te vei căsători cu mine așa cum fac faraonii egipteni pentru ca puterea și moștenitorii să aparțină aceleiași familii?

– Oamenii nu sunt încă pregătiți pentru căsătorii între frați. Este ridicol, dar... ei, bine, nu pot să schimbe totul dintr-odată.

Drusilla s-a așezat lângă fratele ei și l-a îmbrățișat.

– Dar vor tolera o împărăteasă barbară, care participă la cursele de cai la fel ca un bărbat?

– Ladyssa nu va deveni împărăteasă mai devreme de un an de la nuntă. Am stipulat acest lucru, iar Tudorus l-a semnat în contractul de căsătorie.

Drusilla i-a dăruit un sărut. Multe lucruri se pot întâmpla într-un an, s-a gândit ea.

– Când intenționezi să schimbați inelele din fier?

– De mâine în două zile, pe 27 decembrie.

Caligula i-a spus că Britania juca un rol strategic în politica Romei: ea trebuia să protejeze frontiera de nord a imperiului. Era, așadar, în interesul Romei să consolideze legăturile cu această țară printr-o căsătorie politică. Drusilla și-a adâncit privirea în ochii cenușii ai fratelui său și a înțeles că îi spunea adevărul doar pe jumătate. Caligula era într-adevăr preocupat de interesele imperiului, iar poporul roman îl iubea pentru asta. Cu toate acestea, era prea tânăr ca să-și ia o soție doar din rațiuni politice dacă n-ar fi existat și alte avantaje.

Drusilla și-a strecurat mâna pe sub cearșafuri. Ea a început, cu blândețe, să-i mângâie penisul, care s-a trezit pe deplin la viață. Tensiunea sexuală unică, ce stătea la baza iubirii lor, era la fel de intensă ca întotdeauna. El i-a observat buzele și a zâmbit.

– Ți-ai colorat buzele în roșu doar pentru mine? a întrebat el.

– Nu... Este un omagiu adus Cleopatrei, a răspuns Drusilla, manifestându-și admirația pentru regina Egiptului, care își vopsea mereu buzele și căreia îi

plăcea să practice felația cu zeci de bărbați în timpul banchetelor publice.

Drusilla a strâns cu pasiune penisul aflat în erecție al fratelui său. El i-a ridicat rochia și i-a mângâiat vulva, savurând senzația de umezeală a labiilor excitate, încordarea *cunnusului* ei (organul genital feminin) și frumusețea muntelui lui Venus, acoperit în întregime de un păr pubian seducător. Ca majoritatea femeilor din Roma, ea îl păstra intact, fără să taie nici măcar un firisor din el, și folosea ulei de urzică pentru a-l ajuta să crească și înai bogat. Știa că – pentru majoritatea bărbaților – o vulvă împodobită de un păr pubian bogat era indiciul unei senzualități puternice. Cu atât mai mult cu cât părul ei pubian era roșu ca buclele din cap, acesta fiind un alt motiv pentru care Caligula nu-i putea rezista.

– Ai încercat-o deja în pat? a întrebat Drusilla înainte de a lua în gură *mentula* fratelui ei (penis în argoul latin).

– Nu, i-a răspuns el, gemând. Contractul de căsătorie mă împiedică să mă ating de ea înainte de nuntă. Pentru că este membră a unei familii regale străine, nu i se permite accesul în *pomerium* (spațiu sacru, păstrat liber de-a lungul Zidului Servian, care înconjura cetatea Romei).

Drusilla a început să-i lingă glandul cu mișcări ritmice.

– Te excită? a întrebat ea.

– Păi... Doar ai văzut-o cum călărește, nu?

– Asta îți ațâță fanteziile?

– *Edepol!* Își strânge picioarele în jurul armăsarului cu atâta forță și își saltă vulva pe spinarea calului... a șoptit Caligula cu o voce visătoare.

– ...și vrei să-și strângă picioarele în jurul tău, nu-i așa, frățioare?

Caligula s-a ridicat în picioare, gol cum era, și și-a pus *caligaele* (încălțăminte de piele purtată de legionarii romani, care nu aveau rangul de centurioni, pe care Gaius Caesar obișnuia să le poarte încă din copilărie, de unde și *cognomenul* [porecla] de Caligula, Cizmulică). Împăratul a început să pășească pe covoarele din canieră, al cărei sistem de încălzire se afla sub podea, deși, în ziua aceea de 24 decembrie, vânturile fierbinți din sud se abătuseră asupra Romei.

– Puterea pe care o degajă, Drusilla... Sunt convins că a atins orgasmul cel puțin o dată călare pe armăsarul acela!

Caligula s-a rezemat cu spatele de o coloană. Penisul lui, ridicat ca o banană, era pregătit. Drusilla s-a apropiat de el și a îngenunchat.

– O vreau, Drudi! N-ai avut altă șansă ca să pun mâna pe ea, a șoptit el, apucând-o pe Drusilla de păr și atingându-și penisul de fața ei.

Prințesa i-a ciupit pielea tare a scrotului cu unghiile ei bine îngrijite – tăiate în așa fel încât să lase o zgârietură „decentă”. Apoi, cu o poftă vorace, în timp ce fratele ei continua să viseze și să laude mișcările pelviene ale lui Lady, i-a introdus penisul adânc în gură. Îl sorbea cu atâta măiestrie, încât el a început să gâfâie ca un leu-dè-mare în timpul împerecherii, exprimându-și

În acest fel aprecierea pentru talentul inegalabil cu care ea practica sexul oral. Stimulată de cuvintele lui, ea și-a dus opera la bun sfârșit, ajutându-l să atingă orgasmul și desfătându-se – la rândul ei – cu sămânța ce i se prelingea în gură, lingând fiecare picătură, așa cum făcea de fiecare dată.

În afară de satisfacția pe care o simțea în timpul sexului oral cu fratele ei, Drusilla a recurs – în Ajunul Nașterii Soarelui – la această practică sexuală și din rațiuni politice. Știa că mimic nu-l putea împiedica pe împărat să-și împlinească visurile. Pentru că prințesei barbare nu avea să i se încredințeze titlul de împărăteasă mai devreme de un an, Drusilla a considerat că era mai bine să se supună dorințelor fratelui ei până când pasiunea pentru Ladyssa Tudorus avea să se domolească.

După ce și-a eliberat sămânța în gura ei, Caligula s-a sprijinit de coloană, tremurând de plăcere în timp ce Drusilla îi masa coapsele și abdomenul. Când și-a revenit, și-a pus roba încrustată cu broderii și a întrebat-o pe sora lui unde avea de gând să sărbătorească Nașterea Soarelui.

– La petrecerea Messalinei, a răspuns Drusilla.

El știa ce înseamnă asta, dar – în aceste circumstanțe – nu o putea învinovăți pe Drusilla că făcea ce făceau toate femeile romane în noaptea aceea în onoarea zeilor și zeițelor lor.

– Ai grijă să te întorci înainte de răsărit! i-a spus Caligula, mângâindu-i părul roșu și ondulat. Vreau să-mi fii alături la ceremonia de pe terasă.

– Îți voi fi întotdeauna alături în ocaziile oficiale, frumosul meu frate, i-a răspuns ea. Și oriunde vei dori... în clipele de intimitate.

După plecarea Drusillei, Caligula a început să se plimbe prin cameră, adâncit în gânduri.

Câteva minute mai târziu, cele două surori mai mici, Lesbia, o fetișcană blondă, de treisprezece ani, și Agrippinilla, o brunetă cu părul ondulat, plină de viață, de paisprezece ani, au intrat în cameră, purtând uniforma legionarilor romani – coifuri din bronz, tunici cu mânecă scurtă, lungi până la coapse, din in neprelucrat, de culoare roșie, acoperite cu platoșe din piele și zale, fustițe gen kilt prinse cu o curea în jurul soldurilor lor zvelte, *gladiumul* roman (sabie cu două tăișuri, lungă de șaizeci de centimetri, folosită în luptă de legionari), care le atârna la cingătoare – și încălțate – cu ce altceva? – cu o pereche de *caligae*, confecționate după mărimea picioarelor lor.

Însoțite de patru purtători de torțe și de trei muzicanți, bătând ritmul militar în tobele ce le atârnavă de umeri, cele două fete s-au apropiat de fratele lor, fredonând un cântecel copilăresc pe care l-au scris pentru această ocazie, parodiind cântecele pe care le cântau legionarii lui Iuliu Cezar când intrau în orașele cucerite:

Cezar! Cezar! Închide-ți iubitele

Și păzește-le cu grijă!

Leagă-le bine și du-le din calea noastră!

*Căci la tine vin acum recruții
Și fără suflare ei te vor lăsa!*

„Recruții“ cei jucăuși s-au oprit în fața fratelui lor, și-au scos din teacă *gladia* de jucărie și l-au salutat pe împărat de trei ori cu tradiționalul „Ave, Cezar!“, acoperind bătăile tobelor.

Intrând în jocul lor, Caligula le-a studiat ținuta. În timp ce îi aranja centura Lesbiei, ea a început să-l mângâie în zona pelviană.

– Ce resurse ți-au mai rămas după atacul surorii Drudi? a întrebat fata, cu un zâmbet seducător.

Agrippinilla i-a luat niâna și i-a băgat-o între picioarele ei.

– Nu vezi că trupele tale au nevoie de provizii, Cezar?

– Cred că sunt în pericol să primească o palmă peste fund, a răspuns Caligula, râzând.

Cele două fete și-au făcut semne una alteia, urmând un cod ascuns; apoi, s-au întors simultan cu spatele, s-au aplecat și și-au ridicat fustițele, etalându-și fundurile micuțe și goale.

– Ai nevoie de o perspectivă mai apropiată, generale? l-a provocat Lesbia.

– Ți-e teamă să ne rănești spiritul luptător? l-a întrebat Agrippinilla, întorcându-și capul spre el zâmbind. Caligula le-a ciupit fundurile drăgălașe.

– Au! a țipat Lesbia.

– Ah! a imitat-o sora ei.

– Gata! a spus Caligula, aranjându-le fustițele.

Cele două fete excitate s-au întors spre el și și-au făcut cu ochiul.

– *Nici vorbăăăă!* au declarat ele într-un glas, unduindu-și șoldurile.

– Trebuie să lucrez, monstruleților, a spus Caligula, defensiv.

– Cum îndrăznești să lucrezi în Ajunul Nașterii Soarelui? l-a întrebat Agrippinilla, strâmbându-se.

– Am aranjat pentru această ocazie să luăm masa în camerele tale private, unde am comandat cel mai bun *garum* din Pompeii, lumânări și tot tacâmul, l-a anunțat Lesbia, referindu-se la sosul de pește marinat, condimentat și sărat, foarte apreciat de gurmanzii romani.

– Dar poți să-ți iei adio de la festinul nostru dacă nu te joci cu noi *Veni-Vidi-Vici*, a spus Agrippinilla.

Fetele au făcut un pas înapoi ca doi tigri care se pregătesc să sară. Jocul presupunea să-ți ataci dușmanul, acesta fiind – în cazul nostru – Caligula, care interpreta rolul regelui Pharnaces, ale cărui trupe au fost alungate de Iuliu Cezar în mai puțin de două ore la Zela (Turcia Centrală de astăzi). După victorie, Iuliu Cezar a trimis o scrisoare la Roma, care conținea cuvintele devenite celebre: „Am venit, am văzut, am învins.”

În timp ce toboșarii băteau în instrumentele lor, Lesbia și Agrippinilla l-au atacat pe Caligula, scoțând strigăte caracteristice de război. Purtându-se întotdeauna ca un cavaler cu surorile sale mai mici, împăratul a încercat să le evite, dar în zadar. Ele l-au aruncat pe pat și s-au urcat peste el, cerându-i să capituleze.

Pentru a fi cât mai convingătoare, au început să-l gâdile cu *gladia* lor de jucărie.

– Ați învins! Ați învins! a cedat Caligula, răsucindu-se ca un șarpe pe rug.

Fetele au început apoi să-l mângâie cu vulvele lor goale – Lesbia pe față, iar Agrippinilla pe burtă. Au țipat victorioase, rostind *Veni-vidi-vici*, în timp ce au schimbat locurile între ele, obligându-l să se îmbete puțin cu aroma vulvelor lor tinere și pufoase.

Au continuat să se joace în pat, sărind lângă, peste sau în jurul fratelui lor mai mare, țipând și scoțându-și uniforme militare.

– E timpul să ne răsplătești! a țipat Agrippinilla.

– Să ne luăm trofeul, legionari! a aruncat Lesbia provocarea.

S-au aruncat apoi asupra lui, l-au înlănțuit cu trupurile lor și au început să-i ciugulească sfârcurile, urmărind cum „trofeul” se trezește la viață. Făcând schimb de replici licențioase, preluate din limbajul legionarilor, fetele s-au năpustit asupra „trofeului” și l-au gâdilă, l-au zgâriat și l-au mușcat până când Caligula le-a cerut îndurare.

Apoi, s-au spălat împreună în baia privată a împăratului, sub supravegherea a două *ancillae*. Privindu-le râzând cum se bălăceau în apă, Caligula se bucura de compania plăcută a surorilor lui. Cele două prințese făceau glume pe seama rubedeniilor, ca unchiul Claudius, care era ținta preferată a ironiilor lor, pentru că era șchiop și se bâlbâia ca un papagal la fiecare discurs public. În timp ce slavele le ștergeau și le

pregăteau pentru masă, Lesbia și Agrippinilla l-au amuzat copios pe Caligula, imitându-l pe tribunul gărzii pretoriene, Acilius Trebellius, care – dacă ar fi să-i dăm ascultare Lesbiei – avea un penis atât de mic, încât Drusilla a avut nevoie de una dintre lupele lui Arhimede ca să-l găsească și să-l mănânce ca pe un crevete foarte, foarte mic și prăjit prea mult. Au râs și au făcut haz până când masa le-a fost servită.

Prietenii netoți și senatorii tâmpiți din aripa dreaptă au continuat să fie obiectul batjocurii lor. Fetele s-au îmbătat apoi cu vin de Chios și l-au atacat pe Caligula cu entuziasmul tinereții lor. Pentru că și el a căzut victimă lui Bacchus, nu le-a mai putut împiedica pe surorile lui să profite de el.

Purtată în lectica ei comodă – o litieră mai mare, transportată de opt sclavi –, Drusilla a ajuns la vila Messalinei de pe Colina Aventină. O iertase pe Octavia și o luase cu ea.

Vila elegantă a familiei Valer fusese umplută până la refuz de cei trei sute de oaspeți, majoritatea tineri și tinere, îmbrăcați în costume exotice, fantastice, pe care și le etalau la petrecerile nebune organizate în Noaptea Nașterii Soarelui. Stăteau tolăniți pe divanele amplasate în sala centrală sau se plimbau de colo-colo ca să-și întâmpine prietenii sau să-și caute iubiții sau iubitele în celelalte camere. Cu această ocazie, părinții Messalinei au lăsat vila la discreția fiicei lor în timp ce ei au plecat în Gallia Narbonensis (Riviera Franceză de astăzi) ca să petreacă Saturnaliile.

Cincizeci de sclavi se ocupau de servirea oaspeților, iar o formație muzicală înviora atmosfera, cântând din talgere, oboae și viori.

Valeria Messalina, cu doi ani mai tânără decât verișoara ei Drusilla, era considerată cea mai frumoasă fată din Roma. Înaltă de peste un metru optzeci și înzestrată cu un păr negru ca pana corbului, strâns pe partea stângă a feței ei perfect ovale, cu ochi mari, albaștri, care topeau inima tuturor bărbaților, cu sâni ideali, ale căror sfârcuri se luptau mereu să străpungă hainele pe care le purta, Messalina emana senzualitate prin toți porii pielii ei catifelate. Hotărâtă să se dăruiască în voie tuturor bărbaților care o abordau cu puterea virilității lor, nu avea rival pe tărâmul plăcerii.

La sosirea Drusillei, Messalina dansa împreună cu zece tineri, îmbrăcați în satiri, care purtau niște falusuri uriașe, atârinate de cingători, în stilul actorilor de comedie din Grecia antică. Deodată, Messalina s-a prefăcut că se teme de poftele lor lascive și a fugit prin sală în timp ce satirii o urmăreau, îndepărtându-i, unul câte unul, veșmintele. Când spectacolul de striptease s-a terminat, Messalina a rămas goală în fața spectatorilor, care o aplaudau frenetic.

Satirii au îngenuncheat la picioarele ei, adorând-o și sărutând-o în zona muntelui lui Venus, acoperit în întregime de părul pubian stufos și negru. Apoi, și-au ridicat fața spre ea ca puii de pasăre care așteaptă să fie hrăniți de mama lor. Întinzându-și brațele ca un acrobat pe sârmă, prințesa de șaptesprezece ani s-a plimbat cu picioarele larg depărtate peste capetele lor,

permițându-le tuturor s-o atingă ușor cu nasul și să-i soarbă clitorisul pentru câteva secunde, zăbovind puțin la cei care au reușit să-și strecoare limba ceva mai adânc între labiile ei.

Când muzica și aplauzele au atins apogeul, satirii s-au ridicat în picioare, au așezat-o pe o pernă și au început să danseze în jurul ei, mângâind-o cu falusurile lor uriașe, obligând-o astfel să-și desfacă picioarele. Două sclave, însărcinate cu această misiune, au împrăștiat boabe de orz în caliciul florii pasiunii ei. Cinci găște albe, dresate în acest scop, și-au făcut apariția în sală, îndrumate apoi spre vulva deschisă a Messalinei. Ele au început să ciugulească boabele – unul câte unul – adâncindu-și ciocul și chiar capul în *cunnusul* ei. Păsările flămânde au înfulecat repede boabele care au alunecat în adâncul florii, ciupindu-i tractul vaginal și cervixul și oferindu-i în tot acest timp Messalinei un orgasm frenetic.

Gemetele ei de plăcere, acoperite de uralele și strigătele oaspeților zgomotoși, au continuat până când găștele au ciugulit și ultimul bob, apoi cei zece satiri au ridicat-o pe Messalina deasupra capetelor și au purtat-o spre camerele ei.

În timpul acestei reprezentații șocante, executate de verișoara ei mai tânără, avidă după sex, Drusilla a rămas undeva în umbră, fără să-și facă remarcată prezența, rezemându-se de o coloană și privind spectacolul. În delirul general pe care l-a stârnit plecarea Messalinei, sora împăratului s-a trezit înconjurată de patru tineri, atrași de culoarea roșie a buzelor ei și de

coafura provocatoare. Exprimându-și fără rețineri dorințele, ei au început s-o mângâie, strecurându-și mâinile sub rochia ei albastră. I-a lăsat să-i atingă părul pubian bogat, dar i-a împiedicat să meargă mai departe și i-a făcut semn Octaviei să se apropie.

– Suficient deocăndată! le-a spus Drusilla celor patru tineri. Dacă vreți mai mult, negociați prețul cu *ancilla* mea!

Stimulați de dorința Drusillei de a accepta mai mulți clienți o dată – prostituatele acceptau deseori să facă acest lucru, dar era întotdeauna o experiență incitantă –, cei patru bărbați i-au oferit Octaviei lanțuri, coliere, inele și monede din aur. Apoi, doi dintre ei au început s-o muște pe Drusilla de gât și să-i lingă umerii și sfârcurile în timp ce ceilalți doi i-au depărtat picioarele. I-au scos imediat pânza care îi acoperea coapsele și i-au explorat, pe rând, *cunnusul*.

În scurt timp, Drusilla nu-și mai putea stăpâni plăcerea. Octavia însă era îngrijorată. Cunoștea foarte bine natura exhibiționistă a stăpânei sale și indiferența ei față de un eventual scandal care s-ar fi putut isca dacă o ceată de petrecăreți beți ar fi văzut o femeie atât de frumoasă ca *domina* ei făcând sex în fața mulțimii. Octavia a reușit cu greu s-o îndrume pe Drusilla împreună cu „clienții” ei într-un *cubiculum* (mic dormitor roman) și a rămas afară în timp ce bărbații au ținut-o pe prințesa Iuliană, aflată incognito la petrecerea Messalinei, și „au sedus-o” fără milă.

După o oră, pentru că se apropia miezul nopții, Messalina – îmbrăcată și machiată impecabil – și-a

făcut din nou apariția printre oaspeți. După ce și-au satisfăcut poftele sexuale, aceștia mâncau, flirtau și se delectau cu o masă copioasă. Între timp, Drusilla a savurat plăcerea pe care i-au oferit-o cei patru bărbați, desfătându-i, la rândul ei, mai mult decât se așteptaseră aceștia. Când distracția s-a terminat, Octavia a intrat în cameră, aducând un urcior cu apă caldă și câteva prosoape curate. I-a dat afară pe cei patru bărbați și a înlăturat de pe trupul stăpânei sale urmele lăsate de aceștia în timpul partidei sălbatice de sex.

– Cum vă simțiți, prințesă? a întrebat sclava, vădit îngrijorată atât pentru condiția fizică a Drusillei, cât și pentru starea ei sufletească.

– Liniștită, deși ard încă de dorință, a răspuns Drusilla, întinzându-se în pat ca o pisică după o masă îmbelșugată.

– Mă bucur, *domina*. Este aproape miezul nopții.

Drusilla s-a ridicat în picioare. Octavia a spălat-o, apoi a scos din geantă un sul de *bombyx* (material subțire și moale, din care se confecționa lenjeria intimă) și l-a legat în jurul coapselor stăpânei sale. Rochia albastră nu suferise prea mult în urma tratamentului violent la care au supus-o cei patru bărbați, iar oglinda de aramă din micul dormitor reflecta imaginea statuară a Drusillei, consolidându-i încrederea în propria-i frumusețe.

Însoțită de Octavia, ea s-a întors în sala de banchet. Mesenii se pregăteau să aprindă lumânările în cinstea Nașterii Soarelui. Torțele și lămpile cu ulei au fost stinse și oamenii așteptau cu toții ca mai-marele sclavilor

să numere secunde până la miezul nopții. La semnalul acestuia, toată lumea a aprins lumânarea care îi era la îndemână. Soarele s-a născut astfel din nou, așa cum se întâmpla de secole pe 25 decembrie, în fiecare an roman. Toți oaspeții au aclamat, s-au rugat, s-au îmbrățișat și s-au închinat zeului Soare, rugându-l să aibă grijă de fiecare.

Drusilla și Messalina, amândouă debordând de fericire, s-au îmbrățișat și și-au exprimat aprecierea față de privilegiile și dreptul de a rămâne pentru încă un an la fel de senzuale și provocatoare, așa cum erau toate femeile din Roma antică.

– Am auzit niște zvonuri referitoare la nunta lui Cal cu o călăreață din Britania. E adevărat? a întrebat Messalina.

- Da. Este fiica regelui Tudorus al Britaniei.
- N-am auzit de el. Este o uniune politică?
- Cal se simte atras de ea.
- Nu zău! Vrea s-o facă împărăteasa Romei?
- Posibil... Dar nu mai devreme de un an.
- La naiba, Drudi! Ar putea să devină o amenințare pentru statutul tău de prințesă imperială.
- Știu, Missi. Dar o voi opri cât de curând.

Messalina se îndoia că Drusilla ar risca să stârnească mânia lui Caligula dacă acesta ar descoperi un complot împotriva soției sale.

- Mai faci dragoste cu Cal? a întrebat-o Messalina.
- Da, firește. Dar îl voi lăsa un timp să se joace cu noua lui mireasă.
- Foarte bine! Se va sătura de ea.

– De unde ai auzit de nunta lui Cal cu prințesa britană?

– Stai să mă gândesc! Cum o cheamă?

– Ladyssa sau Lady, după cum i se mai spune.

– A, da, Lady... Cred că Apulius, libertul meu, mi-a povestit despre petrecerea ei de nuntă.

Drusilla a ridicat o sprânceană. Ce coincidență promițătoare!

– Știi cumva unde are loc? a întrebat ea.

– Păi... Stai să-mi aduc aminte! Da! La taverna lui Romulus din Subura (cartier vestit din Roma).

Era un loc cu totul neobișnuit pentru o prințesă, chiar și pentru una barbară. Dar Drusilla și-a amintit atunci că taverna lui Romulus era locul preferat al călăreților romani și străini, dar și al concurenților la cursele de care. Alegerea Ladyssei căpăta astfel sens.

– Hai să mergem acolo, a propus Drusilla, ridicându-și bărbia.

– Ce urmărești, verișoară? a întrebat-o Messalina, mijindu-și ochii. Exterminarea?

– Nu, nu... doar să ne convingem... Și între timp, ne putem bucura de compania unor *populares* chipeși (muncitori) și a gladiatorilor.

Messalinei i-a scăpat un strigăt de bucurie și și-a atins coapsele de cele ale Drusillei ca să-și manifeste nerăbdarea cu care aștepta să pornească într-o nouă aventură.

Înveșmântate în *paenulae* (pelerine lungi, cu glugă), cele două prințese au străbătut împreună centrul

Romei în litiera somptuoasă a Drusillei. Când s-au apropiat de taverna lui Romulus din Subura, sora împăratului le-a poruncit sclavilor să se oprească pe o alee întunecată. Litiera le-ar fi trădat identitatea, căci cele două prințese umblau incognito și pretindeau că sunt prostituate.

Au trimis-o mai întâi pe Octavia la tavernă, pentru că era coafată cu grijă, iar părul îi încadra ambele laturi ale feței. Apoi, au urmat-o, pe rând, Messalina și Drusilla. Ele și-au croit cu greu drum prin mulțime, dar – pentru că populația Romei nutrea un respect profund pentru prostituate – au fost întâmpinate cu bucurie, lucru evidențiat de mâinile care le ciupeau de fund. În final, au ajuns cu bine la clădirea cu două etaje.

Localul era plin. Lumânările pe care toată lumea le-a aprins la miezul nopții continuau să lumineze taverna. La parter, în jurul meselor solide de stejar, călăreții, concurenții la cursele de care, proprietarii de cai, bandiții și negustorii beau, mâncau, râdeau, jucau zaruri și chefuiau cu prietenele, soțiile și prostituatele. În spațele tejghelei, Romulus umplea urcioare cu vin sau bere. Cele două soții ale sale, Terentia și Papilia, se ocupau de clienți ajutate de câteva servitoare, care alergau continuu între bucătărie și salon. Pe scena amplasată în celălalt capăt al tavernei, doi actori interpretau în mod jalnic un episod din *Orfeu și Euridice*. La etajul al doilea, se afla un alt salon, construit deasupra celui de la parter, deschis în toate cele patru laturi și înconjurat doar de o balustradă din lemn. Aici, alți clienți interpretau cântece

plebee, provocându-i pe cei doi actori de pe scena de la parter să treacă mai repede la actul sexual.

Când au intrat în tavernă, bărbații le-au abordat imediat pe cele două prințese, oferindu-le bani în schimbul favorurilor sexuale. Drusilla i-a refuzat sub pretextul că o *meretrice* serioasă (curtezană de lux) practica abținerea de Ziua Nașterii Soarelui. Messalina le-a promis câtorva dintre ei că se mai gândește, apoi a urmat-o pe Drusilla.

– Ai văzut-o? a întrebat Messalina.

– Nu.

– Nu prea pare o petrecere de nuntă, nu-i așa?

– Da. Un loc cam împutit.

Octavia s-a apropiat repede de ele după ce a obținut câteva informații.

– Mireasa plătește în întregime mâncarea și băutura, a spus tânăra sclavă.

– Aha! a exclamat Messalina. E generoasă.

– Unde este? a întrebat Drusilla.

Octavia le-a arătat o masă în cealaltă parte a salonului.

– Acolo... Blonda cu părul strâns în coadă de cal.

Câțiva călăreți și participanți la cursele de care vorbeau cu o fată blondă, cu părul strâns în coadă de cal, îmbrăcată cu un corset din piele, care îi conferea o înfățișare masculină dacă nu ar fi trădat-o sânii frumoși, pe care decolteul ei îi oferea puțin privirilor lacome ale celor din jur.

– Nimeni nu știe cu cine se va căsători, a continuat Octavia. A spus doar că viitorul ei soț este un cetățean de vază al Romei.

– Este și inteligentă, a remarcat Messalina.

Drusilla a rugat-o atunci s-o abordeze pe mireasă ca să afle care erau planurile ei. Îndrăzneală ca de obicei, Messalina n-a stat prea inult pe gânduri. S-a apropiat de masa Ladyseiei și i-a șoptit câteva cuvinte la ureche.

Prințesa blondă și-a ridicat privirea spre Messalina și i-a observat coafura și culoarea roșie a buzelor. Messalina a zâmbit. Ladyssa s-a ridicat în picioare și s-a retras împreună cu „târfa” romană într-un colț, unde au continuat să vorbească. Din celălalt capăt al salonului, Drusilla și Octavia studiau ținuta Ladyseiei – purta o fustă scurtă din piele și avea picioarele lungi și drepte, acoperite până la genunchi cu piei de animale, legate în jurul pulpelor cu șireturi din piele. Drusilla trebuia să recunoască faptul că – într-un anumit stil barbar – viitoarea mireasă a fratelui ei era atrăgătoare, în ciuda coafurii ei simple și a faptului că nu era machiată.

Un bărbat scund și gras, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o robă lungă din brocart și purtând pe cap un *boltus* ostentativ (pălărie în stil bizantin, mare, rotundă, solidă, înaltă cam de douăzeci de centimetri și cu un diametru de patruzeci și cinci de centimetri, acoperită cu mătase sau uneori cu blană), care îl făcea să arate ca o ciupercă, a apărut deodată în spatele Drusillei.

– Oare cea mai frumoasă prințesă imperială din toate timpurile vrea să se distreze? a întrebat-o bărbatul cu un zâmbet onctuos.

Iritată pentru că a fost recunoscută, Drusilla i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Cine ești?

– Sunt Mutius Regulatus, Înălțimea Voastră.

Numele î se părea cunoscut.

– Este mijlocitor, a șoptit Octavia la urechea Drusillei.

– Nu sunt un simplu mijlocitor, prințesă, a precizat Mutius, auzind cuvintele Octaviei. Sunt *cel mai mare* mijlocitor din întregul Imperiu Roman.

– Cred că te supraestimezi, grasule, a spus Drusilla. Nici măcar n-ai fost în stare să transformi această petrecere de nuntă într-o adevărată orgie romană.

– Aveți dreptate, Alteța Voastră Imperială. Mă simt chiar umilit, dar Lady Tudorus nu-și dezmente originea britană.

– Adică? Ce vrei să spui?

– Oamenii din Britania nu agreează sexul.

– Da? N-am știut asta, a recunoscut Drusilla.

– Cu toții învățăm ceva nou în fiecare zi, a spus Mutius, lingându-și inelele mari pe care le purta pe toate degetele sale. Nu-i așa?

Messalina s-a întors și a confirmat spusele lui Mutius. A luat-o pe Drusilla deoparte și i-a spus că Lady era profund dezgustată de obiceiurile romane. La nuntă, avea de gând să-i expună soțului ei părerile pe care le nutrea în această privință. Vestea a încântat-o pe Drusilla. Știind care erau așteptările lui Caligula, prințesa nu credea că ar mai fi avut vreun motiv pentru care să se simtă amenințată de această fetișcană insipidă, care era interesată numai de cai.

Drusilla l-a prezentat pe Mutius Messalinei, a cărei faimă îi era bine cunoscută mijlocitorului. În schimbul

senzualității cu care el i-a sărutat mâna, vulpița de șaptesprezece ani i-a aruncat o privire în care se citea, fără nici o umbră de îndoială, dorința sexuală. Ea l-a tras spre pieptul ei. Pentru că era mai mic de statură decât ea, Messalina și-a desfăcut tunica, îndemnându-l pe mijlocitorul aflat în culmea extazului să-i mângâie sânii. *Boltusul* i-a căzut pe podea. Octavia l-a ridicat. Messalina și-a strecurat mâna în roba lui Mutius și l-a apucat de penis.

– Hmm, Drusilla! E chiar mare, a șoptit Messalina, excitată, în timp ce Mutius îi ciugulea sfârcurile.

Și-a strecurat mâna pe sub tunica ei, ajungând în zona muntelui lui Venus, înfigându-și degetele inelate în vulva ei udă. Ea și-a întors privirea spre Drusilla, care o urmărea pe verișoarea ei lingându-și buzele și șoptind:

– Trebuie să cunosc extazul cu el.

Nebun de pasiune, Mutius a dus-o pe prințesa Valler, ale cărei simțuri erau ațâțate la maximum, într-un *vestibulum* (garderobă), făcându-le semn *ancillaelor* să iasă cât mai repede de acolo. Statuara prințesă romană și scundul bizantin se sărutau ca niște vampiri, sorbindu-și și mușcându-și limbile și buzele. El gâfâia din greu, dar asta n-a făcut decât să ațâțe și mai mult pasiunea ei. Messalina s-a prăbușit peste un maldăr de mantii groase, de iarnă, și și-a desfăcut încet picioarele lungi. Mutius îi privea cu uimire *cunnusul* legendar, învăluit în cel mai bogat păr pubian pe care îl văzuse vreodată. Frumoasa patriciană romană își freca sandalele cu tocuri înalte de fața lui și l-a obligat să-i lingă

degetele de la picioare în timp ce el îi masa clitorisul, trezindu-l la viață. Mutius era uluit. Clitorisul ei avea cel puțin doi centimetri lungime.

– Hai, soarbe-l cu gura! a cerut prințesa, cu o voce răgușită, care îi trăda pofta nestăvilită.

Bizantinul, lac de sudoare, și-a scos roba, s-a așezat în genunchi între picioarele Messalinei și și-a cufundat capul în vulva ei. A lins, a sorbit și a mușcat din pețiolul ei atât de scnsibil, în timp ce îi freca sfârcurile, care au răspuns imediat excitării sale. Pătimașa prințesă a început apoi să rostească, printre gemete, cuvinte provocatoare, balansându-și pelvisul, dăruindu-se cu totul gurii și dinților lui și strângându-i capul între coapse.

În timp simțurile ei atingeau culmile extazului, el a început să-și frece penisul întărit de labiile ei ude, savurând senzația pe care i-o crea atingerea ei. Messalina a privit penisul cu respirația întretăiată, debordând de dorință. Apoi, el a penetrat-o violent. Impetuoasă, ea și-a înlănțuit picioarele în jurul bustului corpolent al lui Mutius, mișcându-și pelvisul, frecându-i sfârcurile și mușcându-l de brațe, dându-i „pinteni“ cu călcâiele și menținând poziția glandului cât mai adânc, la buza uterului, care palpita de viață, excitat deja de ciocul găștelor care l-au ciugulit ceva mai devreme în timpul petrecerii. Conracțiile vaginale aveau rezonanță în mintea ei, stimulând fiecare mușchi al trupului și copleșindu-i simțurile. Se simțea în pragul „micuței morți“, care a lăsat-o fără suflare. Stăvilindu-și țipetele, a început în schimb să geamă, în timp ce mușchii abdominali și picioarele tremurau necontrolat.

Între timp, pe când el fora în adâncurile vulcanului ei, trăgea și îi masa concomitent sfârcurile, rotindu-și și apăsând osul pubian de clitorisul ei, oferindu-i astfel un orgasm dublu – clitoridian și vaginal – satisfacția supremă a sexualității, care sălășluia în fiecare fibră din trupul Messalinei. Cu excepția vulvei, care palpita încă de o dorință pătimașă, toți ceilalți mușchi au cedat. Ea semăna acum cu o păpușă inertă, devastată de mișcările frenetice ale lui Mutius, care se dezlănțuia năvalnic, atâțat acum de aroma divină a secrețiilor ei abundente.

În clipa în care Mutius a realizat că poseda fiecare particică din această femeie de o frumusețe răpitoare, și-a intensificat atacurile sălbatice până când simpla greutate a trupului său i-a transmis energia necesară pentru a-și recupera puterea musculară. Țintuită ca o nimfă în mâinile unei fiare nemiloase, ea și-a înlănțuit picioarele în jurul gâtului său, i-a băgat unghiile în piele și și-a lovit cu putere pelvisul de abdomenul lui, sărutându-l pătimaș pe gură și mușcându-i limba și buzele groase, provocându-l astfel s-o aducă în pragul freneziei sexuale.

Deodată, în timp ce țipa și se răsucea, a trăit cu pasiune un alt orgasm răvășitor și apoi imediat, odată ce mișcările lui s-au intensificat, și-a simțit *cunnusul* invadat de șuvoiul fierbinte al apogeului său. A continuat să vină în valuri până când el s-a prăbușit peste ea.

Gâfâind și încercând să-și recapete suflul, a rămas nemișcată sub mormanul de grăsime în timp ce penisul lui și-a pierdut tensiunea, iar sperma a început să

i se prelingă din vagin. El murmură niște cuvinte patetice de genul „Fantastic, coplesitor, răvășitor...” Ea însă s-a simțit iritată de obrăznicia lui și l-a împins într-o parte. În timp ce o privea pierdut ca un zombi, Messalina s-a ridicat în picioare și s-a uitat disprețuitoare la burta lui umflată. A început apoi să-și plimbe tocurile înalte pe penisul lui flasc, pe pieptul și pe chipul lui Mutius. El avea în fața ochilor – în toată splendoarea ei – o zeiță tulburătoare.

– Spală-mă, porcule! i-a poruncit ea, așezându-se cu fundul peste capul lui. Cu limba, dar foarte încet, ai înțeles? Sunt foarte sensibilă acum.

Mutius a lins și a înghițit secrețiile, pe ale lui, dar și pe ale ei, spălându-i vulva cu limba, dar a primit o palmă peste față când a încercat să-i excite clitorisul.

– Nici să nu te gândești la o altă partidă, ai înțeles?

Mijlocitorul cel gras a încuviințat din cap și și-a dus misiunea la bun sfârșit; apoi, și-a luat hainele și a dispărut într-un colț al camerei. Messalina s-a așezat pe un scaun și a tras adânc aer în piept, afișând un zâmbet de satisfacție și relaxându-și membrele. În clipa aceea, Octavia a apărut discretă în pragul camerei.

— Prințesă... a strigat-o încet sclava Drusillei.
Messalina s-a uitat spre ușă.

— Intră, Octavia! Caută niște apă și un sul de *bombyx* curat!

— Le-am adus deja, a spus Octavia, intrând în cameră cu o amforă și o geantă.

Messalina s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat împreună cu *ancilla* spre o masă.

— M-ai păzit? a întrebat Messalina, zâmbind, în timp ce Octavia o spăla.

— Da, prințesă. Am stat afară cu alte două fete ca să împiedic accesul altcuiva în cameră.

— Bravo. Unde e Drusilla?

— A plecat.

— Da? Nu mi s-a părut că am stat prea mult...

— Nu... Ați petrecut aici cam o jumătate de oră, dar *domina* mea a plecat imediat după ce ați intrat în cameră în compania acelui bărbat.

— Nu-l prea agreezi, nu-i așa?

– Nu sunt în măsură să judec pe nimeni. Sper doar că s-a purtat frumos și nu a profitat de voi, prințesă.

– Nu-ți face griji în privința asta, Octavia! Eu am profitat de el.

Octavia a înfășurat cu pricepere o fâșie de *bombyx* în jurul taliei Messalinei. Apoi, aceasta și-a pus rochia, s-a pieptănat și și-a conturat ochii cu puțin *stibium* (rimel folosit în Antichitate).

– Ce face călăreața britană? a întrebat Messalina, admirându-se în oglinda portabilă, din argint, a Octaviei.

– Este încă aici la tavernă, prințesă.

Din spatele camerei, și-a făcut apariția Mutius complet înbrăcat. Messalina i-a zâmbit și i-a dat mâna să i-o sărute.

– Sper să fiu vrednic de încrederea voastră, Alteță, a spus el, sărutându-i umil mâna.

– Vom vedea, Mutius, a răspuns Messalina.

– Vreți să mai rămâneți sau doriți să vă pun o lecție la dispoziție?

– Petrecerea asta de nuntă este cam deprimantă, a spus răsfățata patriciană romană în timp ce își prindea părul pe partea stângă.

– Așa este, a răspuns Mutius, observându-i coafura. În afară de petrecerea de la etajul al doilea, pe care a dat-o Lothar în cinstea victoriei sale, ceilalți nu vorbesc decât despre cai și curse.

Messalina s-a încruntat.

– Te referi la Lothar, gladiatorul?

– Da, Înălțimea Voastră. Un atlet vânjos din Nubia (regiune din sudul Egiptului), cu o palmă mai

înalt decât Alteța Voastră, puternic ca un taur și iute ca fulgerul. A câștigat Centura de Aur la *Munera Gladiatoria* (întreceri de gladiatori). Abia a sosit cu prietenii lui și așteaptă să-i ofer femei frumoase.

– Mă ispitești, Mutius?

– Aș fi onorat, a răspuns mijlocitorul, aruncându-i o privire admirativă.

Messalina i-a făcut Octaviei semn să plece. Când aceasta a ieșit, tânăra patriciană i-a zgâriat, senzuală, bărbia lui Mutius.

– Vrei să-mi vinzi favorurile de parcă aș fi una dintre târfele tale?

– O, nici gând! a exclamat Mutius. Aș fi mândru să vă vând, dar numai ca pe cea mai frumoasă femeie din lume, purtând aura rangului vostru.

Messalina i-a tras o palmă peste față.

– Asta nu vreau! a exclamat ea.

Mutius s-a înclinat în fața ei.

– Îmi cer iertare, prințesă. Am crezut că doreați să vă prostituați ca să atingeți un nivel mai înalt al satisfacției sexuale, răsplătind-o în același timp și pe zeița Venus.

– Acestea sunt niște motive extraordinare. Dar dacă ar fi să accept această experiență, nu trebuie să dezvălui clienților tăi numele și rangul meu.

– De ce nu, Alteță? Gândiți-vă la emoția pe care o vor simți bărbații dacă vor avea șansa s-o posedă – fie și numai pentru câteva clipe – pe divina Messalina, una dintre cele mai nobile femei din imperiu!

– Dar foarte mulți bărbați au avut deja această șansă.

– Dar fără să plătească pentru asta.

– Acesta este și motivul care mă incită. Dar vreau să mă trateze ca pe o târfă oarecare, nu ca pe o prințesă.

– Nimem nu va crede că sunteți o târfă oarecare, a insistat mijlocitorul. Frumusețea răvășitoare, senzualitatea inegalabilă și distincția voastră nu vor păcăli pe nimeni. Și în plus, nu știți că bărbaților le place să trateze o târfă ca pe o prințesă și pe o prințesă ca pe o târfă?

– Chiar crezi că acest lucru e adevărat? a zâmbit Messalina.

Mutius a înțeles că prințesa era pe punctul de a ceda în fața argumentelor lui. S-a apropiat de ea și a început să-i mângâie coapsele.

– Chiar vreți să cunoașteți mânia și descătușarea sălbatică a gladiatorilor vânjoși ca Lothar și prietenii săi?

– Poate... a murmurat Messalina în timp ce Mutius și-a strecurat mâna prin crăpătura rochiei ei.

– Toți o dată? a întrebat Mutius, simțindu-i vulva prin *bombyx*.

– De ce nu...? a spus ea, unduindu-și șoldurile.

– Cât timp?

– Nu știu... a răspuns ea în timp ce Mutius își strecura cu dibăcie degetele pe sub pânza de *bombyx* și îi mângâia încet labiile ude.

– Până în zori?

Ea și-a depărtat puțin picioarele. El i-a cuprins cu degetele orificiul vaginal, ce tremura de plăcere.

– Bine... până în zori.

– Dacă vă vor cumpăra favorurile, va trebui să vă supuneți dorințelor lor.

- Știu.
- Nu puteți refuza pe nimeni.
- Nici nu am de gând să-i refuz.

El a sărutat-o deodată pe gură. Messalina i-a răspuns cu aceeași pasiune și și-a desfăcut picioarele. El i-a invadat vulva cu degetele. Ea era gata să cedeze. El a simțit asta și și-a retras imediat degetele.

- Sunteți pregătită? a întrebat-o el cu un zâmbet provocator.

Messalina și-a apropiat picioarele și și-a mângâiat abdomenul, arzând de dorință.

- Da... Du-mă la ei! a spus ea.
- Numai dacă îmi îngăduiți să le dezvălui numele și rangul vostru, i-a murmurat mijlocitorul la ureche.
- Bine, Mutius. Ai câștigat.

Așa cum era obiceiul în breasla lui, atunci când angaja o prostituată nouă, îngenunchea în fața ei și îi săruta picioarele. La fel a procedat și acum, sărutând picioarele frumoase ale Messalinei. În timp ce îi linge degetele, a jurat în numele zeiței Venus Pandemon, ocrotitoarea prostituatelor, s-o apere și s-o respecte și să pună deoparte pentru ea toate compensațiile bănești pe care le va primi de la clienții ei, scăzând comisionul de treizeci la sută destinat serviciilor lui ca mijlocitor.

- Nu vreau să mă urmărești în timpul partidelor sexuale, a punctat Messalina. Închei vânzarea și te dai la o parte, ai înțeles?

- Da, Luminăția Voastră.

- Jură! a poruncit prințesa, ținându-i capul în pământ.

El și-a îndreptat privirea spre ea și a jurat.

Apoi, s-a ridicat în picioare și a rugat-o să depună jurământul solemn că ori de câte ori va dori să se „angajeze” ca prostituată în următorii trei ani, o va face numai sub patronajul lui.

Ascunsă în spatele ușii, Octavia a urmărit întreaga ceremonie. De la distanță, nu a auzit toate cuvintele jurământului, dar i-a înțeles sensul.

Mutius i-a aranjat rochia și părul Messalinei. Fericită, tânăra prințesă a făcut o piruetă prin cameră, fluturându-și rochia și exprimându-și hotărârea de a-i ispiti pe toți bărbații pe care el îi va oferi.

Octavia s-a întors pe hol și a privit-o pe Ladyssa, care încă mai vorbea cu participanții la cursele de care și bea bere din belșug. Se pare că nici un bărbat nu a îndrăznit să se apropie de prințesa blondă cu intenția de a o seduce, în ciuda faptului că în timpul petrecerilor de nuntă, femeile din Roma se dedau la orgii sălbatice. Acest lucru se datora, probabil, santinelelor, s-a gândit sclava Drusillei, observând două femei barbare, cu o înfățișare amenințătoare, care stăteau reze-mate de un zid, îmbrăcate cu fuste scurte din piele și purtând securi la brâu. Ele n-o scăpau din ochi pe Ladyssa.

Când Octavia l-a văzut pe Mutius însoțind-o pe Messalina la petrecerea lui Lothar de la ctaj, a urcat până la jumătatea treptelor ca să urmărească spectacolul.

Etajul al doilea al tavernei era acum ocupat în exclusivitate de gladiatori, care își etalau mușchii și piepturile goale. Lothar și cei doisprezece prieteni ai săi

beau, jucau zaruri sau priveau acrobații goi, care evoluau pe scena de la parter.

Ei l-au întâmpinat pe Mutius cu ironii și replici batjocoritoare când l-au văzut cu Messalina, plângându-se și luându-l în derâdere pentru că le-a adus o singură fată.

Prințesa s-a rezemat cu spatele de un zid și i-a privit, pe rând, pe gladiatori de parcă se topea deja în brațele lor. Apoi, și-a ațintit privirea seducătoare asupra lui Lothar, un african negru, magnific, cu umeri lați, bicepsi masivi și pectorali puternici. El s-a simțit copleșit de ochii albaștri, de buzele roșii, lascive, de trupul înalt, dar mai ales de distincția ei. În ciuda coafurii sale, lui Lothar îi venea greu să creadă că era târă. S-a apropiat, așadar, de ea.

– Cum te numești, domniță?

– Valeria... Messalina, a răspuns prințesa, rostind cuvintele separat și expirând aerul din plămâni direct în fața lui pentru a-l îmbăta cu respirația ei senzuală.

Numele nu i-a spus nimic nubianului, dar a stârnit curiozitatea unui alt gladiator, un trac blond.

– Hei, Mutius! a strigat acesta. Chiar vrei să ne faci să credem că este într-adevăr Messalina, prințesa romană?

– E chiar ea, tracule, i-a răspuns Mutius, cu mândrie în glas. Ai cuvântul meu.

Lothar a privit-o.

– Ești într-adevăr o prințesă romană?

Messalina și-a desfăcut rochia, arătându-le – lui și celorlalți gladiatori – trupul de zeiță.

- Nu vezi? a spus ea, mângâindu-și abdomenul plat.

- Și ești de vânzare? a întrebat-o Lothar, încă sceptic.

Ea s-a apropiat de el și și-a frecat sfârcurile de pieptul lui negru. Apoi, și-a strecurat mâna pe sub fusta lui din piele, i-a apucat penisul cu degetele și și-a ridicat bărbia ca să-l sărute.

- Nu ți-e teamă? a întrebat-o el în timp ce penisul lui atingeja erecția maximă în mâna Messalinei.

- Nu știi oare că unei prințese romane nu-i este teamă de nimic? a spus ea, în ciuda faptului că mărimea penisului, pe care nu reușea să-l cuprindă cu degetele, deși îl strângea cu toată puterea, îi tăia respirația.

El și-a deschis puțin gura. Ea a făcut la fel. Buzele lui mari le dezmiardau pe ale ei. Și-au atins limbile, care s-au contopit în propriul lor dans al dragostei. Buzele s-au zdrobit practic unele de altele sub impactul unui sărut nimicitor și frenetic, în care cei doi protagoniști se sorbeau și se mușcau reciproc, gemând și tipând. Prințesa i-a croit drum penisului său negru prin pânza ei de *bombyx* și a început să-i frece sfârcurile în timp ce săruturile lor sălbătice, departe de a se fi domolit, s-au extins spre bărbie, gât și umeri.

Gladiatorii priveau uimiți spectacolul celor doi „actori” extraordinari, care își descătușau cu frenezie pasiunea carnală. Ea și-a ridicat un genunchi pe coapsa lui. Lothar a luat-o în brațe. Fără să-și stăvilească săruturile pătimașe, ea și-a înlănțuit picioarele în jurul taliei lui.

Mutius a încercat să-i tempereze puțin, cerând pentru prințesa de șaptesprezece ani un preț de zece

ori mai mare decât pentru curtezanele cele mai scumpe din Roma.

- S-a făcut! i-a strigat gladiatorul nubian mijlocitorului bizantin.

Din locul în care se afla, pe trepte, Octavia a văzut cum penisul enorm al lui Lothar a sfâșiat pânza de *bombyx* a Messalinei și a intrat cu violență în *cunnusul* ei. Sunetul pe care l-a scos vulva invadată de „cuceritorul” negru i-a lăsat pe toți fără suflare. Țintuită de zid, tânăra patriciană a icnit, s-a crispat și și-a reprimat un țipăt, mușcându-l pe gladiator de umăr. Penisul uriaș a intrat doar pe jumătate, atingând însă adâncurile organelor ei sexuale.

Messalina a înghețat practic în așteptarea plăcerii și a durerii ce vor însoți acest „preludiu” și îl privea cu niște ochi irezistibili, precum cei ai unei căprioare lipsite de apărare.

- Nu-ți vei câștiga banii prea ușor, prințesă, a mârâit Lothar printre dinți, atingându-i cervixul cu glandul puternic.

- Da, știi... Împinge! a gemut Messalina fără teamă.

Lothar a început să împingă din ce în ce mai tare. Gâfâind, ea murmură fără încetare „da, da, da...” L-a luat în brațe și l-a sărutat cu pasiune, atingând culmile extazului în doar câteva secunde. Agățându-se de el și tremurând ca un chiparos bătut de vânt, i-a dat de înțeles că va ceda în orice clipă.

Freamătul ei spontan, gemetele domoale și cuvintele de capitulare l-au determinat pe gladiatorul negru

să accelereze ritmul dansului. Ochii Messalinei s-au umplut de lacrimi. Penisul lui a pătruns din ce în ce mai adânc. Ea a început să danseze odată cu el, țipând nu de durerea ce-o copleșea, ci pentru că simțurile erau gata să explodeze.

– *Acum!* a țipat ea.

Penisul lui Lothar a pătruns complet în corpul prințesei, aducând-o pe Messalina în pragul freneziei. Impactul orgasmului a trecut prin trupul ei cu iuțeala unui fulger. Pentru că simțea că ea avea în curând să capituleze, negrul uriaș a posedat-o încă o dată cu o forță copleșitoare, apoi s-a oprit brusc. Fără să-și scoată penisul din vulva ei, el a prins-o de fund și a ajutat-o să-și rotească pelvisul, făcând-o să trăiască plăcerea la intensitate maximă. A atins orgasmul la fiecare „manevră”, părând incapabilă să se mai oprească.

Mutius a strâns foarte mult aur de la ceilalți gladiatori, care doreau să se bucure cu toții de îmbrățișarea prințesei în camera privată de la etajul al doilea. A încercat să le stăvilească puțin poftetele, dar nu a reușit. Erau hotărâți s-o dea gata pe Messalina după ce va termina cu Lothar. Mutius simțea un nod în gât. După spectacolul pe care l-a oferit cu africanul, bănuia că prințesa avea să guste din plin excesele pe care ceilalți gladiatori intenționau să le pună în practică. Dar s-o lăși pe o femeie atât de frumoasă în mâinile unor bărbați obișnuiți să se lupte și să ucidă oameni și animale în arenele romane putea fi un lucru periculos, poate chiar fatal. A ezitat. Gladiatorii au pus și mai mult aur în mâinile sale.

După ce-a atins satisfacția maximă, Messalina l-a văzut pe Mutius discutând cu gladiatorii. L-a rugat pe Lothar să amâne momentul culminat și s-a eliberat din îmbrățișarea lui.

Purtând doar sandalele cu tocuri înalte, s-a plimbat printre gladiatori, savurând mângâierile lor, apoi s-a întors spre Mutius:

– N-ai jurat să mă lași singură? i-a reamintit ea cu un zâmbet sarcastic.

Gladiatorii au aclamat-o și au închinat paharele în cinstea zeiței Venus Pandemon, a lui Bacchus, zeul vinului și al dragostei, și a lui Priap, zeul erecției permanente.

Mutius s-a înclinat în fața ei și s-a retras câțiva pași spre scară. Messalina s-a așezat pe genunchii tracului și l-a sărutat cu o pasiune răvășitoare. Mijlocitorul a tras adânc aer în piept și a plecat.

Văzându-l pe Mutius îndreptându-se spre scară, Octavia a coborât în grabă și s-a ascuns într-un colț.

Mijlocitorul a coborât la primul etaj al tavernei și s-a strecurat în spatele teighelei din bucătărie. Romulus l-a însoțit.

– Ai strâns aur? l-a întrebat cârciumarul, care primea o parte din câștigul pe care îl obțineau prostituatele lui Mutius în localul lui.

– Da. Deschide dulapul! a răspuns mijlocitorul.

Romulus a deschis dulapul care adăpostea mai multe cutii sigilate din lemn, aparținând partenerilor lui. Mutius a scos o cheie, a deschis o cutie mai mare și a vărsat în „seif“ tot aurul pe care îl primise de la gladiatori în schimbul favorurilor Messalinei.

– Prințesa s-a dovedit o adevărată comoară, nu-i așa, Mutius? a remarcat cârciumarul.

– Da, dar ține-ți gura, bine?

– De ce? Nu e nimic rău în practicarea prostituției, a răspuns Romulus. Plebee sau patriciene: au toate dreptul să facă sex după placul inimii.

– Știu, știu... Vreau doar să evit excesul de cereri.

Romulus a aprobat. Ferecând cutia, Mutius l-a asigurat pe prietenul lui că își va primi partea cuvenită a doua zi.

Întorcându-se în salon, mijlocitorul le-a chemat pe două dintre sclavele sale și le-a instruit s-o păzească discret pe Messalina. Apoi, s-a amestecat în mulțime și a început să vorbească cu prostituatele sale despre clienți și partidele sexuale.

Octavia l-a urmărit pe Mutius din pragul camerei care juca rolul de garderobă, fără să audă însă și cuvintele acestuia.

Octavia era fiica unui senator roman bogat, pe care împăratul Tiberius l-a acuzat de trădare și care s-a sinucis pe când fata avea doar șapte ani. Familia ei a pierdut toată averea, iar Octavia a fost vândută ca sclavă lui Acilius Trebellius, care a devenit ulterior iubitul Drusillei. La moartea lui Tiberius, prințesa l-a convins pe fratele ei să-l numească pe Acilius tribun al gărzii pretoriene, garda personală a împăratului, puternică și respectată. Drept recunoștință, el i-a dăruit-o pe Octavia, care avea atunci optsprezece ani, prințesei imperiale.

Uneori, ca sclavă, Acilius le-a oferit favorurile sexuale ale Octaviei prietenilor și clienților lui, dar ei nu i-au plăcut niciodată partidele scurte de sex pe care romanii le aveau cu sclavele.

Chiar dacă trăsăturile fizice ale Octaviei stârneau aceleași pasiuni ca femeile libere și prostituatele din imperiu, gulerul pe care îl purta îi trăda întotdeauna statutul de sclavă. Legea le interzicea tuturor sclavilor romani, bărbați sau femei, să flirteze, să seducă sau să aibă iubiri fără consimțământul stăpânului.

Cu toate acestea, un vechi obicei din Roma le oferea sclavilor – cu ocazia Saturnaliilor, care durau o lună și în mod deosebit, de Ziua Nașterii Soarelui – aceleași drepturi ca stăpânii. Dar, în timp ce majoritatea sclavilor tineri profitau din plin de acest obicei, Octavia știa din experiențele precedente că bărbații pe care i-ar fi întâlnit în ziua aceea sfântă ar fi tratat-o tot ca pe o sclavă. În timpul celor zece ani, cât Acilius i-a fost stăpân, n-a avut niciodată șansa să trăiască *gaudiumul*, extazul maxim al simțurilor. Apoi, după ce i-a fost dăruită Drusillei, a văzut-o pe *domina* ei atingând singură orgasmul și a încercat să se masturbeze în pat, dar n-a simțit nici o plăcere, cu excepția situațiilor în care Drusilla o pedepsea cu biciul. Loviturile de bici pe care le primea pe sâinii băiețești sau pe fundul mic și rotund îi provocau valuri ciudate de plăcere, pe care nu le simțise niciodată în timpul partidelor sexuale cu bărbați.

În timp ce Mutius s-a pierdut în mulțime, după ce a lăsat-o pe Messalina în mâinile gladiatorilor, Octavia

s-a trezit înconjurată de trei bărbați. Ei au început să-i mângâie trupul înveșmântat în tunică. Ea le-a îngăduit o clipă această libertate doar ca să fie amabilă, însă erau atât de grosolani încât și-a dat seama că ar fi fost o pierdere de vreme să cedeze avansurilor lor.

– Gata! a murmurat ea, strângând picioarele pentru a le împiedica accesul pe sub pânza de *bombyx*.

– Ce s-a întâmplat, drăguțo? a întrebat unul dintre bărbați, căruia nu-i venea să creadă că o femeie refuza contactele sexuale.

– Hai, depărtează-ți picioare! a insistat altul.

– Hei, băieți! N-are pic de păr pe trup, întocmai ca un prunc, a spus al treilea individ, care reușise să ajungă cu degetele în zona muntelui lui Venus.

Bărbatul avea dreptate. În ziua de *nundinum* înaintea Nașterii Soarelui, Drusilla a ordonat ca părul pubian al Octaviei să fie epilat, deoarece sclava fusese aleasă să interpreteze rolul unei prostituate în vârstă de zece ani într-o serie de *ludi scaenici* (spectacole teatrale) scrise de Caligula și puse în scenă de Drusilla. Pentru că primele două reprezentații s-au bucurat de succes, autorii au pregătit alte episoade, care aveau să fie prezentate pe scenă în fiecare a patra zi din săptămână până la sfârșitul Saturnaliilor, în ziua de *Nonae* (a noua zi) din ianuarie, iar Octavia era epilată în fiecare zi de atunci.

Ceilalți doi bărbați i-au cerut să-i lase și pe ei să-i mângâie vulva. Octavia și-a depărtat puțin picioarele, fără prea multă tragere de inimă, și i-a lăsat să-i atingă zona pubiană lipsită complet de păr, dar le-a apropiat

din nou când au încercat să-și strecoare degetele între labiile ei.

S-a uitat în jur, în speranța că va găsi pe cineva care s-o ajute, și l-a zărit pe Mutius în mijlocul unui grup. I-a dat la o parte pe cei trei bărbați și a alergat la mijlocitor, cerându-i ajutorul.

– Ajută-mă, Mutius! *Domina* mi-a poruncit s-o urmăresc pe Lady, dar nu pot să-mi duc misiunea la bun sfârșit, pentru că acești bărbați mă urmăresc.

Bizantinul le-a spus celor trei indivizi s-o lase în pace. Apoi, Octavia și Mutius și-au întors privirile spre Ladyssa, care mai stătea încă la masă, prinsă într-o discuție cu alți călăreți despre cursele de cai. El a observat că Terentia le umplea paharele cu bere.

– Ce speră Drusilla să afli despre Lady? a întrebat Mutius.

– Poate se îmbată și face prostii...

– *Domina* ta ar fi mulțumită dacă Lady ar face o prostie? a întrebat mijlocitorul, care a înțeles de la bun început că așa-zisul mare secret al Ladyssei era Caligula și a intuit imediat care era miza pentru Drusilla dacă Lady avea să devină împărăteasa Romei.

– Cred că da... a răspuns Octavia. Dar Lady este păzită de două santinele impunătoare, cu securi la brâu. Uită-le acolo! Se sprijină de zidul din spatele mesei ei. Le vezi?

– Firește. Nu-și dezlipesc ochii de la ea și o însoțesc chiar și la *latrina* unde se duce din când în când ca să se ușureze de berea pe care a băut-o toată noaptea.

– Da... Am observat și asta, a oftat Octavia.

Mintea lui Mutius a conceput rapid un plan. Le-a făcut semn fetelor sale, Nikia și Zine, două *pornés* (prostituate care lucrează cu contract pentru mijlocitori sau proprietarii de bordeluri) din Grecia, să vină la el și le-a explicat ceva într-un dialect bizantin, din care Octavia nu a înțeles nimic. Cele două grecoalice au încuviințat din cap, semn că au înțeles instrucțiunile lui Mutius, apoi s-au îndreptat spre salon. Mijlocitorul l-a chemat apoi pe unul dintre sclavii săi, un tânăr galițian bine făcut (din Galiția, regiune din Asia Mică romană, Turcia de astăzi) și i-a poruncit să aibă grijă de Octavia.

– Ce plan ai născocit? a întrebat sclava Drusillei, observându-le pe cele două prostituate ale lui Mutius îndreptându-se spre bar și vorbind cu Romulus.

– Rămâi aici cu galițianul meu! Mă duc să vorbesc cu ea.

Octavia l-a văzut pe Mutius apropiindu-se de Romulus și de fetele de la tejghea și apoi dispărând împreună în bucătărie. Când mijlocitorul și-a făcut din nou apariția, și-a aranjat pălăria rotundă, apoi și-a croit drum prin mulțime și a început să vorbească cu Ladyssa.

– Nobilă prințesă, i s-a adresat Mutius, făcându-i o reverență. Numele meu este Mutius Regulatus. Sunt proprietar de cai.

Unii dintre meseni, care cunoșteau adevărata natură a afacerilor lui Mutius, și-au înăbușit râsetele și au rămas să vadă ce intrigă a urzit acesta pe seama Ladyssei.

– Îmi pare bine să te cunosc, Mutius, a spus Lady în latină, cu un accent britan fermecător. Toți iubitorii de cai sunt prietenii mei.

Părea puțin amețită de băutură, dar ținuta ei era nobilă și plăcută, în ciuda râurilor de bere pe care le-a băut cu ceilalți călăreți în ultimele ore.

– Am avut plăcerea de a vă vedea câștigând prima cursă de cai de la Circus Maximus de săptămâna trecută. Sunteți o călăreață desăvârșită.

– Îți mulțumesc, Mutius, a răspuns prințesa britană, întinzându-i mâna ca să i-o sărute.

– Aveți de gând să concurați din nou după nuntă? a întrebat el.

Ladyssa i-a explicat că în contractul ei de căsătorie logodnicul ei roman a acceptat o clauză prin care i se permite să concureze o dată pe lună, cel puțin un an, până rămâne însărcinată.

– Nimeni nu va putea să mă țină departe de cai, Mutius, crede-mă! a spus Ladyssa ferm hotărâtă.

– Dar calul pe care ați călărit în fața împăratului? Este de vânzare? a întrebat Mutius, care se uita la bar, așteptându-l pe Romulus să se întoarcă.

– Mi-e teamă că nu, prietene. Farmec de Aur s-a dovedit, trei ani la rând, un cal extraordinar. A câștigat toate cursele din Britania și Galia, i-a explicat ea cu mândrie în glas. După victoria de săptămâna trecută obținută la Roma în cea mai importantă cursă din lume, tatăl meu l-a retras din competiții și l-a trimis înapoi în Britania. Se va împerechea în curând cu iepele noastre, care vor da naștere unor niânji minunați.

Ea a chicotit, apoi a închinat un pahar în cinstea lui Farmec de Aur împreună cu Mutius și ceilalți petrecăreți.

– Am auzit că împăratul a vorbit admirativ despre cursa voastră, a spus Mutius, aducând acest subiect în discuție doar ca să vadă cum reacționează.

Ea s-a înroșit toată. *Aha!* și-a spus bizantinul, până și pomenirea lui în treacăt o face să roșească. El s-a întrebat atunci dacă ideea căsătoriei i-a aparținut lui Caligula sau tatălui ei, regele Tudorus. Dar chiar dacă ar fi fost ideea tatălui ei, Caligula s-a simțit fără îndoială atras de ea, altfel n-ar fi acceptat niciodată s-o ia de soție.

Mutius a continuat să stimuleze discuția despre cai și curse. Între timp, le urmărea pe Nikia și Zine, care se apropiau de cele două santinele ale lui Lady. Fetele continuau să vorbească cu ele, chiar dacă cele două străjere blonde, cu un cap mai înalte decât grecoaiicele brunete, nu-și dezlipiau ochii de la Ladyssa și nu le răspundeau, stând rigide ca niște rațe împăiate. După un timp, Romulus a apărut la bar și i-a făcut semn din cap lui Mutius de la distanță.

– Trebuie să vă împărtășesc un secret, Înălțimea Voastră, a spus Mutius, începându-și atacul asupra virtuții ei. Sunt stăpânul unui armăsar fantastic, un armăsar cum nu ați mai văzut vreodată.

– Chiar așa? a întrebat Ladyssa sceptică. Și care este numele lui?

– Incitatus.

– In-ci-ta-tus? N-am auzit de el.

Mutius le-a făcut cu ochiul celorlalți călăreți. Aceștia au privit-o pe Lady, prefăcându-se mirați de

ignoranța prințesei în ceea ce privește campionii curselor de cai din Roma. Aruncând o privire în spatele lui Lady, mijlocitorul a observat că cele două santinele se strâmbau ca niște idioate, clătinându-se în brațele Nikiei și Zinei.

– Incitatus a câștigat douăzeci și cinci de curse în trei ani, apoi, la fel ca Farmec de Aur, a fost retras din competiții, a continuat Mutius, cu viclenia unui șarpe care pândește un șoarece.

Călăreții au confirmat, iar Ladyssa i-a crezut, fără să observe că fetele lui Mutius le împingeau pe străjerele ei în spatele unor draperii grele, făcându-se toate nevăzute.

– Incitatus a devenit acum cel mai prolific armăsar din lume. Nici o iapă nu-i rezistă, a continuat mijlocitorul când a realizat că fetele lui și-au dus misiunea la bun sfârșit.

– Unde îl ții? a întrebat Ladyssa, încercând să-și ascundă curiozitatea.

– Chiar aici, în grajdurile lui Romulus, a răspuns Mutius.

– O, interesant! a spus Ladyssa, agitându-și fundul pe bancă, lucru pe care bizantinul l-a interpretat ca fiind un semn al excitației sexuale.

– Astăzi, s-a împerecheat de câteva ori cu succes aici la Roma, iar grăjdarii mei vor să-l ducă în Etruria (Toscana de astăzi) înainte de ivirea zorilor, a spus Mutius adevărul doar pe jumătate.

Lady și-a trădat dezamăgirea.

– Vreți să-l vedeți înainte de plecare? i-a propus Mutius cu un zâmbet onctuos.

– A, păi... de ce nu? a răspuns Lady, ascunzându-și cu abilitate încântarea. Pot să le iau și pe cele două servitoare ale mele?

– Bineînțeles că puteți, Alteță, a răspuns mijlocitorul, ajutând-o să se ridice în picioare.

Știa că această mișcare inteligentă o va împiedica pe Ladyssa să se răzgândească în clipa în care va descoperi că păzitoarele ei s-au făcut nevăzute.

Ladyssa s-a uitat de jur împrejur și s-a încruntat.

– Hmm, nu sunt aici... a spus ea.

– Cine nu este aici, Luminăția Voastră? a întrebat-o Mutius cu o mirare prefăcută.

– Străjerele mele, a răspuns ea.

În momentul acela, o altă *pornés* a lui Mutius, o fată blondă, care își schimbase coafura și adoptase o ținută băiețească, s-a apropiat de Mutius și Ladyssa.

– Îmi cer iertare, Mutius, a spus fata cu înfățișare de băiat, dar a sosit trăsura care îl va transporta pe Incitatus. Oamenii însărcinați cu această misiune așteaptă într-un *clivus* (stradă urbană) și cer permisiunea să înceapă operațiunea.

– Spune-le să aștepte, Fulvia! a spus Mutius degajat, uitându-se la Lady, care a auzit cuvintele fetei.

– Vreți să-l mai vedeți pe Incitatus în grajd, Alteță? a întrebat-o el de parcă îi făcea o favoare.

Lady și-a căutat din nou santinelele, dar acestea nu erau de găsit.

– Putem s-o luăm pe Fulvia cu noi pentru protecția voastră, a sugerat Mutius cu o privire inocentă.

Fulvia s-a înclinat în fața prințesei britane.

– Bine, Mutius. Să mergem! a spus Lady, dând din cap, încercând parcă să se convingă singură că a luat decizia corectă.

De cealaltă parte a salonului aglomerat, Octavia, însoțită de sclavul galițian, i-a văzut pe Mutius, Lady și Fulvia îndreptându-se spre o ușă lăturalnică. Ea a încercat să facă un pas în direcția aceea, dar galițianul i-a blocat drumul.

– *Dominus* mi-a poruncit să așteptăm aici, a spus el, ridicându-și buza de sus.

– Nu acum, tinere. *Domina* mea mi-a cerut să n-o scap din ochi pe prințesa britană oriunde s-ar duce.

– Îmi pare rău, a răspuns galițianul, ținând-o pe loc. Trebuie să mă supun poruncilor primite.

Octavia a încercat să se strecoare pe sub brațele lui, dar el a pus imediat mâna pe ea. Ei s-au privit cu vădită antipatie.

– Sunt mai puternic decât tine, fetițo, a murmurat galițianul în urechea Octaviei. Ea a încercat să-l lovească cu genunchiul în vintre. El a parat lovitura, apoi a prins-o de gulerul de sclavă și a târât-o într-un colț. Stai aici! a spus galițianul cu o voce care i-a dat de înțeles Octaviei că nu avea nici un rost să se mai împotrivească ordinelor sale.

Ținând o torță în mână, Mutius le-a condus pe Ladyssa și Fulvia prin curtea întinsă din spatele tavernei

lui Romulus. Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor și nimeni nu se vedea prin preajmă. Curtea era împrejmuită de câteva uși închise.

– Echipa care trebuie să transporte calul a sosit deja? a întrebat-o Mutius pe Fulvia.

– Nu știu. Trebuie să aștepte până în zori pe *clivus Salutis* în spatele grajdurilor.

În timp ce se apropiau de o ușă, Mutius și-a presărat pe umăr o cantitate infimă dintr-un praf foarte fin. Apoi, s-a prefăcut că se împiedică. Lady s-a ciocnit de el. Mutius s-a întors spre ea și și-a scuturat în fața ei narcoticul de pe umăr.

– Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră, a spus pios mijlocitorul.

Când narcoticul inodor i-a pătruns în nări, Lady a început să strănute. Mutius i-a oferit o batistă. Fără să știe că și batista era impregnată cu aceeași substanță, ea și-a șters nasul.

– Vă simțiți bine, Alteță? a întrebat el, știind că în doar câteva secunde narcoticul, extrem de puternic, îi va provoca halucinații.

– Da, mulțumesc, a murmurat ea.

Mutius a deschis repede ușa. Mirosul înțepător de cal s-a amestecat cu narcoticul și i-a stimulat poftele sexuale. Mutius a împins-o încet în grajd, făcându-i semn Fulviei să aștepte afară.

Ladyssa a făcut câțiva pași în grajd, apoi s-a oprit fascinată la vederea lui Incitatus, un armăsar alb, magnific, care stătea în boxa lui curată, căptușită cu catifea roșie. Pupilele i s-au dilatat. În timp ce Mutius a

aprins două torțe de fiecare parte a boxei, ea avea senzația că armăsarul era învăluit într-o aură strălucitoare, multicoloră.

Lady și-a întins brațele spre Incitatus.

– O, Mutius, e minunat! a spus ea, sub efectul evident al narcoticului.

Incitatus a lovit pământul cu copitele și a nechezat.

– Veniți cu mine! a spus Mutius, luând-o de mână și apropiindu-se de cal. L-ați fascinat. Este pe cale să se îndrăgostească de voi.

– Este posibil așa ceva?

Aflată în transă, ca un somnambul, Lady a început să mângâie calul, atingându-și fața de trupul lui. Mutius s-a apropiat de ea.

– Lăsați-mă să vă scot costumul! a spus el, desfăcându-i șireturile din piele care îi strângeau umerii. Trebuie să-i simțiți puterea direct pe trupul vostru gol.

– O, da, Mutius, a îngăimat ea. Mi-ar plăcea să-i simt forța.

El i-a scos corsetul. Sâmi ei obraznici s-au trezit la viață, încercând parcă să îmbrățișeze pieptul calului. Ea i-a atins de pielea catifelată a armăsarului și și-a strecurat, senzuală, mâna pe spinarea lui. În timp ce Lady îi murmură cuvinte de dragoste lui Incitatus, Mutius i-a desfăcut fusta scurtă din piele și i-a scos pânza de *bombyx*. Avea un trup zvelt, la fel cum erau și picioarele lungi și drepte, iar fundul delicios era frumos arcuit, rotund și bine făcut. Mijlocitorul nu și-a mai bătut capul să-i scoată încălțăminte din piele de animale. Ea

a ridicat un picior încercând să se urce pe spatele calului. Mutius a oprit-o însă și a scos din buzunar o cutiuță în care se afla o alifie frumos mirositoare.

– Stai, Ladyssa! Lasă-mă să-ți ung mai întâi pelvisul cu o cremă protectoare!

Lady nu i-a răspuns, dar și-a depărtat picioarele și l-a lăsat pe Mutius să-i ungă cu o alifie zona genitală. Pentru că era blondă și avea pielea slab pigmentată, și părul pubian era subțire; îi acoperea muntele lui Venus, dar nu și zonele limitrofe – numai un pufuleț moale îi învăluia buzele vulvei și anusul. În timp ce îi atinge clitorisul mic și nedezvoltat, Mutius și-a înăbușit dorința de a-i exploata poftele carnale pe care le simțea pentru armăsar și de a face dragoste cu ea pe când Ladyssa își concentra întreaga atenție asupra lui Incitatus. Cu toate acestea, el a descoperit că vulva îi era invadată de un *olysbos*, un instrument grecesc sub forma unui penis, obținut dintr-o piele tare, destinat lărgirii vaginului tinerelor fete înainte de căsătorie. (Bărbații din Antichitate nu apreciau deloc virginitatea, care era o condiție doar pentru fetele care aveau să-și dedice viața unor culte religioase.)

– Mai bine scoatem asta, a spus Mutius, știind că ea va accepta datorită narcoticului.

– Bine, a spus ea, pierită.

El a scos încet *olysbosul* și i-a uns vulva cu alifia incitantă. Apoi, a ajutat-o să se urce pe spinarea calului și a privit-o cum își arcuiește picioarele, ținându-se de gâtul animalului și savurând plăcerea provocată de contactul fizic, realizat prin frecarea pelvisului ei de

spinarea lui. Unguentul îi stimula atât de tare simțurile, încât ea a început să vorbească cu Incitatus de parcă era iubitul ei. Deodată, însă, calul s-a ridicat în două picioare, iar Lady a căzut în brațele lui Mutius.

– Vino! i-a spus el. Vrea să te sărute.

Cuprinsă încă de o reverie erotică halucinantă, Ladyssa l-a însoțit pe mijlocitor în fața lui Incitatus. Ea a început să-i mângâie botul. Calul a scos limba și a început s-o lingă pe față. Ladyssa și-a deschis gura și a început să-l sărute, sorbindu-i limba și îmbrățișându-i gâtul. Mutius a privit o clipă acest sărut pasional, apoi i-a excitat sfârcurile cu degetele unse cu unguent și a stimulat animalul să-i lingă sânii. Ea s-a abandonat cu totul în brațele lui Mutius.

Sprijinind-o pe la spate, mijlocitorul a ajutat-o să savureze săruturile acestui *equus* magnific, care era dressat chiar să și muște cu delicatețe sfârcurile femeilor cu dinții lui lungi. Ea gemea din ce în ce mai tare, copleșită de extaz, în timp ce Mutius îi ungea vulva cu și mai mult balsam. Atras de mirosul ei vaginal, Incitatus s-a lăsat în genunchi și a început să-i lingă organele genitale.

Copleșită de senzațiile pe care nu le-a cunoscut niciodată până atunci, dar pe care le-a visat mereu, Ladyssa a început să se răsucească de plăcere, îndreptându-și vulva excitată spre gura armăsarului. Mutius a îngenuncheat în spatele ei, întinzând-o pe jos. În timp ce capul i se odihnea pe pântecul lui umflat, el a ajutat-o să-și ridice și să-și depărteze picioarele, să-și retragă genunchii și să-și miște pelvisul.

Limba lui Incitatus a ajuns astfel în adâncurile *cunnusului* ei, mușcându-i clitorisul. Pe când Lady trecea dincolo de granițele realității, pășind în ținutul zeilor ei celtici, îmbătându-se cu o experiență pe care nu credea că ar fi putut s-o trăiască în brațele muritorilor, penisul lui Mutius nu a mai putut să rămână pasiv și s-a trezit la viață între picioarele ei. Calul lingeă acum atât penisul lui, cât și vulva ei încinsă. Gemând fericită, abia simțea că penisul lui Mutius îi „vâna” anusul. Cu toate că nu distingea plăcerea pe care i-o provoca limba calului de senzația pătrunzătoare din anus, ea s-a poziționat din instinct în așa fel încât penisul lui Mutius și-a croit cu ușurință drum în anusul ei.

În timp ce limba animalului continua să-i exploreze vaginul, Ladyssa țipa și tremura necontrolat. Penetrând-o pe la spate, Mutius simțea cum contracțiile ei anale îi strângeau penisul, lucru care l-a făcut să creadă că era pe punctul de a cunoaște primul orgasm din viața ei. În ciuda plăcerii pe care ar fi dorit să i-o provoace, urcând-o pe culmile extazului, el avea alte planuri pe care era hotărât să le ducă la bun sfârșit.

Și-a scos penisul din posteriorul ei, s-a strecurat pe sub ea și a tras-o de lângă gura calului. Animalul s-a ridicat din nou în două picioare. Penisul lui, lung de șaiszeci de centimetri, îi atârna pe lângă burtă; testiculele mari cât ouăle de struț se legăneau dintr-o parte în alta. Lady și-a dus mâna la gură, încercând să-și ascundă uimirea.

– Uite! Vrea să i-l atingi cu mâna, a șoptit Mutius, care era la fel de excitat ca și ea.

Lady s-a întins și i-a apucat penisul lui Incitatus în timp ce Mutius a luat o curea din piele care atârna de tavan. A legat cu ea animalul, ridicat în două picioare, ca să-l împiedice să se prăbușească peste Lady, care stătea în genunchi sub trupul lui.

Prințesa britană, complet goală, purtând doar încălțăminte din piele de animale, a luat penisul uriaș în mâinile ei, îmbătându-se cu mirosul lui și frecându-l pe fața și pe trupul lui. Mutius a adus un burete ud din trusa lui Incitatus și a spălat organul sexual al calului. Ea a început să-l lingă și să-l sărute, murmurând cuvinte nebunești de dragoste. Stând doar pe picioarele din spate și rezemându-și partea superioară a corpului de cureaua solidă din piele, armăsarul a nechezat din nou.

Fascinată, crezând că Incitatus răspundea cuvintelor ei de iubire, Lady a încercat să-și îndese în gură glandul uriaș, de mărimea unei ciuperci, dar nu a reușit. A început, în schimb, să-l lingă și să-i excite testiculele ca să le simtă energia extraordinară.

Ladyssa a călăuzit organul imens al calului spre vulva ei, frecându-l de picioare. Apoi, și-a desfăcut labiile ude și a înlănțuit cu coapsele penisul animalului, mișcându-și pelvisul înainte și înapoi ca să simtă la maximum frecarea în zona clitoridiană. Calul a nechezat din nou. Ea l-a îmbrățișat.

- Știu, dragostea mea... a înmormurat prințesa britană, incapabilă să se controleze. Îți dorești cu pasiune să-mi explorezi adâncurile, iar eu îmi doresc cu pasiune să te primesc. Apoi, s-a întors spre Mutius, rugându-l cu disperare: Ajută-mă! Ajută-ne!

Mutius a luat dintr-un cuier un ham special și l-a aruncat de gâtul calului, legându-i capetele de coapsele animalului. Două perechi de mânere din piele atârnavă de fiecare parte a hamului – o pereche pe lângă gâtul calului și una pe lângă coapse. Deoarece simțurile lui Lady erau excitate la maximum, iar ea nu urmărea decât un singur scop – să facă sex cu armăsarul – a înțeles imediat ce trebuia să facă. S-a agățat cu mâinile de mânerele de la gâtul calului, întinzându-se până când l-a cuprins cu brațele de gât. Apoi, mijlocitorul a ajutat-o să-și depărteze picioarele și să se agațe de celelalte mânere, care îi ajungeau până la genunchi, permițându-i astfel să-și ridice pelvisul până când atinge partea inferioară a abdomenului armăsarului.

În clipa în care ea a reușit să-l îmbrățișeze cu trupul, brațele și picioarele, penisul calului s-a îndreptat automat spre vulva ei.

– Ajută-l să mă penetreze! l-a rugat Lady.

– Este foarte mare, prințesă! a spus Mutius în timp ce Incitatus îi lovea periculos vulva cu glandul lui puternic.

– Lărgeste-mi labiile și unge-ne pe amândoi cu balsam!

Mutius a luat o amforă mică de pe un raft, a desfăcut-o și a turnat din abundență un ulei inodor pe penisul calului și vulva prințesei. Apoi, și-a strecurat două degete ale fiecărei mâini în vaginul ei și i-a lărgit orificiul ca să poată cuprinde glandul lui Incitatus. Pentru că se ținea, cu ajutorul mânerelor, de pieptul calului, iar genunchii se rezemau de celelalte mânere,

forța gravitației i-a poziționat pelvisul spre penisul excitat al lui Incitatus. Calul lovea pământul cu copitele din spate, nechezând în mod repetat când a simțit contactul cu vulva Ladyssei.

– Îl simt, Mutius!

Glandul armăsarului nu o penetrase încă, dar simplul contact cu organul animalului o aducea în pragul freneziei, făcând-o să-i sărute și să-i lingă pieptul, să-i vorbească și să-l incite să facă sex cu ea de parcă era iapa lui iubită. Mijlocitorul bizantin a împins cu putere membrul cabalin în interiorul vulvei ei.

– Da! a țipat ea.

– Ai grijă, Ladyssa! Te va răni.

În timp ce armăsarul alb sărea pe copitele din spate, ea a împins greutatea corpului până când penisul bine uns al calului a pătruns o treime în vulva ei. Chiful Ladyssei s-a distorsionat de plăcere și durere, mintea îi era complet involburată de senzațiile puternice, iar vaginul era întins la maximum. Prințesa și-a coordonat atunci mișcările pelvisului odată cu cele ale calului, tremurând atât de tare, încât Mutius a crezut că era în pragul morții. Și în pragul morții era Ladyssa, dar o moarte provocată de extazul suprem.

– *Gaudium! Gaudium!* a țipat ea, apăsând cât putea de mult asupra organului puternic și minunat al calului pentru ca acesta să pătrundă cât mai mult în interiorul ei. Mișcările prințesei erau atât de frenetice de parcă era posedată de toți zeii Olimpului ei celtic.

Mijlocitorul a făcut uluit un pas înapoi. Curajul și pofta ei sexuală erau mai presus de toate experiențele

pe care le-a cunoscut de-a lungul vieții lui. Lady și-a continuat dansul sexual atât de bizar, a îmbrățișat cu putere pieptul calului și s-a lăsat penetrată în voie de arinăsar, atingând orgasmul la fiecare penetrare, retrăgându-și – cu ajutorul mânerelor frontale – pelvisul atunci când organul calului pătrundea prea adânc și împingându-l – cu ajutorul celorlalte mânere – atunci când simțea că nu era nici un pericol ca penisul să-i sondeze adâncurile.

Incapabilă să-l stăvilească, ea a simțit cum mișcările lui Incitatus se intensifică. *Da!* Un șuvoi de spermă fierbinte i-a invadat pântecul, insuflându-i o energie uluitoare, cum numai un cal poate să dăruiască unei „amante” pătimașe aflate în culmea freneziei sexuale.

Acesta era apogeul!

Simțind că Incitatus își elibera întreaga vitalitate în adâncurile ei, ea a pășit dincolo de granițele pasiunii umane, ajungând pe tărâmul zeilor, ca oricare altă femele pură, neatinsă de interesele materiale și de cerințele meschine, care îi tulbură adesea chiar și pe cei mai libertini iubiți de pe pământ. Odată cu revărsarea sămânței lui albe asupra vaginului ei, prințesa a trăit mai mult decât plăcerea. A cunoscut o explozie violentă de lumină, precum cea a soarelui, care nu se compara cu nici o altă experiență trăită anterior.

Ladyssa l-a îmbrățișat câteva minute pe Incitatus, tremurând, gemând și numindu-l noul ei zeu, până când penisul lui uriaș a alunecat din vaginul ei, revărsând ultimul torent de spermă.

– Mutius! Ajută-mă să mă dau jos! a gemut ea.

După ce mijlocitorul i-a îndeplinit porunca, ea a căzut în genunchi în fața zeului ei, i-a cuprins penisul cu mâinile și s-a îmbătat cu ultimele picături din substanța divină a lui Incitatus.

În cele din urmă, Mutius a reușit s-o desprindă de lângă animalul magnific, pe care apoi l-a eliberat din cureaua ce îl ținea prizonier. Ladyssa, răvășită, s-a apropiat de botul lui plin de bale și l-a sărutat de nenumărate ori. Mijlocitorul știa că efectele narcoticul care i-au atâțat simțurile și i-au stimulat atracția sexuală față de cai, o atracție aflată în stare latentă, se diminuau acum. Dar tranziția spre realitate se făcea lent și progresiv, astfel încât Ladyssa nu realiza că pasiunea ei pentru Incitatus i-a fost stârnită, temporar, de un opiaceu. Dimpotrivă, fiecare clipă din povestea de dragoste pe care a trăit-o cu iubitul ei armăsar avea să-i rămână pe veci întipărită în memorie.

Ținând în mână un burete, un vas cu apă și niște prosoape, Mutius s-a apropiat de ea.

– Poate ar fi bine să-l lăsăm pe Incitatus să-și recapete energia, Înălțimea Voastră. Are un drum lung de parcurs, vă mai amintiți?

Ladyssa nu a înțeles ultimele lui cuvinte despre călătoria lui Incitatus, dar a acceptat să-l lase să-și revină. Ea și-a ridicat cu nonșalanță brațele și și-a desfăcut picioarele, lăsându-l pe Mutius să o spele, apreciindu-i devotamentul și grija pe care le-a manifestat față de ea.

– Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, Mutius Regulatus, a spus ea, sărutându-l ușor pe frunte.

Nu-și amintea, firește, că mijlocitorul a făcut sex anal cu ea, dar Mutius îl considera un lucru firesc de vreme ce întreaga ei atenție se concentra asupra cunilingusului practicat de Incitatus. Oricum, era mult mai bine să nu-și amintească de felul în care a profitat de ea dacă voia să păstreze prietenia ei.

Imediat ce Mutius și-a dus la bun sfârșit misiunea, ajutând-o apoi să se îmbrace, ea l-a întrebat zâmbind:

– Așadar, care este prețul pe care îl ceri pentru bijuteria ta?

Mutius a clătinat din cap.

– Nu pot să-l vând, Alteță.

– Nu accept un răspuns negativ, a spus ea, cu hotărâre în glas.

Mutius a început să se plimbe prin grajd gândindu-se la propunere.

– Hai, spune prețul! a insistat ea.

– Prețul pe piață pentru Incitatus este foarte mare...

– Cât de mare?

– Mai mult de un taler de aur (aproximativ patru sute de mii de dolari), Luminăția Voastră.

– Îți dau doi taleri, bine?

Mutius s-a înclinat. Oferta ei îi întrecea așteptările.

– Puteți să dați o sumă atât de mare fără permisiunea tatălui vostru?

– Firește. Am moștenit toată averea bunicii mele când a murit acum doi ani.

– Câți ani aveți, dacă îmi îngăduiți întrebarea?

– Nu-ți face griji, Mutius! Am împlinit optsprezece ani în octombrie, anul trecut.

Bizantinul i-a aruncat o privire lui Incitatus, care se relaxa în boxa lui. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu e minunat? a spus el cu o voce răgușită, care simula afecțiunea sinceră pe care o simțea pentru cal.

– Bine, Mutius. Mai adaug un taler ca să-ți alin durerea.

Mutius i-a luat mâna și i-a sărutat-o. Ladyssa l-a obligat apoi să scrie contractul pe loc. El a scos din buzunar o cutiuță de scris, o călimară, un *stilus* și două suluri de pergament. S-a așezat la o masă și a completat contractul de vânzare și ordinul pentru banca Ladyssei, care autoriza transferul a trei taleri de aur în banca lui Mutius din Gades (orașul spaniol Cadix de astăzi). După semnarea actelor, ea a îndesat prețiosul document în încălțăminte pe care o purta, apoi a alergat într-un suflet la Incitatus, l-a îmbrățișat cu pasiune și i-a promis că nu-l va părăsi niciodată.

Când Mutius și Ladyssa au plecat spre grajduri, mulțimea din tavernă a continuat să se bucure de petrecerea pe care a plătit-o cu atâta generozitate prințesa britană. Pe scenă, câțiva dansatori și acrobați își executau pe rând numerele în timp ce muzicanții cântau la instrumente de percuție cu un ritm lent, dar obsedant.

La etajul al doilea, Messalina a descoperit noi metode de excitare dansând goală pe genunchii gladiatorilor. Pentru că purtau cu toții kilturi scurte, fără *bombyx*, dansul ei executat din pelvis le ridica fustele până când le simțea penisurile goale cum îi căutau cu disperare vulva. Sărutându-i cu pasiune pe gură și mângâindu-le *mentulaele* excitate cu părul mătăsos și ud ce-i acoperea vulva, ea spunea fiecăruia în parte că îl iubea.

Și acesta era adevărul. La șaptesprezece ani, inima ei era la fel de moale ca pielea ei. Rangul și statutul Messalinei o obligau să împărtășească bucuria de a trăi cu tot felul de oameni, pentru că zeii o înzestraseră cu un fizic fără egal și o minte fără limite. Nu avea

dreptul, așadar, să-și concentreze atenția doar asupra câtorva indivizi talentați, judecându-i în funcție de statutul, frumusețea fizică, victoriile obținute sau puterea lor, lipsindu-i pe ceilalți de iubirea ei. Nimem nu o va putea îndepărta de lumea întreagă. Nimeni nu-i va domoli vreodată pasiunea nebună de a da frâu liber fanteziilor sale.

Legătura care se crea între Messalina și toți cei care puneau ochii pe ea era irezistibilă, nu doar pentru cei care o priveau cu dragoste, ci și pentru ea însăși. Messalina considera privirile admirative ale pretendenților ca un semn al naturii care îi spunea să-i primească pe toți cu brațele deschise, indiferent cine erau aceștia, și să-i sărute pe fiecare în parte cu aceeași încântare și cu aceeași dorință de a contopi poftele carnale pentru a putea ajunge pe muntele sacru unde zeii le cheamă pe toate femeile cu inima curată.

Misiunea ei în viață era într-adevăr aceea de a se dăruirui cu totul străinilor. Inspirația ei divină se armoniza cu sexualitatea ei extraordinară. Mărimea și reacția uluitoare a clitorisului ei ar fi putut să-i asigure un loc printre Cele Șapte Minuni ale Lumii. Întregul ei organ sexual era astfel conceput încât s-o ajute să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Nu era doar frumos și extrem de sensibil la atingere, dar îl puteai face cu ușurință să ajungă pe culmea extazului, la fel cum îl puteai face la fel de ușor să se lubrificeze din nou dacă îi stimulai mintea, sau trupul, sau pe amândouă.

Un minut sau două erau suficiente pentru ca organul ei genital să revină la starea lui inițială. Indiferent

de intensitatea actului sexual, de mărimea sau de numărul organelor masculine care îi invadau vulva, contracțiile orgasmice responsabile de generarea plăcerii continuau și după deznodământ, încordându-i *cunmusul* chiar mai mult decât înaintea actului sexual. Ce minune era întregul ei organ sexual! Ce dar primise din partea zeilor!

Asta au înțeles gladiatorii când Messalina dansa pe genunchii lor, iar ei îi dezmiereau vulva în timp ce ea îi săruta cu pasiune. Buzele fierbinți și senzuale, mirosul îmbătător al transpirației, sărutul dulce al gurii și limbii ei – toate se contopeau cu săruturile și personalitatea gladiatorilor.

Datorită acestui schimb atât de intens, îmbrățișările și săruturile ei le dăruiau partenerilor o dragoste răvășitoare astfel încât fiecare dintre gladiatorii pe genunchii cărora ea își executa dansul erotic depășea granițele excitării obișnuite. O aură de magie plutea deasupra ei, revărsându-se în aer cu o energie supranaturală, care înălța senzațiile gladiatorilor pe cele mai înalte culmi ale vitalității.

Tracul a fost primul pe care l-a ales pentru „preludiul” partidelor sexuale ce aveau să urmeze. Chiar dacă penisul lui nu era la fel de mare ca acela al lui Lothar, forța lui i-a provocat fiori de plăcere. Chiar dacă trupul și mintea tracului nu se asemănau cu cele ale lui Lothar, senzațiile pe care le-a trăit au fost la fel de intense, deși puțin diferite. Această diferență subtilă a fiecărui act sexual era cea care îi ținea mereu aprinsă flacăra dorinței. Savurând fiecare clipă pe care

o petrecea în brațele unui nou iubit și îmbătându-se cu mirosul, trupul, pielea și vocea acestuia, tânăra prințesă trăia extazul suprem în mod diferit, căci orgasmul se modela în funcție de energia și particularitățile fiecărui act sexual în parte.

Stând pe genunchii tracului, Messalina deținea controlul absolut al acestei prime partide sexuale în compania gladiatorilor. Își legăna trupul în sus și în jos, apăsându-și cervixul direct pe penisul lui, își rotea pelvisul sau îl mișca înainte și înapoi ca să-i simtă organul cât mai adânc în *cunnusul* ei, imprimând uneori un ritm lent și senzual, alteori unul alert și pasional, scoțând o cascadă de țipete și exclamații de încântare. Deodată, însă, tracul nu a mai putut să reziste. Urlând de parcă l-ar fi lovit o suliță în arenă, el a ejaculat în interiorul ei. Messalina a savurat momentul și l-a sărutat cu o poftă nesățioasă în timp ce continua să-și mângâie pelvisul de organul lui, prelungindu-i și intensificându-i orgasmul. El a strâns-o cu putere în brațe, i-a mușcat buzele, gâtul și umerii, tremurând din toate măduarele până când l-a secătuit de fiecare strop de plăcere.

În timp ce sperma încă i se prelingea printre picioare, ea s-a mutat, rând pe rând, pe genunchii fiecărui gladiator, dăruindu-le câte o mostră din pasiunea ei vulcanică. După ce și-a încheiat dansul erotic în poala luptătorilor, știa că ei erau pregătiți acum s-o atace ca niște lei flămânzi. Dar înainte de acest ultim atac, s-a lăsat în genunchi în fața lui Lothar și i-a cuprins penisul cu gura. Nu l-a „înghițit“ pe tot, firește, deoarece – în ciuda gurii ei încăpătoare – nu a intrat

decât jumătate. Dar l-a absorbit cu dragoste, pasiune și experiență ca și când nu ar fi fost doar o adolescentă, ci o prostituată desăvârșită, așa cum avea să devină în viitor.

Prințesa săruta, lîngea și absorbea fiecare *mentula* cu aceeași dragoste, exuberanță și hotărâre pentru a revărsa asupra lor puterea iubirii ei. Apoi, simțind că erau pe punctul de a-și pierde controlul, s-a ridicat în picioare, și-a întins brațele în aer și a început să danseze. Bătând din palme la unison, bărbații au înconjurat-o. În curând, însă, nu și-au mai putut desprinde mâinile de pe trupul ei și au început să-i sărute părul mătăsos de la subraț, sâni plini de viață și umerii largi, dar feminini. Unii dintre ei au căzut în genunchi în fața ei, sărutându-i buricul, vulva, fundul apetisant, picioarele lungi și perfecte, dar și degetele de la picioare în timp ce ea se rotea încet ca să-i lase pe toți „să guste” câte puțin din ea.

– *Duceți-mă în camera din spate!* a murmurat prințesa de șaptesprezece ani, cu o voce răgușită, când simțurile i-au spus că a sosit momentul. Gladiatorii au ridicat-o în brațe, deasupra capetelor, și au dus-o în camera privată ca pe o pradă pe care o cuceriseră după o luptă îndelungată.

După ce au așezat-o pe un podium scund, acoperit de covoare, au atacat-o din toate părțile. I-a pus însă la punct, apoi s-a întors spre toate cele patru laturi ale podiumului. Unii dintre gladiatori s-au strecurat pe sub ea. Messalina și-a atins trupul senzual de corpurile încinse ale gladiatorilor și a început să le mângâie și să

le lingă membrele proeminente în timp ce degetele și gurile lor au descoperit alte căi prin care să-i intensifice starea de excitație. Unora le-a venit ideea s-o călărească, dându-i câte o palmă peste fundul senzual și trăgând-o de păr. Alții au mușcat-o de orice părțică a trupului la care au putut să ajungă. Mușcăturile lor au adus-o în pragul freneziei. Așezându-se pe spate, și-a depărtat picioarele și și-a adus genunchii până la umeri, cerându-le bărbaților să facă dragoste cu ea. Dar gladiatorii nu voiau să-i satisfacă dorințele chiar atât de repede. Ei au început s-o rotească de parcă ar fi fost axul unui carusel, permițându-le să-i atingă cu limba clitorisul fabulos, lingându-l, sorbindu-l și ronțându-l ca o haită de câini aflați în fața unui singur os.

Gladiatorii au tratat-o fără pic de milă pe tânăra prințesă. Cei care i-au invadat deja pistilul pulsând de viață îi ciuguleau acum sfârcurile, în timp ce ceilalți diavoli – stimulați de dorințe nestăvilite – continuau s-o atace, întrebându-se totuși cum a coborât printre ei o zeiță din Olimp ca să le satisfacă poftele sălbatice. Țipetele de plăcere îi erau înăbușite de săruturi. Orgasmul clitoridian, din care a gustat mereu în timpul acestor atacuri neîntrerupte, s-a extins apoi spre adâncurile vaginului, creând o tensiune electrizantă ce nu putea fi domolită decât prin împreunarea sexuală cu toți acești gladiatori frenetici.

Deodată, însă, a pus ochii pe un tânăr blond, de vârsta ei, care abia se alăturase petrecerii lui Lothar. Inima i-a zvâcnit în piept. Chipul lui semăna cu cel al zeului Eros în persoană. A întins brațele spre el.

– *Vino aici!* i-a spus ea, iar ceilalți au înțeles.

I-au respectat alegerea și s-au dat la o parte. Tânărul frumos s-a apropiat și s-a aplecat peste ea, fără să piardă, nici măcar pentru o clipă, contactul vizual cu Messalina. Ea l-a cuprins într-o îmbrățișare caldă, o îmbrățișare cum el nu a crezut că poate exista vreodată între un bărbat și o femeie. Buzele li s-au atins și s-au deschis ca trandafirii în zorii zilei. S-au sărutat cu candoarea unei prime întâlniri. Cu cât se explorau mai mult, cu atât inima ei zvâcnea mai tare.

– Cum te cheamă? a murmurat ea.

– Sunt Goran gotul. Tu cine ești?

– Valeria... Messalina, a spus ea blând, invadându-i plămânii cu respirația ei irezistibilă. Vreau să te mai văd... și singur, i-a șoptit ea repede la ureche.

– Unde te pot găsi? a întrebat-o el cu respirația întretăiată.

– La trei zile după Anul Nou, în casa de pe vârful Colinei Aventine. Întreabă de mine în vecinătate! Te vor îndruma... i-a șoptit ea din nou la ureche, aproape fără suflare.

– O, Messalina... sunt...

– Ssst! Știu, Goran... Îți împărtășesc sentimentele.

Pelvisul ei a venit în întâmpinarea penisului lui, ajutându-l s-o penetreze. El își simțea organul învăluit parcă într-o mânășă de catifea. Ea era moale și dulce ca mierea. S-au îmbrățișat, s-au sărutat și s-au contopit atât de tare în brațele dragostei, încât au atins împreună culmea extazului ca și când unul era umbra celuilalt, despărțiți doar de direcția soarelui și de

meandrele drumului, dar uniți întotdeauna de o legătură care devenea din ce în ce mai puternică până în clipa în care au atins extazul suprem, iar dragostea s-a transformat într-o experiență fizică, magnifică.

După ce partida cu Goran a luat sfârșit, Messalina i-a zâmbit.

– Privește-mă acum! i-a murmurat ea, apoi s-a ridicat în picioare și a început să danseze în jurul lui Lothar și al celorlalți, care au privit spectacolul într-o tăcere reverențioasă. Ei s-au alăturat dansului ei, dând din palme odată cu ea, în timp ce își atingeau coapsele, cu mișcări lascive, de trupurile gladiatorilor.

– N-am uitat de voi, răutăcioșilor, le-a spus ea, lingându-și buzele. M-am încins doar mai tare.

Goran s-a retras. Messalina și-a mângâiat părul pubian seducător de fața lui Lothar. El i-a lins vulva succulentă și i-a cuprins clitorisul cu buzele lui cărnoase.

– *Hai, faceți-mă să țip!* i-a implorat ea.

Gladiatorii și-au pierdut controlul. Au împins-o de la unul la celălalt. Capul i se învârtea nebunește. Energia creată de exercițiul dominării masculine – sau era puterea arhetipală feminină? – a atins cote periculoase. Goran a privit scena câteva clipe, clătinând cu disperare din cap, apoi a fugit, incapabil să asiste la acest atac iminent.

La comanda lui Lothar, gladiatorii au obligat-o să îngenuncheze pe podiumul acoperit cu covoare. Ea și-a ridicat fundul.

– Hai, Lothar, fă-o! a spus ea, întorcându-și capul spre el.

Gladiatorii au ținut-o cu mușchii lor de fier și i-au depărtat fesele. Lothar i-a penetrat anusul, bombardând-o apoi cu o serie de atacuri sălbatice. Imobilizată, incapabilă să reacționeze sau să tempereze șocurile, Messalina țipa din rărunchi, lipsită de apărare, transfigurată de durere și plăcere până când a simțit torentul orgasmului său revărsându-se ca o lavă și topindu-se în pânțele ei.

O clipă, a rămas complet nemișcată, încercând să-și recapete suflul și energia. Apoi, toți și-au luat porția, devastând-o cu pofta lor îndelung reprimată. În toate pozițiile posibile, în toate zonele erogene ale trupului ei, de la *cunnus* la anus, de la gură la subsuori, Messalina a atins orgasmul cu fiecare dintre gladiatorii atletici. Ochii ei albaștri îi stimulau pe toți s-o conducă pe tărâmul raiului. Când o penetrau, ea răspundea pasiunii lor cu aceeași pasiune nestăvilită. Vocea ei moale și întretăiată de gâfâieli le spunea cât de mult îi plăcea să fie iubită. Messalina a continuat să atingă orgasm după orgasm în delirul amețitor al plăcerilor carnale.

Cele două sclave pe care Mutius le-a însărcinat să vegheze asupra prințesei nu au considerat că Messalina ar fi avut nevoie de protecție. Nu și-au trădat niciodată prezența, ascunzându-se pe unde au putut și așteptând cu răbdare ca gladiatorii să obosească și să pună capăt petrecerii.

În jurul orei patru dimineața, taverna era încă plină, iar Messalina se bucura în continuare de prima ei

experiență ca prostituată în camera privată de la etajul al doilea.

Lăsând-o pe Ladyssa în grajd, Mutius s-a grăbit să se întoarcă în salon. Pe drum, s-a întâlnit cu cei care așteptau să-l transporte pe Incitatus în Etruria și i-a informat că armăsarul a fost vândut unei prințese din Britania. Le-a spus apoi s-o aștepte și să ducă animalul unde dorea aceasta.

– Avem nevoie de ordinul lui Romulus, a spus conducătorul echipei, un etrusc cu buze rigide, care își ținea brațele încrucișate pe piept.

Mijlocitorul s-a îndreptat grăbit spre tavernă. Incitatus îi aparținea, de fapt, lui Romulus, dar Mutius era convins că îl va cumpăra de la prietenul lui fără probleme. La urma urmei, calul nu a mai câștigat vreo cursă în ultimii doi ani. Ca să-i plătească cheltuielile de întreținere, soția lui Romulus, Terentia, l-a dresat să facă sex cu femeile, dar erau puține acelea care manifestau interes pentru experiențe de acest gen.

Mutius acceptase să-i plătească lui Romulus cinci *aureii* (monede mici din aur, valorând aproximativ cincizeci de dolari fiecare) ca să vadă cum se descurcă Incitatus cu Lady înainte de a fi dus în Etruria. Dar când mijlocitorul l-a rugat pe stăpânul tavernei să-i vândă calul, a avut parte de o mică surpriză.

– Îmi pare rău, prietene! a exclamat Romulus. Foarte multe femei etrusce apreciază partidele de sex cu un cal bun. Ele nu sunt atât de înguste la minte și capricioase precum cele din Roma, să știi!

– Liniște-te, Romulus! a spus Mutius cu un zâmbet convingător. Îți pot plăti pe loc ce-ai câștiga tu într-un an.

– Cât? a întrebat Romulus, luând în considerație propunerea.

– Ce-ai zice să-ți dau jumătate din cât am pus astăzi în seiful meu?

– Totul sau nimic! a cerut cârciumarul, încercând să obțină mai mult decât suma propusă.

Dar Mutius era grăbit. A acceptat, așadar, să-i dea cât ceruse și au încheiat afacerea cu o strângere de mână.

– Vom cântări aurul mâine, bine? a sugerat Mutius.

– De ce să îl mai cântărim?

– Trebuie să-i dau Messalinei șaptezeci la sută din câștig, ai uitat?

– O, da, așa e, a spus Romulus, conștient fiind că moralitatea în afacerile romane devenea aproape un angajament religios pe care nu puteai să-l încalci. Odată afacerea încheiată, căpăta aceeași putere ca aceea a unui jurământ sacru.

Mutius l-a însoțit pe Romulus în curte. El a transmis etruscilor că Incitatus a fost vândut lui Mutius, fără să mai piardă timpul să discute direct cu ei.

– Cum s-a comportat Incitatus cu prințesa britană? a întrebat Romulus.

– Destul de bine, i-a replicat scurt mijlocitorul, care se grăbea să se întoarcă la grajduri și voia să evite o întâlnire între Romulus și Ladyssa.

Mutius l-a îndemnat pe prietenul său să treacă pragul ușii care dădea spre curte.

– Ce s-a întâmplat cu cele două santinele? a întrebat Mutius în timp ce străbătea împreună cu Romulus coridorul lung, care făcea legătura între curte și tavernă. Romulus s-a oprit pe loc.

– Vai, am uitat de ele! Le-am legat.

– Poftim? Ești nebun!? a exclamat mijlocitorul. Ți-am spus doar să le administrezi un narcotic.

– N-am avut de ales, Mutius. Nikia și Zine le-au suflat în față praful pe care ni l-ai lăsat și le-au condus în mica mea magazie. Deși erau însă doar pe jumătate conștiente, fetele britane refuzau cu încăpățănare să bea vinul cu narcotic.

– La naiba! Unde este nenorocita aia de magazie?

Romulus l-a condus pe Mutius pe coridor și s-a oprit în fața unei uși închise. De dincolo de ușă răzbăteau niște gemete. Romulus s-a încruntat.

După cum s-a dovedit apoi, soarta celor două santinele ale Ladyseiei nu era chiar așa de rea cum s-a temut Mutius.

Praful de opiu, pe care Nikia și Zine l-au suflat în fața străjerelor britane înainte de a le scoate din tavernă și de a le conduce în magazia lui Romulus, a avut asupra lor același efect pe care l-a avut și asupra Ladyseiei. Vorbind în limba lor celtică și îngăimând doar câteva cuvinte în latină, ele au refuzat să bea vinul în care Romulus pusesese un somnifer puternic. Nikia a înțeles că ordinul prin care li se interzicea să bea vin și bere sau să mănânce ceva în timp ce se aflau la datorie era adânc întipărit în mintea santinelelor,

motiv pentru care l-a rugat pe Romulus să aducă niște sfori cu care să le lege.

Praful de opiu le-a micșorat oricum rezistența celor două fete celtice. În timp ce Romulus a plecat să caute sfori, Nikia și Zine, amândouă predispuse spre iubirea safică, au început să se joace cu sânii celor două tinere și să-și strecoare degetele pe sub fustele lor scurte. Pentru că nimic nu este mai presus decât puterea sexualității, mai ales dacă te afli sub efectul unui narcotic bizantin, Kardixa și Arkana – așa le chema pe cele două străjere – au căzut pradă simțurilor excitate, în ciuda părerii aproape generale că poporului britanu-i plăcea sexul. În doar câteva clipe, în timp ce îl așteptau pe Romulus să aducă sforile, grecoaicele le-au dezarmat pe cele două britane, murmurându-le propuneri senzuale și îndepărtându-le una de cealaltă.

Nikia a desfăcut centura de la brâul Kardixei și i-a scos securea și costumul, apoi a întins-o pe o grămadă de saci și a început să-i atace vulva cu un sărut senzual. De cealaltă parte a camerei, Zine gâdila sânii plăți ai Arkanei, dar – pentru că aceasta nu avea nici o reacție – și-a îndesat mâna în buzunar, de unde a scos un săculeț cu praf de opiu. Apoi, a presărat praful sub nasul Arkanei.

Fecioara cu înfățișare masculină a strănutat. Apoi, a privit-o pe Zine cu o expresie ciudată. Grecoaica și-a desfăcut tunica. În ciuda luminii difuze pe care o răspândeau cele câteva lămpi cu ulei, trupul ei zvelt, cu arome mediteraneene, era seducător. Înzestrată cu smocuri bogate de păr în zona pubiană și la subsuori,

și cu un puf negru pe brațe și picioare, trupul Zinei făcea notă discordantă cu cel al Arkanei, care era lipsit complet de păr, cu excepția buclelor roșcate care îi încadrau capul. Inteligentă, grecoaica se mișca cu agilitate în jurul britanei mătăhăloase, ca un toreador iberic în fața taurului, ridicându-i brațele și ciupind-o ușor de piept și de umeri.

Când Romulus s-a întors, aducând doi colaci de frânghie, el i-a aruncat unul Nikiei. Aceasta continua să gâdile, cu limba și dinții, vulva Kardixei, care râdea prosteste și își acoperea fața, simțindu-se parcă stânjenită, dar și amuzată de jocul Nikiei. Grecoaica i-a arătat frânghia Kardixei, convingând-o cu blândețe că avea s-o învețe un joc nou. Kardixa a început să râdă și a acceptat. Nikia și Romulus i-au depărtat brațele și i-au legat mâinile de stâlpii aflați în spatele maldărului de saci; apoi, i-au depărtat picioarele și i-au legat gleznele cu două frânghii. Kardixa continua să râdă, dar a rămas uimită când a văzut că Nikia și Romulus au aruncat capetele frânghiilor de grinzile prinse în tavan, ridicându-i picioarele în aer.

În timp ce Romulus și Nikia se ocupau de Kardixa, Zine a excitat atât de tare personalitatea masculină a Arkanei, încât fecioara britană a cuprins-o și a strâns-o cu putere în brațe, iar Zine i-a răspuns sărutând-o pe gură, înlănțuindu-și picioarele în jurul taliei ei, scoțându-i corsetul și călăuzind mâna Arkanei spre vulva ei. Străjera Ladyseiei mugea ca un urs. Ea a început să invadeze vaginul grecoaicei până când a reușit să-și strecoare toată mâna înăuntru. Zine și-a răsucit

senzuală şoldurile, obligând-o pe Arkana să se așeze, împreună cu ea, peste niște saci de grâu în spatele scenei în care Nikia și Romulus o legau pe Kardixa.

Excitarea manuală a Arkanei i-a provocat imediat orgasmul Zinei. Cu cât mâna santinelei britane pătrundea mai mult în adâncurile vulvei grecoaicei, cu atât aceasta țipa mai tare, stimulând-o pe Arkana să meargă mai departe. Dar – în timp ce ea țipa și trăia plăcerea la maximum – Romulus și Nikia s-au strecurat lângă ele, au aruncat frânghiile în jurul trupului și gâtului Arkanei, i-au smuls mâna din vulva udă a Zinei și i-au înfrânt rezistența, în ciuda protestelor grecoaicei, pe care o privau astfel de plăcerea supremă.

În cele din urmă, fetele britane au fost amândouă legate. Romulus s-a întors înapoi la tavernă, însoțit de cele două *pornés*, pe care le așteptau câțiva clienți. În timp ce Mutius era încă în grajd în compania lui Lady, Nikia a început să vorbească despre fetele britane cu doi dintre clienții săi. Povestea i-a excitat. Pentru câteva monede din aur, ei au convins-o pe Nikia să-i conducă în magazie.

Și au ajuns acolo fără știrea lui Romulus. Nikia le-a mai administrat niște praf de opiu Kardixei și Arkanei. Pentru că fetele britane erau goale și legate fedeleș, Nikia și clienții ei au profitat de ele, siluindu-le după bunul lor plac.

Asta se întâmpla în clipa în care Mutius și Romulus au ajuns la ușa magaziei.

Fără să știe că Ladyssa s-a strecurat pe coridor și îi urmărea de la distanță, Mutius a deschis larg ușa și a

rămas împietrit la vederea orgiei. Toți protagoniștii, complet dezbrăcați, au fost astfel surprinși în diverse poziții sexuale.

– Nikia! a strigat el. Ce naiba faci?

Prostituata grecoaică a tresărit. Prietenii ei l-au privit pe Mutius vădit deranjați.

– Ce s-a întâmplat, Mutius? a răspuns Nikia, nelăturată de vizita inoportună a patronului ei. Ne-ai spus – mie și Zinei – să le drogăm pe aceste două fete galice și să ne distrăm cu ele.

– Am plătit, omule! a exclamat unul dintre clienți, căruia Kardixa îi făcea sex oral.

– Și le place! a strigat celălalt, care îi biciuia fundul Arkanei.

– Opriți-vă! a poruncit Mutius, intrând în magazie, însoțit de Romulus.

El i-a dat la o parte pe Nikia și pe clienții ei și a început să le dezlege pe cele două galice. Era evident că se aflau sub efectul opiului și murmurau cuvinte neinteligibile în limba lor celtică.

– Cât praf le-ai dat? a întrebat-o Mutius pe Nikia.

– Destul de mult, Mutius. Nu-și vor aminti nimic.

La un moment dat, Nikia și clienții ei și-au ațintit privirile dincolo de Mutius și Romulus, dar cei doi bărbați nu au acordat prea multă atenție personajului care îi urmărea din umbră.

– Bine, a spus mijlocitorul. Nu vreau ca Ladyssa să afle de toată această intrigă.

– Prea târziu, ticălosule! a exclamat prințesa în spatele lor. Am aflat deja.

Mutius a rămas o clipă paralizat, încercând să găsească o modalitate prin care să se apere. Romulus le-a dezlegat rapid pe cele două fete, sperând că rolul lui în acest complot nu va fi dezvăluit. Mutius s-a întors spre Ladyssa și a abordat-o cu zâmbetul său obișnuit.

– Este vorba de o neînțelegere, Înălțimea Voastră, a susținut mijlocitorul, încercând să-i sărute mâna Ladyssei. Acești bărbați și grecoaica și-au permis să...

Lady i-a ars o palmă peste față.

– Mincinosule! a strigat prințesa. *Tu* ai urzit această intrigă murdară și n-o voi uita niciodată!

Mutius și-a atins obrazul lovit. Romulus și Nikia le-au îmbrăcat pe cele două santinele.

– Condu-le la litiera mea! i-a poruncit Ladyssa lui Romulus, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Prințesă! a strigat-o Mutius.

Lady s-a oprit pe loc, fără să se întoarcă spre el.

– Sper că nu veți uita foloasele pe care le-ați tras de pe urma... intrigii mele, a spus mijlocitorul, făcând aluzie la povestea ei de dragoste cu Incitatus.

Ea s-a întors și s-a apropiat de el. Toți ceilalți s-au strecurat afară din cameră. Mutius a privit-o direct în ochi, apoi chipul i s-a luminat, gândindu-se că prințesa avea să-i fie recunoscătoare pentru că i-a vândut armăsarul.

Ladyssa i-a mai ars însă o palmă.

– Asta este pentru siluirea dezgustătoare a trupului meu, a spus Ladyssa cu dispreț.

În timp ce viitoarea soție a lui Caligula s-a îndepărtat cu demnitate, Mutius a rămas pe loc, tăcut. Pe buzele lui a apărut un zâmbet. Așadar, frumoasa prințesă

britană a simțit și chiar și-a amintit „siluirea“ la care a supus-o. Asta îi plăcea... Apoi, s-a gândit, puțin îngrijorat, la consecințele complotului său dacă Ladyssa avea să-i spună întreaga poveste viitorului ei soț. Dar mijlocitorul avea încredere în norocul și în talentul lui de a ieși basma curată din toate situațiile dificile. Și, nu în ultimul rând, s-a gândit la profitul pe care l-a obținut în noaptea aceea – nu doar la cei trei taleri de aur pe care i-a câștigat din vânzarea lui Incitatus, ci și la afacerea Messalina pe care a încheiat-o cu succes, ca un adevărat bizantin. Avea, fără îndoială, motive de mândrie.

S-a întors la tavernă.

Cele două sclave pe care le-a însărcinat cu supravegherea Messalinei l-au informat pe stăpânul lor că toți gladiatorii s-au comportat ca niște iubiți sensibili și dornici de dragoste, iar prințesa a savurat fiecare clipă în parte.

Mijlocitorul și-a îndreptat apoi atenția spre galițianul care o păzea pe Octavia. Tânărul i-a arătat-o pe sclava Drusillei, care dormea într-un colț al camerei pe un maldăr de haine. Mutius i-a spus s-o lase să doarmă, apoi s-a pierdut prin mulțime, pornind în căutarea fetelor lui, care trebuiau să-i raporteze câștigurile obținute în seara aceea. Nu i-a uitat nici pe călăreții și concurenții la cursele de care ce l-au ajutat să-i întindă capcana prințesei britane și le-a dăruit cu generozitate câteva monede de aur.

Pe când primele săgeți de lumină pictau în culori pastelate Orașul Etern, cei tineri, cei puternici și cei

frumoși stăteau încă de veghe, aștepând ca Soarele să se nască din spatele celor șapte coline. Ceilalți cetățeni ai Romei s-au trezit devreme ca să privească răsăritul soarelui și să înceapă o zi de rugăciuni și sacrificii închinată zeilor.

Pe terasa de deasupra palatului imperial, Caligula și Drusilla, înveșmântați în togi de ceremonie, înconjurați de surorile lor mai mici, Lesbia și Agrippinilla, de unchiul Claudius și de alte rude, senatori, cavaleri, magistrați, generali, auguri și prieteni, vegheați de gărzile pretoriene, priveau și se rugau Soarelui în timp ce acesta apărea la orizont.

– Trăiască Roma! Soarele nu va înceta niciodată să vegheze asupra gloriei voastre! a strigat Caligula, ridicându-și brațele spre cetate.

Sute de mii de cetățeni, din toate clasele sociale, care s-au adunat în fața palatului imperial, l-au aclamat pe Cezar atât de tare, încât cetatea părea să se cutremure.

– Trăiască împăratul Romei! au strigat senatorii, care îl admirau pe tânărul moștenitor al lui Iuliu Cezar, Augustus și Tiberius pentru puterea și hotărârea lui de a înmulți averea imperiului.

– Trăiască Gaius Caesar Germanicus Caligula! a spus cu glas tunător Irod Agrippa, cel mai bun prieten al împăratului, împreună cu Naevius Sutorius Macro, sprijinul de nădejde al acestuia în politică și comandantul suprem al gărzilor pretoriene.

Toată lumea l-a ovaționat și l-a salutat pe împărat. Drusilla și-a îmbrățișat fratele cu mândrie și l-a sărutat

cu pasiune. Lesbia și Agrippinilla l-au îmbrățișat și ele, dar când au încercat să-l sărute cu aceeași pasiune cu care l-a sărutat Drusilla, aceasta a intervenit imediat între ei.

– Astăzi n-o să vă jucați *veni-vidi-vici!* a mârâit Drusilla doar ca să le atragă atenția surorilor ei că știa foarte bine ce se întâmplă la curte.

Fetele au chicotit și s-au întors la locurile lor. Drusilla i-a dăruit un zâmbet șiret fratelui ei, care i-a făcut cu ochiul. Ceilalți nu au observat schimbul de priviri și și-au păstrat postura ceremonioasă.

Apoi, Roma a așteptat în tăcere eliberarea păsărilor din colivii.

Mai-marele augurilor a dat ordinul. Sute de porumbei și-au luat zborul de pe terasa palatului imperial. Toată lumea le-a urmărit traiectoria. Ei s-au îndreptat direct spre soare, iar acest lucru însemna bogăție și glorie. Uralele oamenilor au atins diapazonul. Trompetiștii imperiali au suflat în instrumentele lor din alamă. Acesta era semnalul ca formațiile muzicale să-și înceapă reprezentațiile în fața palatului, dar și în întreaga Romă. Marele festival al Nașterii Soarelui a început astfel oficial.

În timp ce orașul se bucura de această festivitate, Caligula a convocat primul său consiliu imperial oficial.

În splendida sală de întruniri a palatului, totul era pregătit până în cele mai mici detalii pentru a-i impresiona pe senatorii invitați la consiliu alături de înalții oficiali ai guvernului lui Caligula și de comandanții

militari. Cei care au muncit din greu să adune documentele referitoare la cele mai îndrăznețe planuri ale împăratului stăteau în așteptare. Pentru prima dată, Caligula a invitat și câțiva reprezentanți ai poporului roman – cincizeci de oameni, aleși din toate clasele sociale – care aveau să asiste la lucrările consiliului. Stând pe trei rânduri de bănci, ei au primit ordinul, din partea lui Acilius Trebellius, tribunul gărzilor pretoriene, să păstreze tăcerea și să nu intervină în dezbaterile problemelor de pe agenda de lucru a împăratului.

După ce autoritățile au fost conduse la locurile lor, situate de-o parte și de alta a unei mese lungi, dreptunghiulare, din marmură, Caligula a intrat în sală, înveșmântat în toga de ceremonie, însoțit de Drusilla, Naevius Sutorius Macro, Irod Agrippa și unchiul Claudius. Toată lumea l-a salutat pe împărat. Acesta le-a răspuns, apoi i-a invitat pe toți să-și ocupe locurile. Caligula s-a așezat în capul mesei pe unul dintre scaunele *curule*, scaunele din fildeș rezervate consilierilor Romei; el a ocupat un asemenea scaun pentru că a fost ales consul în anul acela. Macro, comandantul suprem al gărzilor pretoriene, s-a așezat pe locul din dreapta lui, iar Drusilla pe cel din stânga. Unchiul Claudius și Irod Agrippa și-au ocupat locurile în celălalt capăt al mesei.

Trecând direct la subiect, Caligula a început să expună, punct cu punct, problemele de pe ordinea de zi. Pe primul loc se afla planul de construire a unor drumuri noi în provincia Renania Inferioară, care să

lege regiunea aceea de vasta rețea de drumuri, care împânzea deja majoritatea teritoriilor aflate sub dominația romană. În afară de planurile bine concepute pentru drumuri, Caligula a prezentat numeroasele proiecte realizate de arhitecții săi pentru construirea de clădiri administrative, spitale, apeducte, școli, judecătoria, temple, piețe și fântâni, care vor transforma citadelele fortificate (*oppida* în latină), întemeiate cu nouăzeci de ani în urmă de legiunile cuceritoare ale lui Iuliu Cezar pe malurile Rinului, în adevărate orașe romane. El a cerut în mod expres ca lucrările de construcție să înceapă de-ndată în *Oppidum Ubiorum*, a cărui poziție strategică pe malul stâng al Rinului a evidențiat-o pe o hartă mare din marmură, ce acoperea un perete întreg din sala de întruniri.

După ce Caligula a expus diverse proiecte de construcție a unor drumuri și clădiri noi în alte provincii, unii dintre senatorii de vază invitați la consiliu au adus în discuție faptul că – în ciuda bogățiilor imperiului – aceste lucrări vaste necesitau fonduri care depășeau posibilitățile financiare ale vistieriei romane.

Aceasta era lupta permanentă pentru fondurile publice pe care au dus-o și predecesorii lui Caligula cu membrii Senatului, corpul legislativ al Romei, în care s-au infiltrat patricieni corupți și membri obtuși la minte din *Ordo Equester* (Ordinul Cavalerilor), alcătuit din moșieri bogați, bancheri și negustori înstăriți. În timp ce majoritatea senatorilor și cavalerilor erau de acord cu politica de expansiune tipică dinastiei Iulio-Claudică, politică inițiată de Iuliu Cezar

și continuată de Augustus, Tiberius și acum de Caligula, câțiva membri ai Senatului și ai Ordinului Cavalerilor nutreau încă idealuri republicane, instigați de politicienii moraliști, ultraconservatori, care se autointitulau *boni* – cei buni.

Această minoritate protestatară a obstrucționat politica romană timp de câteva secole din generație în generație, fiind în cele din urmă înfrântă cu optzeci de ani înainte de domnia lui Caligula, după ce membrii ei – sub conducerea lui Brutus și a lui Cassius, cu aprobarea lui Cicero – au organizat și au dus la bun sfârșit asasinarea lui Iuliu Cezar. Mânia poporului roman, care nutrea o iubire viscerală pentru cel mai mare erou din toate timpurile, s-a revărsat cu violență asupra asasinilor. Conspiratorii au fugit din Roma, dar au fost în cele din urmă uciși sau obligați să se sinucidă de armatele răzbunătoare ale lui Cezar, conduse de Marc Antoniu și Caesar Octavian, acesta din urmă conducând destinele Romei, sub numele de Augustus, mai bine de cincizeci de ani după aceea. În timpul domniei sale, Caligula știa că o nouă generație de *boni* se afla la zenit. Știa că invidia și gelozia vor motiva întotdeauna acțiunile unor indivizi atât de meschini. Și mai știa că membrii *boni* vor apela mereu la calomnie și acte criminale pentru a împiedica un conducător puternic, adept al libertății absolute, să scoată societatea romană din ghearele corupției și privilegiilor.

Impulsionat de aceste motive intrinseci, net superioare, tânărul împărat a contestat argumentele meschine pe care le-au invocat senatorii în privința

dificultăților financiare. Aceștia l-au contrat pe tot parcursul desfășurării consiliului imperial. La fel ca mării săi predecesori, Caligula avea misiunea sacră de a transforma Imperiul Roman în cea mai mare civilizație din lume – mai presus de domnia și câștigurile sale personale –, pe câtă vreme majoritatea senatorilor și cavalerilor erau preocupați doar de investițiile și profiturile pe termen scurt, lucru ce-i caracterizează pe indivizii mediocri și înguști la minte.

Naevis Sutorius Macro, comandantul suprem al gărzilor pretoriene, le-a reamintit tinerilor oaspeți, invitați la consiliu, că la moartea împăratului Tiberius, entuziasmul general pe care l-au manifestat cetățenii Romei pentru moștenitorul chipeș și inteligent din dinastia Iulio-Claudică i-a îndemnat pe membrii Senatului să-i acorde lui Gaius Caesar Caligula Germanicus *imperium* nelimitat asupra tuturor aspectelor vieții romane, lucru care nu le-a fost conferit în mod oficial predecesorilor lui Caligula – Augustus și Tiberius.

În afară de faptul că împăratul era descendentul direct al lui Augustus pe linie maternă – și-a început disertația unchiul Claudius – Caligula era, de asemenea, fiul răposatului său frate, marele general roman Drusus Claudius Nero Germanicus, dar a fost nevoit s-o roage pe Drusilla să-i continue alocuțiunea de vreme ce oaspeții nu-și puteau reprima chicotelile provocate de discursul său bâlbâit.

Prințesa le-a explicat invitaților că răposatul lor tată, Drusus Claudius Nero, pe care tatăl lui adoptiv,

împăratul Tiberius, l-a numit guvernator al Celor Trei Galii, a condus câteva campanii victorioase împotriva triburilor germanice. Și-a câștigat *cognomenul* de Germanicus pentru că a reușit să redobândească Vulturii romani (stindardele legiunilor), care căzuseră în mâinile hoardelor germanice în timpul celebrei ambuscade din pădurea Teutoburg la sfârșitul verii anului 762 aUc (9 AD). În cea mai cumplită înfrângere suferită de armata romană de-a lungul istoriei Romei, trei legiuni – sub comanda generalului împăratului Augustus, Publius Quinctilius Varus – au fost masacrate de războinicii germanici, superiori numeric, sub conducerea căpeteniei de trib Arminius, victorie care a provocat un șoc cumplit împăratului Augustus și consternare la Roma.

Redobândirea Vulturilor pierduți de Varus a restabilit onoarea Romei în întreaga lume, fiind întâmpinată cu un entuziasm debordant în toate orașele imperiului în timpul triumfurilor spectaculoase ale lui Germanicus. Dar în vreme ce popularitatea sa atingea apogeul, fiind desemnat de Tiberius singurul moștenitor oficial al tronului imperial, Germanicus s-a îmbolnăvit de febră tifoidă și a murit la vârsta de treizeci și trei de ani în Antiohia, Siria, pe când Caligula avea doar șapte ani. Durerea a fost copleșitoare. Funeraliile lui Germanicus, la care au participat un număr impresionant de oameni, au durat trei zile, cei prezenți asistând la procesiuni uriașe, banchete și jocuri magnifice.

Admirația pe care oamenii o nutreau pentru tată s-a transferat asupra fiului. În timp ce îl însoțea pe

Germanicus în campaniile sale, Caligula a devenit mascota trupelor romane datorită perspicacității mamei lui, Agrippina cea Bătrână, fiica singurei fiice a lui Augustus, Iulia. În campaniile militare, Agrippina obișnuia să-l plimbe printre soldați pe micuțul fiu al generalului, încălțat în *caligae* și îmbrăcat în uniformă militară. Ea le spunea legionarilor să-l strige Caesar Caligula. Deoarece știa că într-o bună zi fiul ei va deveni împăratul Romei, a creat încă de timpuriu o legătură între Caligula și armata romană, care – datorită puterii ei extraordinare – impunea membrilor Senatului respect și teamă față de noul împărat, condiții obligatorii pentru supunerea politică.

În acel prim consiliu din timpul domniei sale, care a durat toată ziua, întinzându-se până spre seară, elocvența și măreția planurilor lui Caligula i-au asigurat acceptul unanim. El i-a convins pe senatorii de vază că planurile de construcție de pe frontiera de nord va consolida *Pax Romana* într-o regiune unde sute de triburi galice, belgiene și germanice adoptaseră deja civilizația romană, ofereau armatelor romane soldați și cavaleriști buni, învățau limba latină și adoptau legile, zeitățile și tradițiile romane.

Oppidum Ubiorum avea să devină un oraș roman, bucurându-se de toate avantajele unei cetăți romane. Caligula a dat apoi un decret prin care a schimbat vechiul nume al orașului în *Colonia Agrippina* (orașul Köln din Germania de astăzi) în onoarea mamei lui și a Drusillei, Agrippina cea Bătrână (care era și mania

tinerei Agrippina, alias Agrippinilla, și a surorii ei, Iulia Livilla, alias Lesbia).

Cinci legiuni romane au primit ordinul de a mărșălui în regiunea aceea, sub comanda lui Servius Sulpicius Galba, cel mai iscusit general roman din vremea respectivă, fost legat al lui Drusus Germanicus, ce se bucura de un respect deosebit din partea lui Caligula. Lui Galba i s-a încredințat misiunea de a se alătura armatei romane din Renania Superioară și de a prelua comanda militară a întregii frontiere de nord, având sarcina clară de a-i pedepsi pe membrii tribului *Chatti*, un trib germanic, care a devastat câteva orașe romane din estul Galiei (estul Franței moderne) și care pregătea un atac de proporții în primăvara următoare.

Caligula a prezentat Senatului tratatul pe care l-a încheiat cu regele Tudorus al Britaniei. El solicita ajutorul militar al Romei împotriva triburilor Catuvellauni, stabilite la nord de fluviul Tamisa, în cazul în care aceștia ar fi încercat să pătrundă pe teritoriul triburilor Atrebate, aliate Romei și aflate acum sub stăpânirea regelui Tudorus. Comerțul dintre provincia romană Galia și Britania avea să fie subvenționat prin intermediul obligațiunilor vistieriei imperiale, care va plăti transportul mărfurilor spre și din Britania. Tudorus avea, de asemenea, să primească fonduri speciale pentru un program educațional de amploare, fonduri care aveau să acopere și cheltuielile de construire a școlilor romane și onorariile profesorilor din Roma ce vor preda limba latină pe întinsul regatului său.

Pentru a consolida tratatul cu Britania, împăratul i-a anunțat pe cei prezenți că se va căsători cu fiica regelui Tudorus, Livia Orestilla – numele roman al prințesei Ladyssa Tudorus. Drusilla și ceilalți participanți s-au ridicat în picioare și l-au aplaudat pe Caligula pentru decizia lui. Deoarece „Livia Orestilla“ era singura moștenitoare a regatului lui Tudorus, la moartea acestuia, întreaga Britanie avea să ajungă, pe cale pașnică, în stăpânirea Romei, pe baza acestei căsătorii. Admiratorii l-au felicitat astfel pe Caligula pentru destinul măreț pe care îl pregătea Romei în deceniile ce vor urma.

Au programat apoi, cu multă precizie, datele de începere a lucrărilor de construcție în celelalte provincii, scribii le-au notat în documentele întocmite cu acest scop, iar senatorii au promulgat legea. La cererea comandantului suprem al gărzilor pretoriene, Naevius Sutorius Macro, Caligula a numit noi guvernatori în provinciile romane, având misiunea de a-i impune politica în regiunile respective. Toate lucrările importante aveau să fie realizate de inginerii și trupele romane, cu implicarea minimă a muncitorilor și firmelor de construcții locale, incapabile să ridice la timp, cu bugetul alocat, marile clădiri proiectate de arhitecții romani. Transportul materialelor necesare a fost, de asemenea, pus la punct cu o precizie minuțioasă.

Prietenului său Irod Agrippa, nepotul regelui Irod cel Mare al Iudeii, regat care se afla de o sută de ani sub administrație romană, Caligula i-a alocat fonduri substanțiale pentru construirea unor drumuri

noi, apeducte și spitale, dar și a unui nou sistem de canalizare care să îmbunătățească viața locuitorilor Ierusalimului.

Cu toate acestea, cea mai importantă victorie pe care Caligula a reputat-o în lupta cu Senatul a fost obținerea a jumătate din fondurile vistieriei publice pentru a acoperi cea mai mare parte a cheltuielilor de construcție. Împăratul le-a prezentat senatorilor un buget convingător, proiectat pe cinci ani, și o politică economică modernă în beneficiul tuturor afacerilor și întreprinderilor industriale importante de pe întregul cuprins al imperiului. Senatorii au dezbătut pe larg articolele bugetului ca să le facă pe plac clienților și alegătorilor. După ce au ajuns la un numitor comun în această privință, Caligula a cerut anularea unor legi introduse de Augustus, care nu se bucurau de popularitate în rândul romanilor.

În primul rând, a anulat taxa pe vânzare, pe care romanii o urau din tot sufletul, deoarece îi obliga pe consumatori să adauge procente complicate prețului produselor și pe comercianți să renunțe la câștigurile obținute de pe urma acestei taxe și să țină o contabilitate oneroasă ca să evite amenzile sau chiar falimentul declarat de perceptori.

În al doilea rând, dar la fel de importantă, a fost abrogarea legii adulterului, promulgată de Augustus cu treizeci de ani în urmă. În ciuda pedepselor aspre, pe care le-ar fi primit un individ pentru că a avut raporturi sexuale cu o femeie căsătorită, legile lui Augustus erau adesea încălcate. Aceste acte normative

restrictive, pe care Caligula intenționa să le schimbe în viitorul apropiat, nu-i împiedicau pe oameni să ignore clauza fidelității sexuale, care era la fel de anormală ca promulgarea unei legi ce l-ar fi obligat pe un individ să mănânce același fel de mâncare de fiecare dată când îi era foame. Femeile romane de toate vârstele s-au emancipat și nu erau deloc dispuse să renunțe la dorințele lor firești în favoarea unui soț, tată sau frate despotic. Comportamentul lor transgresiv în materie de dragoste, sex și modă era celebrat prin intermediul numeroaselor festivaluri publice, ritualuri religioase închinat zeilor și zeițelor iubirii și petreceri private, unde erau libere să iubească pe cine voiau. Cu câteva excepții, formula era extrem de simplă: cu cât numărul iubiților era mai mare, cu atât creștea și respectul de sine. Mai mult, bărbații romani erau mereu în căutarea unor noi aventuri. În toiul pasiunii, foarte puțini bărbați se interesau de starea civilă a iubitelor lor înainte sau în timpul unei noi intrigi amoroase; și în plus, dacă știau că o femeie atrăgătoare era căsătorită, plăcerea de a o seduce era și mai mare decât în cazul uneia necăsătorite, deoarece prima nu te mai împovăra cu angajamentele și obligațiile tipice celei de a doua, conferind astfel aventurii un caracter incitant și satisfăcător.

Și în final, Caligula și-a mai permis un lucru extrem de îndrăzneț. Operele lui Titus Labienus și Cremutius Cordus, pe care Senatul – la cererea lui Augustus – le-a interzis, dar circulau sub oblăduirea tainică a lui Caligula, aveau să fie reabilitate în mod

oficial, în ciuda conținutului lor imoral, pentru că era în interesul imperiului ca toate evenimentele să fie consemnate pentru posteritate. Caligula a dat astfel ordinul ca în Forum să se ridice un monument în cinstea lui Titus Labienus, care s-a închis singur în mormântul ancestral atunci când Augustus a poruncit ca scrierile sale să fie arse, și a lui Cremutius Cordus, care a ținut un discurs extraordinar în fața împăratului înainte de a se sinucide. Fiica lui Cordus, Marcia, apreciată pentru tenacitatea cu care a reușit să ascundă lucrările tatălui ei de cenzorii lui Augustus, avea să primească onoruri oficiale și doi taleri cu aur din vistieria publică în semn de încurajare a eforturilor depuse în viitor pentru salvarea culturii.

Când lucrările consiliului s-au încheiat, toți au aplaudat și l-au felicitat pe Caligula pentru seriozitatea cu care trata afacerile de stat. Drusilla era fericită ca întotdeauna. După ce a stat alături de fratele ei pe tot parcursul întrunirii, acum l-a îmbrățișat cu multă dragoste.

– Vei intra în istorie drept unul dintre cei mai luminați stăpânitori ai lumii, a spus Drusilla suficient de tare pentru ca toată lumea s-o audă.

În timp ce oaspeții, oficialii și senatorii îl aclamau, Caligula și Drusilla și-au dăruit un sărut pasional, plin de iubire și admirație reciprocă.

Irod Agrippa l-a strâns în brațe pe Caligula și i-a spus că recunoașterea meritelor celor doi autori controversați a fost actul cel mai progresist înfăptuit de consiliu.

Înainte de a participa la banchetul oficial organizat cu această ocazie în sala de recepții a palatului, fratele și sora s-au retras în *peristil* (curtea interioară a unei case, înconjurată de o colonadă, construcție specifică tuturor caselor de vază din Roma) ca să discute între patru ochi.

– Rolul lui Macro s-a dovedit extrem de important pe parcursul întrunirii, a spus Caligula. Ai observat căldura din ochii lui în timp ce te privea?

– Da, firește. S-a purtat întotdeauna frumos cu mine încă de când eram mică. Dar de ce-mi spui asta? l-a întrebat ea, bănuind că la mijloc era un șiretlic.

– Vreau să fii drăguță cu el la banchet.

Drusilla și-a ținut respirația. *A fi drăguț* însemna de fapt a face sex. Nu era un lucru neobișnuit ca fratele ei să-i ceară să facă sex cu străini. Uneori, îi plăcea s-o privească în timpul partidelor sexuale sau s-o oblige să-i redea câteva amănunte picante din aventurile ei, doar ca să repete „figurile” atunci când făceau dragoste împreună. Dar în acest caz, propunerea fratelui ei – care îl implica pe Macro, care venea imediat după consiliu și căreia trebuia să-i dea curs în timpul banchetului – i se părea ciudată.

– Macro ți-a cerut asta?

– Nu, a răspuns Caligula, dar știu că o să-i facă plăcere.

Drusilla s-a gândit la implicații. Macro era un bărbat mătăhălos și necioplît, mai mare cu zece ani decât Caligula. Fiul unui sclav ilir, a reușit să urce pe scara puterii datorită ambiției sale nemărginite, dublate de o șiretenie și o cruzime ieșite din comun. Tiberius i-a

conferit gradul de *praefectus praetorium*, comandantul gărzilor pretoriene, în ultimii ani ai domniei sale. Intuind viitorul și știind că Tiberius avea să-l numească pe tânărul prinț Iulian moștenitor oficial al tronului Imperiului Roman, Macro a devenit cel mai bun prieten al lui Caligula. Când împăratul suferind, în vârstă de șaptezeci și șapte de ani, și-a dat obștescul sfârșit în ziua de 16 martie, în anul acela, Macro a fost bănuît că l-ar fi ucis pe bătrânul Tiberius în vila sa privată din sudul Romei. Moartea lui Tiberius era învăluită în mister. În ziua de 15 martie, Idele lui martie – data fatidică a asasinării lui Iuliu Cezar –, Tiberius a suferit un atac cerebral. La miezul nopții, medicii săi l-au declarat mort. În timp ce curtea îl aclanua pe Caligula ca fiind noul Cezar, în sală a intrat un valet, care a strigat în gura mare că bătrânul împărat și-a recăpătat cunoștința. Mulțimea din preajma lui Caligula s-a împrăștiat în toate direcțiile, dar Macro și-a păstrat calmul. Se spune, lucru pe care l-au confirmat și alți valeți, că Macro s-a năpustit în camera lui Tiberius, s-a apropiat de muribund și l-a sufocat cu perna. Apoi, s-a întors și a declarat că sclavul mințise, motiv pentru care l-a sfătuit pe Caligula să-l crucifice. Când a urcat pe tronul lui Tiberius, Caligula l-a numit pe Naevius Sutorius Macro comandant suprem al gărzilor imperiale, o poziție nouă, creată de tânărul împărat, care îl transforma pe Macro în cel de al doilea om în ierarhia puterii, după Caligula.

Deoarece conspirațiile erau un lucru frecvent la Roma, Drusilla credea că rugămintea fratelui ei avea la

bază un motiv politic. Cu toate acestea, ea știa că tânărul împărat n-ar fi făcut acest pas dacă n-ar fi fost și altceva la mijloc, probabil niște rațiuni bizare. Aveau oare vreo legătură cu viitoarea lui căsătorie cu Ladyssa Tudorus?

De fapt, în dimineața de dinaintea consiliului, pentru că Octavia nu-și făcuse apariția la ritualul de îmbăiere al stăpânei ei, Drusilla l-a rugat pe Acilius Trebellius, tribunul pretorian, să trimită niște gărzi care s-o caute la taverna lui Romulus. Apoi, mai târziu, într-o pauză, Acilius a informat-o că santinelele sale au găsit-o pe Octavia la tavernă și au adus-o înapoi la palat. Într-o altă pauză, sclava s-a apropiat de Drusilla și i-a povestit că în seara precedentă Lady a părăsit taverna în compania lui Mutius Regulatus, fără să fie însă însoțită de gărzile ei de corp, care s-au făcut brusc nevăzute.

Octavia i-a mai spus că nu a putut s-o urmărească, deoarece Mutius i-a poruncit unui sclav să n-o lase să plece din tavernă. Atenția Drusillei era absorbită de subiectele dezbătute în consiliu, astfel încât nu a acordat un interes prea mare informațiilor furnizate de Octavia. Acum, însă, luând în calcul motivele ascunse pentru care Caligula îi cerea să-l seducă pe atotputernicul Macro la banchet, plecarea lui Lady de la petrecerea ei de nuntă i se părea ciudată. De ce au dispărut gărzile ei de corp? De ce a împiedicat-o mijlocitorul pe Octavia s-o urmărească pe prințesa britană? Unde era Ladyssa acum? Macro avea vreo legătură cu ea sau cu tatăl ei, regele Tudorus? Oare ea, Drusilla, era recompensa pentru un anumit serviciu?

– Nu-l agreezi? a întrebat Caligula, văzând-o pe sora lui gânditoare și chiar uimită.

– Asta nu are importanță... a răspuns Drusilla. Mă înspăimântă în schimb faima lui. Știi tu... povestea cu perna.

– Drudi, fii serioasă! Astea sunt prostii. Unchiul Tiberius a murit de moarte bună. Erau cel puțin douăzeci de oameni în camera lui când idiotul de sclav a lansat minciuna aceea sfruntată. Macro s-a dus acolo doar ca să vadă care era situația. Toată lumea l-a văzut pe Macro în timp ce Tiberius zăcea mort în pat. Macro este crud, brutal și nemilos cu dușmanii lui, dar tu, Drusilla, ești o prințesă Iuliană. Prin venele tale curge sângele lui Iuhu Cezar și al lui Augustus. Macro este fascinat de originea noastră divină. Noi suntem descendenții zeiței Venus!

Impresionată, Drusilla a acceptat. Dar imaginea în care Macro îl sufoca cu perna pe unchiul Tiberius i-a rămas adânc întipărită în minte și îi provoca fiori.

– Fugi, surioară! Pregătește-te pentru banchet și să nu mă dezamăgești, bine?

– Vrei ca oaspeții să vadă că *sunt drăguță* cu prietenul tău?

– Firește. Fără perdea!

Drusilla a lăsat capul în pământ. A înțeles din răspunsul fratelui ei că rugămintea lui avea la bază motive politice, dar n-a avut curajul să-l întrebe care erau acestea. Observând că Irod Agrippa aștepta să vorbească cu Caligula la celălalt capăt al *peristilului*, ea i-a dăruit un sărut în fugă fratelui ei și a plecat.

Irod s-a apropiat de Caligula și și-a exprimat recunoștința pentru fondurile pe care împăratul le-a alocat cu generozitate pentru diverse lucrări de construcție în Iudeea.

– Când ai de gând să revendici tronul Iudeii și să unifici tetrarhiile? l-a întrebat Caligula.

În realitate, situația dinastico-politică din teritoriul acela era destul de confuză. Încă din timpul războaielor împotriva piraților de pe Mediterana, conduse de Pompei cel Mare cu o sută de ani în urmă, romanii dețineau protectoratul asupra regiunilor palestinienne Iudeea și Ierusalim ca să apere Palestina de cotropitorii părți și ca să mențină legea și ordinea printre diverse grupări tribale, dinastice și religioase, care complotau și se luptau neîncetat pentru putere. Datorită sprijinului militar al Romei, bunicul lui Agrippa, regele Irod cel Mare, a reinstaurat regatul Iudeii în timpul aventurii lui Marc Antoniu cu Cleopatra și a domnit în tihnă treizeci și doi de ani sub oblăduirea împăratului Augustus. Regatul iudeo-irodian avea o poziție strategică grație porturilor de la Marea Mediterană și Marea Roșie, care asigurau un comerț profitabil între Roma, peninsula Arabică și India. De aceea, era în interesul imperiului ca regatul Iudeii să fie stabil și unificat. În acest scop, Augustus și, mai târziu, Tiberius le-au oferit lui Irod cel Mare și urmașilor săi cetățenia romană și fonduri substanțiale pentru lucrări de construcție și pentru întemeierea unor noi cetăți. Augustus și Tiberius au alocat sume importante din fondurile lor personale pentru a finanța lucrările de

reconstrucție și de lărgire a Templului lui Solomon din Iudeea, lucrări care au durat patruzeci și șase de ani și au culminat cu construcția Zidului Plângerii, edificiu ridicat cu zece ani înainte de ascensiunea lui Caligula la Roma.

Înainte de moartea lui (749 aUc = 4 î.e.n), Irod cel Mare și-a împărțit regatul în patru tetrahii. Tetrahia regiunilor Batanea și Trachonitida, situate la est de Marea Galileei, a fost moștenită de fiul lui, Filip, iar tetrahia Galileei i-a revenit celui alt fiu al său, Irod Antipa. Când Caligula a devenit împărat în luna martie a acelui an, Filip a murit de moarte naturală. Imediat după aceea, Caligula l-a numit pe prietenul său, Irod Agrippa, moștenitorul tetrahiei lui Filip, intenționând ca la moartea celui alt tetrarh, Irod Antipa, să-l numească regele întregului regat al Iudeii. Cu toate acestea, Agrippa prefera să trăiască în luxul de la Roma, unde familia Iuliană a fost întotdeauna prietena Irozilor.

– Știu la ce te referi, Cal, a răspuns Irod Agrippa. Dar cred că ar fi mai bine să așteptăm ca Antipa să-și rezolve problemele cu Aretas al IV-lea, regele ținutului Nabatea.

– Vorbești de Aretas, cel care l-a înfrânt pe Antipa în luptă după ce noi i-am obligat pe părți să plece din Palestina? a întrebat Caligula.

– Da. Nabateii i-au făcut foarte mult rău și au devastat câteva orașe din Galileea.

– Urăsc războaiele astea inutile între vecini.

– Da, ai dreptate, Cal. Există, de asemenea, dispute între farisei și saduchei, stârnite de...

– Te rog, Agrippa, a intervenit Caligula. Nu vreau să știu. Trebuie să clădesc un imperiu. N-am timp de dispute irelevante. Ce-ar fi să te numesc chiar acum regele Iudeii?

Agrippa nu era deloc încântat de această idee. Nu avea de gând să părăsească Roma și bogățiile ei pentru o țară îndepărtată, sfâșiată de controverse tribale și religioase. Trebuia să-i abată imediat gândurile lui Caligula de la acest plan.

– Dacă ai fi rege, a continuat împăratul, ai putea promova lucrările de construcție, ai pune stavilă tentativelor de mituire și mi-ai trimite rapoarte clare și simple referitoare la modul în care armata romană utilizează fondurile alocate.

– Firește că aș putea să fac asta, a spus Agrippa, un diplomat prin excelență, care știa cum să depășească obstacolele – ocolindu-le, nu răsturnându-le. Dar Antipa ne va urî pe amândoi și o să-mi facă zile grele.

– Câți ani are?

– Cincizeci și șapte. Și este tetrarh de la șaptesprezece ani. La moartea lui, mă vei putea numi regele Iudeii sau, și mai bine, ai putea să acorzi regiunii statutul de provincie romană, punând astfel capăt disputelor penibile.

– Hmm... Senatul nu va agree ideea. Preoții de acolo resping zeitățile romane și libertatea religioasă.

– Există doar o minoritate nesemnificativă de fanatici. Marea majoritate a poporului ebraic a îmbrățișat *Pax Romana*, iar oamenii își văd de treaba lor în deplină armonie cu legile romane, care le garantează

ordine, stabilitate și câștiguri. Abia așteaptă să devină cetățeni ai Romei.

– Înțeleg... Antipa are moștenitori?

– Nu, după câte știu eu. S-a căsătorit cu sora mea, Irodiada, care are deja o fiică, Salomeea, și care nu a mai adus alți copii pe lume.

– Salomeea s-a căsătorit? a întrebat Caligula, încercând să afle dacă vreun alt bărbat putea să pretindă tronul Iudeii prin căsătoria cu strănepoata regelui Irod cel Mare.

– A fost căsătorită câteva luni cu un prinț din dinastia Macabeilor, dar acesta a murit într-un duel.

– Salomeea de care îmi vorbești este aceeași Salomee care și-a câștigat faima acum câțiva ani pentru că a făcut sex cu un mort?

– Nu e chiar așa, Cal... Bărbatul fusese decapitat, iar ea l-a sărutat pe gură în clipa în care i s-a adus pe o tepsie din argint capul lui, cald încă.

– Oricum, un lucru destul de bizar... Câți ani are acum?

– Douăzeci sau douăzeci și unu. Superbă ca o curtezană siriană și o dansatoare desăvârșită. Ai auzit vreodată de Dansul Celor Șapte Văluri? a întrebat Agrippa, știind că perspectiva ca Salomeea să danseze pentru el îi va aprinde simțurile lui Caligula.

– Da! Pyrallis (una dintre concubinele lui Caligula) l-a dansat pentru mine. Foarte, foarte incitant, aș putea spune.

– Ei, bine, nepoata mea, Salomeea, a inventat acest dans pe când avea paisprezece ani, a spus Agrippa cu mândrie în glas.

– Nu mai spune! a răspuns Caligula.

– Nu glumesc! Ar trebui să-i acorzi Brevetul Imperial.

– Da, e o idee. Am putea s-o invităm la Roma ca să-i înmănăm pergamentul oficial.

– De ce nu? La fel ca noi toți, Irozii, și ea este cetățean roman și nu ar refuza o invitație din partea împăratului.

Trucul lui Irod Agrippa a funcționat. El a reușit cu abilitate să-i distragă atenția lui Caligula de la planul îngrozitor de a-l numi regele unui ținut zbuciumat și să i-o îndrepte spre perspectiva atrăgătoare de a se întâlni cu nepoata lui irezistibilă.

Caligula l-a rugat pe Agrippa să-i scrie o scrisoare Salomeei, prin care să-i ceară părerea referitoare la o posibilă vizită în Orașul Etern și în care să discute termenii întocmirii actelor de recunoaștere a talentului ei ca dansatoare. Acești „termeni“ trebuiau să includă – la sugestia lui Agrippa – daruri de preț, bani și onoruri publice.

După ce au stabilit toate detaliile, Irod Agrippa a scos din buzunar o cutiuță.

– Primește asta, Cal! a spus prințul iudeu, întinzându-i cutiuța. Este un dar deosebit pentru Nașterea Soarelui.

Caligula a deschis cutiuța și s-a încruntat. Agrippa i-a șoptit câteva cuvinte la ureche. Caligula a zâmbit și a închis încet cutiuța.

După o baie rapidă, Drusilla le-a poruncit *ancillaelor* s-o îmbrace degrabă pentru banchetul oficial. În timp ce Briseis se ocupa de vestimentația ei, Octavia s-a apropiat de *domina* ținând în mână o ceașcă de ceai din plante cu efect tranchilizant.

– Gustă din el! i-a ordonat prințesa, care era nervoasă și suspicioasă din cauza rugăminții ciudate a fratelui ei „de a fi drăguță” cu Macro.

Încruntată, Octavia a privit-o uimită. Niciodată nu i-a mai poruncit Drusilla să guste din mâncare sau din băutură ca să prevină eventualele tentative de otrăvire.

– Ce aștepți? a întrebat-o Drusilla, alegând o tunică purpurie splendidă, în stil alexandrian, dintre veșmintele pe care i le sugera Briseis.

Octavia a luat o înghițitură, dar – în timp ce îi oferea ceașca Drusillei – aceasta i-a aruncat-o din mână. Ceașca s-a izbit de peretele din marmură și s-a transformat în cioburi. Briseis și celelalte *ancillae* au înghețat. Pe chipul lor se citea o spaimă cumplită.

Un stăpân mânios putea deveni cu ușurință unul violent. Octavia tremura de frică.

– Adună cioburile! i-a poruncit Drusilla cu o privire amenințătoare.

Celelalte sclave au încremenit pe loc, privind-o pe Octavia care s-a lăsat în genunchi și a început să adune cioburile. Știa că Drusilla era mânioasă pentru că nu a reușit s-o urmărească pe Lady în clipa în care prințesa a părăsit taverna însoțită de Mutius, dar reacția extrem de violentă a stăpânei sale a surprins-o.

Sclava nu avea însă de unde să știe ce i-a spus Acilius prințesei în seara aceea, înainte de baie, când Drusilla i-a cerut raportul referitor la informațiile pe care le-au aflat gărzile la taverna lui Romulus.

– Vino aici! i-a spus Drusilla Octaviei. Spune-mi exact ce s-a întâmplat – a continuat prințesa când sclava s-a apropiat – în clipa în care ai văzut-o pe Lady părăsind taverna în compania lui Mutius!

Octavia a simțit un nod în gât, apoi a respirat adânc și a început să-i povestească întâmplarea.

– Mai întâi, le-am văzut pe prostituatele lui Mutius împingându-le pe păzitoarele Ladysei în spatele unei draperii. Acest lucru mi s-a părut straniu. Apoi, am văzut o altă fată îmbrăcată în straie băiețești apropiindu-se de Mutius și Lady. Ei au ieșit cu toții împreună pe o ușă laterală. Am încercat să-i urmăresc, dar sclavul galițian al lui Mutius mi-a barat calea și mi-a spus că stăpânul lui i-a poruncit să mă țină acolo sub strictă supraveghere. I-am explicat că stăpâna mea mi-a poruncit să n-o scap din ochi pe prințesa britană...

– Și...?

– Și mi-a spus că era mai puternic decât mine, a răspuns Octavia, sperând că astfel va pune capăt tirului de întrebări.

– Asta-i tot? a întrebat Drusilla cu o privire pătrunzătoare.

– Da.

Drusilla i-a ars o palmă peste față.

– Așadar, un sclav nenorocit îți spune că este mai puternic decât tine, iar ție îți este suficient ca să-mi nesocotești ordinele. Asta ai făcut, nu-i așa?

Octavia a lăsat capul în pământ. Drusilla s-a îmbrăcat cu tunica purpurie pe care i-a oferit-o Briseis.

– Am încercat să mă strecur pe lângă galițian... a spus Octavia. Dar era într-adevăr puternic și bine făcut.

– N-ai încercat să ceri ajutorul cuiva? a întrebat Drusilla, care se părea că era foarte bine informată cu privire la comportamentul slavei sale din seara precedentă.

– Păi... erau trei indivizi...

– O, trei indivizi? Prieteni de-ai tăi?

– Nu... I-am cunoscut la tavernă când Mutius a condus-o pe prințesa Messalina la petrecerea gladiatorilor.

Acilius o informase pe Drusilla și despre aventurile Messalinei. Dar mai erau câteva detalii pe care Drusilla voia să le afle de la Octavia.

– Continuă! a ordonat prințesa.

– Bărbații au venit după mine... Eu o urmăream pe Ladyssa, iar ei eu începuse să mă sărute...

Drusilla i-a mai ars o palmă.

– Și ai pierdut-o din vedere, nu?

– Nu, nu, *domina*, a răspuns Octavia. M-au atins puțin în zona pelvisului, care este complet epilată, dar – pentru că nu simt nici o plăcere acolo – n-am pierdut-o din ochi pe Ladyssa. Apoi, când Mutius s-a întors de la petrecerea gladiatorilor, i-am respins pe cei trei indivizi și i-am cerut ajutorul. El mi l-a acordat. Apoi, m-a întrebat dacă v-ați bucura ca Ladyssa să se înbete și să facă nebunii... I-am răspuns că da.

– Poftim? a mârâit Drusilla.

– Am făcut ceva rău? a întrebat sclava, speriată.

Drusilla a plesnit-o de două ori peste față. Octavia a simțit un fior în zona inferioară a abdomenului.

– Ți-am spus să nu dezvălui nimănui ordinele pe care ți le dau! a țipat Drusilla.

– Îmi cer iertare, *domina*. Am crezut că pot să am încredere în Mutius.

– Să ai încredere într-un escroc bizantin...? Cum ai putut să fii atât de proastă? a spus Drusilla, așezându-se pe un scaun și făcându-i semn lui Briseis să-i aranjeze părul.

– Am crezut că deținea controlul... a răspuns Octavia.

– Continuă! a poruncit prințesa.

– Mutius s-a dus să vorbească cu Romulus, a povestit Octavia mai departe. Apoi, s-a așezat lângă Ladyssa în timp ce cele două târfe grecoaice au început să vorbească cu păzitoarele prințesei... Povestea s-a derulat apoi așa cum v-am relatat-o. A plecat împreună cu Lady și cu fata îmbrăcată în straie băiețești, iar galițianul m-a împiedicat să-i urmăresc. Atunci le-am făcut semn celor trei bărbați să vină să vorbească

cu mine... I-am rugat să-l împingă pe galițian în așa fel încât să pot să fug pe ușa din spate, dar...

– Dar ce?

– Au vrut mai întâi să mă sărute... Așa că ne-am ascuns sub scară, iar ei m-au sărutat. Au început apoi să mă mângâie din nou... Erau trei, *domina*... Nu puteam să fac nici o mișcare... Au promis să termine totul cât mai repede... mi-au scos pânza de *bombyx*... și m-au mângâiat și mai mult ca să-mi provoace lubrifierea...

– Toate astea s-au petrecut sub ochii galițianului?

– Da. A privit spectacolul, încremenit ca o statuie, în timp ce indivizii mi-au promis din nou că vor termina totul extrem de repede, dar când mi-am depărtat picioarele, nu se mai săturau să-mi facă cunnilingus, pentru că le plăcea pubisul meu epilat... apoi, m-au dus în *vestibulum*...

– Ai întrebat cum îi cheamă?

– Nu-mi amintesc, *domina*. Și-au frecat *mentulae* de trupul meu și și-au strecurat degetele în vulva mea... m-au obligat să le fac tuturor *fellatio*... m-au mușcat, m-au ciupit de fund, de sfârcuri... m-au zgâriat...

– Ți-a plăcut, nu-i așa? a întrebat Drusilla, ciupind-o pe Octavia de obraz.

– Puțin, *domina*. Erau stângaci și râdeau de mine în loc să mă domine cum faceți voi când vă revărsați mânia asupra mea, a spus ea, cu o voce moale și cu o privire docilă.

– Nu te-au biciuit?

– În timpul partidei de sex, au fost extrem de violenți. I-am lăsat să facă ce vor, dar n-am reacționat

așa cum se așteptau... Voiau să le spun că îmi plăcea... Dar eu i-am împins cu picioarele și am încercat să fug din cameră. M-au prins însă și mi-au tras câteva palme peste fund... I-am scuipat și au început să mă lovească și mai tare... Nu voiam să știe că îmi plăcea... dar și-au dat seama de asta. M-au plesnit tare peste fund... Cred că am strigat *Da! Da!*, iar ei s-au transformat în animale... Unul dintre indivizi a găsit o curea din piele printre hainele din *vestibulum* și a început să-mi biciuiască fundul... M-am simțit complet lipsită de apărare în clipa în care mi-am dat seama că au văzut cum pelvisul meu tremura necontrolat... așa că m-au răsucit pe spate, mi-au ridicat picioarele, mi le-au depărtat... și m-au lovit cu cureaua peste pubisul meu epilat... m-au biciuit cu toțu de trei sau patru ori, apoi m-au mușcat peste tot, ca niște câini flămânzi... apoi iar m-au biciuit... m-au mușcat... și m-au biciuit... eram într-o stare de frenezie. La un moment dat, am simțit cum un torent țâșnește prin mine și i-am împroșcat cu urină... Ei au băut-o și m-au biciuit din nou ca să-i stropesc iar cu urină. Apoi, au făcut sex cu mine în timp ce scăpam picături de pipi ca un cățeluș. Ei voiau să mă audă spunând că ating *gaudiumul*.

În timp ce îi aranja părul Drusillei, Briseis asculta cu sânge rece povestea picantă a Octaviei, puțin sceptică, puțin excitată.

– Ce părere ai de povestea ei? a întrebat-o Drusilla pe Briseis.

– Dacă este adevărată, este dezgustătoare, a răspuns sclava galică.

– Ce e dezgustător? Felul în care bărbații au profitat de ea sau modul în care i-a ademenit să-i facă ce i-au făcut? a întrebat-o Drusilla.

– Nu i-am ademenit, *domina*, i-a șoptit Octavia la ureche. M-au siluit.

Oare?... Era adevărat că o biciuise de câteva ori pe Octavia și observase că făcea pipi de fiecare dată când o lovea în zona pelviană, dar probabil că – prin relatarea detaliată a partidei sexuale din tavernă – sclava dorea să-i excite simțurile *dominei* sale. Sau inventa totul din dorința de a găsi un pretext pentru incapacitatea ei de a o urmări pe Lady?

– Așadar, ai atins sau nu orgasmul? a întrebat-o Drusilla pe Octavia după ce Briseis i-a desăvârșit coafura și s-a retras în tăcere.

– Trebuie să recunosc că da, a răspuns Octavia. Era imposibil să rezist.

Deodată, prințesa s-a ridicat de pe scaun și i-a sfâșiat tunică Octaviei. Nu existau vânătăi sau urme de violență pe trupul fetei. Drusilla a răsucit-o pe călcâie ca să-i verifice fundul.

– Ce tot spui tu aici, sclavă proastă? a spus ea, arzându-i încă o palmă peste față. N-ai nici măcar o vânătaie pe corp!

Octavia, goală, s-a aruncat la picioarele Drusillei și i-a îmbrățișat picioarele, plângând în hohote.

– Mutius m-a uns cu o alifie și vânătăile au dispărut, a spus sclava.

– Mutius? Când?

– Au mai intrat niște indivizi în cameră. Au făcut sex cu mine după ce m-au lăsat primii trei, apoi m-au

biciuit și ei, iar eu i-am împrășcat din nou cu urină. Sclavul galițian și-a luat și el porția, ca toți ceilalți... Apoi, mi-am pierdut cunoștința. Pendulam între vise și coșmaruri... niște vise foarte ciudate...

– Ca de exemplu? a întrebat-o Drusilla doar ca să vadă până unde mergeau fanteziile nebunești ale Octaviei.

– Niște indivizi îngrozitori mă țineau încătușată, cu fundul în sus, iar unul dintre ei îmi arăta un fier încins... Voiau să-mi ardă fundul cu fierul roșu... Eu eram în pragul nebuniei și le-am spus s-o facă!

– Te-a durut?

– Da! Cumplit de tare! Ardeam toată... simțeam cum un clește îmi strângea măruntaiele și am făcut pipi în cascadă... Țipam... și apoi m-am trezit... Mutius stătea lângă mine și mă ungea cu balsam.

– L-ai întrebat ce s-a întâmplat cu Ladyssa?

– Eram prea zăpăcită și nu...

Drusilla s-a eliberat din îmbrățișarea Octaviei și a lovit-o cu piciorul. Briseis s-a întors în cameră și a mai pus câteva panglici în părul Drusillei, aranjat de data aceasta în mod corespunzător. Apoi, mai-marea *ancillaelor* a pus la gâtul stăpânei sale un colier mare, de o frumusețe rară.

– Mutius a spus că va veni mâine la palat ca să vă vorbească, a spus Octavia când Drusilla se pregătea să plece la banchet.

– Roagă-te zeilor să aducă cu el balsamul magic! i-a răspuns Drusilla, aruncându-i o privire amenințătoare.

Apoi, a plecat ca să i se alăture fratelui ei.

Sute de torțe luminau palatul.

O mulțime uriașă de oameni s-a strâns în fața palatului încă de la primele ore ale serii imediat ce craicnicii imperiali au atașat pe portal edictele care abrogau taxa pe vânzare și legea adulterului; copii ale acestor edicte au fost apoi distribuite populației și atașate în sala *Rostrei* (tribună mare destinată discursurilor publice), lângă *Fântâna Comitiei* (sală de adunare cu trei mii de locuri, destinată plebeilor) sau pe portalul *Curiei Hostilia*, sediul Senatului Romei.

Mii de oameni, de toate vârstele, culorile și originile, provenind din diverse pături sociale, și-au manifestat entuziasmul unanim, în mijlocul festivalurilor închinat Zilei Soarelui, pentru schimbările extraordinare pe care cel mai iubit împărat al Romei le-a transformat în legi în folosul poporului său și pentru gloria imperiului.

Doar cu optzeci de ani în urmă, în timpul celor șapte victorii obținute de Iuliu Cezar, s-au mai simțit romanii atât de uniți și mândri de conducătorul lor, pe care l-au ales să-și croiască drum cu succes printre vrajbele amare dintre patricieni și plebei, folosindu-și toate calitățile pentru a înfăptui destinul pe care zeii l-au așezat pe umerii lor.

Muzicieni, dansatori, acrobați și actori se amestecau în mulțime, oferindu-le oamenilor spectacole distractive. Vândătorii ambulanți își vindeau produsele la prețuri mici, fără taxa de vânzare. Strigătul *Cae-sar! Cae-sar!* a răsunat timp de câteva ore și a atins norii în clipa în care împăratul și-a făcut apariția pe terasa palatului,

înveșmântat în toga lui purpurie, cu aur și pietre prețioase, purtând pe frunte coroana aurie de lauri și fluturându-și sceptrul, semnul *imperiumului* său.

La câțiva pași în spatele lui Caligula, în partea stângă, stăteau Drusilla, Agrippinilla și Lesbia, flancate de un grup de șaiszeci de femei de vază – soțiile, rudele sau concubinele nobililor și demnitarilor invitați la banchetul oficial. Femeile purtau cele mai frumoase bijuterii, cele mai scumpe și mai colorate rochii și cele mai elaborate coafuri. De partea cealaltă, cei aproximativ o sută de bărbați, care participau la această ceremonie, purtau cu toții togi – albe, roșii sau purpurii – singurele culori pe care le permitea eticheta oficială masculină.

În primul rând, printre bărbați, Drusilla i-a observat pe Irod Agrippa, bunul ei prieten, dar și al fratelui ei, pe unchiul Claudius și pe Macro. Înveșmântat în *toga virilis*, Macro părea mai arătos decât de obicei, dar privirii ei agere nu i-au scăpat mâinile lui păroase, imaginându-și – vădit dezgustată – părul negru care îi acoperea probabil tot corpul.

– Ave, Drusilla, sora lui Cezar! s-a auzit o voce timidă de femeie din spatele ei.

Prințesa s-a întors și s-a încruntat. O brunetă mignonă, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcată într-o tunică verde, elegantă, îi zâmbea, dar Drusilla nu-și amintea s-o fi cunoscut vreodată.

– Sunt Ennia Sabina, noua soție a lui Macro, a spus ea.

– O, Ennia!... a exclamat Drusilla, încercând să-și ascundă uimirea.

Nu știa că Macro s-a recăsătorit atât de repede după ce își pierduse soția la nașterea copilului lor. Luată prin surprindere de prezența Enniei la banchet și de importanța ei incontestabilă, Drusilla i-a aruncat o privire rece, apoi s-a întors spre Agrippinilla, care îi făcea semne discrete lui Eutychus, conducătorul Unității Verzilor, ai cărei membri participau la cursele de care, un tânăr chipeș, ce stătea în rândul al treilea, în grupul bărbaților.

– Faci pariuri pentru următoarea lui cursă? a întrebat-o Drusilla pe sora ei mai mică, doar ca să spună ceva și ca să nu-i acorde Enniei atenția cuvenită.

– Da, pariez că în seara asta două *verpae* îți vor intra în fund! s-a răstit Agrippinilla, căreia îi plăcea să vorbească la fel de vulgar ca un vânzător de bere.

– Dă-i înainte, surioară! Pupă-mă în fund și o să câștigi pariul! a contracarat-o Drusilla printre dinți.

– Hei, încetați să mai mârâți una la alta ca două *lupae!* a spus Lesbia, deranjată de impertinența surorilor ei.

Agrippinilla a ridicat din umeri. Drusilla și-a reluat ținuta ceremonioasă. Ennia s-a retras printre celelalte femei. Lesbia i-a aruncat o privire lui Apelles, cel mai cunoscut actor al vremii, care se uita tandru la ea din rândul bărbaților.

În timp ce Caligula se bucura singur de aclamațiile poporului roman, bărbații și femeile din suita sa priveau cu venerație spectacolul în umbra lui. El și-a făcut apariția de mai multe ori la balcon, ridicându-și brațele spre cer și implorând-o pe zeița Fortuna să-și plece ochii asupra celor săraci, a celor năpăstuiți de

soartă și a celor fără adăpost. Apoi, surorile și prietenii cei mai apropiați l-au însoțit pe terasă, printre torțele aprinse, și au salutat mulțimea.

Din grădina vilei spațioase, dar sumar mobilate, pe care regele Tudorus al Britaniei a închiriat-o pe Colina Testaceus, dincolo de *pomerium*, dar cu fața spre Colina Palatină și spre palatul imperial, regele și fiica lui de optsprezece ani, prințesa Ladyssa, priveau de la distanță spectacolul de lumini și mulțimea care ovaționa frenetic.

Câțiva baroni britani din consiliul regal al lui Tudorus, plus Kardixa, Arkana și alte gărzii de corp care îl flancau pe rege, și-au exprimat bucuria și au ovaționat îndelung în limba lor celtică, agitând torțele alături de noianul de oameni, care s-a întins pe toate colinele și în toate cartierele din Roma, ajungând chiar și în preajma zidurilor care înconjurau vila lui Tudorus de pe Colina Testaceus.

Kardixa a strigat apoi că împăratul a apărut, învăluit în lumina torțelor, la balconul de la etajul al treilea al palatului. Dar de la o distanță atât de mare, era imposibil să mai distingi alte persoane. După ovațiile și strigătele mulținii, au tras concluzia că cel mai puternic om din lume răspundea euforiei oamenilor generate de iminenta căsătorie cu Ladyssa.

– Privește, fata inea, ce imperiu ți-am așternut la picioare! a exclamat Tudorus, cu lacrimi în ochi, copleșit de mândrie pentru că fiica lui avea să devină împărăteasa Romei.

– L-am văzut o singură dată pe împărat, a spus Ladyssa, zâmbind vag, atunci când mi-a așezat coroana de lauri pe cap.

– O, Lady!... a spus Arkana. Este atât de chipeș!

Tudorus a mângâiat-o pe fiica lui pe cap.

– Nu ți-a trimis el astăzi o scrisoare împreună cu inelul de logodnă și colierul splendid pe care le porți cu mândrie în seara asta?

Lady a atins inelul incrustat cu rubine și colierul lucrat cu măiestrie din aceleași nestemate.

– Sunt într-adevăr frumoase, dar nu-l cunosc deloc pe împărat, a spus Lady, oftând, gândindu-se la Incitatus și întrebându-se – pentru a câta oară? – ce i s-a întâmplat în seara aceea la tavernă.

– O, Lady, Lady... a spus Tudorus. Caligula iubește caii chiar mai mult decât noi, britanii. Nu știi că – exceptându-l pe Farmec de Aur – el are cei mai buni armăsari din imperiu? Și ce părere ai de clauza pe care am insistat s-o adauge la tratatul nostru, care îți permite să participi, cel puțin o dată pe lună, la întrecerile oficiale care au loc la Circus Maximus?

– A fost frumos din partea ta, tată.

– Și are o minte genială, fiica mea, a adăugat Tudorus. N-am cunoscut niciodată un om atât de inteligent. Viziunea pe care o are asupra civilizației l-a îndemnat să facă nenumărate concesii regatului nostru și poporului britan, care va culege roadele secole de-a rândul de acum încolo.

– Nu știu dacă tratatul comercial cu romanii este chiar atât de avantajos pentru noi, a spus Ladyssa, trătând cu scepticism optimismul tatălui ei.

– Tratatul comercial nu reprezintă nimic. *Tu* ești cheia! a spus Tudorus cu o voce tunătoare. Datorită ție, întreaga insulă a Britaniei va deveni parte integrantă a Imperiului Roman. Vom trăi și vom prospera ca cetățeni romani, bucurându-ne de *Pax Romana*. Iar poporul nostru te va venera, fiica mea, pentru că vei fi prima împărăteasă a Romei de origine britană. Fiul tău va deveni împăratul Romei. O, Roma, Roma! Te-am cucerit!

Baronii și alaiul lui Tudorus l-au ovaționat pe rege, care și-a ridicat brațele spre cer, așa cum procedează toți marii conducători când obțin o victorie. Îmbrăcată într-o tunică lungă din lână, purtând pe cap o diademă din aur și „înveșmântată“ în părul ei lung și blond ce-i flutura liber până la brâu, Lady l-a bătut ușor pe tatăl ei pe umăr, cu un zâmbet blând. El a îmbrățișat-o. Apoi, baronii au înconjurat-o, au îngenuncheat în fața ei și i-au sărutat mâinile, jurându-i supunere și credință veșnică.

Servitorii au adus pocale cu bere și au închinat cu toții în cinstea viitorului glorios al lui Lady. Ea a băut puțin, apoi s-a îndepărtat, gândindu-se la adevărata semnificație a căsătoriei sale. Tatăl ei i-a pus pe umeri o povară grea atunci când a promis mâna ei lui Caligula fără să-i ceară încuviințarea. Se pare că, în timpul tratativelor, împăratul și-a exprimat admirația pentru măiestria cu care stăpânea arta călăriei și pentru personalitatea lui scânteietoare. El l-a întrebat pe tatăl ei despre copilăria, educația și visurile Ladysei.

– O pregătesc ca să mă urineze cu cinste la tronul Britaniei, a spus Tudorus, impresionat de interesul pe care Caligula îl manifesta pentru fiica lui.

– Ai deja pețitori care îți cer mâna ei? a întrebat stăpânul Romei.

– Nu încă. Vreau s-o căsătoresc cu un nobil roman ca să consolidez legăturile noastre cu imperiul, a spus Tudorus.

– Aha! Ce-ai zice de mine? a întrebat Caligula, emoționat ca un băiețel.

– De voi? V-ați gândi să...?

– Nu mă gândesc, Tudorus. Îți cer aici și acum mâna fiicei tale și dacă vrei ca acest tratat să dăinuie o veșnicie, ar fi bine să accepți pe loc! a exclamat tânărul împărat.

Asta i-a povestit tatăl ei când s-a întors de la masa tratativelor; era în culmea fericirii. Perspectiva de a deveni socrul celui mai puternic om din lüne – așa îl vedea el pe Caligula – i-a exacerbat eul, care mai avea puțin și exploda de îngâmfare. Ea a încercat să mai ceară puțin timp de gândire, dar tatăl ei stabilise deja detaliile contractului de căsătorie, zestrea și drepturile de succesiune. Documentul era semnat și purta pecetea *S.P.Q.R.* (*Senatus Populusque Romanus* = Senatul și Poporul Romei), pe care puterea absolută a lui Caligula îi oferea dreptul să-l folosească alături de inelul cu sigiliul personal. Lady nu mai putea să refuze.

Ca s-o pregătească pe fiica lui pentru căsătorie, Tudorus a apelat la o foarte bună profesoară de istorie, Iovenia Marotia, o dascăliță romană, cu un grai

dulce, care o ajuta pe Ladyssa să învețe datele întortocheate ale genealogiei familiei Iuliene, victoriile militare, realizările și eșecurile. A doua zi, Iovenia s-a dus la Biblioteca lui Apollo, construită de Tiberius în curtea interioară a palatului imperial, și s-a întors la vilă cu douăzeci de volume din monumentală lucrare a lui Tit Livius, *Istoria Romei*, care constituia manualul de căpătâi al tinerilor romani. În timp ce Iovenia scotea în evidență bogăția prozei latine a lui Livius, Lady ura seriozitatea moralistă a celebrului istoric, un protejat al lui Augustus, ale cărui încercări de a-și impune propriile valori familiale asupra poporului roman erau surprinzătoare în concepția Ladyssei, dacă ținem seama de desfrâul la care se deda fiica lui, Iulia, bunica lui Caligula. Se spune că aceasta a avut nenumărați iubiți și chiar a făcut sex în public pe treptele Senatului doar ca să-și exprime disprețul față de principiile morale dezgustătoare ale tatălui ei legate de dragoste și sex, principii care stârneau mânia poporului roman.

Ladyssa prefera în schimb *Eneida* lui Vergilius, o epopee fascinantă, care evoca originile romanilor, pornind de la eroul troian Enea, care s-a născut în urma unei aventuri scurte a zeiței Venus cu Anchises, un rege chipeș, crescător de tauri, care trăia în Troia.

– Venus este aceeași zeiță care la greci poartă numele de Afrodita? a întrebat-o Lady pe Iovenia, care îi citea poemul.

– Da, așa e. Ea s-a născut din spuma Mării Mediterane și a fost purtată de o scoică pe insula Cipru, îți amintești?

– Firește. Era cea mai frumoasă dintre zeițe.

– Și încă este, Ladyssa. Zeii și zeițele Olimpului sunt nemuritori. Venus trăiește în mintea tuturor romanilor.

– Dar oare Anchises a făcut dragoste cu ea doar în mintea lui? a întrebat Lady cu un zâmbet ironic.

– Nu, nici pe departe. Când Venus se îndrăgostește, ea se transformă într-o femeie senzuală și pătimașă. Îi plac excesele și orgiile sexuale.

Ladyssa a aflat astfel că Enea – protejat de puterile divine ale mamei lui – a scăpat din cetatea distrusă a Troiei, urmarea capcanei întinse de războinicii greci cu ajutorul calului troian, și a ajuns în Latium (regiunea unde Roma avea să fie clădită mai târziu) cu o mână de războinici troieni și cu fiul lui de șapte ani, Iulus. În Latium, la moartea lui Enea, Iulus a devenit rege și a întemeiat ginta Iulia, o comunitate extinsă de oameni, bazată pe rudenia de sânge, ai cărei membri se supun unui singur *pater familias*, capul și părintele ginții (*pater* în latină). La moartea acestuia, fiul său mai mare sau un alt moștenitor de sex masculin, considerat potrivit să ducă mai departe numele familiei, prelua conducerea ginții, urmând voința celui decedat.

Alte câteva familii – Fabiană, Corneliană, Valeriană, Claudiană etc. – au imitat modelul Iulian. Capii acestora, spunea Iovenia, se numeau „patricieni“, datorită autorității incontestabile pe care *paterul* o deținea. Ei au jucat un rol fundamental în istoria politicii romane, care a culminat cu conferirea puterii absolute lui Iuliu Cezar, care a fost ales dictator pe viață după un război civil sângeros. În cele din urmă, după asasinarea acestuia,

tânărul lui moștenitor, Caesar Octavian, l-a înfrânt pe rivalul său, Marc Antoniu, și a cârmuit imperiul mai bine de patruzeci de ani sub numele de Augustus. El a dăruit Romei o Epocă de Aur, caracterizată prin pace și prosperitate – *Pax Romana* – și a întemeiat dinastia imperială Iuliană, reprezentată acum de Caligula.

– De ce își exclud *pater familias* fiicele de la succesiune? Femeile sunt considerate prea slabe ca să țină frâiele puterii? a întrebat Lady, comparând sistemul familial roman cu cel britan, unde femeile, dacă îndeplinesc anumite criterii, pot să devină conducătoarele tribului lor.

– Femeile romane sunt extrem de puternice, crede-mă! i-a răspuns Iovenia. Dar preferă să mampileze bărbații din spatele cortinei decât să-i provoace față în față în arena militară sau de la tribuna Senatului, locuri deosebit de periculoase și alunecoase.

În timp ce învăța istoria și tradițiile poporului roman, Lady a înțeles că – devenind soția unui roman (împărat sau nu) – trebuia să se supună puterii soțului ei (*potestas*), arătându-i supunere și respect. El putea s-o pedepsească și chiar să divorțeze de ea printr-o simplă scrisoare, fără să dea socoteală nimănui pentru hotărârea luată. Soțul apela foarte rar la pedepsele fizice, mai ales în cazul în care familia miresei era puternică. Firește, însă, putea s-o oblige să întrețină raporturi sexuale cu el după placul inimii.

Aceasta era o perspectivă nu tocmai plăcută pentru Ladyssa. Povestea de dragoste pe care a trăit-o cu Incitatus excludea orice experiență sexuală în compania

bărbaților. În zorii acelei zile, a dus ea însăși armăsarul la poalele Colinei Testaceus, unde grăjdarii tatălui ei țineau caii de curse britani. Nu era însă un loc demn de noul ei campion. Trebuia să-i ascundă cu grijă accesoriile și în plus, nu avea nici o posibilitate să construiască o boxă specială pentru el unde se puteau întâlni ca să facă dragoste. Lady îl îmbrățișa, îl săruta și îl ruga să aibă încredere în ea. Îi va construi sau îi va cumpăra un grajd nou, în apropiere de Colina Palatină, poate chiar un mic templu, un loc secret de închinăciune, destinat în exclusivitate cultului acestui armăsar, căruia îi promitea că avea să-i fie singura preoteasă devotată și iubitoare.

Căutarea unui loc potrivit în interiorul *pomeriumului* era o misiune extrem de dificilă, pe care trebuia s-o încredințeze unei persoane de încredere, dar Lady nu se afla în postura de a contacta personal pe cineva. Prea mulți oameni ar putea s-o recunoască după ce avea să devină soția împăratului; prea mare era miza pentru Britania. Trebuia să găsească o persoană loială, care să nu facă parte din anturajul tatălui ei, care să cumpere, în numele ei, casa, templul, armăsarului ei iubit și care să se ocupe de întreținerea lui în fiecare zi. Dar cui ar fi putut să-i împărtășească dragostea ei pentru Incitatus, fără să se teamă că îi va dezvălui vreodată secretul? Ce persoană din Roma putea fi cu adevărat incoruptibilă, putând să reziste tentației de a-i vinde secretul sau de a se fâli cu el?

În timp ce se întorcea acasă de la grajdurile tatălui ei, Ladyssa s-a gândit în primul rând la Iovenia,

profesoara ei de istorie romană. O femeie încă tânără, în vârstă de treizeci și ceva de ani, înzestrată cu sânge rece și o personalitate obiectivă, care nu judeca oamenii, având o viziune largă asupra emancipării femeilor, provenea dintr-o familie de plebei și era căsătorită cu Marcus Vinicius, un centurion din glorioasa legiune a XIII-a, aflată, sub comanda generalului Galba, pe frontiera de nord.

Lady a trimis un mesager la casa Ioveniei, dar, de Ziua Nașterii Soarelui, profesoara ei plecase în vizită la niște rude. Prințesa nu putea decât să aștepte ziua următoare, să privească mulțimea care îl adula pe viitorul ei mire și să se gândească. Putea oare să-și țină armăsarul iubit destul de aproape de ea ca să-l vadă în fiecare zi sau noapte și să se îmbete cu aura și cu puterea lui extraordinară? Putea oare să păzească atât de bine acest secret încât să nu ajungă niciodată la urechile celui mai puternic om din lume? Ce-ar face Caligula dacă i-ar descoperi sentimentele pe care le nutrea pentru Incitatus? I-ar aplica pedepse fizice? Conform legilor romane, putea s-o repudieze sau chiar s-o execute... Cum s-ar răsfărânge mânia împăratului asupra Britaniei și a poporului ei? Ce va face ticălosul acela, Mutius Regulatus? Va povesti ce s-a întâmplat în grajdurile de la tavernă? Nu, nu va îndrăzni să facă asta... Arkana și Kardixa nu-și aminteau ce li s-a întâmplat după ce au fost drogate de prostituatele lui Mutius, dar puteau să depună mărturie că în ziua aceea cineva le-a administrat un narcotic. Iar dacă Mutius va încerca s-o șantajeze, îl va acuza că a drogat-o și pe ea. Perspectiva

unui proces era însă deprimantă. Dar, deocamdată, nu era nici un pericol dacă cumpăra un cal de curse și avea grijă de el. Și-a strecurat apoi mâna în buzunarul tunicii de lână, a scos scrisoarea lui Caligula și a citit din nou pasajul care se referea la pasiunea ei pentru cai.

Nu ai simțit, frumoasa mea Lady, cât de tare îmi bătea inima în piept când ți-am așezat pe cap cununa de lauri după victoria uluitoare pe care ai obținut-o la întrecerile imperiale? Cum aș putea să uit vreodată cum găfâiai și nădușeai după spectacolul de călărie pe care ni l-ai oferit? O, cât de tare mi-a plăcut! M-a fascinat puterea cu care strângeai între picioare coapsele calului și călăreai precum o zeiță celtică pe cerul Romei! Și acum mai simt fiori...

Ei, bine, s-a gândit Ladyssa, împăratul roman și-a expus punctul de vedere. O va lăsa și pe ea să facă la fel? Va avea curajul să-i spună adevărul? Va accepta el vreodată faptul că soția lui va simți „fiori“ doar în compania unui cal? Dacă într-adevăr o vedea ca pe o zeiță celtică, poate că exista șansa să-i accepte unei zeițe ce nu-i putea tolera soției. Cine știe? Bărbații romani sunt ciudați, i s-a spus când a vizitat pentru prima dată Orașul Etern. Iar Caligula era, fără îndoială, un om ciudat, indiferent cât de frumos și de sensibil era...

La miezul nopții, banchetul oficial era în toi.

Mai bine de o oră, după apariția lor pe terasă, Caligula, Drusilla, familia lor și cei peste cinci sute de

invitați leneveau pe divanele din pluș, aranjate în combinații similare în trei săli de mese, legate una de alta prin arcade din marmură construite în pereți. În deschidere, oaspeții au fost nevoiți să asculte o serie de discursuri oficiale – destul de plictisitoare chiar dacă oratorii au încercat să le presare cu puțin umor și să le scurteze cât mai mult cu putință –, discursuri menite să scoată în evidență realizările consiliului și succesul împăratului. Apoi, în timp ce invitații se delectau cu antreurile și beau cocteiluri din vin și fructe, un grup de pantomimi greci, acompaniat de o mică formație muzicală, interpreta scenete mitologice în onoarea zeilor.

Caligula și Drusilla se bucurau de petrecere stând întinși pe *lectus medius*, un divan mare, situat lângă zidul median din centrul celei mai mari săli de mese, flancat de o parte și de alta de o succesiune de divane, lipite de pereți. În aceeași sală, Irod Agrippa și două dintre concubinele sale îi distrau pe Caligula, Drusilla și pe cei mai influenți senatori cu discuții spirituale, comice și competente despre problemele politice. Macro și soția lui, Ennia, ocupau *lectus medius* din cea de a doua sală de mese, înțesată de oficiali guvernamentali și de invitații acestora. Agrippinilla și Lesbia, însoțite de Eutychus și Apelles, se distrau din plin, mâncau și spuneau povești picante pe divanele din cea de a treia sală împreună cu prietenii lor mai tineri.

Etapa oficială a banchetului a culminat cu o serie de toasturi închinare victoriilor repurtate de împărat în arena Senatului. Apoi, muzicienii și dansatorii și-au

început spectacolele în timp ce sclavii serveau primul fel de mâncare: preparate din pește și stridii, *garum* din Pompei, feluri de mâncare reci, felii de pâine cu nuci și fasole, preparate din carne de vițel, pulpe de miel prăjite, ouă de prepeliță, testicule de rinocer marinate și alte delicatese exotice. Vinul din Chios, berea și lichiorurile se revărsau din abundență în pocalurile oaspeților, care le goleau pe loc.

Drusilla a încercat să amâne momentul abordării lui Macro, povestindu-i fratelui ei întâmplări incitante despre echipa lui de curse – Echipa Verde – și despre cum ar trebui să fie împărțiți caii pentru a putea învinge echipele rivale, Albastră, Albă și Violetă.

– Este foarte interesant, surioară, a întrerupt-o Caligula. De ce nu-i povestești și lui Macro?

– N-ar fi mai bine să ni se alătore? a întrebat Drusilla, într-o ultimă încercare de împotrivire.

– Nu. Hai să te conduc acolo! a spus Caligula, ridicându-se în picioare și ajutând-o pe sora lui să se scoale de pe divan.

Ei le-au făcut celorlalți cu mâna, indicându-le astfel că erau liberi să-și schimbe locurile de pe divane, alăturându-li-se prietenilor după cum doreau.

Când au intrat în cea de a doua sală de mese, împăratul și Drusilla au fost întâmpinați cu toasturi și urale. Două dansatoare, dezbrăcate de la brâu în sus, și-au atins jucăușe sâni de trupul lui Caligula. Printre aplauzele invitaților și la îndemnul lui Macro și al Enniei, Caligula a strâns tare sfârcurile celor două fete până când acestea au îngenuncheat în fața lui. Ele i-au

îmbrățișat picioarele și au încercat să-și strecoare capul printre faldurile togii sale.

– Nu faceți asta, fetelor! le-a sfătuit Caligula. *Verpa* imperială s-ar putea să vă muște de gât... și să vă exploreze adâncurile!

Toată lumea a izbucnit în râs. Drusilla a luat un ciorchine de strugure și s-a apropiat de Macro, care stătea întins pe burtă pe *lectus medius* între Ennia și un băiat atrăgător. Acesta stătea întins într-o parte, îmbrăcat într-un *chiton* scurt grecesc, care nu reușea să-i ascundă penisul mic, încă neîmpodobit cu păr pubian.

– Cine este băiețașul acesta drăgălaș, Macro? a întrebat ispititoarea Drusilla, așezându-se pe jos, lângă divan, și cojind un strugure.

– Este Tysios, fiul unui actor din Corint, prieten de-al meu, a răspuns Macro, mângâind buclele blonde ale băiatului.

– Iau lecții de dans la școala lui Maneste, i-a spus băiatul Drusillei, cu o privire mândră. Și tu ești dansatoare?

– Uneori, a răspuns ea.

Caligula s-a apropiat de divan și l-a ciupit pe Tysios de obraji, apoi pe Ennia.

– Nu mi-ai spus nimic despre bijuteriile tale grecești, Macro, a zis Caligula, prefăcându-se jignit de lipsa de sensibilitate a bărbatului și pretinzând că nu știe cine este Ennia.

– Recunosc că l-am ascuns pe băiat de ochii tăi, Cezar, a răspuns Macro, cu un zâmbet răutăcios. Dar

bijuteria cu chip de grecoaică nu este deloc grecoaică. Este Ennia Sabina, soția mea.

– Oooo! a exclamat Caligula, prefăcându-se uimit. Ești într-adevăr soția acestui monstru?

– Da, Cezar, a răspuns Ennia. Dar comandantul vostru suprem nu are timp nici măcar să fie rău.

Caligula s-a așezat pe divan, lângă Ennia, și și-a pus nonșalant mâna stângă pe fundul ei.

– O să-i acord un răgaz, i-a murmurat împăratul Enniei. Cu condiția să-mi spui ce lucruri rele te-a pus să faci.

Ennia a zâmbit. Se simțea stânjenită și nu știa ce să răspundă. A încercat să-și schimbe poziția, dar Caligula a împiedicat-o să se miște, ținându-și cu fermitate mâna pe fundul ei. Simțea că ea răspundea atingerii sale.

Drusilla a mângâiat buzele lui Macro cu bobul de strugure descojit. El a privit-o uimit, apoi a lins bobul.

Tysios a rupt câteva boabe de struguri din ciorchinele Drusillei și a început să le curețe de coajă. Ea s-a așezat pe divan între Macro și băiat. În timp ce ei continuau să se joace cu strugurii, Caligula și-a strecurat mâna pe sub tunica verde a Enniei.

– La ce jocuri „rele“ ai vrea să te supună Macro? a întrebat-o el cu o voce senzuală în timp ce mâna lui se plimba pe fesele ei, jucându-se cu pânda de *bombyx*.

– Nu știu, a șoptit ea, simțindu-se din ce în ce mai stânjenită pentru că degetele lui îi masau coccisul cu mișcări circulare, lucru care îi provoca fiori pe șira spinării și îi făcea pielea de găină.

– Firește că știi... a insistat Caligula, strecurându-și mâna pe sub pânza de *bombyx* și mângâindu-i puful de la baza șirei spinării și fesele rotunde, acoperite cu același pufuleț negru și mătăsos.

– Femeile sabine nu pot rezista poftelor lor ancestrale de a se dăruia cu totul în mâinile străinilor, a spus el, referindu-se la legendara *Răpirea sabinelor* (care ne-a parvenit sub numele eronat de „Siluirea sabinelor”), când – în timpul unui festival, organizat de primul rege al Romei, Romulus, imediat după fondarea cetății – sabinetele au fost răpite de tinerii romani ca să-și întemeieze o familie.

– Voi nu sunteți un străin, Cezar, i-a murmurat Ennia la ureche.

– Te înșeli, frumoaso, a răspuns Caligula în timp ce îi depărta fesele apetisante și o trăgea de părul mult mai bogat, care îi acoperea vulva. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Ennia și-a lăsat bărbia în pământ. A încercat să-și suprimă senzațiile tot mai puternice, dar el îi explora areola sensibilă, iar ea s-a simțit deodată indecent de udă.

– Vă rog, Cezar... Oamenii ne privesc.

El i-a ridicat bărbia, obligând-o să arunce o privire de jur împrejur. Oaspeții erau cu toții ocupați să mănânce, să bea, să vorbească și să se joace cu femeile – concubine, dansatoare, iubite sau soții –, sărutându-se și îmbrățișându-se cu pasiune, interesați doar de satisfacerea propriilor simțuri.

– Nimeni nu ne privește, iubito. Și chiar dacă ar face-o, nu ți-ar plăcea ca oamenii să știe că Cezar îți apreciază farmecele? a insistat seducătorul Caligula, dezmierdându-i labiile umede.

Ea a început să gâfâie. Și-a unduit șoldurile ca să opună rezistență penetrării sale, dar efectul a fost exact invers. El a reușit cu degetul arătător și cel mijlociu să pătrundă în ascunzătoarea ei, în timp ce – cu degetul mare – îi gădila orificiul cărnos de sub coxis.

Cum putea să-l oprească? Și-a întors capul spre Macro. Acesta flirta cu Drusilla, care își desfăcuse tunica și își mângâia sânii de fața lui Tysios.

Ennia a atins umărul soțului ei.

– Macro... l-a strigat ea.

El a auzit-o, dar nu s-a întors spre ea, preferând în schimb să zdrobească boabele de struguri deasupra sânilor Drusillei și obligându-l pe băiat să lingă zeama și să mănânce piețele pe care le așeza pe sfârcurile prințesei. Ennia a înțeles că nu va primi ajutor din partea lui și și-a ascuns fața în mâini.

Între timp, Caligula a deschis cutiuța pe care o primise în dar de la Irod Agrippa de Ziua Nașterii Soarelui după discuția pe care au purtat-o în *peristilium*. Adăpostea cam două duzini de gândăcei dintr-o specie rară – *Cantharis Iberiana* (cantaride) –, ale căror secreții și mușcături aveau efecte afrodisiace sau, cel puțin, așa i-a spus Agrippa lui Caligula.

Ennia își mușca brațul, încercând să rămână rigidă în timp ce degetele lui se răsuceau în interiorul ei.

- N-ar fi bine să-ți ridic tunică pentru ca toată lumea să vadă ce fund frumos ai și ce perișor mătășos îl acoperă? a întrebat-o el cu o voce moale, răutăcioasă.

- Nu, Cezar, vă rog! Macro nu mă va ierta niciodată.

- Atunci relaxează-te...

- Nu pot... i-a răspuns ea încăpățânată, fără să-l privească.

Ennia a simțit apoi cum el își retrage degetele din vulva ei, scoțându-și mâna de sub tunică ei. Atunci a răsuflat ușurată și și-a relaxat mușchii spatelui, fără să observe însă că împăratul și-a introdus degetele ude în cutiuță. Când le-a scos, erau pline de gândăcei. Caligula și-a strecurat apoi imediat mâna între coapsele ei, introducându-și din nou degetele, „populate” de gândăcei, în organul genital al Enniei. Ea și-a strâns iar mușchii, dar... *prea târziu*. El i-a explorat vaginul cu degetele, răsucindu-le într-o parte și-n alta ca să se asigure că micuțele, dar sprintenele *cantaride* aveau să ajungă în adâncurile florii ei.

Ennia nu a simțit la început insectele, care mișunau în interiorul ei, și s-a întors spre Caligula, implorându-l din ochi:

- Ce vreți de la mine, Cezar?

El i-a zâmbit, și-a retras mâna din vaginul ei și s-a întins pe spate, astfel încât fețele lor aproape se atingeau.

- Vreau să te sărut.

În timp ce Ennia se gândea la propunerea lui, a simțit deodată o senzație ciudată în interior, ca și când ceva o gâdila. Pentru că nu voia să se scarpine, a început să-și frece pelvisul de perna peste care stătea. Dar

cu cât își răsucea șoldurile mai mult, cu atât senzația de mâncărime devenea mai puternică, stârnindu-i în același timp și dorința nebună de a face dragoste. A scos un geamăt. Caligula i-a observat sfiala și rușinea și a tras-o spre el. Buzele ei le-au atins pe ale lui, contopindu-se într-un sărut pătimaș, stimulat de o senzualitate nestăvilită și de secrețiile afrodisiace ale micilor insecte. Se zvârcolea de parcă ar fi stat pe jar.

– Mă simt atât de ciudat... a gemut ea, sărutându-l. Parcă sute de albine se răsucesc în trupul meu, acolo unde m-ați atins voi mai înainte.

– Iubirea, scumpo. Este o explozie de iubire, a spus Caligula, furișându-și mâna dreaptă printre smocul bogat de păr, care îi acoperea pubisul, bucurându-se de atingerea mătăsoasă a acestuia.

Ennia a clătinat din cap, respirând cu greutate.

– Nu poate fi vorba de iubire, Cezar. Această explozie nu o resimt în inimă, ci în pântec.

– Nu sunt chiar atât de departe una de cealaltă, i-a răspuns el.

Ennia îl privea, sfâșiată între dorința coplesitoare de a face sex și spaima că oamenii aveau să o vadă pierzându-și controlul. Caligula era însă neîndurător. Continua să-i excite clitorisul, frecându-l cu degetele, apoi și le-a introdus și mai adânc, știind că în acest fel micuțele insecte ajungeau în cele mai tainice locuri ale trupului ei.

Simțind că avea să cedeze în curând, ea s-a întors spre soțul ei și l-a bătut pe umăr.

– Macro, te rog!... Uită-te la mine!

El a privit-o cu coada ochiului. Ea mai purta încă tunica verde, iar mâna lui Caligula era bine ascunsă între faldurile acesteia.

- Ce s-a întâmplat, Ennia?

- Cezar mă mângâie între picioare... chiar acum.

- Foarte bine... Pentru asta sunt făcute femeile.

- Mă simt tulburată... Îmi dă fiori.

- Fii mândră, soția mea! Cezar este un zeu, a încheiat Macro, îndreptându-și din nou atenția spre Drusilla, pe care a luat-o de pe genunchii goi ai lui Tysios și a sărutat-o cu pasiune pe gură.

Mâniată de indiferența soțului ei și copleșită de focul lăuntric care o măcina, Ennia s-a întors spre Caligula și i-a căutat buzele fierbinți, pe care i le-a sărutat pătimașă. Împăratul i-a răspuns cu aceeași pasiune, așa cum se și aștepta s-o facă. Ea și-a ridicat fundul și l-a rugat să-i mângâie și mai tare clitorisul. Apoi, și-a desfăcut picioarele. El a introdus patru degete în vulva ei, simțindu-i fiorii și secrețiile abundente ale dragostei.

- Cezar... vă rog... hai să mergem în altă parte!

Îmbrățișând-o, s-au rostogolit amândoi până la marginea divanului și s-au strecurat în spatele unei draperii. Au fugit pe un coridor, oprindu-se din când în când ca să se sărute și să se muște cu pasiune. În ciuda sandalelor ei cu tocuri înalte, Ennia era cu un cap mai mică decât el, dar avea picioare zvelte și bine proporționate. Și-au azvârlit hainele în fugă, gâfâind și sărutându-se până când au ajuns în *cubiculum* său personal, unde s-au aruncat, goi, în pat.

Caligula a încuiat ușa și a privit-o.

Ennia se răsucea ca un piton atacat de hoarde de furnici flămânde, strigându-l și dorindu-l cu disperare, fiind la limita rezistenței fizice și emoționale.

Și el o dorea la fel de mult, dar mai întâi trebuia să se desfete cu trupul ei subțire, cu pielea catifelată, mediteraneană, cu mirosurile îmbătătoare și cu gura ei apetisantă. Apoi, și-a ascuns fața în brațele ei, s-a îmbătat cu aroma părului de la subraț, i-a dezmiardat sânii mici, i-a mușcat sfârcurile, și-a delectat simțurile cu parfumul vulvei ei, și-a strecurat limba în adâncurile acesteia, a mușcat petalele florii ei roșii, i-a lins și i-a absorbit clitorisul în timp ce ea gemea din ce în ce mai tare, incapabilă să facă diferența între înțepăturile insectelor și fiorii orgasmului, plângând ca o căprioară lovită de săgețile unui vânător crud și iubindu-l pe Cezar de parcă s-ar fi născut pentru el și pentru el avea să moară.

Apucându-i penisul cu ambele mâini, l-a cuprins cu gura, savurându-l, adorându-l, absorbindu-l, deschizându-și gura larg pentru a-l cuprinde în totalitate, strângându-l și atingându-i glandul cu valva ei sensibilă, respirând pe nas și privindu-l cu ochii ei mari și negri în care Caligula citea plăcerea. Ținând-o de șuvițele răvășite ale părului ei lung și negru, el a împins cu putere sceptrul puterii în gâtul ei; apoi, fără să-l retragă din gura Enniei, i-a întors trupul flexibil și mic în așa fel încât să se sprijine cu coapsele de umerii lui, iar el i-a deschis labiile înveșmântate în părul mătăsos, îmbătându-și simțurile cu priveliștea și aroma vulvei ei seducătoare, deschizându-i trandafirul umed, atingându-și fața de el, absorbindu-l și mușcându-l cu pasiune.

Cu toate acestea, jocul lui nu stingea focul care îi mistuia pântecul. Ea s-a desprins astfel din strânsoarea lui și, căzând pe spate, și-a ridicat pelvisul și l-a înlănțuit frenetică cu picioarele, frecându-și vulva de penisul lui.

– Ia-mă, Cezar! Sunt numai a ta! a gemut ea, clătănând din cap în căutarea împlinirii sexuale.

Încântat de efectul uluitor pe care l-au avut micuțele insecte asupra senzualiei sabine și excitat de perspectiva de a simți și el același efect, Caligula a penetrat-o încet, nu doar pentru că se temea puțin de mușcăturile găzelor, ci și pentru că secrețiile afrodisiace ale cantaridelor i-au contractat atât de tare pereții interiori ai vaginului încât – în ciuda lubrifierii ei abundente – a fost nevoit să împingă cu putere ca să treacă de membranele dilatate și să ajungă la capătul tractului genital.

Privind cum penisul lui își croia drum prin vulva ei, Ennia și-a ținut răsuflarea, devastată de senzația inexplicabilă de arsură pe care i-a provocat-o călătoria lui prin organul ei genital. Incapabilă să-și explice această reacție pelviană, l-a apucat cu tărie de fesele rotunde și puternice, imobilizându-i mișcările și șoptindu-i cu o voce gătuită:

– O, Cezar, arde... dar te iubesc și îmi place!

El a sărutat-o pe gură. Ea s-a agățat de el cu brațele și picioarele, în timp ce limbile lor erau înlănțuite în propriul lor dans al dragostei și pasiunii. Odihnindu-se în adâncurile vulvei ei, el și-a rotit încet soldurile până când a simțit niște mișcări aproape

imperceptibile pe glandul lui. Deși se aștepta la o înțepătură cumplită, a simțit doar o ușoară senzație de mâncărime și mici înțepături care îl gâdilau și îi creau un sentiment de intimitate cu frumoasa sabină, care îl săruta și i se dăruia fără limite și opreliști, copleșită – ca și el – de aceeași pasiune emoțională.

Oare un afrodiziac, despre care a crezut că va influența doar excitația fizică, putea să aibă acest efect și asupra inimii și minții lui? Erau oare aceste insecte responsabile pentru contopirea desăvârșită a suflete-lor lor în acest pocal al lui Venus, zeița supremă a dragostei?

Ennia și Caligula au rămas înlănțuiți unul într-altul, atingând și trăind împreună fiorii și culmile extazului. Ea a simțit cum trupul îi este străbătut de un fulger puternic, care se descarcă apoteotic în pântecul ei, răspândindu-i-se apoi în creier; și atunci, simțurile i-au explodat de nenumărate ori. Secrețiile afrodiziace ale micilor cantaride i-au provocat lui Caligula o serie de orgasme, fără să ejaculeze însă, dar la fel de satisfăcătoare.

În cele din urmă, micile vietăți au murit zdrobite în vaginul ei din cauza intensității actului sexual, atunci când extazul suprem cerea și mai multă energie și pasiune, sau înecate în marea de spermă în clipa capitulării finale a lui Caligula.

Înlănțuiți încă unul în brațele celuilalt, cei doi iubiți au adormit cu puțin înainte ca primele culori ale zorilor să se răspândească în *cubiculum* și cu mult înainte ca vocile *ancillaelor* să răsunе pe coridoarele palatului imperial.

La banchet, când Caligula a condus-o pe Drusilla la divanul lui Macro, ea nu era deloc încântată de perspectiva *de a fi drăguță* cu comandantul suprem, stângaci și mătăhălos. Cu toate acestea, pentru că nu putea să bată în retragere, s-a hotărât să arunce în luptă arma ei cea mai de preț – senzualitatea.

L-a văzut pe fratele ei așezându-se pe divan lângă Ennia, dar nici nu i-a trecut prin minte ideea că acesta ar putea să manifeste vreun interes pentru sabina aceea cu buze mari și sânii mici. Cal îi distrăgea doar atenția soției lui Macro, credea Drusilla, ca s-o împiedice să intervină în planul secret de seducere a soțului ei; o mișcare care îi crea prințesei sentimentul plăcut că fratele ei avea un rol activ în acest complot.

În plus, prezența băiatului grec pe divanul lui Macro i-a redat buna dispoziție. Tysios era, fără îndoială, iubitul lui Macro, dar adolescentul blond nu-și ascundea fascinația față de trupul ei înalt, părul roșu și ondulat, forma magnifică a sânilor și a sfârcurilor ce

se luptau să iasă la lumină prin tunica ei purpurie. Ea îl plăcea și a reușit imediat să-l excite în clipa în care i-a mângâiat buzele cu un bob de strugure descojit și i-a gădilat limba atunci când a deschis gura să mănânce bobul. Impresionată de tandrețea cu care îi săruta degetele, Drusilla a început să-l mângâie cu blândețe pe față astfel încât el a simțit că se îndrăgostește pe loc de ea.

Apoi, Drusilla s-a așezat pe divan între el și Macro, rezemându-se cu spatele de pieptul comandantului suprem, și și-a ridicat tunica pentru ca Tysios să-i admire picioarele lungi și frumoase. Tânărul grec participa la acest joc al strugurilor cu grație și umor, flirtând cu ea și mângâindu-i coapsele și sânii în clipa în care ea și-a îndepărtat tunica doar ca să-i desfete privirea. În acest timp, Macro și-a desfăcut toga, pieptul lui păros atingându-i spatele în vreme ce mâinile lui uriașe îi masau talia, alunecând – încetul cu încetul – spre burtă și spre pânza de *bombyx*.

Tânăra zeiță, desăvârșită în arta seducerii, l-a excitat în continuare pe băiatul grec, arătându-i cât de mult savura călătoria degetelor lui Macro, care au ajuns la granița părului ei pubian, și i-a aprins simțurile bărbatului aspru și necizelat, împingându-și spatele în pectoralii lui acoperiți cu păr, mișcându-și în acest timp sânii și îndemnându-l pe băiatul îndrăgostit să guste din feminitatea ei uluitoare. În timp ce Caligula își ducea până la capăt planul viclean de seducere a Enniei, Macro a rupt dintr-un ciorchine câteva boabe de struguri și i-a zdrobit deasupra pieptului Drusillei,

invitându-l pe Tysios să lingă zeama care se prelingea printre sâni ei.

- Umm... Cum l-ai învățat să-și folosească limba cu atâta măiestrie? i-a șoptit Drusilla lui Macro, întorcându-și capul spre el.

- Nu l-am învățat nimic. Știe totul din instinct, i-a murmurat el la ureche, coplesind-o cu respirația lui fierbinte.

A simțit cum pielea i se face de găină în clipa în care Macro i-a pus strugurii zdrobiți pe sâni, apoi și-a strecurat din nou mâinile spre burtă și și-a reluat masajul abdomenului inferior. Tysios a așezat cojile de struguri pe sfârcurile ei excitate și a început să le frece din ce în ce mai tare atunci când a auzit-o murmurând printre dinți, cu o voce gâtuită: *O, da, da!* Senzația pe care i-o provocau cojile de struguri lipicioase și reci, pe care Tysios le freca de sfârcurile ei, era fascinantă și incitantă. Ea l-a ținut cu privirea și a icmit în clipa în care băiatul i le-a cuprins cu gura. Apoi, în timp ce își ținea mâinile încleștate pe sâni ei, a început să-i muște pielea și sfârcurile, mutându-și gura de la un sân la altul și ronțăindu-i cu delicatețe mameloanele, stimulată de gemetele ei de încântare.

Între timp, pentru că își rotea pelvisul înainte și înapoi, a simțit cum penisul lui Macro se furișează pe sub togă și îi mângâie fundul. El a cuprins-o și mai tare în brațe și a început să-i mângâie pubisul prin pânza de *bombyx*. Apoi, i-a scos *bombyxul* și i-a apucat la com părul bogat și roșu care îi acoperea *cunnusul*. Simțindu-se din ce în ce mai excitată de stimularea

concomitentă la care o supuneau Macro și Tysios, Drusilla nu l-a mai putut împiedica pe Macro să ajungă și mai departe cu degetele, să-i depărteze labiile și să-i gâdile bobocul sensibil de trandafir. Captivat de parfumul trupului ei, el îi simțea fiorii excitării, dar nu realiza că toată atenția ei se concentra asupra băiatului blond, care îi suga sfârcurile cu lăcomia unui cățeluș care suga la pieptul mamei lui.

– Privește, Tysios, ce-mi face! i-a șoptit ea adolescentului grec, îndepărtându-l cu blândețe.

El i-a privit trupul gol și a văzut cum mâna lui Macro se juca acum cu vulva ei. Vrajit, incapabil să mai rostească vreun cuvânt, și-a acoperit penisul niic cu mâinile, apoi s-a întins pe o pernă și a urnărit scena, clătinând din cap în extaz.

În timp ce continua să trezească la viață simțurile băiatului, mișcându-și senzuală soldurile, Drusilla a simțit cum penisul lui Macro se furișa printre faldurile togii și îi săruta fesele apetisante. Ea a aruncat o privire peste umărul lui și l-a văzut pe fratele ei absorbit de seducerea Enniei. Muzicienii interpretau melodii lente, ritmice, în timp ce dansatoarele se alăturaseră deja invitaților, zbenguindu-se pe divane, fără să le pese de spectacolul Drusillei. Lămpile cu ulei răspândeau o lumină difuză, iar fumul de tămâie învăluia atmosfera într-o aură de intimitate și frumusețe.

– Nu-ți face probleme, Drudi! i-a spus Macro, strecurându-și penisul sub vulva ei. Nimeni nu se uită la noi.

– Nu fi atât de sigur, uriașule! a murmurat prințesa, mângâindu-și pelvisul de organul lui, îndrăgostită

însă de frumusețea răpitoare a adolescentului grec, care o privea admirativ.

Așa cum se întâmplă de obicei atunci când femeile își îndreaptă toate emoțiile asupra unei singure persoane și nu mai pot să tolereze prezența altcuiva, Drusilla se simțea iritată de apropierea fizică a lui Macro și nu mai era dispusă să-i accepte avansurile, chiar dacă fratele ei voia ca ea să facă dragoste cu el. Se simțea, așadar, liberă să amâne „momentul adevărului” în compania lui Macro și să se bucure de „momentul iubirii” în cea a lui Tysios.

Drusilla s-a îndepărtat de comandantul suprem, și-a aranjat pânza de *bombyx* și tunica și s-a întins într-o parte, ajungând cu fața între picioarele lui Tysios. El și-a acoperit repede penisul cu mâinile și a încercat să-i evite buzele – nu pentru că nu i-ar fi plăcut ce avea să-i facă Drusilla, ci pentru că nu se simțea dotat în comparație cu Macro.

– Nu mă săruta acolo, Drusilla! a spus el. O să fii dezamăgită.

– Te înșeli, Tysios, i-a răspuns ea cu blândețe, uitându-se în ochii lui înfrigurați. Un trandafir îmbobocit ca tine este întotdeauna minunat... Crede-mă pe cuvânt, știu ce vorbesc!

Tysios l-a privit pe Macro, cerându-i încuviințarea și s-a bucurat când l-a văzut dând din cap aprobator.

– Fii curajos, Tysios! Lasă-mă să văd! a insistat Drusilla, fără să observe că băiatul i-a cerut permisiunea lui Macro.

Băiatul s-a supus. Ea a zâmbit. Penisul lui nu ajunsese la maturitate, dar era ferm și tare ca un flaut grecesc. Ea l-a apucat cu mâinile, savurând fiorii plăcerii lui. El și-a plimbat degetele prin buclele roșii ale părului ei. Ea și-a aplecat capul și i-a lins scrotul, apoi, i-a cuprins glandul cu buzele și a început să cânte la „flaut“ de parcă s-ar fi așteptat să audă cu adevărat muzica lui Eros. Picioarele lui au tremurat cât timp Drusilla i-a absorbit penisul, savurându-i pielea catifelată și atingându-i vârful rigid de arcadele bolții palatine.

Deodată, de undeva de departe, i-a auzit pe Ennia și pe Macro schimbând câteva cuvinte, dar misiunea ei de a-l seduce pe Tysios era mult mai fascinantă ca să le acorde atenție celor doi soți. Cu toate acestea, peste câteva clipe, Macro a apucat-o de umăr și a tras-o cu putere, îndepărtând-o de comoara delicioasă a micului ei Cupidon. Încă nedumerită, ea s-a trezit în brațele lui Macro, care o săruta sălbatic pe gură. Era gata să-i respingă intervenția brutală, dar i-a aruncat o privire fratelui ei și l-a văzut sărutând-o pe Ennia, care se zbătea de parcă stătea pe jar.

Scena a readus-o pe Drusilla cu picioarele pe pământ, obligând-o să răspundă sărutului lui Macro în ciuda repulsiei pe care i-o stârnea aroganța lui. Ea și-a deschis gura și limbile li s-au contopit. Diferența dintre respirația greoaie a lui Macro, care mirosea a vin, și penisul proaspăt, cu gust de lapte, al lui Tysios era abisală. Dar el și-a strecurat din nou mâna în vulva ei, iar ea le-a permis degetelor lui s-o penetreze. Și-a

dat seama că el încerca să se răzbune pentru purtarea desfrânată a soției lui.

În momentul acela, Drusilla l-a văzut pe Caligula îndepărtându-se cu Ennia și a înțeles că trebuia să se supună în curând dorințelor fratelui ei. Dar nu vedea nimic rău dacă îl implica în acest joc și pe Tysios. Prințesa s-a desprins din îmbrățișarea lui Macro și s-a așezat din nou cu spatele la el, rezemându-se de bustul lui păros, care era acum complet gol pentru că toga îi alunecase de pe umeri. El i-a invadat și mai mult vaginul cu degetele, dar ea i-a smuls mâna din adâncurile ei și i-a așezat-o pe sâni.

– Joacă-te cu sfârcurile! i-a poruncit ea.

Macro a mușcat-o de gât și i-a strâns cu putere sfârcurile. Gemând, prințesa i-a făcut semn lui Tysios să se apropie. Băiatul s-a supus imediat, cu capul pierdut între picioarele ei, sărutându-i coapsele, trăgând cu dinții de firele rebele ale părului ei pubian, care ieșeau de sub pânza de *bombyx*, și îmbătându-se cu parfumul amețitor al vulvei ei. El și-a deschis apoi gura larg, încercând să-i cuprindă întregul pubis, aco-perit cu păr roșu, lingându-i și ciugulindu-i labiile excitate și clitorisul delicios, pe care stimulările constante l-au trezit la viață de ceva vreme.

În timp ce penisul lui Macro îi mângâia spatele, iar degetele sale îi strângeau și îi frecau sfârcurile cu o intensitate neîndurătoare, ea își unduia pelvisul, atingându-l de fața lui Tysios și trăind la maximum plăcerea pe care i-o provoca cunnilingusul lacom al adolescentului grec. Gemetele ei răgușite, care alternau cu cuvinte

de dragoste, l-au determinat pe Macro să-i ridice bărbia și s-o sărute din nou. Știa că ceilalți oaspeți din sală priveau fascinați spectacolul și mai știa că – prin această uniune cu prințesa Iuliană – senatorii vor înțelege că puterea lui ca om și politician va crește tocmai datorită acestei legături intime cu familia Cezarilor.

– Probabil că împăratul i-a dat astăzi mână liberă Drusillei, i-a șoptit senatorul Hortesius Scaurus tânărului său prieten și senator, Lucius Cathegus, care stătea întins, împreună cu Scaurus, pe un divan situat la o distanță de trei rânduri de *lectus medius*.

Cathegus privea captivat cum prințesa de nouăsprezece ani, de o frumusețe răpitoare, îl lăsa pe Macro s-o dezbrace de tunică și să-i sărute sânii fabuloși, iar pe Tysios să se delecteze cu vulva ei.

– Mă întreb dacă Cezar știe că prințesa imperială flirtează fără jenă cu comandantul lui suprem, a spus Cathegus, ros de invidie pentru că cea mai râvnită femeie din Roma accepta atențiile unui bărbat care nu avea nici origine nobilă, nici o avere extraordinară.

– Bineînțeles că știe, a răspuns Scaurus. N-ai observat că a plecat cu soția lui Macro?

– Despre cine vorbești? Despre bruneta care a luat masa cu el?

– Da. Ennia Sabina, fiica unui cavaler foarte bogat.

– Nu e o frumusețe ieșită din comun, aș putea spune.

– Sabinele sunt înzestrate cu farmece deosebite, dragă Cathegus. Și în plus, s-ar putea ca Macro să fie atras de zestrea ei.

– Aș renunța la un braț și la un picior ca să descopăr farmecele deosebite ale Drusillei, crede-mă, Scaurus! a răspuns Cathegus, neputând să-și mai desprindă ochii de la Drusilla, care își unduia sânii generoși, dăruindu-i pe rând când lui Macro, când lui Tysios.

Ei i-au scos pânza de *bombyx* și trăgeau acum de capetele ei, frecând-o de fese, de pelvis și de labiile excitate ale Drusillei. Amuzată și ațâțată de jocul lor, frumoasa roșcată s-a ridicat în picioare pe divan și și-a întins, senzuală, brațele în aer, etalându-și trupul gol și statuar în fața oaspeților și unduindu-și coapsele odată cu creșterea tempoului muzicii.

– Drusilla! Ești mai frumoasă decât Venus! a exclamat un senator bătrân de pe divanul lui.

– Tu ești adevărata împărăteasă a dragostei! a răsunat vocea altui senator printre urale și comentarii lascive.

Din sălile învecinate, oamenii au început să se strângă sub arcade ca să privească spectacolul Drusillei.

– Vino și dansează pentru noi, zeiță divină! a strigat Scaurus, aruncând petale de flori pe podea și invitându-i și pe ceilalți oaspeți să facă la fel.

Drusilla și-a umezit degetul arătător de la mâna dreaptă, apoi l-a fluturat în fața buzelor în semn de refuz.

– Am deja o întâlnire cu Cupidon și Marte, a spus ea, alintându-i pe Tysios și Macro, care au îngenunchat la picioarele ei.

– Nu! Nu! a țipat Cathegus, lovindu-se cu pumnii în piept.

– Inima lui Cathegus va exploda sub farmecul tău, Drusilla! a exclamat un cavaler, așezându-se în genunchi lângă divanul pe care stătea acesta și luându-l în brațe de parcă tânărul senator avea să moară în curând.

Auzind numele lui Cathegus, Drusilla a realizat că era unul dintre membrii *boni*, facțiunea care i se opunea lui Caligula, dar pentru că nu-l întâlnise până atunci, se simțea obligată să-și arate superioritatea, tipică unei prințese Iuliene, față de animozitățile politice.

– Ce crezi că ar trebui să facem ca să împiedicăm pierderea din rândurile noastre a unui membru *boni*? a întrebat Drusilla, dezmiardându-și buricul.

Cu un semn din cap, imperceptil celorlalți oaspeți, Macro i-a dat de înțeles lui Cathegus că era bine primit la petrecerea lor.

Hipnotizat de buchetul luxuriant al părului roșu care îi acoperea pubisul și pe care Drusilla a început să-l mângâie spre încântarea admiratorilor ei, Cathegus a sărit imediat de pe divanul lui și s-a aruncat în genunchi lângă *lectus medius*, privindu-și zeita cu venerație.

– Lasă-mă să-ți ating bijuteria, Diva Drusilla, ca să-i conving pe toți ceilalți că nu ești o apariție înșelătoare, creată de Morfeu! a strigat tânărul senator.

Prințesa a zâmbit. Macro le-a făcut semn purtătorilor de torțe să se apropie.

– Este un pretext lamentabil, Cathegus, a spus seducătoarea prințesă, al cărei trup strălucea în lumina arzătoare a torțelor, dar astăzi trebuie să fiu generoasă.

Legănându-și șoldurile, și-a depărtat picioarele și s-a așezat puțin pe vine.

Cathegus îi privea vrăjit vulva în timp ce un vârtej de emoții, viziuni, amintiri, dorințe, parfumuri și sunete îi invada mintea. Trecutul, prezentul și viitorul s-au contopit într-o singură vibrație, ce-i străbătea mintea și sufletul deopotrivă.

– Hai, atinge-mă! a spus Drusilla cu o voce ce părea să vină din înălțimile Olimpului sau, cel puțin, așa credea Cathegus.

– Atinge-o! l-a îndemnat Scaurus de pe divanul lui, urmat de un cor de strigăte.

Macro și Tysios i-au luat mâinile lui Cathegus, care rămăsese fără grai, și i le-au așezat pe trupul ei.

Tânărul senator, în transă, și-a plimbat palmele pe abdomenul ei, jucându-se puțin cu buricul, apoi i-a atins ușor buclele care îi acopereau vulva și a poposit în final în zona labiilor. Aici, mâinile au început să-i tremure și apoi au încremenit pe loc.

– Hai, sondează adâncurile! l-a invitat ea, observându-i ezitarea.

După un suspin lung, care îi trăda neîncrederea față de darul pe care avea să-l primească, și-a introdus încet un deget între labiile ei. Ea s-a așezat și mai mult pe vine. El și-a mișcat degetul în interiorul vulvei sale ude, simțindu-i mucoasa uterină. Când s-a lăsat și mai mult pe vine, el a pătruns și mai adânc în comoara ei până când a simțit forma conică a cervixului. Electrizat de contactul pe care ea îl intensifica prin mișcările de pelvis, a rămas încremenit, cu respirația întretăiată. Fluxul secrețiilor ei era copleșitor. El și-a retras mâna și și-a supt degetele, privind-o în extaz.

Macro i-a oferit Drusillei un pocal cu vin. Ea și-a turnat încet vinul pe abdomen. Spectatorii și-au ținut răsuflarea. Cathegus a început să soarbă râulețul roșu, care i se prelingea pe abdomenul inferior. Prințesa și-a dat la o parte părul pubian, și-a desfăcut labiile mici și i-a arătat clitorisul. Inima lui Cathegus îi bătea cu putere, gata să-i iasă din piept. Își rotea frenetic ochii de parcă vârful roșu al clitorisului i-a străpuns pupilele și l-a orbit.

– Linge-l! i-a poruncit Drusilla.

La îndemnul stăpânilor lor, lirele au intensificat ritmul alert al muzicii. Cathegus, care se afla acum sub vraja Drusillei, i-a lins o clipă nestemata, apoi a ronțait-o cu dinții, delectându-se cu plăcerea ei.

Alături de Scaurus, toți cei o sută cincizeci de invitați care stăteau pe divanele aliniate de-a lungul pereților și oamii strânși sub arcade urmăreau uluiți spectacolul. O priveau pe zeița seducătoare a iubirii cu ochi strălucitori, încercând să surprindă bijuteria pe care Cathegus avea privilegiul s-o admire. O exhibiționistă prin excelență, Drusilla își interpreta rolul pentru Macro, Tysios și mulțimea captivată. Dar în clipa în care a fost convinsă că spectatorii așteptau cu sufletul la gură următoarea ei mișcare, a pus brusc capăt seducerii lui Cathegus.

– Gata acum! a spus prințesa, care a bătut apoi din palme.

Printre aplauzele frenetice ale privitorilor, douăsprezece dansatoare siriene și-au făcut intrarea în scenă, răpindu-l pe Cathegus de lângă Drusilla și ducându-l

înapoi pe divanul lui. Ele l-au lăsat în mâinile unor curtezane sumar îmbrăcate, care l-au primit pe eroul cuceritor cu sărutări pătimașe, sorbind de pe mâinile și buzele lui ultimele picături din seva Drusillei. Senzualitatea prințesei l-a excitat atât de tare pe Scaurus, încât i-a cerut unei tinere curtezane să-i facă sex oral pe tot parcursul spectacolului.

Ținând mici talgere în mâini, dansatoarele siriene își unduiau șoldurile, își agitau părul lung și negru, cerceii mari și colierele din aur pe care le purtau la gât, își ridicau brațele în aer și își săltau sânii acoperiți de veșminte transparente. Dansau din buric cu o măiestrie rară, plimbându-se printre divanele înțesate de spectatori, cărora le ofereau puțin grația lor în timp ce muzicienii le acompaniau din flaut și tobe. Banchetul roman atingea acum punctul culminant – momentul cel mai fascinant și semnificativ. Bărbații și femeile, căsătoriți sau nu, curtezane sau concubine, senatori sau cavaleri, tineri sau vârstnici, s-au contopit unii cu alții, formând perechi sau grupuri de câte trei sau poate chiar mai mulți membri, având un singur scop în minte – acela de a-și onora gazda și zeii, împărtășindu-le bucuria și plăcerile carnale, indiferent de rangul sau puterea lor.

Drusilla s-a așezat pe pernele de pe *lectus medius* și și-a îmbrățișat cei doi prieteni.

– Ai fost minunată, prințesă! a exclamat Tysios, sărutându-i mâinile.

– Ce părere ai, Macro? a întrebat Drusilla, gâfâind încă după reprezentația ei provocatoare.

Chiar dacă părul negru care îi acoperea trupul lui Macro nu-i provoca plăcere, îl admira pentru abilitatea lui în politică. De fapt, Cathegus era cel mai aprig adversar al lui Macro în toate scrutinele senatoriale. Se spune chiar că a organizat opoziția tribunilor față de magistrații urbani aleși de Macro sub autoritatea sa de comandant suprem. Deoarece i-a permis lui Cathegus să participe la spectacolul Drusillei, Macro a demonstrat că îl respecta pe tânărul senator și era dispus să împartă o pradă prețioasă – o mișcare inteligentă care consolida prietenia politică dintre palat și Senat. Pentru că știa că rolul ei de „nadă” în această intrigă guvernamentală avea să-i confere și mai multă putere în săptămânile ce vor urma, aversiunea ei inițială față de perspectiva iminentă de a face sex cu Macro s-a transformat într-o dorință ferventă de a-l strânge la piept în semn de recunoștință față de inteligența lui.

– Nu te-am văzut niciodată atât de entuziasmată, Drudi.

Ea s-a așezat în genunchi lângă Macro și a început să se joace cu părul de pe pieptul lui și cu buclele blonde ale lui Tysios, care stătea întins lângă Macro și îl săruta pe gât în timp ce o privea pe Drusilla cu multă dragoste.

– Sunt în culmea fericirii, Macro. Sunt mândră de victoria pe care fratele meu a repurtat-o astăzi în consiliu și sunt impresionată de loialitatea ta statornică și de iscusința fenomenală prin care reușești să obții sprijinul unanim pentru Cezar, pentru planurile noastre și pentru măreția imperiului.

– Te transformi într-un animal politic?

– Firește. Pentru că sunt o prințesă Iuliană, acesta este destinul meu. Acum însă sunt doar o tânără excitată de pielea ta de animal și de ambele „minți“ ale tale.

A rostit aceste ultime cuvinte cu un zâmbet seducător, atingându-i fruntea pentru a indica „minte cea mare“ (*mens*) și apoi penisul (*mentula* înseamnă „minte cea mică“).

– Acesta din urmă te va face să suferi, Drusilla, i-a spus Macro în timp ce ea îi strângea baza penisului, al cărui gland s-a umflat – în urma stimulării ei – și a devenit purpuriu.

– Mă întreb de ce nu se numește ăsta „minte cea mare“, a spus ea.

Au izbucnit cu toții în râs. Drusilla s-a trântit apoi pe *lectus medius* între Tysios și Macro, savurând sărutările, mușcăturile, mângâierile și gemetele lor în timp ce practica felația atât în cazul *mentulei* mari a romanului, cât și în cel al „flautului“ mic al grecului.

Drusilla se confrunta însă cu o problemă legată de sentimentele sexuale.

Îi plăcea să se joace deopotrivă cu bărbați și femei, dar... în ciuda unor experiențe uluitoare, știa că nu a cunoscut niciodată orgasmul adevărat. Atingea adesea un anumit nivel al plăcerii sexuale, prin intermediul lubrifierii abundente, pe care i-o provoca fratele ei printr-un cunnilingus îndelungat, dar nimic nu se compara cu plăcerea supremă, explozivă, pe care o trăia verișoara ei, Messalina. Pentru a-și explora granițele

feminității sale, Drusilla a făcut sex cu bărbați înzestrați cu penisuri mari, dar și cu cei care puteau s-o posede mult timp înainte de a ejacula. Uneori, interpreta rolul unei prostituate și îi atâța pe bărbați s-o „siluiască” toți o dată. În unele cazuri, atingea culmile extazului, dar nu a reușit niciodată să descătușeze pe deplin energia lăuntrică ce o copleșea.

Imitând orgasmele fantastice ale Messalinei, Drusilla a învățat să-și mimeze propriile orgasme ca să-și satisfacă fratele sau iubiții. În timpul actului sexual, știa cum să geamă, să implore, să-și miște pelvisul, să-și îmbrățișeze partenerul, să tremure și să țipe ca și când avea în curând să capituleze. Cunoștea toate trucurile artei de a iubi. Simularea exploziei supreme a simțurilor a devenit pentru ea un mod de viață, o trăsătură a propriei personalități. Avea impresia că – mimând orgasmul – îl trăia, de fapt, în realitate, chiar dacă, undeva în adâncul sufletului său, se temea că într-o zi un iubit avea să-i descopere carența stânjenitoare, în ciuda plăcerii și satisfacției pe care le simțeau bărbații atunci când se pierdeau în îmbrățișarea trupului ei voluptuos.

În seara aceea, în compania lui Macro și a lui Tysios, Drusilla se simțea fericită și nu se mai gândea la nimic altceva decât la desfătarea pe care i-o oferea contactul fizic cu trupurile lor, atingerea pielii lor și alte plăceri pe care oamenii și le pot dăruia unii altora prin intermediul simțurilor și atracției fizice. Ea îi privea pe Macro și Tysios sărutându-se și dezmierdându-și trupurile; tânărul savura puterea și îmbrățișarea bărbatului mai în vârstă; cel din urmă savura prospețimea

celui dintâi; amândoi erau excitați de iubirea pe care și-o purtau unul altuia, dar și de dragostea Drusillei.

Apoi, pe când Tysios gema, atingând extazul, primind cu bucurie gura, limba și degetele lui Macro în orificiul lui anal, Drusilla l-a ajutat pe Tysios să se așeze încet în poala lui Macro deasupra penisului său aflat în erecție. Macro a strâns în brațele lui mari și păroase corpul zvelt și lipsit de păr al lui Tysios, savurând mișcările feselor lui frumoase și dulci ca pier-sicile în timp ce penetra anusul băiatului. „Flautul“ *eratosului* grec (adolescent, iubitul unui bărbat mai în vârstă) s-a încordat în mâinile sensibile ale Drusillei, care l-a cuprins apoi cu buzele și a început „să cânte“ din instrumentul ceresc al lui Eros. Ea l-a absorbit apoi cu totul, ciupindu-i între timp sfârcurile mici pentru a-i accentua starea de excitare.

Gâfâind, gemând și spunându-le dulcegării celor doi iubiți, Tysios „călărea“ penisul stăpânului său, ținând-o de păr pe Drusilla, atingând culmile extazului și dăruindu-le amândurora bobocul tinereții sale. Apoi, un vârtej de senzații i-a străbătut deodată trupul. Simțindu-i fiorii orgasmului, Drusilla și-a intensificat mișcările până când „flautul“ a scos nota cea mai înaltă, împrôșcând-o cu sămânța dragostei.

Macro îl ținea în continuare pe Tysios în brațe, mușcându-l de gât și de umeri pentru a mări numărul orgasmelor și îi masturba penisul ud în gura Drusillei, lăsându-se cuprins de freamătul *eratosului* său. Cu toate acestea, a refuzat să cadă pradă plăcerii supreme, pentru că îl fascina personalitatea extraordinară a Drusillei

și voia să-i rezerve cea mai mare parte din izvorul energiei și pasiunii sale carnale. În timp ce Tysios simțea ultimele zvâcniri ale orgasmului, privirile lui Macro și ale Drusillei s-au înlănțuit ca într-o vrajă. Ea știa ce-i trecea lui prin minte și a simțit fiorii pe care îi simte orice femeie cucerită de magia seducerii.

Fără să spulbere vraja, ea și-a apropiat încet fața răvășitoare de chipul lui aspru, cu trăsături samsoniene. El a prins-o și a sărutat-o pătimaș. Tysios a luat o cârpă udă și a spălat penisul lui Macro, apoi l-a cuprins cu multă grijă în gură, căci știa că avea s-o posede acum pe cea mai frumoasă femeie de lume.

Și iat-o – nobila roșcată cu pielea fină – înlănțuită între bicepsii uriașului, agățându-se de el ca o ventuză, trăgându-l de părul lung și negru, cuprinzându-i în mâini penisul tare ca oțelul, zgâriindu-i testiculele și frecându-și vulva de coapsele sale, udându-l cu fluxul abundent al sucurilor ei ca să-i sugereze că era pregătită să întâmpine dragostea așa cum dorea Venus – nu doar din partea unei prințese Iuliene, ci din partea tuturor femeilor din lume.

Macro și Drusilla erau atât de excitați de tot ce s-a întâmplat înainte, ca și de puterea atracției dintre ei, încât doreau să facă dragoste pe loc, fără un alt preludiv. El a adus-o acolo unde a vrut – pe tărâmul plăcerii supreme, unde îl aștepta, cu brațele deschise, ca să-i simtă cât mai adânc obeliscul puterii.

– Ce să-ți fac eu ție, frumoaso?

– Posedă-mă cu pasiune, fără să-mi lași timp de gândire! a murmurat Drusilla, cu respirația întretăiată.

S-au îmbrățișat și s-au sărutat ca nebunii. El și-a strecurat încet *mentula* în interiorul ei, poposind acolo fără să se miște, pentru a-i oferi timp să-și descopere propriile senzații. Apoi, a penetrat-o cu putere, intensificându-și și încetinindu-și ritmul, trăgând-o de păr, mușcând-o de bărbie și de gât, răsturnând-o pe burtă ca s-o penetreze pe la spate, ridicându-i un picior pentru ca penetrarea să fie și mai adâncă, rotindu-și penisul rigid în interiorul ei, intrând și ieșind din vulva ei cu mișcări rapide, violente și excitante. Fricțiunea și plăcerea actului sexual au provocat un aflux de sânge în zona genitală a Drusillei, golindu-i creierul de gânduri.

Prințesa și-a descătușat, la rândul ei, pasiunea lăuntrică, uimită de satisfacerea completă a simțurilor sale, experiență pe care nu a mai trăit-o vreodată. Cu toate acestea, în ciuda legăturii lor sexuale extrem de puternice și a eforturilor ei de a atinge norii, ea nu a reușit să pășească pe tărâmul extazului suprem atât de râvnit. Simțind că Macro era pe punctul de a capitula, a început autoinat să se zvârcolească, să geamă, să se agate de el și să țipe, simulând cel mai puternic orgasm din viața ei. Era convingătoare, dar nu suficient pentru un cunoscător desăvârșit în tainele femeilor așa cum era Macro.

El s-a oprit, dar nu și-a retras penisul din vulva ei. I-a acoperit în schimb gura cu mâna și i-a spus să stea nemișcată. Apoi, i-a făcut semn lui Tysios să-i dea una dintre eșarfele negre indiene, care erau împrăștiate pe lângă divan. Băiatul i-a dat eșarfa lui Macro și a înțeles ce avea să se întâmple. S-a apropiat de Drusilla și

a privit-o în timp ce Macro i-a legat eșarfa de gât. Ea a deschis ochii și a încercat să se elibereze, dar Macro și Tysios au imobilizat-o. Țintuită, incapabilă să-și miște partea superioară a trupului, își agita partea inferioară ca să simtă cum penisul lui Macro îi mângâie cervixul. Ei au tras amândoi de eșarfă. Drusilla simțea că se sufocă. Imaginile în care Macro îl sufoca pe împăratul Tiberius i-au revenit instantaneu în minte, dar ochii nu-i trădau teama, căci frica de moarte nu era apanajul romanilor, în special al patricienilor cu sânge nobil, care învățau încă din copilărie principiile morale stoice. Ținând de un capăt al eșarfei, în timp ce Tysios ținea de celălalt, Macro a reluat ritmul actului sexual, trăgând încet de eșarfă. Adolescentul grec, care trecuse și el prin această experiență periculoasă, o urmărea îndeaproape și îi spunea să se liniștească.

Procesul treptat de asfixiere îi provoca o senzație ciudată în vagin, resimțind strângerea eșarfei în mucoasa genitală, care se strângea în jurul penisului lui Macro. În câteva secunde, și-a dat ochi peste cap și nu a mai văzut nimic.

Era în pragul morții!

Energia ei vitală s-a canalizat – din toate colțurile trupului ei – direct în pântec. Nimic nu mai simțea în corpul ei, cu excepția senzațiilor inimaginabile pe care nu le percepea cu mintea, ci cu organul sexual. Câteva clipe, Macro a penetrat-o și mai adânc, cu un ritm și mai alert. El a simțit deodată o serie de contracții, care îi strângeau penisul.

– Dă-i drumul! i-a poruncit el lui Tysios.

Băiatul i-a desfăcut repede eșarfa din jurul gâtului și i-a aplicat Drusillei metoda de resuscitare gură la gură. Ea a revenit la viață, dar contracțiile au continuat. A icnit. Apoi, a realizat că Macro o penetra cu mișcări alerte și violente, iar ea atingea – pentru prima oară în viață – orgasmul adevărat. Țipând din suflet, simțind cum trupul îi era străbătut de valuri convulsive de energie și înlănțuindu-și membrele în jurul corpului păros al lui Macro, ea a pășit dincolo de culmile plăcerii, într-o călătorie care a purtat-o pe tărâmul morții, „micuța moarte“, despre care se spune că este regatul lui Dionisos, zeul extazului.

Pe podea, câteva dintre fetele siriene continuau să întrețină oaspeții cu dansul lor senzual, pe când celelalte căzuseră „pradă“ în mâinile unor cavaleri bogați în schimbul câtorva monede de aur, și acum ei se distrau cu toții, râdeau și beau. De pe divanul lor, Cathegus și Scaurus, deși absorbiți de curtezate, își aruncau din când în când privirea spre *lectus medius*, urmărind cum Macro și Drusilla făceau dragoste.

– Mă întreb de ce o fac în văzul tuturor, a spus, gânditor, Cathegus.

– Așa cere natura, prostule, i-a răspuns Scaurus. Aceeași natură care te-a determinat și pe tine să cazi la picioarele ei și să-i săruți *cunnusul* de parcă ar fi fost izvorul vieții.

– Nu fi atât de naiv, Scaurus! Natura nu are acces în palatul lui Cezar. Totul are conotații politice.

– În acest caz, ai avea șansa să pui mâna pe ea, a spus Scaurus cu nonșalanță, jucându-se cu sfârcurile unei curtezane.

– Ce vrei să spui? a întrebat Cathegus cu vădit interes.

– Ai putea să-ți vinzi votul, care se opune magistraților lui Macro, în schimbul unei nopți petrecute în brațele ei.

– Votul lui Cathegus nu este de vânzare, i-a răspuns tânărul senator, ridicându-și bărbia cu mândrie.

– Umm... Uită-te la sânii ei mari, la picioarele lungi, la fundul perfect rotund, la desișul ei roșu!... a murmurat Scaurus cu o voce ispititoare la urechea prietenului său.

Cathegus o privea fascinat pe Drusilla, care se mișca senzuală printre pernele de pe *lectus medius*, bucurându-se de îmbrățișările lui Macro și ale lui Tysios.

– Se spune că este frigidă, a spus Cathegus, jucând rolul vulpii care nu ajunge la strugurii din fabula lui Esop.

– Mă îndoiesc, dacă ținem seama de moștenirea ancestrală pe care a primit-o de la Venus, a răspuns Scaurus.

– Am informații sigure.

– Ei, bine... ce-ar fi să verifici autenticitatea informațiilor?

Aceasta era o perspectivă incitantă. Cathegus a început să-și muște unghiile, înaginandu-se în brațele Drusillei, „verificând-o” o noapte întreagă, nu doar pentru că se îndoia de pirotehnia ei erotică, ci pentru că își dorea ca el să fie norocosul care aprinde scânteia.

În cea de a treia sală de mese, înțesată de cei o sută cincizeci de invitați mai tineri, care se distrau cu același entuziasm precum cei mai în vârstă, Lesbia și Agrippinilla purtau pe cap coroane de lauri, fiind proclamate reginele banchetului.

Ele luau masa pe *lectus medius* împreună cu prietenii lor – Lesbia cu Apelles, tânărul actor, iar Agrippinilla cu Eutychus, participantul preferat al lui Caligula la cursele de care. Alți tineri se plimbau în voie de la divan la divan, dansând, râzând, bând, jucând zaruri, făcând pariuri în care miza erau fetele, flirtând cu tinerele curtezane, dezbrăcând sclavele, privind acrobații, muzicienii și dansatorii, care își executau numerele pe podea. La fel ca băieții, și fetele și-au scos rochiile lungi și se bucurau de petrecere în *subvestae* scurte din mătase (haine care se purtau pe sub tunică), în tunici grecești (*chiton*) sau înveșmântate în voaluri colorate și transparente.

Apelles și Lesbia au mâncat foarte puțin din primul fel. Ei vorbeau despre piesele grecești de comedie și despre poezia latină. Cu câteva seri în urmă, Apelles interpretase rolul principal în piesa lui Sofocle *Oedipus Rex* la teatrul de la curte. După aceea, Lesbia l-a vizitat pe tânărul actor în cabina sa, iar întâlnirea s-a transformat într-o adevărată poveste de dragoste. S-au sărutat îndelung, apoi Lesbia a fugit în apartamentele sale, în timp ce inima îi bătea cu putere, și și-a mângâiat buzele toată noaptea ca să simtă parfumul lui Apelles.

Agrippinilla, mult mai îndrăzneată și mai puțin sentimentală decât sora ei mai mică, a mâncat și s-a

distrat nu doar cu Eutychus, ci și cu prietenii și patri-cienii Metellus Gabinius și Publius Certicus, care aveau puțin peste șaisprezece ani – vârsta la care băieții romani ajungeau oficial la maturitate și primeau *toga virilis*, simbolul maturității. Cei doi tineri erau admiratori înfocați ai echipei de care Verzi și, implicit, ai lui Eutychus, conducătorul echipei în cadrul nenumăratelor sale curse câștigătoare.

Chipeși, bine făcuți și mândri, Gabinius și Certicus făceau amândoi parte din echipa de „cercetași” a lui Caligula, un grup de aproximativ trei sute de tineri, patricieni și plebei, loiali noului împărat, care primeau diverse însărcinări; nu doar misiuni vrednice de laudă ca, de exemplu, explorarea grajdurilor italiene, de unde alegeau cei mai buni cai de curse, supravegherea antrenamentelor cailor și călăreților sau organizarea suporterilor echipei Verzi, ci și misiuni ingrate precum otrăvirea în tăvănaș a cailor echipei Albastre rivale, mituirea vizităților și a antrenorilor, stabilirea pariurilor, provocarea suporterilor echipei rivale dincolo de arenele din Circus Maximus sau antrenarea lor în lupte de stradă, care se încheiau adesea cu o baie de sânge.

După primul fel, *lectus medius* s-a umplut de prietenii comuni, băieți și fete, care născocceau – împreună cu Agrippinilla – tot felul de pozne, se rostogoleau unii peste alții, se sărutau și se zbenguiau zgomotoși. Iritați de tot acest haos, Lesbia și Apelles s-au strecurat spre partea din spate a divanului, ascunzându-se sub eșarfe și perne. Ea l-a sărutat, simțind aceeași

scânteie ca și prima dată. El i-a desfăcut pânza de *bombyx* și i-a lins cu delicatețe piersica proaspătă, dulce și udă, lipsită complet de păr, în timp ce ea îi dezmiarda penisul cu mâini tremurătoare. Au continuat să se giugiulească, dar nu pentru mult timp, căci amândoi erau dornici să facă dragoste. În clipa în care jocul devenea însă din ce în ce mai aprins, Agrippinilla și-a băgat capul sub vraful de perne și eșarfe.

– Nu aveam o înțelegere, surioară? a întrebat Agrippinilla, dându-i un ghiont Lesbiei.

– Lasă-mă-n pace! a gemut ea în transă.

– Hei! ți-ai pierdut memoria? a insistat Agrippinilla, întorcând-o pe sora ei cu fața spre ea.

– Poftim...? Te referi la Jocul Cozilor? a răspuns Lesbia, oftând.

– La ce altceva? Doar nu la o partidă de sex cu un elefant!

– Nu putem să mai așteptăm o oră?

– Nu mă face să râd! N-o să fie în stare să ți-o pună mai mult de un minut!

– Las-o baltă, Agri! a intervenit Apelles. Aș putea să-mi înfig *verpa* în fundul tău și să te fac să dai turul Zidului Servian înainte de a se încheia partida.

– Te rog, Api, a murmurat Lesbia, nu vorbi urât cu sora mea!

– Îmi cer iertare, iubito, a spus Apelles, dăruindu-i Lesbiei un sărut. Ce e povestea asta cu Jocul Cozilor?

– Nu e treaba ta, actorașule, a răspuns Agrippinilla, îndepărtându-l fără prea multă curtoazie de lângă Lesbia și apucând-o pe sora ei braț. Hai, vino!

– Așteaptă-mă, iubire! a spus Lesbia, sărutându-l pe Apelles pe obraz. Mă întorc repede.

Agrippinilla a smuls-o din brațele tânărului actor și a împins-o prin cortina din spatele divanului, dispărând apoi în urma ei.

Veselia tinerilor continua să crească odată cu fluxul libațiilor, cu numărul festelor puse la cale, cu strigătele și țipetele participanților și cu nuditatea din ce în ce mai accentuată.

În mijlocul acestui haos, doi purtători de torțe au intrat în scenă și au început să-și agite torțele, obligându-i pe tineri să se retragă pe divanele lor. Muzicienii au impus un ritm alert al tobelor.

Printre aplauzele frenetice, Lesbia și Agrippinilla, care erau de nerecunoscut, ascunse sub înăștile din aramă, ce imitau un cap de cal, au intrat în „galop“ în scena eliberată de purtătorii de torțe. Purtau haine de mătase în culori distinctive: Lesbia în „Albastru“, iar Agrippinilla în „Verde“, fiecare reprezentând „calul“ celor două echipe rivale de la cursele de cai. Perucile și cozile asortate cu culorile respective completau tabloul. Fiecare „cal“ ținea un bici în mâna dreaptă.

Acompaniate de uralele admiratorilor echipei Verzi, cele două fete l-au desemnat pe un crainic să anunțe în vacarmul general că le vor prezenta spectatorilor un joc nou, „Jocul Cozilor“, prin care vor stabili supremația uneia dintre echipe în timpul festivalurilor de Anul Nou. Regulile erau simple: se interzicea folosirea mâinilor sau contactul fizic; fiecare „cal“ va încerca – doar cu ajutorul biciului – să desprindă

coada rivalului, iar cel care va reuși primul să fluture în aer „trofeul“ va fi declarat câștigător.

Jocul a început. După câteva minute de evitare a adversarului, fiecare „cal“ a încercat să-i aplice rivalului lovitura decisivă. Spectatorii, din rândul cărora „verzii“ erau mai numeroși cu o treime decât „albaștrii“, le încurajau cu strigăte asurzitoare atunci când fetele evitau atacurile. Crainicul, acum pe post de arbitru, le urmărea îndeaproape pe cele două combatante, asigurându-se că respectau regulile jocului.

În cele din urmă, „calul“ mai scund și mai zvelt (Lesbia) s-a învârtit iute în jurul reprezentantului „verzilor“ (Agrippinilla) și i-a smuls coada cu biciul. Dar, în timp ce Lesbia încerca să pună mâna pe trofeu și să-l fluture victorioasă, spre consternarea „verzilor“ și bucuria „albaștrilor“, Agrippinilla a sărit în spatele surorii sale și i-a smuls coada cu o șfichiuire de bici. Ambele fete au înhățat trofee și le-au ridicat în aer în același timp.

În timp ce crainicul le declara pe amândouă victorioase, ele au început să alerge și să fluture cozile printre mâinile întinse ale spectatorilor. Aceștia le-au dezbrăcat de straietele în culori verzi și albastre, scoțând la iveală hamul din piele de care au fost atașate cozile. Cele două prințese Iulienne n-ar fi putut astfel să rămână, în timpul jocului, complet dezbrăcate. Admiratorii echipei rivale le-au luat pe fiecare în brațe, le-au așezat pe divane și le-au gădilat până când au scăpat trofee.

În busculada care a urmat, câțiva tineri „încinși“, suporterii ai echipei „albaștrilor“, au prins-o pe Agrippinilla și au făcut sex cu ea, lucru care nu a deranjat-o deloc

pe tânăra prințesă. Lesbia a încercat să se opună acestui tratament, dar un grup de băieți și fete, fani ai „verzilor“, au imobilizat-o, iar tinerii – printre care și Gabinius și Certicus – au început apoi s-o sărute, s-o gâdile și s-o muște peste tot. În clipa în care Apelles a realizat ce avea să i se întâmple Lesbiei, el a sărit din divan în divan și s-a aruncat în învâlmășeală exact la timp ca s-o smulgă din mâinile lui Gabinius, care era gata s-o penetreze.

Cineva a țipat deodată că Drusilla dansa goală pe *lectus medius* în sala învecinată. Tinerii au sărit cu toții de pe divane și s-au strâns sub arcade ca să privească spectacolul prințesei imperiale și al lui Cathegus. Apelles și Lesbia au rămas singuri, zâmbind și râsuflând ușurați. Ei s-au îmbrățișat și s-au sărutat, bucuroși pentru că s-au regăsit.

– A fost un joc extraordinar, Lesbia, a spus Apelles. Tu l-ai inventat?

– Da... eu și sora mea. Am conceput împreună regulile și costumele. Apoi, inestșugarii noștri ne-au făcut măștile din aramă, perucile, bicele, hamurile și cozile. Lesbia și-a desfăcut hamul și a luat coada verde care zăcea pe divan. I le-a arătat lui Apelles, spunând: Coada se prindea de ham printr-un dispozitiv de metal destul de puternic ca să țină strâns coada în timpul galopului și al mișcărilor bruște, dar destul de lejer ca s-o putem desprinde cu biciul.

– Sunt convins că va deveni un joc popular.

– Mă bucur că ți-a plăcut, a spus Lesbia, aruncându-i o privire de îndrăgostită.

- Vrei s-o vezi pe Drusilla dansând?
- Nu. Hai să mergem în camerele mele!

Apelles a luat-o pe Lesbia în brațe și a purtat-o spre celălalt capăt al sălii de mese, urmăriți de privirile atotștiutoare ale sclavilor însărcinați cu strângerea mizeriei.

Caligula s-a trezit în zori în *cubiculumul* său privat.

La fel ca majoritatea celor mai importanți bărbați ai Romei, nu era obișnuit să doarmă mai mult de trei sau patru ore pe noapte. În noaptea aceea, orele de somn au fost și mai puține, dar acest lucru nu l-a împiedicat să se concentreze imediat asupra volumului uriaș de muncă ce-l aștepta după hotărârile luate de consiliul imperial. Între timp, a privit-o pe Ennia dormind și s-a întrebat o clipă dacă avea să mai facă vreodată dragoste cu ea. Puțin probabil, s-a gândit el. Chiar dacă era frumoasă și „fierbinte“, nu obișnuia să se întâlnească de mai multe ori cu aceeași femeie.

A luat un urcior din argint, a turnat apă într-un pocal și a băut-o. Acesta era un alt obicei caracteristic romanilor, care beau foarte multă apă atunci când se trezeau în fiecare dimineată. S-a îmbrăcat apoi cu o togă curată, a pus la adăpost cutiuța cu cantaridele rămase în viață, a descuiat ușa și s-a furișat afară în vârful picioarelor. Patru liberi, secretarii lui personali, și două *ancillae* îl așteptau pe coridor. Ei l-au salutat și l-au urmat în timp ce străbătea grăbit coridoarele palatului, vegheate de soldații pretorien.

În camerele sale, în timp ce *ancillaele* îi pregăteau baia, Caligula a ieșit pe terasă ca să privească răsăritul

soarelui și să se roage zeilor. Apoi, s-a mutat într-un colț și s-a uitat gânditor spre Colina Testaceus. Concentrându-și atenția asupra vilei regelui Tudorus, și-a imaginat-o pe Ladyssa, care avea să mai locuiască acolo, cu tatăl ei, doar o singură zi. Știa prea puține despre ea, dar nu voia să obțină informații pe căi indirecte. Atracția pe care o simțea pentru ea era puternică. Avantajele politice erau, de asemenea, importante și strategice. Ideea de a o poseda după nuntă era extrem de incitantă.

La ce jocuri extravagante o va supune? Va reuși să-i stârnească pasiunea? Era adevărat că oamenii din Britania erau fierbinți de la brâu în sus și reci de la brâu în jos? Indiferent cât de rece ar fi, și-a spus el râzând, putea să apeleze oricând la micuțele cantaride, care o vor înnebuni... Caligula a izbucnit din nou în râs. Apoi, a respirat adânc, și-a întins mușchii cu un soi de satisfacție intimă și și-a îndepărtat gândurile de la Ennia.

A intrat ca să facă o baie caldă și să se gândească la treburile importante pe care trebuia să le rezolve în ziua aceea, așa cum avea de gând să facă în fiecare zi a domniei sale pentru măreția imperiului.

După-amiază, atriumul imens al palatului forfotea de clienții familiei Iuliene, de cavaleri, ambasadori și generali romani.

Libertii programau întrevederile lui Caligula, luau notițe și îi conduceau în cabinetul lui Cezar pe cei care aveau afaceri legate de deciziile luate de consiliul imperial. Doi dintre baronii regelui Tudorus așteptau să discute cu împăratul Romei detaliile referitoare la ceremonia nupțială programată pentru a doua zi.

În mulțime, în partea atriumului care dădea spre apartamentele Drusillei, Mutius își pierduse răbdarea și se certa cu Briseis, care tocmai îl informase că prințesa imperială stătea încă în pat.

– Nu-nu vinde gogoși! Sunt aici de două ore și asta este a treia oară când îmi servești aceeași poveste!

Briseis i-a aruncat o privire disprețuitoare, dar s-a abținut să-i răspundă pe același ton. Chiar dacă era mai-marea *ancillaelor* Drusillei, era doar o sclavă și trebuia să-l trateze pe Mutius Regulatus cu respectul datorat tuturor cetățenilor romani.

– Liniștiți-vă! Prințesa mai stă în pat, dar s-a trezit și i-am spus că o așteptați.

– Dar nu s-a mai trezit și înainte?

– A adormit din nou.

Mutius își agita brațele și pufăia ca un taur furios.

– Ascultă-mă, femeie!... Cum te cheamă?

– Briseis.

– Așa, Briseis, a zis el, amintindu-și că ea îi spusese deja numele. I-a admirat apoi tunica elegantă și într-o fracțiune de secundă și-a imaginat trupul ei seducător ascuns între faldurile veșmintelor. Fiind un cunoscător fin al femeilor de pretutindeni, știa că trebuia să fie de origine galică și să aibă douăzeci și ceva de ani, așa că a întrebat-o: Din ce parte a Galiei ești, Briseis?

– Din Lutetia (Parisul de astăzi).

– Am fost acolo, a spus el, mângâindu-i obrazul cu degetele lui grase, împodobite de inele: Femei frumoase în orașul acela!

Strâmbându-se dezgustată, Briseis i-a dat mâna la o parte.

– Țineți-vă mâinile acasă! a mârâit ea.

– Ce-ai face, a spus el, zâmbind, dacă *domina* ta te-ar trimite la mine pentru o mică distracție?

– M-aș spânzura.

– Nu-ți face griji, Briseis! a continuat el, râzând. Am glumit doar.

– Bine atunci... O sclavă vă va conduce în camera prințesei când va accepta să vă primească.

– Spune-i că am vești importante și urgente despre Lady Tudorus!

– I-am spus deja. După ce-a rostit aceste cuvinte, a dat să plece. Apoi, s-a oprit și s-a întors la Mutius. Era să uit, a spus ea. *Domina* mi-a poruncit să vă întreb dacă ați adus cu voi unul dintre balsamurile acelea deosebite.

Mutius s-a încruntat. De unde știa Drusilla de balsamul pe care îl folosisese în grajd ca să-i ațâțe simțurile lui Incitatus?

– Despre ce balsam vorbești? a întrebat-o el.

– Nu știu, a răspuns Briseis, care nu voia să-i dezvăluie lui Mutius povestea Octaviei despre proprietățile magice ale alifiei sale. Ați adus sau nu un balsam?

Bizantinului nu i-a plăcut tonul ei răstit. Ar fi plesnit-o cu plăcere peste fața ei mândră, dar și-a îndesat mâna în buzunarul robei lungi, asemănătoare cu cea pe care a purtat-o cu două nopți în urmă la tavernă, și a găsit cutia cu balsam.

– Am niște alifie cu mine, a spus el, fără să scoată însă cutia din buzunar, dar nu știu dacă la asta s-a referit *domina* ta.

Briseis nu a mai rostit nici un cuvânt și s-a îndepărtat. Mutius și-a mijit mânios ochii și i-a privit silueta frumoasă în timp ce dispărea la capătul coridorului.

Pe când Mutius era încă adâncit în gânduri lascive, s-a apropiat de el un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în toga Ordinului Cavalerilor, și i-a dat o palmă peste umăr. Mijlocitorul și-a întors capul:

– O, Servilius! a exclamat el, recunoscându-l pe Quintus Publius Servilius, unul dintre cei mai bogați clienți ai săi. Ce faci?

– Nemaipomenit de bine, i-a răspuns Servilius. Tocmai am primit un contract de proporții uriașe, garantat de stat, din partea lui Vibius Lutatius, comandantul biroului imperial, însărcinat cu noua politică comercială din Britania.

– O, Britania!... a spus Mutius, fără entuziasm.

– Hei! De ce te strâmbi? Britania este un teritoriu plin de oportunități, crede-mă! Caligula se va căsători cu Livia Orestilla, fiica regelui Tudorus, știai asta?

Mutius și-a aranjat uriașul *boltus* bizantin ca să-i stea cât mai bine pe cap, apoi s-a aplecat spre Servilius și i-a murmurat la ureche:

– Căsătoria asta nu va dura prea mult.

– Poftim? a spus Servilius, consternat. De ce spui asta?

– Pentru că ești cel mai bun client al meu și n-aș vrea să văd că pierzi bani.

– Dar ce s-a întâmplat? Ai informații din „culise“?

– Păi...

– E stearpă?

– Nu știu nimic despre asta.

– Atunci? Am înțeles că este foarte frumoasă.

– Livia Orestilla este numele ei roman, i-a spus Mutius pe un ton confidențial. Numele ei adevărat este Ladyssa Tudorus. Dar cei mai mulți îi spun Lady, numele pe care l-a purtat când a participat de Saturnalii la cursele de cai imperiale.

– Nu mai spune! Da, am fost acolo și am pierdut o avere din cauza victoriei pe care a repurtat-o.

– Vezi? A fost de rău augur.

– Dar ce legătură are asta cu faptul că mariajul ei va merge prost? a întrebat Servilius, scărpinându-și bărbia.

– Iubește caii.

– Și ce dacă? Noi iubim cu toții caii.

– Dar ea iubește caii prea mult.

Servilius s-a încruntat. La ce se referea Mutius? Cum adică „prea mult”? În timp ce el se gândea la dezvăluirile mijlocitorului, una dintre sclavele Drusillei s-a apropiat de Mutius.

– Prințesa este gata să vă primească, a spus ea. Urmați-mă!

Mutius i-a făcut semn lui Servilius că trebuia să plece.

– Te aștept aici, a spus cavalerul.

Drusilla făcea baie, fericită, în cada ei mare din marmură, construită în podeaua încăperii ei spectaculoase.

Sclavii și sclavele, care turnau apă caldă peste ea, își îndeplineau îndatoririle împărtășind bucuria stăpânei lor. Mângâindu-și gâtul, în timp ce Briseis și Octavia o spălau cu esențe indiene, resimțea încă efectele experienței uluitoare pe care a trăit-o la banchet în compania lui Macro și a lui Tysios.

Acum știa la ce s-a referit Messalina când i-a spus că descătușarea sexuală a unei femei este de două sute de ori mai puternică decât cea a bărbaților. Dura de cel puțin douăzeci de ori mai mult, atinge culmi de zece ori mai înalte și puteai s-o trăiești imediat, după doar câteva minute. Nu trebuie decât să înmulțești

factorii... i-a spus verișoara ei. Drusilla știa acum că avea dreptate.

– Mutius Regulatus este aici, *domina*, a anunțat sclava, invitându-l pe mijlocitor în baie.

Drusilla și-a întors capul spre ușă și a ridicat un braț.

– Intră, Mutius! l-a poftit ea cu un zâmbet luminos.

Copleșit de emoții, bizantinul s-a apropiat într-un suflet de prințesa Iuliană, a îngenuncheat, i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

– Mă onorați, Alteță, cum nu o va mai face nimeni vreodată, a spus Mutius, fascinat de trupul Drusillei, pe care apa nu îl ascundea.

– Nu știu dacă o meriți, dar vreau să am încredere în tine.

– Viața mea vă aparține, prințesă imperială.

– Deci, ce vești îmi aduci?

Mutius s-a uitat la sclave.

– N-am putea să rămânem o clipă singuri? a întrebat-o el pe Drusilla în șoaptă.

Prințesa le-a făcut semn sclavelor să se retragă, apoi mijlocitorul i-a relatat întreaga poveste dintre Ladyssa și Incitatus, ca și despre faptul că prințesa britană a cumpărat ulterior calul.

– Sunt convins că este îndrăgostită de el, Înălțimea Voastră.

Drusilla a izbucnit în râs. Și-l imagina pe fratele ei cu una dintre măștile din aramă, pe care le-au purtat surorile ei în timpul „Jocului Cozilor“, punându-și hamul lui Incitatus și atașându-și deasupra penisului

un falus, precum cele din comediile grecești, în încercarea de a rivaliza cu penisul armăsarului.

– Unde își găzduiește noul... iubit? a întrebat Drusilla, continuând să râdă.

– L-a dus la grajdurile tatălui ei de pe Colina Testaceus. Dar... mai am vești.

– Și? Nu vrei să mi le împărtășești? a întrebat Drusilla, observându-i ezitarea.

– Firește că da, Luminăția Voastră.

– Ce vrei în schimb? l-a întrebat prințesa cu o voce seducătoare în timp ce mijlocitorul își mângâia barbișonul, creându-i furticături.

– Ați putea să faceți ceva pentru mine, dar vreau să știți că dorința mea izvorăște doar din venerația pe care o nutresc pentru voi.

– Înțeleg, a spus Drusilla, mângâindu-i buzele cu degetele ei subțiri.

– Dis-de-dimineată, Lady Tudorus a trimis-o pe profesoara ei, Iovenia Marotia, să ia legătura cu un agent imobiliar, care face afaceri în interiorul *pomeriumului*. Pe la prânz, bazându-se pe schițele oficiale, a cumpărat un templu izolat, situat pe *clivus Palatinus*, în apropiere de *Curiae Veteres*.

– Vechea sală de întruniri?

– Da. Templul are în jur de treizeci de pași geometrice (4,5 metri pătrați) și este plasat în mijlocul unei grădini străjuite de ziduri înalte din cărămidă, acoperite cu vegetație luxuriantă. Practic, nu se poate vedea din stradă. Este construit în întregime din marmură albă și are o ușă din bronz. A fost ridicat din ordinul

regretatului Publius Cornelius Catulus în onoarea nimfei sale Eridea. Când Lucullus a murit, moștenitorii au oferit templul spre vânzare.

– Și templul acesta va găzdui calul?

– Fără îndoială.

– Trebuie să fi fost destul de scump, a observat Drusilla.

– Șase taleri și jumătate de aur.

– *Ecator!* A cheltuit enorm pentru calul ăsta!

– Este foarte bogată. Bancherul meu mi-a spus că valorează o sută de taleri de aur plus terenuri în nordul Galiei și în Britania.

– Cum ai aflat de Iovenia și de templu?

– Încerc de ceva vreme să cumpăr proprietatea aceea, pentru care am negociat cu agentul un preț de trei taleri de aur. Astfel, azi de dimineață, când Iovenia s-a dus să vorbească cu el, agentul mi-a trimis un mesager ca să mă informeze că a primit o altă ofertă. Mi-am pus informatorii la treabă, iar rezultatele nu s-au lăsat deloc așteptate. Aceștia au descoperit că Iovenia este profesoară și de aceea nu poate să fie ade-văratul ofertant. Cineva a urmărit-o și a văzut-o ducându-se la vila lui Tudorus cu schițele templului. Am făcut imediat legătura. M-am întâlnit cu agentul și i-am spus să dubleze prețul, deoarece știam că Ladyssa era dispusă să plătească orice sumă pentru proprietatea aceea, care era ideală pentru țelul ei. La prânz, imediat după încheierea tranzacției în favoarea Ioveniei Marotia, aceasta a angajat douăzeci de decoratori de interioare. Chiar acum când vorbim, ei

pregătesc deja grajdul. Cred că îl va aduce pe Incitatus acolo înainte de apus.

– Dar știi cum să afli anumite lucruri, nu-i așa, Mutius? a spus prințesa Iuliană cu o privire admirativă.

Bărbatul nu era deloc atrăgător – era mic de statură și obez și avea fața rotundă, barba tunsă în stil grecesc, gura mare și buzele groase, cea de jos fiind mai mare și atârându-i dizgrațios, părând o extindere a limbii. Dar avea ochii negri, strălucitori și inteligenți și o voce fermecătoare.

– Știam că veștile vă vor bucura, Alteță.

Bizantinul a simțit fiori pe șira spinării când a văzut-o ridicându-se din cadă în toată splendoarea ei. Îi privea fascinat trupul gol, incapabil să se miște.

– Da, sunt mulțumită, Mutius... a spus ea, întinzându-i mâna.

El i-a luat-o și i-a sărutat-o, într-o stare de transă.

– Mă simt onorat, Alteță.

– Spune-mi Drusilla!

El a rămas cu gura căscată, apoi i-a sărutat mâna cu și mai multă dragoste, murmurând:

– O, Drusilla! Cum pot să-mi exprim emoțiile pe care le simt?

– Este foarte simplu, Mutius. Ia urcioarele acelea din aramă și spală-mă! i-a spus ea cu un zâmbet sincer.

Mijlocitorul a sărit ca o broască. A luat un urcior mare și a turnat apa caldă peste pielea ei catifelată. Într-un colț îndepărtat al băii, Briseis și sclavii așteptau ordinele stăpânei fără să reacționeze.

– Dacă Narcis ar fi avut privilegiul să te vadă așa cum te văd eu, nu s-ar fi aruncat niciodată în heleșteu, a spus Mutius, cu multă convingere.

– Dar ce-ar fi făcut? a întrebat ea, ieșind din cadă și arătându-i un maldăr de prosoape de baie.

El a ales un prosop și i l-a înfășurat peste umeri.

– Ar fi trăit pentru totdeauna copleșit de adorație pentru tine, nu pentru propria-i imagine, Drusilla.

– Vino! a spus ea, luându-l de mâna împodobită cu inele. Hai să vedem dacă poți să-mi faci un masaj bun!

Drusilla l-a condus pe Mutius, în extaz, în sala de masaj, a aruncat prosopul și s-a așezat pe burtă pe o masă din marmură, acoperită cu o saltea subțire. El și-a scos roba și a început să se învârtă în jurul prințesei, într-o tunică scurtă, masându-i umerii.

– Așadar, ce pot să fac pentru tine?

– Faptul că mă lași să-ți mângâi trupul de zeiță depășește chiar și cele mai îndrăznețe visuri ale mele, Drusilla.

– Hai, spune-mi! Eforturile tale trebuie să fie răsplătite pe măsură. Suntem doar la începutul unei povești interesante. Știi foarte multe lucruri și vei ști și mai multe prin intermediul informatorilor tăi.

– Voi fi întotdeauna de partea ta, Drusilla. Chiar dacă femeile nu au voie să aibă clienți în mod oficial, eu jur acum să te servesc așa cum orice client roman își servește patronul.

– Foarte bine, Mutius. Accept să-mi îndeplinesc toate îndatoririle de patron. Care este primul tău proiect?

El a început să-i maseze spatele.

– Cu ceva timp în urmă, a spus Mutius, simțind reacția Drusillei la atingerile lui, am cumpărat tot terenul de pe vârful Colinei Vaticanului, inclusiv vechile ruine ale templului lui Ceres.

– Cred că am văzut lucrări de construcție în zona aceea.

– Ai dreptate. Am contractat o firmă care se ocupă de proiectul meu preferat. Un parc mare, în stil babilonian, dedicat lui Ishtar, zeița Sodomei și a Gomorei.

– O, Mutius, este o idee extraordinară! Oamenii iubesc vechile legende babiloniene. Ai fonduri suficiente?

– Fondurile nu sunt o problemă. Am câțiva investitori în Sicilia care abia așteaptă să intre în această afacere. Aș putea să termin proiectul în trei luni, dar am nevoie de o autorizație care să-mi permită să administrez parcul timp de douăzeci de ani.

– Nici o problemă. O să vorbesc cu fratele meu.

– Vom întâmpina o oarecare opoziție din partea *bonilor*, care vor invoca principiile morale.

– Cine în mod deosebit?

– Păi, ca de obicei... Cato Nepos (Cato Nepotul, descendent al lui Cato Cenzorul), Fabius Lentulus, Lucius Cathegus, a spus Mutius, intensificând apăsarea.

– O să văd ce pot să fac, bine? a spus ea, ridicându-și fundul.

Mâinile lui au ajuns pe fesele ei perfect rotunde. Și-a scos *boltusul*, s-a mutat lângă ea și a continuat să-i maseze partea inferioară a trupului, depărtându-i ușor fesele și savurând priveliștea. Pentru că era evident că

Drusillei îi plăcea tratamentul, a sărutat-o în fugă pe fund. Ea și l-a ridicat și mai mult, încurajându-l discret pe Mutius să devină mai obraznic – nu pentru că dorea să se revanșeze față de el pentru informațiile pe care i le-a furnizat în privința Ladysei, ci pentru că o excita ideea de a-i oferi acestui bărbat gras, care se-măna cu un broscoi, o plăcere carnală la care nu a sperat nici în cele mai excentrice visuri ale sale.

Mutius a mușcat-o ușor de fund. Ea a gemut puțin pentru că îi plăcea enorm de mult. Iar pielea de găină care i-a apărut pe fesele ei perfecte, ca două jumătăți de lună, i-a dovedit acest lucru. Închizând ochii ca să se bucure în voie de senzațiile ce aveau să-l îmbete, Mutius i-a atins pielea de găină cu mâinile și cu fața, dezmierdându-i cu barba părul moale ce-i acoperea vulva și venerându-i partea divină a trupului, pe care zeița îl lăsa s-o adore.

Apoi și-a strecurat o mână între coapsele ei, ajungând în zona luxuriantă a părului pubian, în care și-a adâncit degetele, apoi i-a ridicat pubisul și și-a cufundat capul între fesele ei. Momentul acesta i-a oferit lui Mutius senzația cea mai sublimă. O, ce vrajă i-a învăluit inima când a auzit-o gemând din nou și ridicându-și și mai mult fundul ca să vină în întâmpinarea gurii lui! Nu a mai fost nevoie ca s-o ridice, căci prințesa își împingea fundul de fața lui printr-o rotație senzuală a șoldurilor în timp ce el îi mângâia fesele cu obrajii, sărutând-o, absorbindu-i și îmbătându-se cu aroma feminității ei. Tremurul pelvisului i-a dat de înțeles că putea să-și descătușeze acum întreaga pasiune

carnală asupra ei, dar era prea extaziat de reacția ei voluptuoasă ca să dea frâu liber instinctului feroce de mascul.

– Mușcă-mă! i-a spus ea, gâfâind, de parcă ar fi știut că dragostea copleșitoare pune stăvilă instinctului animalic.

– O, Drusilla... cum pot să-ți spun că te iubesc? a întrebat-o el, clătinându-și capul între fesele ei.

– Da... dar mușcă-mă tare ca să mă faci să simt cu pasiune dragostea ta!

– O, te iubesc, te iubesc, i-a spus el cu respirația întretăiată.

El i-a depărtat apoi fesele și a început s-o muște din ce în ce mai tare, incitat de gemetele ei, înfruptându-se – cu dinții și cu limba – din areola și sfincterul ei. Excitația prințesei a atins culmile. Simțea cum limba lui grasă și incredibil de lungă îi explora nervii sensibili ai rectului, cum îi absorbea și îi mușca anusul în timp ce îi stimula clitorisul cu degetele și îi masa vulva cu palma aceleiași mâini.

Drusilla a început să-i maseze cu picioarele penisul, care și-a făcut imediat apariția printre faldurile tunicii scurte. Fericirea lui Mutius era mai presus de nori și cer. Ce femeie extraordinară era! Cât își dorea să-i ofere aceeași plăcere! Iar Drusilla se simțea ca o zeiță a cărei menire era să satisfacă dorințele muritorilor, căci ei puteau simți fiorii carnali doar pentru o clipă efemeră, atât cât le era dat să trăiască. Cum ar fi putut o femeie să-i refuze pe acești nefericiți? Cum ar fi putut să creadă că, refuzându-le favorurile, ar fi putut

să atingă prestigiul suprem, când prestigiul în fața zeilor îl poți atinge doar în funcție de numărul iubiților și al *gaudiumului* pe care îl simți și îl dăruiești?

Ea s-a întors pe spate și și-a ațintit privirea asupra lui. Ochii lui Mutius erau plini de lacrimi.

Mijlocitorul a îngăimat câteva cuvinte de dragoste în bizantină, clătinând încet din cap ca să-și ascundă tandrețea coplășitoare pe care o simțea în timp ce îi privea trupul statuar care i se oferea pe masa de masaj. Drusilla știa cât de profunde erau emoțiile acestui om răvășit de o pasiune tulburătoare în aceste clipe efemere, care îi dăruiau o zeiță divină și extazul suprem al simțurilor.

– Hai!... a spus printesa Iuliană, punându-și picioarele pe umerii lui în timp ce ochii lui Mutius îi reflectau empatia. Sondează-mi adâncurile!

Ea și-a împins pelvisul spre el. Mutius i-a depărtat coapsele doar atât cât penisul lui să se poată strecura printre labiile ei, penetrând-o foarte încet de parcă voia să prelungească vraja momentului. Îi privea cu venerație abdomenul plat și cu senzualitate *cunnusul* minunat, care îi permitea accesul în adâncurile sale.

Îmboldindu-l cu picioarele, Drusilla îl îndemna să accelereze ritmul și să pătrundă și mai adânc. Hai, Mutius, hai! Uită de rangul meu și supune-mă aceluiași tratament ca și când aș fi o nouă victimă a lui Ishtar! Du-mă cât mai departe pe tărâmurile Sodomei și ale Gomorei! Hai, urăște-mă puțin! El a încercat să se supună dorințelor ei tainice, simțind instinctul ancestral de a face sex cu aceeași pasiune și violență cu

care un mascul se împerechează cu o femelă în călduri. Apoi, în timp ce se îmbrățișau agresiv, ca să atingă punctul culminant al excitației, Drusilla i-a luat mâinile și i le-a pus pe gât.

– Strânge-mă de gât până leșin! a spus ea ca să vadă dacă putea să ajungă din nou, în brațele oricărui bărbat, pe culmile extazului suprem pe care le-a atins în noaptea banchetului în compania lui Macro și a lui Tysios.

– O, Ishtar, Ishtar! a exclamat el ca și când nu Drusilla îi adresase această dorință, ci însăși zeița sexului din Babilon. Unde ai fost atâta amar de vreme?

În toiul acestei frenezii mistice, el i-a cuprins cu mâinile gâtul lung, patrician, și a început s-o strângă încet, blocându-i respirația și afluxul sângelui spre creier. Ea simțea că își pierde controlul, dar înainte de a leșina, a simțit aceleași contracții vaginale, care i-au provocat orgasmul în seara banchetului. Mușchii ventrali au început să-i tremure. Un adevărat expert al acestei metode periculoase, Mutius a slăbit strânsoarea, oferindu-i suficient aer și sânge ca să nu leșine, apoi, a strâns-o din nou ca s-o readucă pe marginea colapsului.

Apoi, a repetat figura folosindu-se de o singură mână, în timp ce cu cealaltă îi stimula clitorisul. Revărsându-și întreaga energie asupra prințesei de nouăsprezece ani, a văzut că ea avea să pășească în curând pe tărâmurile fără întoarcere. Simțindu-se aproape de momentul ejaculării, i-a penetrat sfincterul în timp ce intensifica și tempera presiunea pe care o exercita

asupra gâtului ei. Nu a leșinat complet, deși și-a pierdut într-o măsură destul de mare cunoștința, abandonându-și trupul pe aripile orgasmului suprem, a cărui putere s-a accentuat în clipa în care el a eliberat-o din strânsoare, iar ea a înțeles că i-a făcut și sex anal.

În baia învecinată, Briseis, Octavia și ceilalți sclavi au auzit-o pe *domina* lor gâfâind, gemând și țipând. Dar pentru că știau că se bucura de explozia firească a senzualității ei feminine, au întâmpinat orgasmul Drusillei cu zâmbete binevoitoare – cu excepția lui Briseis, care se simțea vădit jignită știind că bărbatul care o poseda pe prințesa ei era un individ cu totul respingător, nedemn de rangul ei nobil, ca și de orice altă femeie din lume. Cu toate acestea, Briseis și-a păstrat ținuta demnă și, în afară de o ușoară grimasă, nimic nu i-a trădat adevăratele sentimente. Apoi, le-a cerut sclavilor să mai aducă apă caldă.

– Cred că prințesa va mai face o baie, a spus Briseis, pe un ton ușor disprețuitor.

Cei trei sclavi au plecat imediat să-i îndeplinească porunca.

După ce a descoperit – cu ajutorul mâinilor magice ale lui Mutius – că asfixierea lentă avea aceleași efecte miraculoase ca procesul ceva mai puternic de strangulare la care a supus-o Macro, Drusilla s-a întins fericită pe masa de masaj în timp ce noul ei prieten bizantin i-a spălat zona genitală de sămânța ce se revărsase din abundență.

– Ești fericit? l-a întrebat ea.

El și-a ascuns fața în mâini.

– Trebuie să-mi îngrădesc bucuria ca să-mi rămână adânc întipărită în suflet, i-a răspuns el.

– Chiar dacă nu mă vei mai atinge vreodată?

– N-am sperat nicicând să primesc darul inestimabil al favorurilor tale, Drusilla, și nu sper să mi-l mai oferi vreodată, dar nu voi uita niciodată aroma trupului tău, care – în clipa morții – îmi va călăuzi sufletul spre ceruri.

– Frumos. Îmi place asta... a spus ea, mângâindu-l pe cap în timp ce el îi săruta buricul.

Apoi, în timp ce Mutius s-a spălat și și-a pus roba, Drusilla i s-a adresat din nou:

– Octavia mi-a spus că ai un balsam cu totul neobișnuit.

– Octavia?

– Da, sclava pe care nu ai lăsat-o să te însoțească atunci când ai plecat de la tavernă cu Lady.

– O, fata aceea...

– Nu i-ai vindecat rănilile cu acest balsam miraculos?

– Rănilile? Nu... a răspuns el, scoțând cutiuța cu alifia pe care o folosisese ca să-i atâțe simțurile lui Incitatus. Am aplicat acest balsam incitant în zona genitală a Ladyseiei ca s-o stimulez și s-o fac mai receptivă la „îmbrățișările“ armăsarului.

– Și atunci de unde a aflat Octavia de alifia ta magică?

– A, da... mi-am amintit. Când m-am întors de la grajduri, Octavia făcea dragoste cu sclavul meu galițian, dar el mi-a spus că vulva ei era la fel de rece ca un

pește mort. De aceea, i-am oferit balsamul ca s-o ungă în zona genitală. Apoi i-am lăsat să-i savureze efectele.

Drusilla a închis ochii pe jumătate. Așadar, și-a spus ea în gând, sclava ei loială a născocit povestea bi-ciurii și siluirii sale ca să-și satisfacă fanteziile ciudate.

– Și pentru că a venit vorba despre sclavi, a spus Mutius, așezându-se lângă Drusilla pe masa de masaj, fără să știe că îi stârnise mânia spunându-i adevărul despre Octavia, vreau să-ți cer o mică favoare.

– Spune! Nu pot să-i refuz privilegiul noului meu client de a-și expune dorințele patronului chiar din prima zi a afilierii sale.

(În Roma antică, „clientul” era unul dintre partenerii preferați ai unui individ puternic, ce purta numele de „patron”. Clienții se obligau sub jurământ să facă afaceri doar cu patronul sau cu familia lui, în acordul sau sub protecția acestora.)

Mutius s-a apropiat de ea și i-a șoptit câteva cuvinte la ureche. Ea a chicotit.

– Ești un porc răutăcios, Mutius, a spus Drusilla cu un zâmbet cald, dar s-ar putea să ai dreptate... a spus ea, chicotind din nou și îmbrățișându-l. Pleacă acum, prietene! Trebuie să mă întâlnesc cu fratele meu ca să-i vorbesc despre... Babilon, l-a expediat ea, întinzându-i mâna.

Mutius s-a înclinat în fața ei și i-a sărutat mâna, apoi, și-a luat *boltusul* mare, în stil bizantin, l-a pus pe cap, a făcut din nou o plecăciune și s-a îndepărtat, adoptând ținuta lui obișnuită, care-i trăda încrederea în sine.

În atriumul imens al palatului, scăldat în lumina roșiatică a apusului de soare, care se strecura prin ferestrele din sticlă, câțiva sclavi aprindeau torțele și lămpile cu ulei. Când Mutius a ieșit de pe coridor, a observat că mulțimea s-a redus la jumătate, dar Quintus Publius Servilius, cavalerul, încă îl aștepta.

– Ce te-a reținut atât de mult? l-a întrebat Servilius.

– Afacerile, prietene.

– Afaceri în care aş putea să investesc și eu?

– Nu încă, dar te anunț peste zece zile, i-a răspuns bizantinul, îndreptându-se spre ieșire.

– Am auzit că o „vinzi“ pe Messalina. E adevărat?

– Adevărat sau nu, ce-ai vrea să-ți răspund, Servilius?

– O vreau și eu.

– Nici să nu te gândești, prietene! Este prea prețioasă pentru gusturile tale „imorale“.

– Cât de prețioasă?

– Nu e vorba de preț. Dar n-am de gând să te las să o supui pe Messalina, giuvaierul imperiului, poftelor tale vicioase.

– Hai, Mutius! Sunt convins că i-ar plăcea „să guste“ din aceste poftes „dulci“.

– Eu nu sunt atât de convins.

Au ieșit împreună din palat, discutând aprins despre Messalina. Cavalerul era hotărât să ofere o avere pentru favorurile ei, dar „favorurile“ pe care Servilius le cerea prostituatelor lui Mutius erau atât de ciudate, încât mijlocitorul nu mai voia să audă de ele.

În dimineața nunții Ladysei, Kardixa a ieșit în grădină, cu puțin înainte de ivirea zorilor, și și-a ridicat privirea spre cer.

Un vânt rece, din nord, adunase norii deasupra Orașului Etern. Ploaia amenința să înceapă în orice clipă. Aceasta nu era neapărat o prevestire funestă pentru ceremonia nupțială a stăpânei ei, dar păzitoarea simțea oricum fiori pe șira spinării. Regele Tudorus a interzis executarea ritualurilor de prezicere a viitorului căsniciei lui Lady cu împăratul Romei. Cu toate acestea, Kardixa a creat în secret o cutie din lemn în stilul celor folosite de preoții druizi în timpul *Fugii Iepurilor*, un ritual infailibil de divinație, practicat în țara ei, prin care oamenii prevesteau succesul sau eșecul căsătoriilor.

– Este înnorat, dar nu plouă, a spus Kardixa, coborând scările pivniței, unde Arkana hrănea doi iepuri prin grilajul cuștii lor.

– Bine. Ia cușca și hai să ne apucăm de treabă! a spus Arkana.

Kardixa a luat de pe un raft o cutie din lemn – cam de treizeci de centimetri înălțime și șaiszeci lățime. Deasupra, avea o ușiță glisantă și două găuri adiacente pe partea verticală, fiecare având un diametru de treisprezece centimetri, care se astupau cu două dopuri de plută. Arkana a luat doi iepuri – femele – de aceeași mărime, unul alb și celălalt negru, și i-a băgat în cutie, închizând apoi ușița glisantă. Păzitoarele Ladysei au mutat, de mai multe ori, cușca pentru a deruta iepurii. Apoi, cele două fete, care nu știau nimic de aventura

stăpânei lor cu Incitatus și nici despre achiziționarea templului, și-au încrucișat degetele, au binecuvântat cutia, așa cum cerea ritualul druid, și au scos simultan cele două dopuri din plută.

În câteva clipe, iepurele negru și-a scos botul prin gaura stângă. Tinerele străjere ale Ladyssei s-au strâmbat dezamăgite.

– Hai, iepurașule alb!... a murmurat Arkana, în timp ce Kardixa bătea darabana pe cutie.

Iepurele negru s-a strecurat prin gaură și a sărit afară. A cercetat, curajos, împrejurimile, apoi s-a întors spre cutie, a mirosit ambele găuri, dar nu a sărit înapoi.

Arkana și Kardixa au strigat în zadar iepurele alb, apoi, au căzut pradă tristeții.

Prevestirea era fără îndoială de rău augur!

Conform *Fugii Iepurilor*, căsnicia Ladyssei nu avea să dureze mai mult de șase luni, iar prințesa nu avea să aducă pe lume nici un copil. Cele două fete s-au luat în brațe și au început să plângă.

– De ce naiba plângeți? le-a întrebat Ladyssa, care privise pe furiș, din capul scărilor, ritualul de divinație.

Cele două santinele au tresărit. S-au uitat la stăpâna lor, care stătea în pragul ușii, înveșmântată într-o mantie de lână, și clătina din cap ca să-și exprime scepticismul în fața unor practici atât de naive. Fetele și-au aruncat, una alteia, priviri uluite, apoi s-au îndreptat în fugă spre stăpâna lor, au ingenuncheat în fața ei și i-au îmbrățișat picioarele.

– Iartă-ne, Ladyssa, pentru că am încălcat poruncile regelui! a spus Kardixa.

– Ritualurile astea druide sunt niște prostii, nu știți asta? a spus Ladyssa pe un ton ferm.

– Da... uneori, știm... a îngăimat Arkana.

– Ai asistat la întreaga ceremonie? a întrebat-o Kardixa pe prințesă.

– Da.

– O, slavă lui Odin! a exclamat Kardixa, ridicând brațele și invocându-l pe stăpânul zeilor celtici.

Arkana a privit-o, încruntată.

– Indiferent de prevestirea ritualului, a explicat Kardixa, aceasta nu se mai adevărește dacă mireasa a asistat la ceremonie.

Chipul Arkanei s-a înseninat. Cele două fete s-au îmbrățișat sub privirea compătimitoare a lui Lady.

– Ridicați-vă acum! a poruncit prințesa britană, pocnind nerăbdătoare din degete. Mai avem și altceva de făcut în dimineața asta decât să privim cum niște iepuri prostuți fug dintr-o cutie de lemn.

Nunta Ladyssei cu Caligula s-a organizat departe de ochii lumii, dincolo de *pomerium*, pentru ca regele Tudorus și nobilii săi britani să poată participa la ceremonie.

Locul a fost ales chiar de Caligula – templul *Fortunae Huiusce Diei* (Norocul Zilei de Astăzi), aflat la câțiva kilometri de Via Appia, la sud de Poarta Capena; era locul său preferat de închinăciune, situat dincolo de Zidul Servian. Ridicat într-un parc public imens, din ordinul lui Scipio Africanul, marele consul și comandant roman, care a înfrânt armata cartaginezilor,

condusă de Hannibal, în lupta memorabilă de la Zama (în Tunisia de astăzi) cu două sute patruzeci de ani în urmă, templul avea o terasă rotundă, care dădea spre un lac. Era înconjurat de arcade și statui și avea o fațadă clasică, în stil grecesc, cu un cadru triunghiular, susținut de coloane în stil corintian. Interiorul imens, dreptunghiular, era luminat de razele soarelui, care se propagau prin câteva ferestre înalte. O statuie uriașă a zeiței Fortuna trona în toată splendoarea ei nudă în capătul îndepărtat al templului, legată la ochi și ținând în mâini un corn al abundenței, plin de daruri.

Deoarece chiar și patricienii renunțaseră la ceremoniile religioase cunoscute sub numele de *conferratio* (căsătorie religioasă solemnă, imposibil de anulat), mirii au optat pentru *coemptio*. În baza acestei legi, mireasa ajungea direct *in manum* (în mâna) soțului ei, cu zestre cu tot, deși proprietățile ei personale rămâneau ale ei. Cu toate acestea, trebuia să răspundă în fața familiei soțului ei dacă ar fi comis o fărădelege în căsnicie.

Două sute de oaspeți au fost invitați la eveniment: toți membrii familiei Iuliene, Messalina, Irod Agrippa împreună cu concubinele sale, Macro, Ennia și o parte din rudele lor, câțiva membri ai cabinetului imperial împreună cu soțiile lor, patru generali de seamă din armată și flotă, și senatori importanți, printre care Lucius Cathegus și Hortensius Scaurus. În grupul lor, câțiva cavaleri vorbeau cu Servilius, care îi arunca priviri furișe Messalinei. Apelles, Eutychus, împreună cu alți conducători de care renumiți și membri ai Clubului

Verzilor, printre care se aflau și Metellus Gabinius și Publius Certicus, vorbeau cu prietenele și curtezanele lor. Alaiul miresei era alcătuit din baroni, Arkana, Kardixa, Iovenia Marotia, gărzile personale ale regelui și alți oaspeți britani, care locuiau la Roma, toți purtând togi, tunici și mantii romane. Toată lumea aștepta ca ceremonia să înceapă.

O mică formație muzicală cânta imnuri nupțiale în timp ce șase cupluri sumar îmbrăcate executau dansuri alegorice printre oaspeții așezați de-o parte și de alta a templului, de la intrare până la statuia zeiței.

Conform tradiției romane, în mijlocul templului era plasată o bancă pentru două persoane, acoperită cu piele de oaie. O rudă mai în vârstă a lui Caligula, Aurelia Iuliana, o matroană respectabilă, în vârstă de peste cincizeci de ani, căreia împăratul i-a oferit rolul de *pronuba* (femeie laică ce oficia căsătoriile), s-a așezat în fața băncii; zece martori, din alaiul mirelui și al miresei, au înconjurat-o. Muzicienii au bătut din tobe. Mulțimea s-a întors spre intrare și a început să aplaude când regele Tudorus și-a condus fiica printre oaspeți.

Înveșmântată într-o rochie galbenă ca șofranul, purtând pe cap o tiară incrustată cu nestemate, de care era prins un voal fin, ce-i acoperea fața și partea superioară a corpului, Ladyssa a fost întâmpinată cu priviri admirative pentru întreaga ei ținută, deși voalul nu lăsa să se vadă prea mult din frumusețea chipului.

La jumătatea drumului, cele șase cupluri s-au apropiat, dansând, de ea, l-au îndepărtat pe tatăl ei și au îndemnat-o să meargă singură spre bancă, atingând-o de

câteva ori pentru a alunga răul și pentru a atrage energiile pozitive printr-o pantomimă expresivă, care sugera plăcerile dragostei. Prințesa britană, care învățase de la Iovenia toate aspectele ceremoniei nuptiale la romani, s-a oprit de câteva ori ca să le permită dansatorilor să execute ritualul senzual, apoi s-a așezat pe bancă în așteptarea mirelui. Pentru că timpul de așteptare al miresei era direct proporțional cu rangul și puterea soțului, oaspeții știau că va dura cel puțin o jumătate de oră până când împăratul își va face apariția.

Stând lângă unchiul Claudius, Drusilla era adâncită în gânduri. Nu i-a suflat o vorbă fratelui ei despre aventura Ladysei cu Incitatus și încerca s-o identifice – printre femeile din alaiul britan – pe Iovenia. Unchiul Claudius o ținea pe Agrippinilla de mână, explicându-i diferențele dintre ceremoniile nuptiale ale grecilor și romanilor. Apelles s-a furișat într-un cotlon tainic ca să se întâlnească cu Lesbia, care a fugit de lângă surorile ei ca să-l sărute în fugă și să-i spună că îl iubea.

Între timp, Macro s-a pierdut printre senatori, lăsând-o pe Ennia cu mama ei, Fulvia Sabina, o matroană dolofană, dar destul de atrăgătoare, care avea același păr negru ca pana corbului, gene și sprâncene negre ca fiica ei, și era îmbrăcată într-o rochie roz, mulată, care îi scotea în evidență pieptul și fundul, făcându-le să pară ridicol de grase.

Macro nu a mai vorbit cu Ennia din seara banchețului, pentru că, în zori, a plecat direct de la palat spre cabinetul său din Forum, unde a rămas până în ziua ceremoniei nuptiale. Ennia i-a mărturisit mamei ei

aventura pe care a avut-o cu împăratul. Aceasta a încurajat-o, deși și-a exprimat îngrijorarea față de „dragostea nebună – cum o numea ea – pentru un om de teapa lui Caligula, despre care se spunea că era îndrăgostit până peste cap de mireasa lui britană și care avea deja nenumărate iubite și concubine”.

Văzând că Macro vorbea cu senatorii, iar Fulvia cu rudele ei, Metellus Gabinius s-a apropiat de Ennia și s-a prezentat.

– În jurul Idelor lui ianuarie, organizăm un bal mascat ca să sărbătorim victoria echipei noastre, a spus Gabinius pe un ton onctuos, și am vrea să te invităm.

– Îmi place să călăresc, dar nu mă dau în vânt după cursele de care, i-a răspuns ea.

– Știu că împăratul ar aprecia...

Ennia l-a apucat de braț.

– Vine și el? a întrebat ea, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept.

– Cred că da, a răspuns Gabinius.

– Bine atunci... a spus ea, încercând să-și ascundă bucuria. Accept invitația.

– Bine. Ți voi trimite un mesager în momentul în care vom stabili locul și ziua.

– Nu le-ai stabilit încă? a întrebat ea, puțin dezamăgită.

– Nu, dar vrem să ținem totul în mare secret, a șoptit Gabinius.

– Înțeleg, a murmurat Ennia, uitându-se la soțul ei, care stătea cu spatele la ea, în mijlocul senatorilor.

Gabinius a strâns-o de braț, împărtășindu-i empatia lui, apoi s-a întors la prietenii săi, fără să pomenască nimic despre discuția pe care a avut-o cu soția lui Macro.

În același timp, Irod Agrippa vorbea cu Pyrallis, una dintre concubinele lui Caligula, fiica unui renumit astrolog babilonian, care s-a mutat la Roma cu cincisprezece ani în urmă, când Babilonul – aflat deja în ruine după două mii de ani de glorie – a fost anexat imperiului parților (Iranul și Irakul de astăzi).

– Ce spun stelele despre căsătoria lui Caligula? a întrebat Irod, care știa că Pyrallis cunoștea tainele stelelor la fel de bine ca tatăl ei.

– Nu pot să divulg nimic fără să-mi încalc jurământul, a răspuns tânăra, pe chipul căreia se citea inteligența.

Cu o seară în urmă, ea l-a distrat pe Caligula, citindu-i în stele și în tarot. Obsesia Ladysesei pentru cai nu mai era, astfel, un secret pentru ea, dar nu i-a dezvăluit împăratului și conotațiile ei sexuale. S-a abținut să facă vreo prevestire de rău augur legată de căsătoria lui. Au făcut, în schimb, dragoste, dăruindu-i energia ei vitală și sperând în taină că astfel va influența benefic sorții potrivnici ai căsniciei sale.

Plimbându-se printre invitați, Servilius s-a apropiat de Messalina și a atins-o pe braț. Ea și-a întors încet fața spre el și l-a privit cu atenție pe bărbatul de vârstă mijlocie, recunoscând însemnele Ordinului Cavalerilor de pe togă. El îi reamintea, în mod ciudat, de tatăl ei, fără să fie însă la fel de înalt, dar având aceeași

privire rece și pătrunzătoare, nasul tipic roman și gura mare.

– Ieri m-am întâlnit cu Mutius Regulatus, i-a șoptit el la ureche. Cred că îl cunoști.

– Și ce dacă? a răspuns ea, tulburată și excitată totodată, pentru că a simțit că Servilius era obișnuit să obțină ce voia fără să cerșească.

– Cred că ți-ar plăcea să jucăm împreună un joc.

– I-ai spus lui Mutius despre ce e vorba? a întrebat ea cu respirația întretăiată.

– Nu încă, dar o voi face, a spus el, plimbându-și mâna pe spatele ei.

– Bine... a șoptit ea cu vocea ei senzuală, în timp ce mâna lui a alunecat printre faldurile tunicii ei, poposind pe fundul ei gol.

– Vrei să vii la mine acasă după nuntă? a întrebat-o el, încurajat de reacția ei la mângâieri.

– Nu pot. Plec imediat din oraș.

– Pentru cât timp?

– Mă întorc imediat după Anul Nou. Cum te cheamă?

– Quintus Publius Servilius, a răspuns el. Vrei să ne întâlnim?

Messalina a ezitat să-i răspundă. El i-a luat mâna și i-a așezat-o pe tunica ce-i ascundea penisul mare.

Ea și-a întors privirea spre el. Era, fără îndoială, un bărbat interesant.

– Da... i-a murmurat ea la ureche, strângându-i penisul. Dar mai întâi, va trebui să vorbești cu Mutius.

În timp ce Messalina vorbea cu cavalerul, *pronuba* a bătut din palme.

– Gata acum! i-a șoptit Messalina lui Servilius.

Trâmbițașii gărzii pretoriene s-au aliniat în fața templului și au suflat din instrumentele lor lungi. După ce-au suflat a treia oară, carul din aur al lui Caligula, tras de doi cai albi, și-a făcut apariția pe drumul principal al parcului, condus cu viteză chiar de împărat, înveșmântat în mantia lui purpurie, brodată cu fir de aur, ce-i zbura în vânt și îi dezvăluia uniforma militară, platoșa din aur și coiful cu creastă.

A oprit caii în fața intrării, a sărit din car și a urcat repede treptele din marmură în timp ce garda pretoriană a luat poziție de drepti. Pe terasă, Acilius Trebellius l-a întâmpinat cu șase soldați. Ei l-au salutat pe împărat, apoi l-au însoțit până la intrarea în templu.

– Împăratul Romei! a strigat Acilius, anunțând sosirea mirelui.

Mulțimea l-a ovaționat timp îndelungat. Caligula și-a scos coiful și i l-a dat lui Acilius în schimbul cununii de lauri din aur – simbolul puterii imperiale – pe care și-a așezat-o pe cap.

– Este mai arogant chiar decât Tarquinius Superbus, a murmurat Cathegus la urechea lui Scaurus, referindu-se la ultimul rege tiran, de origine etruscă, ce a cârmuit Roma înainte de a fi detronat de plebei cu cinci sute cincizeci de ani înaintea lui Caligula.

– Și care e problema ta, *Marameus*? i-a aruncat disprețuitor Scaurus, care era încă adeptul politicii *bonilor* în ciuda eforturilor lui Caligula de a-l coopta în partidul său reacționar.

– Ar fi trebuit să fie o ceremonie privată, a răspuns Cathegus, dar nu se poate abține să nu facă paradă cu *imperiumul* său chiar și în fața miresei lui.

Ladyssa a rămas pe bancă, fără să-și întoarcă privirea spre Caligula, în timp ce împăratul și-a croit drum spre viitoarea lui soție, împiedicat uneori de cele șase cupluri de dansatori, care îi ofereau același spectacol ca mai devreme. A ajuns în cele din urmă la bancă și și-a ațintit privirea asupra miresei lui; apoi, contrar tradiției, a ridicat-o în picioare, i-a dat voalul la o parte și s-a adresat mulțimii:

– Nu credeți că ar trebui s-o pun la încercare pe această fată uluitor de frumoasă înainte de a ne lega prin sfânta căsătorie?

Invitații au rămas o clipă încremeniți, apoi au început să strige:

– *Da! Puneți-o la încercare! Sărutați-o!*

Caligula a prins-o pe Lady de ceafă și a sărutat-o pe gură, invadând-o cu limba, în ciuda încercărilor ei de a-l săruta în stil britan – ținându-și buzele pecetluite. După un timp, a rupt vraja sărutului și s-a întors spre oaspeți:

– Nu stăpânește încă arta sărutului, a anunțat el, dar o s-o învaț... în scurt timp.

Invitații au izbucnit în râs, apoi l-au ovaționat din nou. Lady se simțea jignită, dar a avut prezența de spirit să se încline în fața mulțimii. Regele Tudorus, la fel de stânjenit, s-a întors spre Iovenia și a întrebat-o dacă gestul lui Caligula nu era cumva o insultă.

– Nici pe departe, Maiestatea Voastră, a răspuns profesoara romană, care nu voia să stârnească o controversă, mirii romani obișnuiesc să-și sărute miresele și să facă anumite comentarii spirituale ca să înveselească atmosfera apăsătoare a ceremoniilor nuptiale.

Drusilla nu era deloc încântată de manifestările pline de pasiune ale fratelui ei și a încercat să pună stavilă țipetelor de încurajare ale Lesbiei și Agrippinillei, dar cele două surori s-au potolit doar când frațele lor a liniștit mulțimea și s-a așezat pe bancă alături de Ladyssa.

Pronuba, care a zâmbit îngăduitoare la spectacolul oferit de Caligula, i-a invitat pe miri să adreseze rugămințile lor zeiței Fortuna.

– Fie ca frumoasa mea mireasă să devină o iubită răvășitoare! a spus Caligula.

– Fie ca mirele meu să mă lase să mă bucur pentru totdeauna de adevărata mea dragoste! a spus Lady, gândindu-se la Incitatus.

Conform unei tradiții romane, *pronuba* a pus două inele de fier pe inelarele de la mâna lor stângă și i-a cerut zeiței să călăuzească forța naturală a fierului prin sângele care ajunge – de la degetele mâinii stângi – direct la inimă. (Puterea magnetică a fierului a fost motivul pentru care romanii au inventat verigheta.) Apoi, *pronuba* le-a luat mâinile drepte și le-a legat cu o fâșie din piele, care simboliza uniunea. În final, a rupt două bucăți din prăjitura sfântă, făcută din alac, și le-a dat celor doi miri, care le-au mâncat în tăcere, în timp ce sclavii ofereau oaspeților bucăți din aceeași prăjitură.

După ce martorii au declarat solemn că ceremonia a respectat regulile, *pronuba* i-a declarat soț și soție. Apoi, Caligula și Ladyssa s-au ridicat în picioare și și-au înălțat mâinile legate pentru ca toți invitații să vadă uniunea sfântă a căsătoriei. Aclamându-i și fluturând eșarfe galbene ca șofranul, pe care romanii le păstrau pentru ceremoniile nuptiale, oaspeții s-au apropiat de miri. Inima lui Lady era copleșită de emoții. În ciuda experiențelor pe care le-a trăit în ultima lună, era doar o tânără de optsprezece ani, care s-a căsătorit cu un bărbat chipeș, îndrăgostit nebunește de ea, care era, întâmplător, cel mai puternic om din lume. A vărsat lacrimi pe umărul tatălui ei atunci când el a luat-o în brațe și a sărutat-o, îmbrățișându-l și pe Caligula alături de fiica sa și unindu-le capetele până când mirii s-au sărutat, învăluiți de o aură de dragoste și pasiune.

În timp ce oaspeții se înghesuiau din toate părțile, încercând să sărute mireasa, au smuls-o pe Lady de lângă Caligula, deși nu chiar atât de departe încât să rupă legătura uniunii lor de la mâna dreaptă.

Drusilla i-a dăruit un sărut rece ca gheața.

– Mult noroc, Livia Orestilla, sora mea romană! i-a urat prințesa Ladyssei.

Ea a rămas prin preajmă când Agrippinilla s-a apropiat de mireasă și a sărutat-o, punându-i mâna în zona genitală și spunându-i:

– Ai grijă, noua mea surioară, fratele meu mai mare o s-o distrugă!

Ladyssa, prinsă într-un vârtej de sentimente și copleșită de starea generală de exaltare, nu a înțeles ironia

celor două prințese Iuliene, care nu suportau ideea că o barbară s-a ridicat la rangul lor și făcea acum parte din cea mai nobilă familie a imperiului. Pentru că mulțimea devenea din ce în ce mai periculoasă, Iovenia a încercat să-și protejeze eleva, care i-a mulțumit, spunându-i pe nume, fără să-și dea seama că Drusilla aștepta exact acest moment – să descopere identitatea profesoarei și să-i evalueze personalitatea.

La ordinul lui Acilius, trâmbițașii au suflat de trei ori. Toată lumea a încremenit. Caligula a răpit-o pe Lady din mâinile dornice s-o atingă și a fugit cu ea spre ieșirea din templu, urmăriți de cei mai tineri și pasionați admiratori. Gărzile pretoriene au făcut loc cuplului imperial, dar au blocat trecerea admiratorilor.

Caligula și Ladyssa s-au îmbrăcat cu mantiile lor călduroase, au sărit în car și au pornit în viteză, escortați de o *turma* (unitate romană de cavalerie, alcătuită din treizeci și doi de călăreți) din gărzile de cavaleriști.

Lady Caligula a savurat din plin cursa nebună pe Via Appia, impresionată de talentul cu care soțul ei stăpânea caii și impulsionată de aplauzele oamenilor care l-au recunoscut pe împărat când au trecut ca o săgeată prin Poarta Capena, înapoi spre cetate.

Ea râdea și țipa ca o adolescentă când el a împins-o spre partea din față a carului, susținând-o din spate, cedându-i frâiele și lăsând-o să conducă la viteza aceea amețitoare în timp ce o săruta pe gât și îi șoptea la ureche cuvinte de dragoste.

Vântul rece care îi brăzda chipul, salturile carului, curbele periculoase și puterea cailor au contopit în inima ei înfierbântată emoțiile căsătoriei, speranțele tatălui său, atențiile soțului ei și onoarea de a ajunge dintr-o țară obscură în vârful civilizației. Cum putea să-i refuze dragostea unui bărbat care îi dăruia atâta bucurie? Cum putea să nu răspundă pasiunii lui cu aceeași pasiune? Cum putea să se gândească la altceva într-o zi ca aceea?

Îndemnând caii să urce panta ce ducea la palat, Caligula și Ladyssa au trecut cu carul prin poarta deschisă în grabă de santinelele pretoriene.

Când au strunit în curte caii albi și înspumați, ea a căzut în brațele lui. Caligula a prins-o și a sărit cu ea din car. Exprimându-și fericirea în fața sclavilor, libertilor și slujitorilor palatului, care fluturau crengi de palmier, aruncau cu petale uscate și aplaudau de la balcoane, împăratul și-a purtat mireasa în brațe, a intrat în palat, a urcat scările și a străbătut coridoarele, învârtind-o și făcând-o să râdă și să țipe ca un copil într-un carusel.

Ajungând în camerele lui, ținând-o pe Lady în brațe, în timp ce ea se agățase cu putere de gâtul lui, Caligula a deschis ușa cu piciorul și s-a oprit în prag sub un mănunchi de vâsc. A sărutat-o, iar ea i-a răspuns cu un sărut la fel de cald; apoi a dus-o înăuntru, așa cum cerea datina romană, și a lăsat-o jos, în picioare, privind-o mândru pe când ea se plimba și admira uimită apartamentele lui imense.

Sufrageria spațioasă, în formă de U, ce dădea – într-o parte – spre biroul lui privat și – în cealaltă parte – spre dormitor, era caldă și somptuos decorată. Ladyssa privea și încerca să identifice statuile nude ale zeitelor, nimfelor și satirilor surprinși în poziții erotice, în timp ce Caligula îi dezvăluia numele și atributele lor. I-a oferit și mai multe detalii în privința frescelor de pe pereți, care înfățișau cu măiestrie faptele mitice ale zeilor greco-romani. Dacă nu ar fi aflat despre înclinația romanilor spre erotism, n-ar fi crezut niciodată

că cineva ar fi putut să colecționeze o varietate atât de mare de falusuri, pictate sau sculptate în bronz sau aur. Majoritatea erau înzestrate cu aripi și păreau că își iau zborul sau atârnau de tavan și susțineau clopoței.

– Falusurile aduc noroc și stăpânesc lumea noastră, i-a spus el, arătându-i pandativele sub forma unor falusuri pe care le purta la gât și îndemnând-o să le atingă.

Ea a zâmbit, stânjenită, nu neapărat din cauza afirmației lui Caligula că penisul stăpânește lumea – lucru care era adevărat –, ci de numărul mare de artefacte sub formă de falusuri. A continuat să se plimbe prin cameră, niângând palmierii, plantele uscate, busturile strămoșilor lui Caligula și mobila elegantă, aranjată cu bun-gust pe podeaua din mozaic, cu modele superbe, acoperită parțial cu covoare armene și perne mari, egiptene. Trecând de ferestrele înalte cât niște uși, a dat la o parte draperiile și a privit terasa, care se întindea pe toată suprafața apartamentelor împăratului.

Între timp, el și-a scos uniforma militară și s-a apropiat de ea pe la spate, purtând doar lenjeria intimă. Deși nu și-a întors privirea, știa că era gol și se pregătea să-și revendice premiul. A început s-o gâdile pe gât și i-a desfăcut rochia de nuntă, strecurându-și mâinile pe pieptul ei până când i-a cuprins în palme sânii tari și frumoși. Ladysei i-ar fi plăcut să-și continue planul de seducere fără să vorbească, dar n-a fost așa.

– Din clipa în care te-am văzut călărind la întreceri, a spus el, visez să-ți ating sânii și să te țin goală în brațele mele.

– Nuditatea este atât de importantă pentru tine? l-a întrebat ea.

– Firește.

Ladyssa nu a mai rostit nici un cuvânt în timp ce Caligula îi stimula sfârcurile inici, încercând să le trezească la viață. Eșecul eforturilor sale a devenit extrem de frustrant, motiv pentru care a început să-i ciupească și să tragă de ei destul de violent.

– Îi rănești, Cezar, s-a plâns ea după un timp.

– Dar trebuie să îi rănesc.

– De ce?

– Pentru că vor deveni mai sensibili și îți vor oferi mai multă plăcere, a spus el, zgâriindu-i sfârcurile cu unghiile.

Ladyssei nu plăcea tratamentul, dar nu l-a respins, știind că l-ar fi jignit.

Caligula i-a scos hainele, i-a apropiat trupul de al lui, i-a mângâiat fundul, împingându-și penisul în fesele ei, apoi și-a plimbat mâinile pe abdomenul ei plat, jucându-se cu buricul și ajungând sub pânza de *bombyx*, care îi ascundea părul mătăsos al pubisului. Nu se compara cu cel al Drusillei sau al lui Pyrallis, dar era la fel de seducător precum cel al Lesbiei – puțin mai bogat decât cel al surorii lui de treisprezece ani, al cărei păr pubian nu-i acoperea muntele lui Venus.

Jucându-se cu el, a încercat să-i stimuleze simțurile, dar ea nu a răspuns jocului său. Caligula și-a strecurat degetele în interiorul labiilor ei, căutându-i clitorisul. Chiar dacă știa foarte bine unde să-l caute, nu l-a găsit cu ușurință, simțind doar o mică protuberanță

cu totul nesemnificativă. Lady se simțea din ce în ce mai stânjenită; nu-i plăcea s-o examineze în acest fel, dar nu a îndrăznit să-l oprească. El a simțit-o încordată și a început să se teamă că era încă virgină.

– Apleacă-te puțin și lasă-mă să pătrund înăuntru! i-a spus el, mușcând-o de umeri și tatonând cu degetul orificiul vaginal.

Ea s-a supus dorinței lui fără tragere de inimă. El și-a introdus degetul mijlociu în adâncurile ei. Era încordată și din această cauză, Caligula nu reușea să stimuleze procesul de lubrifiere, dar himenul era rupt. Răsuflând ușurat, a sondat și mai mult teritoriile ei ascunse în încercarea de a-i excita cervixul, dar a descoperit în curând că era foarte adânc.

– Te masturbezi vreodată? a întrebat-o el.

– Ce înseamnă asta? i-a răspuns ea nedumerită, căci nu cunoștea semnificația acestui cuvânt.

– Să-ți stimulezi singură giuvaierul, folosind un *olysbos* sau alte instrumente.

– Am introdus un *olysbos* câteva zile ca să-mi lărgesc vaginul, așa cum procedează fetele înainte de căsătorie.

– Și nu te joci cu clitorisul tău?

– Nu... a răspuns ea, dându-i de înțeles că era o întrebare prostească.

– Păcat... Ar trebui să faci asta în fiecare zi.

– În fiecare zi? s-a încruntat ea.

– Da, firește, de câte ori poți. Dimineața, în pat sau în baie, când te odihnești sau seara, înainte de culcare.

– De ce?

– Pentru că astfel, clitorisul tău va crește mare și frumos și va deveni mult mai sensibil, a răspuns el. Nu ți-a spus nimeni cum să faci asta când erai mică?

– Nu... În Britania, bărbații fac dragoste, nu se joacă.

– Atunci, ai făcut foarte mult sex, să înțeleg...

– Nu atât de mult ca fetele romane, a spus ea, întorcându-se spre el.

Ea și-a băgat un deget în gură și a izbucnit în râs, uimită de curajul ei. Lui îi plăcea s-o vadă râzând și a râs împreună cu ea, simțind că încordarea primei lor întâlniri avea în curând să dispară. Ea s-a uitat în ochii lui.

– Nu vrei să faci dragoste cu mine? l-a întrebat ea, impresionată de zâmbetul lui fermecător, mângându-i penisul aflat doar pe jumătate în erecție și desfăcându-i în același timp pânza de *bombyx*.

– Nu atât de repede, a răspuns Caligula.

– De ce nu? i-a șoptit Ladyssa la ureche.

– Așază-te! i-a spus împăratul pe același ton șoptit.

– Nu mergem în dormitor? l-a întrebat ea, surprinsă.

– Nu, așază-te aici printre perne!

Ea l-a ascultat. El i-a admirat trupul zvelt, coapsele înguste, picioarele lungi și sâni frumosi. Apoi, i-a scos încet pânza de *bombyx* cu puțină teamă... Oare frumoasa lui mireasă blondă avea acel *cunnus regal* frumos modelat și bine proporționat pe care și l-a imaginat când a văzut-o pentru prima dată în Circus Maximus? În timp ce îi explora adâncurile cu degetele, a simțit că forma vulvei ei era aproape perfectă, dar numai impactul vizual putea confirma senzația.

I-a depărtat picioarele... *Da!* Natura o înzestrase cu acel *cunnus regal* de care se putea îndrăgosti!

- Priveliștea e minunată! a spus el, dezmierdându-i și depărtându-i labiile atrăgătoare pentru a se bucura de tabloul uluitor pe care i-l oferea orificiul ei roz, încântător.

Apoi, i-a ridicat picioarele pe umerii lui și a început să-i sărute organul genital răvășitor, absorbindu-i și gustându-i carnea inodoră și introducându-și apoi două degete în adâncurile ei. Lady nu știa ce aștepta el de la ea sau cum trebuia să reacționeze, dar nu putea să pună stavilă gândurilor sale, care zburau invariabil la Incitatus și la limba lui mare, comparând-o cu cunnilingusul soțului ei. Din punct de vedere tehnic, nu avea nimic să-i reproșeze, dar îi lipsea puterea armăsarului ei. Și-a reprimat gândurile și și-a mișcat șoldurile ca să-i arate că eforturile lui nu o lăsau rece.

- Îți place? a întrebat-o Caligula.

- Da... Mă gâdilă, a răspuns ea cu un zâmbet inocent, ciufulindu-i părul blond.

El i-a mușcat în joacă *cunnusul*, făcând-o să râdă și să țipe totodată. Nu era atât de senzuală cum și-ar fi dorit Caligula, dar frumusețea și comportamentul ei copilăresc îi stimulau firea sensibilă, dornică de noi provocări.

Continuând să se delecteze cu sexul ei, și-a schimbat poziția corpului astfel încât penisul lui a ajuns deasupra gurii ei. Ladyssa a observat atunci, cu o uimire naivă, că era încă flasc, lucru care a nedumerit-o peste măsură. Era impotent? Nu o plăcea îndeajuns?

Nu corespundea așteptărilor lui rafinate? Stăvilindu-și aceste gânduri tulburătoare, a început să-i lingă organul moale, apoi a deschis gura și l-a cuprins cu buzele. După un timp în care a continuat să-l absoarbă, a simțit, vădit ușurată, că devenea din ce în ce mai mare.

– Stimulează-mi sfârcurile! a spus el, întrerupând cunnilingusul.

Pentru că ezita, uimită de rugămintea lui bizară, Caligula i-a îndepărtat mâinile de pe pelvisul lui și i le-a așezat pe piept. Ea a găsit sfârcurile și a început să le stimuleze. Spre marea ei mirare, în mai puțin de un minut, penisul lui a atins erecția maximă între buzele ei. Chiar dacă nu a făcut aceste lucruri simultan – precum felația, cunnilingusul și mângâierea sfârcurilor unui bărbat – îi plăcea să joace un rol activ în stimularea reciprocă a simțurilor lor. Pelvisul ei s-a mișcat din instinct, ca și când ar fi călărit. El a simțit cum procesul de lubrifiere se intensifică în timp ce prin fața ochilor i-a apărut imaginea de care practic s-a îndrăgostit – o vedea călare pe armăsarul ei la întrecerile sportive de la Circus Maximus, unde a dat de șapte ori roată *spinei* din arenă. Această imagine a alimentat și mai mult pasiunea lui carnală, astfel că devenea din ce în ce mai greu să amâne actul sexual. Caligula s-a rostogolit în așa fel încât ea a ajuns deasupra lui.

– Călărește-mă acum! Descătușează-ți puterea și ajută-mă să câștig cursa! a strigat el, apucând-o de fund, introducându-și penisul în vulva ei și arcuindu-și spattele ca să imite mai bine forma unui cal.

Surprinsă de entuziasmul lui debordant, a început să-l călărească în voie, săltându-și trupul deasupra *verpei* lui impresionabile, lovindu-i trupul cu genunchii, îmboldindu-l în limba ei celtică și sprijinindu-se cu mâinile de sfârcurile lui de parcă erau frâiele armăsarului său. Nu a simțit cât de adânc a pătruns penisul lui în adâncurile ei, dar s-a identificat mental în rolul pe care el i l-a sugerat.

Ladyssa a savurat fiecare clipă din jocul lor, călărind timp îndelungat, în diverse poziții, relaxându-se de fiecare dată când el ceda, mâncând și bând – el vin, iar ea bere – și luând-o apoi de la capăt, călărindu-l la un moment dat pe spate în timp el o plimba în patru labe, râzând și sărind prin apartamentele sale. Lady i-a dăruit atât cât putea ea să dăruiască, dar nu a putut să atingă extazul suprem, în ciuda ritmului alert și puternic al actului sexual și al ejaculărilor lui abundente.

Când Caligula a căzut, epuizat, în pat, și-a dat seama că ea nu a atins orgasmul nici măcar o dată. În timp ce își odihnea capul pe umărul lui, i-a mângâiat părul lung și blond.

– Ai atins vreodată orgasmul? a întrebat-o el.

– Adică... *gaudiumul*?

– Da.

– Păi... nu... nu cu un bărbat, a răspuns ea.

– Ooo! Îți plac fetele? a întrebat-o el, gândindu-se să le cheme pe surorile sau concubinele lui ca „să încingă” un joc cu lesbiene.

Ea s-a ridicat în capul oaselor, jignită.

– *Nuuu!* Cum poți să-ți imaginezi așa ceva?

Îmbufnată, i-a tras ușor o palmă peste penis. Caligula a izbucnit în râs. Lady l-a privit o clipă, apoi a izbucnit și ea în râs și l-a sărutat.

– Atunci, dacă n-ai avut niciodată orgasm cu bărbați sau femei, cum ai aflat de existența lui?

– N-am știut ce înseamnă *gaudiumul* până în seara petrecerii mele de nuntă, a spus ea, rezemându-și din nou capul pe umărul lui.

– Ai văzut cum alte femei au orgasm?

Ar fi putut să-i dea un răspuns pozitiv, dar era prea mândră ca să se coboare la nivelul oamenilor simpli, care spun minciuni doar din motive puerile.

– Nu... chiar am trăit *gaudiumul*, a spus ea, fără teamă.

El s-a încruntat. Cum naiba...? s-a gândit. Apoi, o idee trăsnetă i-a fulgerat prin minte.

– Cu un cal? a întrebat-o el, cu un zâmbet răutăcios.

– Da.

Caligula a clătinat din cap, spunându-și că visează. Apoi, s-a așezat în genunchi pe pat și a ținut-o cu privirea.

– Mă păcălești, nu-i așa?

– Firește că nu! a spus ea, ridicându-se în pat în fața lui. Tu ești bărbatul căruia i-am promis dragostea mea.

El a rămas cu gura căscată. Apoi, a izbucnit din nou în râs, a luat-o în brațe și a strâns-o cu putere.

– Lady! Lady! Ești minunată! N-am visat niciodată să mă căsătoresc cu o iubitoare de cai sinceră, spontană și adorabilă ca tine! O, Britania! Britania! Ai zămislit o zeiță!

Reacția lui a surprins-o la început, apoi s-a gândit că era firesc ca împăratul Romei să nu reacționeze ca un oin de rând. Ea l-a îmbrățișat cu o bucurie nemărginită, i-a acoperit de sărutări fața și a răs cu lacrimi.

– Unde? Cum? Povestește-mi totul! i-a cerut el, cu o voce care îi trăda admirația sinceră.

Ea i-a relatat tot ce s-a întâmplat la grajdurile lui Romulus, fără să pomenească însă de „aventura” nedorită cu Mutius, nu pentru că i s-ar fi părut dezgustătoare, ci pentru că i s-a șters complet din minte. Printre observațiile pline de încântare ale lui Caligula, Lady i-a împărtășit cele mai intime detalii ale partidei sexuale cu Incitatus, ca și *gaudiumul* răvășitor pe care l-a trăit în compania armăsarului. I-a mărturisit în final că a cumpărat calul.

– Unde este acum? a întrebat-o Caligula în culinea entuziasmului.

– Nu prea departe. Într-un templu mic pe care l-am achiziționat ieri, situat în apropierea vechii săli de întruniri.

– Templul ridicat de regretatul Publius Cornelius Catulus?

– Da.

– Știu foarte bine unde este, a spus el, privind-o fix. Vrei să mergem acolo?

– Acum? l-a întrebat ea, zâmbind.

– Da.

Ladyssa a tras adânc aer în piept, apoi a încuviințat, dând din cap.

– Atunci, hai să mergem! a spus Caligula, luând-o de mână.

Ea l-a strâns în brațe.

– Vrei într-adevăr să mă vezi făcând dragoste cu el? l-a întrebat ea în șoaptă.

– Da, aș fi foarte mândru de tine, i-a răspuns el pe același ton șoptit.

A doua zi, Drusilla a început să lucreze devreine în biroul ei privat. L-a chemat pe libertul ei, Domitius Labo, care se ocupa de problemele legislative, și i-a poruncit să întocmească o autorizație care să-i ofere lui Mutius Regulatus puteri depline ca administrator al parcului babilonian de pe Colina Vaticanului.

Au discutat diverse aspecte – programul zilnic de funcționare, mâncarea și băuturile îngăduite, taxa de intrare, numărul angajaților, al paznicilor și al artiștilor ambulanți, corpurile sanitare, contabilitatea, scutirile de la plata taxelor și impozitelor, asigurarea în caz de accidente, clădirile, arhitectura, structurile etc. Drusilla i-a spus lui Labo să formuleze textele actelor într-un limbaj cât mai vag pentru a preveni sau câștiga eventualele litigii cu instanța inferioară.

– Trebuie să atașez niște schițe foarte bine concepute, a spus Labo. Le aveți?

– Regulatus le va aduce în dimineața asta, a răspuns prințesa. Ce strategie trebuie să adoptăm ca să obținem autorizația fără probleme? Să propunem proiectul în numele cabinetului imperial sau chiar în numele împăratului?

– Nu... nici o variantă nu este bună. Va atrage atenția și opoziția *bonilor*. Cea mai bună modalitate este să luăm legătura cu *aedile* (magistrat roman, însărcinat cu organizarea jocurilor și întreținerea clădirilor, parcurilor, străzilor și drumurilor publice) și să-l convingem să aprobe proiectul și să ne dea autorizația prin intermediul autorității sale, în beneficiul poporului roman.

– Cine este *aedilul* ales pentru anul care vine?

– Marcus Terentius Cotta.

– Aha! Cotta! a exclamat Drusilla, care știa că familia Cotta avea relații foarte bune cu familia Iuliană încă de pe timpul Aureliei Cotta, mama lui Iuliu Cezar. Ce fel de om este?

– Are peste treizeci de ani și este un magistrat distins și respectat în rândul clasei muncitoare (*populares*). A fost ales în cvasiunanimitate de *Comitia* (adunarea plebeilor) pe baza unui program ambițios, care nu a fost finanțat în întregime de vistierie.

– Hmm... Am putea să-i dăm banii de care are nevoie.

– Firește. Ați putea să-l invitați la palat pentru o discuție între patru ochi. Dar nu vă sfătuiesc să adoptați metoda *quid-pro-quo*. Nu este adeptul mituirii.

După ce Domitius Labo a plecat, Drusilla a luat câteva scrisori și suluri de pergament, apoi, s-a îndreptat spre apartamentele fratelui ei de la etajul al treilea. Secretarul lui Caligula a informat-o că împăratul era ocupat. Iritată, s-a plimbat de-a lungul și de-a latul anticamerei, apoi șambelanul i-a transmis respectuos rugămintea fratelui ei de a reveni în biroul lui după prânz.

– Se simte bine? a întrebat Drusilla, observând că în biroul lui Caligula nu se afla nimeni.

– Desigur, a răspuns el. Cred că împăratul, a continuat el, zâmbind, a avut o noapte „plină“.

Ea s-a prefăcut amuzată și a plecat. În loc să coboare scara principală, s-a furișat pe un coridor mic și a urcat o scară spiralată și îngustă, ce ducea spre terasa de la etajul al patrulea. O santinelă a recunoscut-o și a luat poziție de drepti. A ieșit pe terasă ca să admire priveliștea, apoi și-a ațintit privirea spre balconul apartamentelor fratelui ei, care se afla dedesubt.

I-a văzut, astfel, pe Caligula și pe mireasa lui, reze-mându-se de balustradă și bucurându-se de priveliștea cetății. El își ținea, tandru, un braț pe umerii ei și amândoi schimbau sărutări și cuvinte, care – deși Drusilla nu le putea auzi – trădau faptul că cei doi miri erau îndrăgostiți unul de celălalt. Gândindu-se la frigiditatea Ladysssei față de bărbați și la obsesia ei pentru cai, tandrețea fratelui ei a surprins-o. Ce arme secrete a folosit Ladyssa din arsenalul ei de seducere? Cum a reușit să-l satisfacă pe împăratul Romei, răsfățat încă din copilărie de tot felul de fete și femei?

În drum spre apartamentele ei, Drusilla se gândea cum și când să-i dezvăluie fratelui ei că soția lui era îndrăgostită de cai. Trebuia să facă acest pas atunci când era sigură că își putea dovedi afirmațiile. Trebuia s-o prindă pe Ladyssa în flagrant delict, în timp ce făcea dragoste cu armăsarul ei în templu.

Când a intrat în sufragerie, Briseis i-a oferit Drusillei un platou din argint cu portocale tăiate felii,

care abia veniseră din Sicilia. Prințesa imperială era însă nervoasă din cauza scenei pe care tocmai o surprinsese pe terasă și simțea că trebuia să-și verse nervii pe prima persoană care i se ivea în cale – și această persoană era trufașa sclavă galică, ce nu a dat niciodată dovadă de umilința pe care i-o impunea statutul ei.

– De trei luni de când ești în serviciul meu, a spus prințesa, în timp ce mânca feliile de fructe rubinii, nu mi-ai cerut niciodată voie să te întâlnești cu un iubit. Faci asta fără voia mea?

– N-aș face niciodată nimic fără voia voastră, *domina*.

– Atunci, probabil că te masturbezi.

Briseis s-a încordat. A privit în stânga și-n dreapta ca să se convingă că nu era nimeni prin preajmă. Drusilla a examinat-o din cap până-n picioare. Apoi, a înghiontit-o între coaste.

– Ți-ai pierdut darul vorbirii?

– Nu, *domina*. Dar este un subiect intim.

– Dar tu nu ai dreptul la intimitate, Briseis, pentru că nu ești decât o sclavă, ai uitat?

– Nu, Înălțimea Voastră, a răspuns tânăra galică, înghițindu-și mândria.

– Așadar, ai de gând să-mi răspunzi sau nu? a insistat Drusilla.

– O fac uneori.

– Bun! Ce te determină să faci asta?

– Spiritul soțului meu decedat.

– Hmm... Ce era? Gal?

– Da. Un bărbat foarte frumos.

- Când a murit?
- Acum cinci ani.
- Nu ai mai avut alți iubiți?
- Nu.

- Dar fostul tău stăpân, Titus Petronius? a întrebat Drusilla.

(Titus Petronius Niger, care la vremea respectivă avea douăzeci și trei de ani, a devenit cunoscut mai târziu sub numele de Petronius Arbiter, arbitrul eleganței, pentru hainele și noua moda pe care o lansa pentru bărbați și femei în fiecare sezon.)

- M-am vândut ca sclavă lui Petronius ca să lucrez în atelierul lui de modă. M-a respectat întotdeauna și nu mi-a cerut niciodată favoruri sexuale.

- Păcat! Dacă te-ar fi respectat într-adevăr, ți-ar fi oferit nenumărate șanse ca să te bucuri de îmbrățișările bărbaților.

- Atingerea bărbaților nu-mi provoacă o plăcere deosebită.

- Asta crezi tu în mintea ta îngustă și inhibată?

Briseis a închis ochii. Mușchii maxilarului i s-au încordat puțin, dar și-a ținut capul sus. Părul strălucitor și castaniu era frumos coafat, prins deasupra capului cu câteva broșe din chihlimbar, care aveau același model ca și cerceii din urechi. La gât, în locul gulerului de sclav, i s-a permis să poarte un colier simplu din aur.

- Scoate-ți tunica! a poruncit Drusilla.

Sclava galică i-a aruncat prințesei o privire de gheață. Apoi, și-a desfăcut încet clema din aur, în formă de rozetă, cu ajutorul căreia tunica albastră se prindea de

umăr, și a lăsat veșmântul să-i cadă la picioare. Trupul ei înalt era poate prea zvelt pentru gustul romanilor, dar lenjeria intimă pe care o purta era senzuală. Bustiera (*mamillare*, confecționată din *bombyx*) îi susținea sânii mici, dar rotunzi, iar pânza din zona abdomenului se asorta cu bustiera și îi acoperea șoldurile înguste, abdomenul, pelvisul și fesele frumoase – o vestimentație cu totul deosebită de cea pe care o purtau fetele romane, a căror lenjerie intimă le acoperea doar pelvisul și fundul.

– Ce e asta? a întrebat-o Drusilla, atingându-i lenjeria intimă.

– O nouă modă, a răspuns Briseis.

– Creația lui Petronius?

– Da. Se numește *mutandole*.

– De ce nu mi-ai arătat-o niciodată?

– M-am gândit că este prea sobră pentru fundul vostru splendid.

– Hmm... Dezbracă-te complet! a poruncit Drusilla, care a perceput sarcasmul subtil al slavei ei, dar s-a hotărât să-l ignore.

Briseis știa că nu se putea opune voinței stăpânei sale, așa că s-a supus. Și-a scos mai întâi bustiera, dezvăluindu-și sânii mici și sfârcurile pline de viață, apoi *mutandole*. Un lănțișor din aur îi împodobea talia. Drusilla i-a observat coapsele zvelte, bine conturate, și pubisul tipic unei femei înalte, acoperit cu bucle moi și luxuriante.

– Defilează prin fața mea! a spus Drusilla, mâncând o altă felie de portocală siciliană.

Încălțată cu sandalele ei aurii, cu tocuri nu foarte înalte, mișcându-se cu agilitatea unei feline și cu noblețea unei aristocrate, Briseis nu se simțea stânjenită pentru că trebuia să se plimbe goală prin fața stăpânei sale. După un timp, s-a oprit în mijlocul camerei, și-a depărtat picioarele, și-a pus mâinile în șolduri și s-a uitat la Drusilla cu o expresie veselă în ochii ei mari, căprui. Era într-adevăr o femeie frumoasă. Fața ei, cu un nas drept, tipic galilor, cu buze cărnoase, dinți albi, maxilare puternice și bărbie mândră, trăda respectul de sine și o voință de fier – atuurile cu care înfrunta provocările vieții.

Una dintre *ancillae* a apărut în spatele lui Briseis și a anunțat vizita libertului Domitius Labo.

– Spune-i să mă aștepte în biroul meu! a ordonat Drusilla în timp ce Briseis a încremenit pe loc, evitând să se întoarcă spre sclavă pentru ca aceasta să nu o vadă goală.

După ce *ancilla* a plecat, prințesa s-a apropiat de Briseis și i-a zgâriat ușor sfârcurile.

– Îți voi găsi niște iubiți, a spus ea.

– Nu este nevoie, *domina*.

– Ba da, Briseis. Nici o femeie nu are dreptul să se izoleze în cochilia obiceiurilor ei meschine, refuzând să-și ofere favorurile bărbaților, căci îi jignește pe zei.

– Bărbații vor trebui să abuzeze de mine.

– Relaxează-te! Sunt convinsă că o să-ți placă și că o să-mi mulțumești, a continuat Drusilla, mângâind buzele lui Bruseis. Vreau să fii curajoasă, bine?

Sclava și-a coborât ochii în pământ.

– Acum, pune-ți tunică și vezi-ți de treburi! a adăugat Drusilla cu o voce prietenoasă.

Prințesa s-a întors în biroul ei și a verificat autorizația concepută de Labo. După ce a făcut câteva schimbări, i-a ordonat libertului să întocmească trei exemplare ale contractului final și l-a lăsat să plece. A însuflețit apoi focul care ardea în șemineu și și-a scos tunică lungă, păstrând doar *chitonul* de un albastru-bordo (tunică scurtă, în stil grecesc, care se lega în talie).

Simțindu-se mult mai confortabil, a deschis dulapul în care se aflau numeroase suluri de pergament și a luat lista oaspeților care au participat la banchetul oficial. Marcus Terentius Cotta, *aedile*, era printre ei. Ei, bine, și-a spus ea în gând, dacă mi-a văzut reprezentăția, îl va încânta perspectiva de a ne întâlni... I-a scris astfel un mesaj personal, în care îl invita la palat (cât putea de repede), ca să discute despre fondurile pe care vistieria trebuia să i le aloce și despre legea repartițiilor financiare pe care Senatul nu a promulgat-o încă.

Apoi, i-a trimis un mesaj lui Petronius, în care îi cerea să organizeze un spectacol privat, cu ultimele sale modele, pentru ca ea să-și aleagă câteva rochii, tunici, mantii și accesorii din colecția lui de primăvară, ca și noile sale modele de lenjerie intimă, pe care i le-a arătat fosta lui sclavă galică. Gândindu-se la Macro, a început să-i scrie și lui un mesaj scurt, dar după ce a mâzgălit câteva cuvinte, a mototolit hârtia fanniană și a aruncat-o în șemineu. În ciuda faptului că Macro era bărbatul care i-a provocat primul orgasm din viața ei, Drusilla nu-l agreea deloc. Ideea de a-i trimite un

mesaj era dictată doar de rațiuni politice; dar – pentru că nu știa încă ce planuri avea fratele ei în această privință – s-a hotărât să aștepte și să discute cu el după-masă.

În timp ce se plimba prin cameră, gândindu-se la căsătoria lui Caligula cu Ladyssa și la succesul pe care l-a avut noaptea nunții lor, i-a fost anunțată vizita lui Mutius. Acesta a intrat în birou, îmbrăcat într-una din robele sale lungi și purtând pe cap *boltusul* său celebru (pălărie în stil bizantin), aducând numeroase schițe și suluri de pergament ce conțineau proiecte legate de parcul lui babilonian.

– Ave, Drusilla, Giuvaierul Romei!

– Ave, prietene! i-a răspuns ea, venind în întâmpinarea lui.

El și-a așezat schițele și sulurile pe masă, apoi s-a înclinat în fața ei și i-a sărutat mâinile.

– Arăți minunat îmbrăcată doar în *chiton*, i-a spus el.

– Știu, dar sper că n-o să-ți vină cine știe ce idei.

– O să încerc să mă abțin, Drusilla, a spus el, cu un zâmbet plin de admirație. Am adus planurile arhitecților cu toate detaliile legate de construcții.

– Văd că ai material din belșug, Mutius, a spus Drusilla, impresionată de volumul mare de documente. Doar nu te aștepți să citesc tot ce mi-ai adus, nu?

– O, nu, vreau doar să vezi că le-am pregătit.

– Bine, am văzut. Dă-i-le pe toate lui Labo când pleci de aici!

– Firește, prințesă divină. Am vorbit deja cu el.

Drusilla s-a așezat pe biroul ei.

– Stai jos și povestește-mi despre Incitatus!

Mutius s-a așezat pe un scaun și și-a ațintit privirea asupra picioarelor ei splendide, pe care Drusilla și le legăna cu generozitate prin fața lui.

– Hai, vorbește! a spus ea, îmboldindu-l cu piciorul.

– Știi deja ce s-a întâmplat în ziua de dinaintea nunții imperiale, nu?

– Da, Iovenia a cumpărat templul și a început lucrările de decorare.

– Exact. Am avut doar patru informatori, care au urmărit orice mișcare ascunși între zidurile grădinii, dar au făcut o treabă foarte bună. Au fost nevoiți să păstreze o anumită distanță pentru a nu fi descoperiți de Iovenia și de oamenii ei, care intrau sau ieșeau din grădină prin poarta mare din fier, ascunși într-o căruță acoperită. Unul dintre spionii mei s-a urcat pe zid și a aruncat o privire înăuntru. Oamenii Ioveniei lucrau cu sârg, în special în interiorul templului, cărând lemne, piele, țesături și alte materiale din căruță. După întâlnirea noastră, am plasat încă cinci spioni în jurul zidurilor, ca să stea de veghe pe timpul nopții. Înainte de apusul soarelui, căruța a plecat, dar s-a întors peste două ore, aducând armăsarul în noua lui locuință. Oamenii mei au rămas prin preajmă, dar nimem nu a mai venit pe timpul nopții.

– Ești sigur?

– Da. Am încredere în spionii mei și în special în șeful lor, Lucius Rutilius, fiul unui libert, care lucrează pentru mine de zece ani. El se ocupă acum de operațiunile de supraveghere.

– Incoruptibil?

– Fără nici cea mai mică umbră de îndoială.

– Continuă! Ce s-a întâmplat ieri?

– În timpul nunții imperiale, un ajutor de grăjdar l-a scos pe Incitatus la plimbare în parcul de antrenamente de la Circus Maximus. Pentru că același băiat l-a scos la plimbare și azi de dimineață, bănuiesc că el se va ocupa de îngrijirea calului, ducându-l în fiecare dimineață la plimbare, un lucru benefic dacă vor să-l mențină în formă.

– Probabil că Lady va prelua această sarcină după ce se va întoarce din luna de miere.

– Da, și eu cred același lucru. Așadar, din ce știm până acum, din ordinul Ioveniei, doi grăjdari se ocupă de îngrijirea calului din zori și până-n seară și șase santinele înarmate fac de strajă în trei schimburi de câte opt ore.

– Aha! Nu va fi ușor să ne strecurăm înăuntru și s-o prindem pe Lady în flagrant delict în templu.

– Știu. Dar vom încerca să distragem atenția santinelelor.

– Iovenia e mereu prin preajmă?

– Nu. Ieri, în timpul zilei, nu și-a făcut deloc apariția. Dar aseară, băieții mei au văzut cum două persoane misterioase, ascunse de glugile mantiilor, au deschis ușa de fier cu cheile lor și au intrat în templu.

– Și santinelele ce-au făcut?

– Se pare că cele două persoane știau parola, pentru că paznicii le-au lăsat să intre. Oamenii mei au rămas în alertă, dar nu i-au mai văzut ieșind.

– Când ai primit ultimul raport?

– În urmă cu o oră, înainte de a veni la palat.

– Hmm... Ar mai putea să fie încă acolo?

– Posibil. Le-am cerut băieților să verifice cu atenție zidurile ca să vadă dacă nu cumva mai există vreo ușa tainică. După cum știi deja, zidurile sunt acoperite de-o parte și de alta cu iederă bogată, lucru care îngreunează descoperirea porților secrete.

Drusilla era cu adevărat impresionată de devotamentul lui Mutius. El i-a sesizat sentimentele și o privea ca un cățeluș care aștepta să fie mângâiat de stăpân.

– Ești un prieten de nădejde, Mutius, a spus prințesa, ridicând un picior și frecându-i genunchiul.

Tunica scurtă nu mai reușea să-i acopere bijuteria. Fără să-și poată dezlipi ochii de la pânza subțire de *bombyx*, care îi învâluia comoara, Mutius i-a luat piciorul în mâini și i-a sărutat degetele. Drusilla și-a ridicat și celălalt picior și l-a lăsat să-i sărute și să-i lingă labele picioarelor și gleznele. Respirația lui sacadată, gemetele și cuvintele de dragoste pe care i le murmură îi trădau abnegația și iubirea; era îndrăgostit nebunește de prințesă.

– Scoate-ți *boltusul*! i-a șoptit ea cu vocea ei senzuală.

Mutius și-a scos pălăria uriașă și a pus-o pe podea. Apoi, a început să-i mângâie picioarele, plimbându-și buzele până la pelvis, absorbindu-i și gâdilându-i pielea delicată a coapselor.

– Nu-ți ofer trupul meu ca răsplată, a spus ea, cu o voce catifelată, depărtându-și picioarele și ridicându-și genunchii.

– Dar de ce atunci?

– Pentru că mă exciți.

– Drusilla... Îmi revărs dragostea asupra ta fără să aștept nimic în schimb.

– Știu, Mutius, știu... a spus ea, așezându-se pe birou în așa fel încât să nu piardă nimic din spectacolul pe care i-l oferea bizantinul.

Privea, astfel, cum Mutius îi ronțăia coapsele cu buzele lui mari, îi dezmiarda muntele lui Venus și îi lingea zona genitală, încercând în final să-i cuprindă giuvaierul cu gura. Grădina înmiresmată, ascunsă sub pânza de *bombyx*, i-a îmbătat simțurile, iar saliva lui s-a contopit cu suctul seducător al vulvei ei. În timp ce un alt bărbat s-ar fi bucurat doar pentru că a pus mâna pe o pradă mult râvnită, Mutius savura senzațiile fizice pe care i le transmitea trupul ei răvășitor. Stimulată de contactul fizic și simțindu-se posedată de gura lui, ea gemea și striga, cu respirația întretăiată:

– O, da, da, fă-mi asta!

Și-a ridicat, a împins și și-a frecat pelvisul de dinții lui, spunându-i să sfâșie pânza de *bombyx*, dăruindu-i-se apoi cu totul, îmbătându-se cu senzațiile pe care i le stârnea limba lui caldă, care îi depărta labiile și îi absorbea clitorisul. Atingându-i și lovindu-i ușor cu vârful limbii butonașul sensibil, el a auzit-o gemând din ce în ce mai tare. Ea s-a întins complet pe masă și i-a înălțuit gâtul cu picioarele, lovindu-și pelvisul de fața lui până când gura i s-a umplut de secreții vaginale, semn că starea ei de excitare a atins punctul culminant.

Dar astăzi, sentimentele Drusillei pentru mijlocitorul bizantin erau mult mai profunde decât prima

dată când au făcut dragoste în sala de masaj. A coborât de pe birou, l-a luat în brațe și a început să-i muște buzele, scoțându-i în același timp roba și *chitonul* ca să-și frece sânii de trupul lui mic și gras. Sărutul pasional pe care ea i l-a dăruit pe gură l-a transformat pentru totdeauna în sclavul ei, capturat pe veci de personalitatea ei seducătoare. Au continuat să se sărute cu frenezie în timp ce el îi freca sfârcurile, iar ea îi mângâia penisul cu genunchii ca să-și stimuleze reciproc simțurile.

Când starea de excitare a atins punctul culminant, ea s-a lăsat în genunchi și și-a îndesat în gură penisul mare al lui Mutius, ciupindu-i și mușcându-i scrotul pentru ca toată energia lui sexuală să se canalizeze spre penis. Drusilla i-a absorbit cu poftă organul, savurând circumferința mare a glandului, pe care l-a îndesat cât mai adânc în gură, delectându-se cu pulsațiile acestuia și gemetele lui Mutius. Procesul de excitare a devenit atât de acut, încât Drusilla nu-și mai putea înfrâna dorința răvășitoare de a face dragoste. Ea s-a întins pe o pernă, și-a depărtat picioarele și a întâmpinat penetrarea lui violentă cu un strigăt de ușurare. Îmbrățișându-l, sărutându-l și corelându-și mișcările cu ale lui, prințesa i s-a dăruit bizantinului slut până când ritmul alert al actului sexual și fricțiunea lăncii lui puternice de pereții vaginului i-au încins vulva de parcă stătea pe jar.

Ridicându-i un picior și așezându-se călare pe ea, Mutius a penetrat-o și mai adânc, delectându-și ochii cu frumusețea ei voluptuoasă și stimulându-i fără milă sfârcurile și cervixul. Deodată, el a simțit contracțiile vaginale, care – în urma procesului nemilos

de stimulare – indicau faptul că Drusilla avea în curând să-și piardă controlul. Ar fi putut să apeleze la metoda asfixierii, dar era atât de absorbit de actul sexual, încât singurul lucru care i-a venit în minte a fost să-i muște călcâiul piciorului pe care îl îmbrățișa în timp ce o penetra.

Dar asta a fost suficient!

În timp ce îi ronțăia cu dinții călcâiul, un val de energie i-a străbătut piciorul, ajungând în vagin și aruncând-o în brațele extazului suprem. Conracțiile orgasmice nu mai puteau fi controlate. Tractul genital s-a încordat, strângându-i penisul și trimițându-i fiori în tot corpul. Ea țipa, își rotea ochii, gâfâia și se zvârcolea, spunându-i că avea să cedeze în curând. Cu cât îi ronțăia călcâiul înai tare, cu atât se îmbăta mai mult din extazul suprem, reacționând astfel la toate gesturile lui – o plesnea ușor peste fund, îi stimula clitorisul și anusul cu degetele și îi ciupea sfârcurile, răspândind plăcerea în trupul ei contorsionat.

În cele din urmă, ea l-a sărutat din nou, rugându-l, cu respirația întretăiată, să cedeze la rândul lui. Ritmul penetrării a devenit frenetic. Vederea i s-a încheșat. Mugind ca un elefant rănit, și-a revărsat sămânța în interiorul ei. Bucuria Drusillei s-a contopit cu bucuria lui. Ea s-a înfruptat din valurile succesive de orgasm pe care le-a trăit, fără întrerupere, pe toată perioada ejaculării lui, și apoi s-au bucurat împreună de ultimele picături de plăcere, liniștindu-se treptat când pofta lor nebună s-a diminuat, lăsându-se învăluiți de o aură de intimitate și satisfacție.

– Ești un monstru, i-a șoptit ea la ureche.

– Mă vei ierta vreodată?

– Nu cred, i-a răspuns ea, chicotind.

Apoi, l-a împins, râzând cu poftă în clipa în care el a căzut pe podea, protejându-și penisul cu mâinile.

Ținând în mână câteva suluri de pergament, Drusilla – înviorată și proaspătă – a intrat în biroul lui Caligula, înveșmântată într-una dintre cele mai frumoase tunici ale sale, despicată pe ambele părți, și încinsă în talie cu o curea din aur.

L-a sărutat în fugă pe fratele ei, apoi s-a așezat pe scaun în fața biroului său. Așteptând ca el să termine de semnat câteva documente, a pus pe birou sulurile de pergament, a luat o banană dintr-un coș cu fructe exotice și a curățat-o de coajă.

– Ce faci, surioară? a întrebat-o Caligula, citind actele.

– Sunt într-o formă excelentă. Dar tu?

– Mă simt foarte bine, i-a răspuns el, fără s-o privească.

– Cum a fost noaptea nunții tale?

– A depășit chiar și cele mai năstrușnice visuri ale mele, i-a răspuns el, răsfoind alte documente.

– Am auzit că a cumpărat un cal extraordinar.

Caligula și-a ridicat ochii spre ea. Drusilla lingează senzuală banana. El a zâmbit.

– Întotdeauna bine informată, nu, surioară?

– Încerc doar să-i împiedic pe dușmanii tăi să răspândească bârfe periculoase și să marcheze puncte în defavoarea ta.

– Bârfele nu mă deranjează. De ce mi-ai adus aceste suluri?

– Am făcut câteva schimbări la ultimul episod din piesa noastră.

– Ce schimbări?

– Judecătorul malefic, Khursos, va da o sentință nedreaptă pentru prostituata interpretată de Octavia – ea va fi biciuită pentru că a refuzat să-și acuze de crimă clientul complet nevinovat. Apoi, când este gata să moară în urma torturii, își va face apariția Neptun, care îi va salva viața și îi va ucide pe Khursos și pe soția acestuia.

– Un final fericit până la urmă, nu?

– Da. Va transmite un mesaj despre simțul tău de dreptate.

– Cine interpretează rolul judecătorului? a întrebat Caligula.

– Publicola Tuditani, cenzorul căruia îi place să joace roluri negative în *ludi scaenici* (reprezentării teatrale), îți amintești?

– O, da... actorul acela amator, cu o înfățișare îngrozitoare. Câți ani are?

– Cam cincizeci... Am vorbit deja cu el și este fericit s-o supună pe Octavia unei torturi în adevăratul sens al cuvântului.

– Bine, le voi citi mâine. Altceva?

– Ce planuri ai în privința lui Macro? Trebuie să stabilesc o altă „întrevedere” cu el?

– Nu... Poate mai târziu. Mai întâi, vreau să te întâlnești cu Lucius Cathegus în casa lui din *Carinae*

(cartier rezidențial din vechea Romă, în apropiere de Colina Palatină).

– Sub ce pretext?

– Este un client obișnuit al noului tău prieten bizantin, a spus Caligula, doar ca să-i dea de înțeles că știa de relația ei cu Mutius.

– Și? a întrebat ea, lingând batjocoritoare banana.

– Roagă-l să-ți faciliteze o întâlnire cu Cathegus în casa lui, cu condiția ca acesta să fie singur! Dacă va accepta, te vei duce acolo și îl vei face fericit. Apoi, îl vei droga. Caută-i medalionul pe care îl ține la gât sau într-un sertar din dormitor. În interiorul acestuia, vei găsi o cheiță. Ai grijă să nu lași nici o urmă – ceară, păr, nimic – nici un indiciu care să-i dea de înțeles că cineva i-a scos cheița din medalion. Apoi, ia cheița, du-te în biroul lui și caută-i seiful secret!

– Știi unde este?

– Nu. Caută până îl găsești! Cercetează seiful cu grijă înainte de a-l deschide ca nu cumva să fi lăsat anumite indicii care să-i arate dacă cineva a umblat acolo. Apoi, deschide-l! Cathegus ține acolo o listă cu toți membrii *boni* și, posibil, una cu numele conspiratorilor care vor să mă omoare și să reinstaureze republica.

– Există o asemenea conspirație? a întrebat Drusilla, îngrozită.

– Da.

– Ticăloșii! a mârâit prințesa, cu ochii mișiți.

– Îți înțeleg sentimentele, Drudi, dar liniștește-te! Cathegus s-ar putea să mai aibă în seif un plan sau niște notițe referitoare la data, locul și modalitatea de

acțiune. Când ești sigură că ai găsit materialele, du-te la fereastră! Unul dintre cercetașii mei de încredere va sta toată noaptea de pază în grădina locuinței lui Cathegus. El îți va da un sul de pergament și instrumente de scris. Copiază listele și toate notițele pe care le vei găsi în seiful lui Cathegus. Încuie seiful la loc, dă-i cercetașului sulul de pergament, cerneala și instrumentele de scris și întoarce-te la senator. Pune-i cheița înapoi în medalion și ai grijă să recreezi exact situația în care te aflai înainte de a porni la acțiune. Apoi, așază-te în pat lângă el. Când se va trezi, ai grijă să te vadă goală și să te ajute să-ți pui tunica.

– Înțeleg, Cal. Trebuie să înlătur orice suspiciune.

– Exact.

Drusilla s-a apropiat de fratele ei, s-a așezat pe genunchii lui și l-a îmbrățișat, spunându-i printre sărutări:

– Nu este o nebulie faptul că *bonii* încă mai speră ca imperiul să fie guvernat de politicieni corupți, așa cum s-a întâmplat în ultimul secol al republicii?

– Știu, iubito. Este trist.

Drusilla l-a sărutat pe fratele ei cu dragoste. El a mângâiat-o un timp. Apoi, ea a îngenuncheat în fața lui și i-a cuprins organul în gură, gustându-l cu poftă și măiestrie, purtându-l pe aripile extazului și savurându-i sămânța revărsată în gură. Era atât de fericită! Nu i-a încredințat doar rolul de agent secret într-o misiune delicată și periculoasă, ci i-a consolidat statutul de iubită, în ciuda căsătoriei lui, bucurându-se fizic de dragostea ei. Se simțea puternică și în siguranță.

– Cum se descurcă soția ta în domeniul felației? l-a întrebat Drusilla, după ce l-a satisfăcut și i-a domolit plăcerea carnală.

– Nimeni nu poate să întrecă o aristocrată romană în această artă, a răspuns Caligula, mângâindu-i buclele roșii, și nici o femeie nu poate să rivalizeze cu o prințesă Iuliană – în special, cu tine. Ai câștiga detașat orice concurs de felație.

Drusilla și-a odihnit capul pe genunchii lui. Apoi, i-a venit o idee.

– De ce nu organizăm un concurs de felație? a propus ea.

– Aici, la palat?

– Desigur, a spus ea, ridicându-se în picioare și dansând prin cameră, încântată de ideea ei. Am putea să organizăm o petrecere mare... să-i invităm pe cercetași cu prietenele lor, pe senatori, cavaleri, magistrați, cu concubinele, fiicele, iubitele și soțiile lor... Vom stabili niște reguli și ne vom distra de minune!

Caligula a izbucnit în râs. Drusilla l-a ridicat de pe scaun și a început să danseze cu el.

– Îmi voi îndeplini atât de bine misiunea secretă încât nu vei avea curajul să-mi refuzi concursul! a exclamat ea. Și dacă îl vei accepta, îi voi rupe pe toți! Ea a alergat după el, apoi l-a ținut de un perete și a adoptat un ton serios. N-ai de gând să faci prostii cu Lady și cu armăsarul ei, nu? l-a întrebat ea, cu o privire adoratoare.

– Nu, iubito... Mă mulțumesc doar s-o privesc.

– Ai văzut-o deja?

– Da. Aseară.

Drusilla a rămas cu gura căscată.

– Și cum a fost?

– Uluitoare, a răspuns Caligula, cu un zâmbet dezarmant.

Drusilla a tras adânc aer în piept. Era prea mândră și îl iubea prea mult pe fratele ei ca să fie geloasă. Zâmbind, l-a lovit ușor cu degetul peste buze.

– Ticălosule! a spus ea.

– Într-o zi, o să te iau cu mine s-o privim împreună.

– Oare?

– Crezi că glumesc când e vorba de... cai?

Roșcata focoasă i-a dăruit un sărut pe buze.

– Nu, a spus ea. Dar să fii atent când te duci acolo, bine?

– Voi fi, iubito, a spus el, dând din cap.

– Te iubesc, Cal. Poți să te bazezi pe loialitatea mea nu doar pentru că ești fratele meu, ci pentru că te admir și te consider cel mai mare împărat al Romei.

– Și eu te iubesc, Drudi, a spus el, cu ochii-n lacrimi. Și cred că știi că te voi iubi mereu nu doar pentru că ești sora mea, ci pentru că ești cea mai inteligentă, mai tandră și seducătoare femeie din lume.

Aceasta era cea mai importantă declarație de dragoste pe care el i-a făcut-o vreodată. Cuvintele lui au făcut-o să tremure de emoție și bucurie, iar lacrimile pe care cu greu și le mai putea reține au determinat-o să se retragă.

– Nu uita să citești schimbările pe care le-am introdus în ultimul episod din piesa noastră! a spus ea. Și nu mai lucra atât de mult!

Apoi, s-a întors în apartamentele ei.

Sediat după ceremonia nupțială a lui Caligula, Messalina s-a despărțit de Servilius și de restul nuntașilor și s-a urcat în lectica ei, care o aștepta lângă templul *Fortunae Huiusce Diei*.

A tras draperiile de iarnă și s-a cuibărit sub păturile din blană. În timp ce opt sclavi care purtau lectica pe umerii lor o duceau la vila bunicii ei, situată în apropiere de *Antium* (orașul-port Anzio, aflat la patruzeci și opt de kilometri la sud de Roma), Messalina tremura, nu din cauza temperaturii scăzute de afară, ci pentru că era extrem de excitată.

În timpul ceremoniei, stând în spatele ei, Servilius și-a furișat mâna prin despicătura tunicii ei și a mângâiat-o insistent. Apoi, în timp ce toți ochii erau aținți asupra mirilor, care stăteau în fața *pronubei*, și-a strecurat penisul printre fesele ei. Era un lucru incitant faptul că un cavaler risca să comită un sacrilegiu – doar de dragul ei, astfel că și-a depărtat coapsele și l-a lăsat să pătrundă mai adânc. Servilius i-a dat pânza de *bombyx*

la o parte și și-a frecat penisul de vulva ei. În timp ce îi mângâia părul pubian și se îmbăta cu sucule ei seducător, îi dezvăluia în șoaptă practicile sexuale la care dorea să o supună în ziua în care o va subjuga. Intențiile sale erau înspăimântătoare, dar descrierile fără perdea i-au stimulat procesul de lubrifiere și dorința de a face pe loc dragoste cu el. Cu toate acestea, a fost nevoită să-și reprime pofta carnală, deoarece Servilius era clientul lui Mutius, iar ea trebuia să se supună jurământului pe care l-a depus, conform căruia nu putea să întrețină relații sexuale cu un client fără încuviințarea mijlocitorului.

Cu gândul la Servilius, ea s-a masturbat aproape pe tot parcursul călătoriei, care a durat mai bine de patru ore. Autosatisfacerea sexuală era unul dintre obiceiurile cele mai îndrăgite de Messalina încă de când avea patru ani. În vremea aceea, pe când era încă virgină, îi plăcea să strângă o pernă între picioare și își lovea pelvisul de ea, pentru că adora senzația de gâdilat pe care i-o provoca. Un an mai târziu, frumoasa ei mamă – Domitia Lepida – a învățat-o cum să-și maseze clitorisul cu niște creme egiptene rare ca să-i stimuleze creșterea și sensibilitatea. Ca toți ceilalți copii romani, era liberă să încerce diverse jocuri sexuale cu prietenii și verii ei, printre care și Drusilla, cu doi ani mai mare decât ea, care i-a dezvăluit numeroase secrete fascinante despre masturbarea reciprocă.

Când Messalina a împlinit opt ani, mama ei a început să-i întindă himenul cu un *olysbos* mic până când fata a reușit să-și introducă în vagin unul mai mare, pe care l-a ținut o perioadă mai îndelungată de timp,

îndepărtând în final – fără durere – inembrana inutilă, așa cum procedau toate fetele din vremea aceea. Între timp, chiar dacă Messalina a început să aibă prieteni, a avut întotdeauna grijă de bobocul ei de trandafir. Când i-a venit prima menstruație, la vârsta de unsprezece ani, a început să aibă relații sexuale cu numeroși băieți și bărbați, dar atingea întotdeauna extazul suprem stimulându-și cu degetele organul erectic sau folosind un instrument din fildeș în formă de U, care – la un capăt – era rotund și mare, adaptabil pentru vaginul ei, iar la celălalt capăt avea un inel zimțat pe care îl pune în jurul clitorisului și pe care îl mișca atunci când își freca bobocul roz de trandafir, experimentând adevărate vibrații electrizante și valuri de plăcere.

În timpul călătoriei ei spre *Antium*, Messalina știa că purtătorii litierelor îi auzeau gemetele și simțeau mișcările bruște ale lecticii ori de câte ori trupul ei era cuprins de frenezie, dar asta nu-i diminua orgasmul pe care îl atingea prin mijloace proprii. Dimpotrivă, îi stimula fanteziile sexuale, în care își imagina că ajunge într-o *mantiones* (hanuri mari, construite la fiecare șaiszeci de kilometri pe marile drumuri ale imperiului) și era asaltată de un grup de negustori, sclavi, țărani și păstori. Messalina învățase de la mama ei că trebuia să se dăruiască tuturor bărbaților, indiferent de rasă, vârstă, înfățișare sau statut, pentru că acesta era un dar pe care îl primise de la zei. Domitia Lepida, acum în vârstă de peste treizeci de ani, era deosebit de atrăgătoare și căuta în continuare satisfacerea carnală în brațele nenumăraților iubiți, dintre care majoritatea aparțineau claselor sociale inferioare.

Odată, cu trei ani în urmă, când Messalina avea paisprezece ani și Lepida treizeci și doi, au mers împreună la *Antium* și au poposit noaptea într-un han aglomerat. Chiar dacă Messalina o mai văzuse pe mama ei făcând dragoste la petreceri cu diverși bărbați, în noaptea aceea, reprezentăția Lepidei i-a lăsat pe toți cu gura căscată. Publicul a căzut practic la picioarele ei. Îmbrăcată în haine băiețești, Messalina s-a ascuns într-un colț al sălii imense și a privit-o pe mama ei – o femeie de o frumusețe uluitoare – cum dansa goală pe mese în timp ce câțiva călători greci improvizau un acompaniament din tobe și flaute.

Lovind cu sandalele mesele din lemn, legănându-și soldurile și unduindu-și brațele de parcă ar fi fost aripile unei păsări-de-foc, Lepida le-a permis spectatorilor să-i atingă picioarele senzuale și să-i mângâie vulva, plimbându-se de pe o masă pe alta printre țipetele și comentariile triviale ale unei mulțimi de peste o sută de bărbați beți și excitați. Apoi, s-a întins pe o masă mare și a practicat felația fiecărui organ pe care l-a întâlnit în cale, dăruindu-și apoi trupul gurilor lacome ale bărbaților care o înconjurau.

Cuprinsă de un extaz ce nu se mai sfârșea, Lepida a țipat ore în șir, penetrată și posedată cu nesaț până când noaptea s-a îngemănat cu ziua, iar călătorii au adormit istoviți sau și-au văzut mai departe de drum. Între timp, simțurile Messalinei s-au trezit la viață, stimulate de spectacolul uluitor al mamei ei și de mirosul trupurilor nădușite, care o acopereau. Ea s-a împrietemit cu doi tineri hitiți și a intrat cu ei într-un dormitor ca să le arate că era fată, nu băiat.

În timp ce purtătorii litierei își continuau drumul pe Via Appia, Messalina a încetat să mai depline amintiri legate de mama ei cea frumoasă. Pentru că își epuizase temporar energia printr-o masturbare fizică și mentală pătimașă, a căzut pradă somnului sub păturile ei calde din blană. Când soarele a început să apună în marea Toscaniei, colorând cerul, acoperit doar parțial de nori de iarnă, în nuanțe de un roșu aprins, lectica a cotit la dreapta spre un deal de unde se vedea Antium și a ajuns la vila buncii Messalinei înainte de căderea întunericului.

Câteva *ancillae* au întâmpinat-o pe tânăra prințesă Valeriană și i-au luat bagajele. După o baie caldă și un masaj liniștitor, proaspătă și înviorată, Messalina a îmbrățișat-o cu dragoste pe bunica ei și i-a povestit cu lux de amănunte nunta lui Caligula, împărtaşindu-i și alte vești din capitala imperiului. Bunica ei, Antonia Maior (nu trebuie confundată cu sora ei, răposata Antonia Minor, bunica lui Caligula și a surorilor lui din partea tatălui, care a murit în luna mai a aceluiași an), era fiica surorii lui Augustus, Octavia, și a lui Marc Antoniu, care a trăit o poveste pătimașă de dragoste cu Cleopatra, regina Egiptului, înainte de a fi înfrânți de împăratul roman. O femeie cumpănită și cultă, în vârstă de șaiszeci de ani, Antonia Maior era adepta principiilor morale promovate de unchiul ei, Augustus.

– Ce părere are Drusilla despre căsătoria fratelui ei cu misterioasa prințesă britană, Ladyssa Tudorus, căreia i se mai spune și Livia Orestilla? a întrebat-o Antonia pe Messalina la masa frugală la care participa și fiul mai mic al Antoniei – unchiul Messalinei –

Gnaeus Domitius Ahenobarbus, alături de alți doi bărbați – Cato Nepos și senatorul Fabius Lentulus, figuri complet necunoscute Messalinei, care nu avea de unde să știe că erau unii dintre cei mai influenți conducători ai facțiunii *bonilor*.

– M-am întâlnit cu Drudi la nuntă și părea destul de fericită, a răspuns Messalina, care nu voia să dezvăluie prea multe lucruri despre prietenia ei cu Drusilla. Dar n-am mai vorbit cu ea în ultimul timp. Știu doar că s-a implicat în proiectele de construcție ale lui Caligula.

– Am auzit că a încercat să-l convingă pe fratele ei să renunțe la căsătoria cu prințesa barbară care stăpânește arta călăriei la fel de bine ca bărbații, i-a spus Cato Antoniei.

Antonia s-a strâmbat.

– Îi înțeleg sentimentele. Numai un nebun ar putea s-o facă pe femeia aceea împărăteasa Romei.

– La banchetul oficial, Drusilla a flirtat cu Macro și cu alți bărbați, transmitând astfel un mesaj cât se poate de clar: nu o interesează afacerile personale ale lui Caligula, i-a spus Lentulus Antoniei. Apoi, s-a întors spre Messalina: Apropo, nu te-am văzut la banchet. N-ai fost invitată?

Auzindu-le replicile, prințesa Valeriană a realizat că cei doi oaspeți erau membri ai partidului *bonilor* – în concepția ei, o adunătură de ticăloși care nu făceau altceva decât să calomnieze și să distorsioneze realitatea din rațiuni politice meschine.

– Ba da, dar am avut alte planuri pentru seara aceea, a răspuns Messalina. Și în plus, nu merită să-mi

irosesc timpul ascultând discursurile interminabile ale politicienilor.

Antonia a înțeles că nepoata ei nu manifesta nici cel mai mic interes pentru conversația ce se derula la masă. Ea s-a scuzat, astfel, în fața fiului ei și a oaspeților lor, și a invitat-o pe Messalina într-o cameră privată.

Au vorbit apoi despre membrii din trecut și din prezent ai familiei lor. Messalinei îi plăcea să asculte poveștile bunicii ei – și bârfele acesteia – despre toate rudele lor celebre, în special despre Augustus, Octavia și Marc Antoniu.

– Când ai de gând să te căsătorești? a întrebat-o Antonia, care era adepta uniunilor legalizate.

– Sunt prea tânără, bunico, i-a răspuns Messalina, obișnuită cu întrebarea obsesivă a Antoniei. Îmi place să am prieteni și să-mi călăuzesc singură viața fără să fiu obligată să mă supun voinței unui soț.

– Aud atâtea povești legate de libertatea ta, încât încep să mă întreb dacă îți vei mai găsi vreodată un soț nobil.

– Și mamei i-a plăcut libertatea și cu toate acestea a reușit să găsească un soț nobil și bogat. Și îl agreeai, mi s-a spus.

– Nu îl mai agreez. Toată lumea știe că îi permite soției sale să aibă iubiți și să se dedea... orgiilor.

– Bunico, bunico... a spus Messalina, mângâind mâinile Antoniei. Lucrurile se schimbă acum. Bărbații își dau seama că dorințele și nevoile femeilor nu pot fi îngrădite pur și simplu.

– Femeile căsătorite trebuie să fie fidele soților lor.

- Toată viața? a întrebat-o Messalina, neîncrezătoare.

- Da.

- Dar, bunico, este împotriva firii! Nici o femeie nu trebuie să renunțe la îmbrățișarea altor bărbați. Ce-ar învăța de la viață dacă ar fi obligată să-și refuze pretenții?

- La Roma, există și alte valori morale mult mai importante decât satisfacerea poftelor carnale. Uniunea sfântă a familiei, protejarea copiilor, onoarea, demnitatea, respectabilitatea și virtutea, draga mea. Virtutea este stâlpul societății romane.

- Îți cunosc foarte bine concepțiile, a spus Messalina, așezându-se lângă bunica ei și îmbrățișând-o, și este minunat să trăiești la Roma, pentru că putem cu toții să avem concepțiile noastre.

- Caligula nu este campionul libertății, Missi. A anulat legea împotriva adulterului, promulgată de Augustus, îngăduind astfel libertatea magistratilor de a le pedepsi pe soțiile adultere, exilându-le pe viață. Și a ridicat interdicția pe care Augustus a impus-o cetățenilor romani de a nu citi scrierile îngrozitoare ale lui Titus Labienus și Cremutius Cordus. A făcut asta ca să distrugă valorile morale ale familiei romane. Chiar nu înțelegi acest lucru? Ai citit ce-au scris acești doi *sphintriae* (perverși sexuali, care practicaau scatologia sau exhibiționismul public) despre matroanele romane?

- Știu doar că poporul Romei îl iubește pe Gaius Caesar, a spus Messalina, cu o voce domoală. Edictele sale au fost primite cu multă bucurie. Oamenii l-au ovaționat ore întregi...

– Vor regreta în curând când vor descoperi corupția și crimele care se ascund în spatele fațadei imperiale, a răspuns Antonia, îndârjită.

– Te iubesc, bunico! a exclamat Messalina, îmbrățișând-o. Când îți expui principiile cu atâta fermitate, semeni cu Cornelia, mama fraților Gracchi (eroină a Romei, mama primilor tribuni ai plebeilor, care au fost asasinați pentru crezurile lor politice în jurul anului 150 î.e.n.).

Antonia a strâns-o în brațe pe nepoata ei, gândindu-se cu tristețe că Missi era lipsită de judecată, dar o iubea la fel de mult pentru spontaneitatea și afecțiunea ei sinceră. Fără îndoială, Messalina era mult mai inteligentă decât credea bunica ei. Prințesa juca însă acest rol de naivă pentru a fi pe placul Antoniei, pe care o iubea încă din copilărie, dar nu era de acord cu afirmațiile ei, potrivit cărora Caligula era un nebun și un tiran, acuzându-l de corupție și crime. Mai mult încă, în timpul mesei, Messalinei nu i-au scăpat replicile lui Cato și Lentulus, care le-au sugerat mesenilor că ar exista o oarecare animozitate între Drusilla și fratele ei.

Ideea că Drudi s-ar putea întoarce împotriva lui Cal i se părea Messalinei total absurdă. Încercau s-o convingă și pe Antonia de veridicitatea spuselor lor? Și dacă așa stăteau lucrurile, ce puneau la cale?

A doua zi de dimineață, Messalina i-a trimis un mesaj lui Titus Vinius, un tânăr *contubernalis* (sublocotenent), dintr-un *castrum* roman (tabără militară) situat la sud de Antium. În luna noiembrie, pe când

Titus era încă la Roma, Messalina a avut o scurtă aventură cu el, apoi tânărul a fost chemat la datorie pentru șase luni, iar ea a rămas cu gândul la el.

Acum, pentru că avea să petreacă Anul Nou cu bunica ei, Messalina s-a gândit că era o ocazie bună să-și revadă iubitul, poate într-una din vilele prietenelor ei de pe dealurile din Antium – o scuză plauzibilă pentru a evita elita romană.

Câteva ore mai târziu, un mesager i-a adus răspunsul lui. Sub incidența strictă a legilor militare, Titus nu avea voie să părăsească tabăra și nu i s-a acordat nici măcar o permisie de câteva ore. Dar avea o idee. Sclavul său va aduce un cufăr, în care se va afla o uniformă militară, la vila uneia dintre rudele lui, aflată în apropierea castrului. Messalina se va îmbrăca cu uniformă și se va duce la poarta de est a taberei la puțin timp după căderea nopții. Santinelele vor primi vorbă că un soldat s-a rănit în timpul manevrelor militare și a întârziat la apel. Ea trebuia să șchiopăteze puțin, să se identifice sub numele de Curtus Seniorius și să spună parola – *Faucibus Augustis, Musca Proterva Perit* („Musca obraznică s-a zdrobit de fălcile lui Augustus”), iar santinelele o vor lăsa să intre. El o va aștepta la răscrucea dintre *Via Principalis* și *Via Praetoria* (cele două drumuri principale ale unui castrum roman).

Propunerea lui Titus a încântat-o pe Messalina. Nu a pus niciodată piciorul într-o tabără militară, motiv pentru care merita să-și asume eventualele riscuri ca să trăiască o experiență incitantă.

La prânz, i-a spus bunicii ei că avea să petreacă noaptea la vila Clarei Licinia Nesta, o alegere cât se poate de inspirată a Messalinei, deoarece Clara provenea dintr-o familie nobilă, pe care Antonia o respecta foarte mult. La scurt timp după aceea, s-a urcat în liti-eră și i-a îndrumat pe purtătorii lecticii spre vila fami-liei Nesta, urmând un drum șerpuitor de țară, care ducea spre un alt deal, mai aproape de *castrum*.

Clara, părinții și cei doi frați ai ei au primit-o cu brațele deschise pe Messalina. Apoi, cele două fete s-au retras în camerele private ale Clarei, unde Messalina i-a mărturisit prietenei sale că avea nevoie de ajutorul ei. Clara trebuia să susțină povestea pe care Messalina i-a spus-o Antoniei ca să-i ascundă escapada pe care o plănuise pentru seara aceea. Prințesa a omis un amănunt important – nu i-a mărturisit prietenei sale că întâlnirea avea loc în *castrum*; i-a spus Clarei că Ti-tus Vinius, pe care Clara îl cunoștea foarte bine, obținuse o permisie, iar cei doi iubiți aveau să se întâlnească într-o casă din apropiere. Cele două fete au schimbat apoi bârfe și comentarii despre generația lor tânără și frumoasă; Messalina le-a invitat ulterior pe Clara și pe rudele ei să petreacă Anul Nou împre-ună, la casa Antoniei, dar Clara i-a refuzat invitația.

– Bunica ta este o femeie foarte distinsă, dar, în ul-timul timp, concepțiile ei au devenit puțin cam radi-cale și nimeni din familia noastră nu este dornic să le asculte, i-a spus Clara pe un ton hotărât. Oricum, pen-tru că bănuiesc că până mâine seară ai să te plictisești deja de oaspeții Antoniei, ești bine-venită la petrecerea

noastră. Am pregătit preparate gustoase, *garum* delicios din Pompei, am ales o muzică frumoasă și am invitat foarte mulți tineri.

Messalina, încântată de această perspectivă, a improvizat un dans scurt cu prietena ei, promițându-i să vină cât mai repede cu putință după ce masa de Anul Nou în compania bunicii ei avea să ia sfârșit. Apoi, și-a luat la revedere de la Clara și a pornit cu litiera spre casa indicată de Titus.

Livius și Servilia Murena, un cuplu de fermieri romani, în vârstă și fără copii, cărora Titus le-a încredințat uniforma militară pentru Messalina, au întâmpinat-o cu mult respect pe prințesa Valer, în vârstă de șaptesprezece ani. Livius era un centurion veteran din legiunea a V-a, care s-a luptat cu diverse triburi barbare pe frontiera dacică de-a lungul Dunării. Înruindu-se cu mama lui Titus Vinius, Livius a fost extrem de mândru când Titus a devenit *contubernalis*, oferindu-i nenumărate sfaturi bune referitoare la relațiile pe care trebuia să le dezvolte în timpul antrenamentelor cu ceilalți centurioni din *castrum*, pe care Livius îi cunoștea foarte bine.

Cu toate acestea, soții Murena au fost surprinși de mesajul lui Titus, în care acesta îi cerea Serviliei s-o ajute pe o femeie – Messalina – să se îmbrace cu uniforma de recrut, care le-a parvenit în jurul prânzului într-un cufăr. În mesaj li se mai spunea că tânăra aristocrată era implicată într-o misiune militară secretă, ale cărei detalii nu avea voie să le dezvăluie nimănui. Astfel, în timp ce o ajută pe Messalina să se îmbrace

cu uniforma militară, Servilia vorbea despre recoltele și animalele din gospodăria lor, fără să întrebe nimic de misiunea ei. Printre alte articole din cufăr, Servilia a scos o pereche de *subligaria* (chiloți militari din in neprelucrat) și i-a sugerat să-și scoată pânza fină de *bombyx* și s-o înlocuiască cu lenjeria intimă militară. Nu era deloc comodă, dar Messalina era hotărâtă să-și joace rolul fără să se plângă ca o mironosiță.

Semănând acum foarte bine cu un recrutar, purtând pe cap un coif, ce-i ascundea părul lung, o tunică roșie, lungă până la genunchi, *lorica hamata* (corespondență scrisă pe plăcuțe de metal, pe care o foloseau legionarii romani), kiltul din piele, o sabie romană (*gladius*), prinsă de centură, și *caligae* în picioare, Messalina s-a înfășurat în *sagum* (pelerină militară, din lână neprelucrată) și s-a admirat în oglinda din aramă, repetând numele soldatului pe care îl purta și parola.

Messalina l-a rugat pe Livius să le ofere adăpost și merinde purtătorilor lecticii ei, apoi a pornit la drum în asfințitul soarelui. După un timp, a ajuns la o mlaștină și și-a murdărit uniforma și fața cu noroi; apoi, a găsit poteca ce ducea spre *castrum* și a văzut la distanță zidurile din lemn, luminate de torțe. Apropiindu-se de poarta dinspre est, Messalina a început să șchio-păteze și să pretindă că nu se simțea bine. Santinelele au oprit-o. Cu o voce răgușită, ea și-a spus numele și parola, ignorând comentariile răutăcioase ale bărbaților bine înarmați, pe care aceștia le-au schimbat între ei atunci când i-au deschis porțile și au lăsat-o să intre. Amestecându-se printre soldații care se plimbau

în voie prin *castrum*, înainte ca trâmbișarii să anunțe stingerea, a pornit pe *Via Principalis* și s-a oprit la intersecția cu *Via Praetoria*.

Titus Vinius nu a recunoscut-o imediat. Îmbrăcat cu uniforma tipică unui *contubernalis*, alcătuită din armură și coif cu creastă, s-a uitat cu atenție la recrutul murdar de noroi, care stătea acolo, înfășurat în *sagum*. Messalina l-a recunoscut, dar nu și-a dezvăluit imediat identitatea, deoarece jocul o incita.

– Curtus Seniorius? a șoptit el.

Ea a rămas pe loc. El a strigat-o din nou în șoaptă, apoi s-a uitat de jur împrejur ca să vadă dacă vreun alt recrutar semăna cu Messalina. Ea și-a strecurat încet mâna pe sub kiltul lui și i-a cuprins penisul peste *subligaria*. Titus a tresărit și a prins-o de braț.

– Ești încă bine dotat, nu? a spus ea.

– *Edepol!* Messalina! a exclamat el, încercând s-o sărute.

– *Ssst!* a sâsâit ea, ținându-l la distanță. Nu-ți compromite cariera!

– Vino! Urmează-mă! a spus el, îndreptându-se spre cazarma subofițerilor, situată pe o alee întunecată în spatele *praetoriumului* (sediul central al unui *castrum*).

În timp ce străbăteau drumul spre *contubernaliūm* (baraca subofițerilor, care găzduia patru oameni), Titus nu-și putea stăvili mândria și emoțiile provocate de personalitatea extraordinară și de curajul de care a dat dovadă Messalina. În clipa în care au intrat pe ușă, el a împins-o de zidul coridorului și a sărutat-o cu atâta pasiune, încât simțurile ei s-au trezit imediat la

viață. Dacă cineva ar fi fost prin preajină, ar fi fost surprins să vadă că un ofițer roman și un recrut, îmbrăcați în uniforme militare, se sărutau și se mângâiau în zonele intime ca două mainuțe nebune. Dar lampa cu ulei, care atârna de tavan, arunca doar o lumină palidă pe coridor, iar ceilalți trei ofițeri, cu care Titus împărțea baraca, nu se întorseseră încă de la taverna unde obișnuiau să ia masa și să joace jocuri de noroc înainte de a se da stingerea.

Titus și Messalina și-au scos, cuprinși de frenezie, *subligaria* militară. Ea îi stimula penisul cu mâna și a simțit cum procesul de lubrifiere se accentuează chiar înainte ca el s-o penetreze cu degetele. Apoi, pentru că pofta lor devenea din ce în ce mai puternică, Titus a simțit cum vaginul ei se contractă în jurul degetelor lui, stimulat de propriile sale simțuri și trăiri. În timp ce își absorbau buzele și limbile, nu se gândeau decât la împreunarea fizică. Gâfând, ea și-a înlănțuit picioarele în jurul taliei lui, venind în întâmpinarea penisului lui. Printre fâșurile din piele ale kiltului său, tânărul o penetra cu forța unui berbec care se lovește de porțile unui oraș asediat.

Ținându-se de gâtul lui, Messalina dansa în acest ritm amețitor, înfigându-se cu atâta entuziasm în țeapa lui, încât s-a lovit cu coiful de perete, care a ricoșat apoi în coiful lui. Între timp, plăcuțele de fier pentru corespondență se frecau de platoșa lui din bronz, scoțând scântei ce păreau să țâșnească chiar din inimile lor încinse. Penetrarea adâncă și puternică a iubitului ei chipeș a purtat-o spre tărâmurile îndepărtate

ale paradisului, declanșând explozia naturală a orgasmului ei. Absorbită cu totul de această partidă de „călărie“ delirantă, ea a țipat atât de tare, încât Titus nu a mai auzit trâmbițele care anunțau stingerea și a continuat să exploreze adâncurile trupului ei minunat.

Câteva minute mai târziu, doi dintre camarazii lui Titus, Marius Egnatius și Fabricius Coepio, purtând aceeași uniformă ca și Titus, au deschis ușa și au încremenit când au văzut scena care se desfășura în fața ochilor lor. Aceasta li se părea cu atât mai ilară cu cât credeau că un ofițer întreține relații sexuale cu un recrutar. S-au năpustit spre cei doi iubiți și – în încercarea de a-i despărți – i-au aruncat pe amândoi pe podea. Coiful Messalinei a zburat cât colo, dezvăluindu-i părul lung și negru.

– Pe Jupiter! E Titus! a exclamat Marius.

– Și recrutarul e o fată! a răsunat glasul lui Fabricius, cu ochii ațintiți asupra priveliștii de vis pe care i-o oferea kiltul ei scurt.

– Taci! Uite ce-ai făcut! a mârâit Titus, întreprinzându-se spre Messalina, care zăcea pe podea și gema, nu doar din cauza faptului că s-a lovit la cap, ci mai ales din cauza întreruperii brutale a actului sexual.

În timp ce Titus o mângâia, încercând să-i aline durerea, ea și-a ridicat din instinct pelvisul gol, venind parcă în întâmpinarea penisului lui ca și când actul sexual nu s-a sfârșit. Parfumul ei l-a lovit pe Fabricius direct în moalele capului; a căzut în genunchi și și-a ascuns fața între picioarele ei, lingându-i vulva suculentă și absorbindu-i clitorisul trezit pe deplin la viață.

– Cum te simți, iubito? a întrebat-o Titus, încercând să-i sărute buzele.

– *Bineee!* a gemut ea, strângându-l cu putere pe Titus în brațe, sărutându-l cu pasiune și plutind din nou pe aripile orgasmului, stârnit de cunnilingusul lui Fabricius.

În tăcere, Marius l-a obligat pe Fabricius să-și împartă prada, astfel că cei doi se înfruptau pe rând din comoara Messalinei. Ea se zvârcolea, țipa și trăia la maximum extazul suprem. Titus și-a întors privirea și i-a văzut pe cei doi camarazi ai săi pierduți între picioarele ei.

– Ce naiba faceți? a mârâit el, încercând să-i îndepărteze de lângă Messalina, dar ea și-a încheștat picioarele ca niște clești în jurul lor.

– Te rog, Titus, lasă-i! l-a rugat Messalina, cu respirația întretăiată, trăgându-l înapoi spre ea.

Titus a înțeles atunci că plăcerea Messalinei atingea norii datorită contribuției tuturor celor trei bărbați, motiv pentru care a sărutat-o cu și mai multă pasiune. Apoi, i-a ajutat pe prietenii lui să-i scoată centura, *gladiumul* și kiltul, participând și el la „masa” delicioasă. Deoarece țipetele ei provocate de orgasm clătinau *contubernaliumul* ca și când ar fi fost lovit de o furtună, ei au luat-o în brațe și s-au năpustit cu toții în patul din camera lui Titus. Cei trei *contubernales* i-au scos plăcuțele din fier pentru corespondență și tunica, admirându-i sânii fantastici, sărutând-o și mușcând-o peste tot, penetrând-o în toate felurile posibile și făcând-o să plutească de nenumărate ori pe aripile orgasmului.

Împreunarea cu această femeie de o senzualitate și frumusețe uluitoare a consolidat legăturile atavice între bărbați în timp ce pasiunea ei nesățioasă conferea valuri de energie pozitivă partidei lor sexuale.

Cel de al patrulea camarad al lui Titus a venit și el la petrecere, urmat apoi de alți tovarăși din barăcile învecinate. Toți au avut ocazia să sondeze adâncurile Messalinei, revărsându-și sămânța în interiorul ei și savurând din plin fericirea de a o vedea atingând *gaudiumul*. După un timp însă, agitația a atras atenția unei patrule militare. Gărzile au stricat petrecerea soldaților, stârmind o încăierare fără precedent. Doi centurioni s-au năpustit în luptă, și-au scos săbiile și au impus ordinea printre combatanți. Lupta a luat sfârșit. Messalina a fost arestată. Titus a înfășurat-o într-un *sagum* și a sfătuit-o în șoaptă să nu spună cum a intrat în *castrum*. Ea a ridicat din umeri.

– Ce, crezi că sunt proastă? i-a șoptit Messalina.

Centurionii au escortat-o în biroul legatului, Gaius Aemilius Paullus, comandantul *castrumului*, un bărbat solid și neînduplecat ca toții comandanții din armată, în vârstă de patruzeci și ceva de ani, înzestrat cu niște sprâncene remarcabile. Pentru că tocmai terminase de mâncat, a ascultat cu atenție raportul centurionilor, apoi i-a aruncat Messalinei o privire mânioasă, dar înainte de a-i pune vreo întrebare, ea și-a dezvăluit identitatea. Ce surpriză! Îl cunoștea pe tatăl ei, Valerius Messalla Barbatus, pe mama ei, Domitia Lepida, și, firește, pe bunica ei, Antonia Maior. El le-a poruncit centurionilor și celor doi asistenți ai săi să plece și

a tratat-o pe Messalina cu respectul datorat unei patri-ciene; apoi, a întrebat-o cum a reușit să pătrundă o tână-ră ca ea în *castrum*, fără să fie descoperită de santinele.

– Trebuie să mă ierți, Gaius Aemilius, a spus Messalina, așezându-se pe un scaun, înveșmântată încă în *sagum*, dar nu-ți pot dezvălui ora la care am venit și nici poarta prin care am intrat, pentru că nu vreau să pedepsești santinelele, căci nu este vina lor dacă am reușit să mă strecur înăuntru.

Legatul era bine dispus. A izbucnit în râs, surprins de cutezanța ei.

– Mă bucur să văd că tinerele romane se ocupă acum de problemele militare. Poate că ar trebui să le acordăm dreptul de a se înrola în armată. Ce părere ai?

– Soldații vor fi cu siguranță fericiți, a răspuns Messalina, ronțăind o bucată din friptura de rață care mai rămăsese de la masa legatului.

– Nu doar soldații, aș zice eu... Să-ți comand o masă caldă?

– Nu. Mă mulțumesc să ronțai puțin din asta... Aș putea să fac o baie caldă?

– Bineînțeles, draga mea, dar am numai sclavi bărbați.

– E în ordine. Nu mă deranjează.

Gaius Aemilius a chemat un sclav și i-a poruncit să pregătească o baie. Sclavul a făcut o plecăciune și a plecat.

– Lasă-mă să-ți scot *caligaele!* i-a spus el Messalinei. Nu trebuie să încredințezi sclavilor această misiune.

– De ce?

– Picioarele și încălțăminte femeilor frumoase reprezintă niște lucruri prea intime de care sclavii se fac nedemni.

Messalina a zâmbit, apoi s-a rezemat de spătarul scaunului și i-a întins un picior. Legatul s-a așezat pe o pernă în fața ei; i-a scos *caliga* și i-a masat piciorul. Apoi, ea i l-a întins pe celălalt. Pelerina i-a dezvăluit trupul statuar. El i-a aruncat o privire, dar și-a concentrat atenția asupra masajului.

– Te-ai rănit cumva? a întrebat-o el.

– Nu. Soldații tăi sunt puternici, dar nu violenți.

– De aceea ai venit în *castrum*?

– Sunt o persoană curioasă, Gaius Aemilius, a răspuns Messalina, ridicându-se în picioare și înfășurându-se în *sagum*. N-am vizitat niciodată un *castrum* și n-am avut ocazia să cunosc un legat atât de fermecător.

După baie, s-a îmbrăcat cu o robă a lui Gaius Aemilius și s-a întors în camera lui. El studia niște hărți.

– E cam târziu să mă întorc în Antium, a spus Messalina, rezemându-se de un zid. Ai cumva un dormitor liber?

Legatul și-a ațintit ochii asupra sirenei seducătoare, cu părul ei lung și negru, încă ud, care îi încadra fața. Messalina i-a aruncat o privire irezistibilă. El s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de ea.

– Dormitorul meu? a întrebat-o el.

Ea i-a șoptit, dulce, la ureche:

– Desigur...

– La ce te gândești? i-a șoptit el, cu fața adâncită în obrazul ei.

– La asta... a răspuns ea domol, atingându-și buzele de obrazul, apoi de gura lui.

S-au sărutat cu o pasiune nebună, de parcă acesta era un vis pe care doreau de mult să-l vadă împlinit. Dar așa se întâmpla întotdeauna atunci când un bărbat cădea în mrejele Messalinei. Contactul fizic cu comandantul roman răspândea o lumină aparte asupra trupului ei, așa cum s-ar fi întâmplat în brațele oricărui bărbat care ar fi intrat pe orbita aurei sale erotice. Poate că îmbrățișarea pasională a lui Gaius Aemilius stimula de data aceasta o reacție mult mai puternică.

Și Gaius Aemilius a căzut pradă vibrațiilor magice pe care ea le propaga asupra partenerilor ei atunci când făcea dragoste, dăruindu-le însă – fiecăruia în parte – sentimentul că el era singurul iubit din viața ei.

A doua zi de dimineață – acompaniați de trâmbițe și tobe – legatul a pășit alături de Messalina pe podiul din fața garnizoanei adunate în *praetorium*. Îmbrăcat în uniformă militară, Gaius Aemilius Paullus a prezentat-o pe prințesă, care purta mândră o uniformă curată de recrutar, fără coif, cu chipul radiind de zâmbete și cu părul fluturându-i în vânt. Rostind un discurs scurt, dar elocvent, el a lăudat-o pentru curajul și pentru succesul misiunii ei secrete – atât de secrete, încât legatul nu avea voie să divulge nici cel mai mic amănunt. Apoi, a proclamat-o pe Messalina „Recrutar de Onoare” și i-a pus pe cap coiful rotund din aur, destinat celui mai curajos soldat la terminarea cursurilor militare.

– *Milites!* a exclamat Messalina, adresându-se soldaților. În ziua primei voastre bătălii, amintiți-vă de femeile din Roma! Ele toate vă iubesc!

Printre aplauzele și uralele întregii garnizoane, Titus a strigat:

– Și noi *te* iubim, recrut Messalina!

Ea l-a îmbrățișat pe legat și l-a sărutat pe buze; apoi, Titus și camarazii lui au purtat-o pe brațe până la calul care o aștepta.

În veselia generală, nici unul din personajele implicate în aventura Messalinei nu și-ar fi imaginat că onorurile ei militare aveau să joace un rol important în evenimentele istorice care vor avea loc în prima jumătate a anului viitor.

Făcându-le, triumfătoare, cu mâna soldaților, Messalina a pornit în galop, însoțită de Titus și de alți *contubernales*, care au flancat-o tot drumul, până au ajuns la casa lui Livius și a Servilie.

A doua zi după Anul Nou, Domitius Labo l-a pofțit pe *aedilul* Marcus Terentius Cotta în biroul privat al Drusillei.

După plecarea lui Labo, Drusilla l-a antrenat pe tânărul magistrat într-o conversație amicală, amintindu-i de vechile legături dintre familia Cotta și familia Iuliană. În timp ce se plimba prin cameră, îmbrăcată într-o tunică scurtă, sub pretextul că scoate din dulap câteva suluri de pergament, a realizat că și el – ca toți bărbații – nu-și putea desprinde ochii de la picioarele frumoase și trupul ei statuar. Cu toate acestea, deși nu

a profitat de vraja pe care a exercitat-o asupra lui chiar de la prima întâlnire, știa că puterea ei de seducție era un atu la care putea oricând să apeleze dacă nu va putea să obțină autorizația de construcție pentru Mutius prin alte mijloace. Urmând sfaturile lui Labo, ea l-a rugat pe Cotta să întocmească o listă cu legile repartițiilor financiare pe care Senatul trebuia să le promulge pentru finanțarea programului său.

– Nu este ușor, Drusilla. Partidul *bonilor* manipulează comisia repartițiilor financiare și oferă finanțare în exclusivitate asociațiilor lor.

– Dar este inadmisibil! a exclamat prințesa, îndreptându-se spre fereastră și oferindu-i astfel posibilitatea de a-i admira întreaga siluetă, vizibilă datorită luminii ce răzbătea prin geam.

– Știu, a spus el, încercând din greu să-și ascundă încântarea. Tentaculele lor se extind rapid, iar *bonii* preiau controlul asupra celor mai importante comisii.

Drusilla a înțeles astfel că banii, vistieria imensă a Romei, erau motivul din spatele conspirației despre care îi vorbise fratele ei.

– De ce vrei să mă ajuți? a întrebat-o Cotta, după ce a întocmit lista și i-a înmănat-o.

– Trebuie să ne ajutăm reciproc, nu crezi?

– Din rațiuni politice?

– Ce altceva, Marcus Terentius? Ce altceva? a spus ea, conducându-l spre ușă.

Cotta s-a oprit în prag și a ezitat. Voia s-o întrebe când putea s-o revadă, dar s-a mulțumit doar să-i

sărute mâna. Drusilla știa că era demn de încredere și că l-a vrăjit pentru totdeauna.

Puțin mai târziu, pentru că primise un mesaj de la Drusilla, Mutius a venit în biroul ei, sperând să afle vești bune legate de autorizația lui. Drusilla nu i-a explicat strategia pe care voia s-o adopte ca să-și atingă țelul, dar i-a spus că s-a întâlnit cu *aedilul* și pregătea terenul în vederea obținerii autorizației.

– Crezi că ar putea s-o semneze înainte de sfârșitul lui *Januarius*? a întrebat-o el, puțin îngrijorat.

– Posibil. De ce este această dată atât de importantă?

– Drusilla, până la sfârșitul acestei luni toate fundațiile clădirilor vor fi gata. Dacă vrem să deschidem parcul pe întâi *Maius* (mai), echipa mea trebuie să se apuce de treabă nu mai târziu de Idele lui *Februarius*, imediat după *Lupercalia* (carnaval roman) și nu pot să fac asta fără autorizație.

– Bine. O vom obține la timp. Acum, referitor la povestea cu Incitatus, poți să pui capăt misiunii de supraveghere a templului.

– Da?

– Da. Este foarte costisitoare pentru tine și prefer ca de această problemă să se ocupe numai împăratul.

– Desigur. Le voi porunci băieților mei să plece de acolo imediat, a spus Mutius. Ce pot să mai fac pentru tine?

– Îl cunoști pe senatorul Lucius Cathegus?

– Numai după nume.

– Nu este unul dintre clienții tăi?

– Nu, a răspuns mijlocitorul, pe un ton grav.

Deși Drusilla avea încredere în bizantin, s-a hotărât să-i ofere o explicație pentru rugămintea pe care avea de gând să i-o adreseze ca să-și ducă la bun sfârșit misiunea încredințată de fratele ei.

– În timpul banchetului oficial, am flirtat cu el și a început să-mi placă, a spus ea. L-am făcut să mă sărute, dar, din motive politice, n-am putut să merg mai departe.

– Vrei să-i transmit sentimentele pe care le nutrești pentru el? a întrebat Mutius, care i-a înțeles aluziile, cât și minciunile.

– Da. Dar nu vreau să-l întâlnesc ca prințesă imperială. Ar fi prea complicat.

– Înțeleg. Vrei să joci rolul unei *meretrix* (curtezană romană de lux).

Drusilla a zâmbit. Capacitatea mijlocitorului de a percepe intrigile era impresionantă.

– Exact. Îmi va descătușa fanteziile, iar el va deveni mai îndrăzneț.

– Sunt de acord. Ce sumă vrei să plătească?

– Nu foarte mult, a spus ea, plimbându-se prin cameră, adâncită în gânduri. Cam de zece ori prețul pe care l-ai cere pentru o noapte în compania unei curtezane experimentate.

– Acasă la el?

– Da. Mă voi duce acolo incognito.

– Când?

– Cât mai curând cu putință.

Mutius s-a apropiat de ea.

– În noaptea aceea, mă voi gândi la tine... a spus el, strecurându-și mâna pe sub tunica scurtă.

– Știu, i-a răspuns ea, lăsându-l o clipă s-o mângâie. Apoi, îți voi povesti ce mi-a făcut.

– O, Drusilla! a murmurat el, stimulând-o cu degetele, așa cum îi plăcea ei.

– Nu poți să înduri prea mult distanța dintre noi, a spus prințesa, cu respirația întretăiată, simțindu-se udă dintr-odată.

– Nu... a răspuns el, frecându-și pemisul de ea.

Drusilla l-a sărutat. El a strâns-o de mijloc. Apoi, a obligat-o să se așeze în genunchi și a penetrat-o iute pe la spate. Penetrarea a fost adâncă și îndrăzneată, așa cum își dorea ea să fie îmbrățișarea lui Cathegus. Pentru Mutius, era un soi de răzbunare; pentru Drusilla, era o modalitate de a-și descătușa poftele animalice. Atingând destul de repede starea maximă de excitare, ea a țipat, spunându-i s-o poarte pe tărâmurile extazului suprem. De data asta, a prins-o de mijloc și a început s-o maseze cu degetul mare de la fiecare mână în zona coastelor inferioare, intensificând în același timp ritmul actului sexual.

A fost suficient!

A descoperit astfel un alt stimulent care o purta pe aripile orgasmului, care s-a dezlănțuit – și acum ca și în alte dăți – fără bariere și a durat până când el și-a vărsat sămânța îmbelșugată în anusul ei, acolo unde Drusillei îi plăcea cel mai mult să o simtă.

În dimineața aceea, regele Tudorus a părăsit Roma împreună cu suita lui și și-a început călătoria spre Britania.

Caligula era prea ocupat ca să-l escorteze, dar Ladyssa l-a însoțit, călare pe Incitatus, urmată de Arkana, Kardixa și ceilalți membri ai alaiului regal. După ce au străbătut câțiva kilometri, la nord pe *Via Cassia*, s-au oprit și au descălecat. Ladyssa l-a sărutat pe tatăl ei, și-a luat rămas-bun de la el și a vărsat câteva lacrimi pe umărul lui. Dar el știa că fiica lui era fericită. Doar privind-o cum mângâia armăsarul cel alb, care, spunea ea, era un dar de la împărat, era convins că primele ei zile – și nopți – în brațele soțului ei au fost binecuvântate prin dragoste. Așadar, când a pornit la drum, credea cu tărie că peste câteva luni va primi un mesaj prin care Lady îl va înștiința că avea să devină bunicul viitorului împărat al Romei. Cine s-ar fi gândit la asta cu doar o lună în urmă? Cine din Britania ar crede acest triumf dacă n-ar exista mărturia baronilor, care au participat la nunta imperială?

După noaptea nunții, care a culminat cu momentul în care a făcut dragoste cu Incitatus în templu, asistată și stimulată de sărutările și îmbrățișările lui Caligula, Ladyssa a fost găzduită într-un apartament legat de cel al soțului ei printr-un coridor secret. Apartamentul era confortabil și cald, dar avea numai patru camere – un dormitor, un birou, o baie, un *vestibulum* (o garderobă) și atât. Cele două gărzi ale ei dormeau în *vestibulum* sau în camerele slujitorilor de la subsol.

În ciuda complotului care se urzea pe la spatele lui și a riscului de a fi asasinat, Caligula s-a îndrăgostit de Lady și în fiecare seară se duceau împreună în templu, fără escortă, petrecând acolo clipe minunate. Își

ascundeau identitatea sub glugile mantiilor lungi și ieșeau pe furiș din camerele private ale lui Caligula, trecând printr-un alt coridor secret, de existența căruia știa numai împăratul. Acest coridor dădea spre o străduță, de unde ajungeai foarte ușor la templu. Ca s-o împiedice pe Ladyssa să localizeze trecerea spre pasajul secret, Caligula o lega la ochi în camerele sale și o dezlega doar când ieșeau în stradă, printr-o poartă bine ascunsă, de unde străbăteau împreună drumul până la templu. Indiferent ce avea să i se întâmple, nu voia ca mireasa lui, în vârstă de optsprezece ani, să fie suspectată de complot pentru simplul fapt că a știut de trecerea spre coridorul secret.

Urmând instrucțiunile Ioveniei, santinelele cereau vizitatorilor să spună parola, iar pe timpul nopții, interziceau oricui accesul în grădină dacă cineva se afla în templu. Decorațiunile interioare, proiectate de Lady peste structurile preexistente și executate de echipa Ioveniei, erau somptuoase – pereți din marmură neagră, ferestre ascunse în spatele unor draperii groase, podele acoperite de covoare asiatice. Templul era împărțit în două părți.

Într-o parte, se afla boxa lui Incitatus, care avea o podea din marmură, acoperită cu paie; în peretele din spatele boxei, exista o trapă îngustă, care era folosită pentru îndepărtarea excrementelor armăsarului; pe unul dintre pereții laterali, erau construite compartimente pentru fân și paie proaspete; cureaua solidă din piele, care susținea calul în timpul actului sexual, era prinsă de tavan și putea fi ridicată sau coborâtă cu

ajutorul unui mecanism prevăzut cu o roată zimțată; harnașamentul, cremele, uleiurile lubrifiante și diverse alte articole din „garderoba” calului erau așezate cu grijă pe rafturi sau agățate în cuiere; lămpile cu ulei luminau boxa; în fața acesteia, pe covoare, erau plasate perne și bănci căptușite.

Cealaltă parte era segmentată, la rândul ei, în două camere: o baie mare, cu patru toalete din marmură, și o cadă, tot din marmură, plină cu apă caldă, care se încălzea într-un cuptor în aer liber și curgea direct în vană; un paravan despărțea baia de un dormitor spectaculos, care avea în mijloc un pat mare și rotund și o statuie a nimfei Eridea, așezată acolo de fostul proprietar al templului, Publius Cornelius Catulus. Afară, lângă cuptor, Catulus construise două bazine mari, pline cu apă, și două pompe manuale de apă – o invenție romană – destinate stingerii eventualelor incendii.

În noaptea nunții lor, Lady și Caligula nu și-au dezvăluit identitatea, astfel că cele șase santinele din schimbul de noapte nu au avut nici cea mai vagă idee cine erau vizitatorii nocturni. Împăratul a fost uimit de splendoarea calului alb și de templu, pe care Ladyssa nu avusese încă ocazia să-l vadă, dar care fusese aranjat și decorat conform instrucțiunilor sale precise. Prima dată când a văzut-o mângâindu-l pe Incitatus, Caligula a devenit extrem de excitat datorită senzualității ei uluitoare. Încremenit pe loc, a dezbrăcat-o, a sărutat-o și a pregătit-o pentru partida de călărie pe care ea avea s-o execute, îndemnând-o să-și

atingă trupul gol de pielea catifelată a calului. Ladyssa i-a sărutat botul lui Incitatus, sorbindu-i limba mare și umedă până când Caligula, orbit de dragoste, a întors-o spre el și a sărutat-o cu patimă.

Dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat, i-ar fi respins îmbrățișările și sărutările, considerându-le niște intervenții brutale și neavenite, dar pentru că era vorba de soțul ei, nu a opus rezistență, ci dimpotrivă, i-a răspuns cu aceeași pasiune mistuitoare. Fără să rupă vraja sărutului și mângându-i vulva catifelată, Caligula a ajutat-o să se urce pe cal și a îndemnat-o să-și mângâie pelvisul de spinarea lui; apoi, a întins-o pe jos în fața animalului și a penetrat-o cu degetele în timp ce Incitatus o linge peste tot, înnebunind-o de plăcere. Ladyssa l-a învățat apoi pe Caligula cum să acționeze mecanismul de susținere a animalului și cum să prindă harnașamentul de corpul lui Incitatus. Cuprins de extaz, împăratul a privit-o pe mureasa lui cum practica felația în timp ce animalul stătea în două picioare, susținut de cureaua din piele. Ea a luat un cilindru dintr-o piele groasă, lung de treizeci de centimetri, deschis la ambele capete. Unul dintre capete avea de jur împrejur un soi de bor rotund, lat de circa trei centimetri, care juca rolul de „amortizor de șocuri” și care îi conferea cilindrului un aspect de ciupercă găurită.

– Am comandat instrumentul ăsta special pentru Incitatus, i-a explicat Lady soțului ei, introducând penisul calului în cilindru și hângându-i vârful, care ieșea prin „ciuperca găurită”. Când îl simt în interiorul

meu, vreau să-mi descătușez frâiele plăcerii fără teama că penisul lui puternic îmi va străpunge pântecul, dar lăsându-l în același timp să mă penetreze doar cu jumătate din membrul său.

– Lady, Lady... Dacă mai vorbești așa, o să mă exciți până când o să leșin și o să pierd spectacolul tău.

– Ajută-mă acum și rămâi în apropiere! i-a spus ea, arzând de nerăbdare.

Caligula a ajutat-o pe frumoasa lui mireasă să se agațe de ham și să-și înceapă numărul erotic spectaculos. El a îmbrățișat-o pe la spate, simțind vibrațiile și fiorii trupului ei zvelt, în timp ce jumătate din organul uriaș al lui Incitatus îi sonda adâncurile.

Nici o experiență pe care a trăit-o de-a lungul vieții lui nu se asemana nici pe departe cu senzațiile care îi copleșeau acum trupul și sufletul. Ladyssa, agățată de ham, cu membrele larg depărtate, savura îmbrățișările puternice ale calului, gemând și țipând, simțind vibrațiile soțului ei și împărtășind împreună cu el frenezia magică a dorințelor carnale. În ciuda exploziilor ei de plăcere, a încetinit ritmul actului sexual ca să prelungească momentul, alternând mișcările lente cu cele alerte, simțind și controlând toate reacțiile poftelor lui animalice.

Apoi, pentru că Incitatus necheza în mod repetat, și-a dat seama că avea să cedeze în curând. Ladyssa și-a descătușat frâiele plăcerii, renunțând la controlul situației, și s-a înfipt cât a putut de adânc în membrul lui vânjos. Armăsarul a început să sară pe picioarele din spate, pătrunzând și mai mult în adâncurile ei și

făcând-o să simtă impactul puternic al penisului său în pântecul ei. Simțind că vârful cervixului ei atinge glandul lui, ea a început să-și miște pelvisul în așa fel încât cervixul să-i gădile glandul, iar animalul maestos să savureze orgasmul în același timp cu ea. Lady a țipat *Gaudium! Gaudium!* în clipa în care Incitatus a ejaculat în interiorul ei. A revărsat asupra Ladyssei valuri din seva lui dătătoare de viață, care a început să se prelingă din vulva ei în mâinile lui Caligula, care susținea membrul robust al armăsarului, asigurându-se astfel că cilindrul din piele amortiza loviturile și împiedica armăsarul să-i străpungă pântele.

Nu existau cuvinte care să descrie vârtejul de gânduri, senzații, fantezii și dorințe ce-l copleșeau pe Caligula. Sărutându-și mireasa uluitoare, ce a capitulat în mâinile lui, a luat-o în brațe, a eliberat-o din chingile hanului și – în timp ce îi masa vulva ca să-i prelungească orgasmul – a așezat-o pe podeaua acoperită cu covoare și a făcut dragoste cu ea pe loc. Și pentru prima oară, Ladyssa i-a răspuns unui bărbat cu aceeași pasiune cu care îi răspundea armăsarului, plutind – ca niciodată – pe aripile extazului suprem, încheștându-și picioarele în jurul taliei lui și răsplătindu-l cu aceleași mișcări puternice din pelvis pe care Caligula și le imagina încă din clipa în care a văzut-o călărind în Circus Maximus.

Noaptea nunții a consolidat și mai mult legătura dintre Lady și Caligula, transformându-i cu adevărat în soț și soție. Ei au devenit astfel doi iubiți tineri și pătimiși, învăluiți pentru totdeauna în mantiile

plăcerii. În zilele următoare, s-au dus la templu în fiecare seară. Lady repeta reprezentațiile cu Incitatus, dar fanteziile soțului ei jucau acum un rol important în intensificarea stării de excitație. Fiind un bun cunoscător al femeilor, Caligula îi stimula înclinația spre exhibiționism, lucru evidențiat de arta ei de a călări, dar și dorința latentă de a se întâlni cu străini, un alt aspect pe care Caligula l-a sesizat din felul în care controla aventura cu Incitatus. În opinia lui, căsătoria nu trebuia să reprime sexualitatea partenerilor, ci dimpotrivă, să le deschidă mintea spre imaginație și spre dorința de a-și împlini cu orice preț visele și fanteziile.

– Muritorii trebuie să asculte vocea zeilor, i-a explicat el. Ei ne spun să nu punem niciodată stavilă iubirii și să trăim clipa (*carpe diem*). Fiecare zi este un dar, Lady. Trebuie să profităm de toate ocaziile ce ni se ivesc în cale ca să ne extindem granițele experiențelor, căci ele sunt singura noastră rațiune de a trăi.

În dimineața în care regele Tudorus a plecat de la Roma, Lady se întorcea în cetate, călare pe Incitatus, pe *Via Cassia*, însoțită de Arkana și Kardixa.

Cele trei fete britane purtau costume din piele, cu fuste scurte și încălțăminte din piele. Harnașamentul cailor era alcătuit din căpăstru, frâu și o șamică, fără scară (aceasta nu era cunoscută încă în vremea romanilor).

Pentru că era interzis să călărești prin Forum, Lady a luat-o pe *Via Flaminia* și a intrat în Orașul Etern prin *Poarta Salutaris*, străbătând apoi *clivus*

Salutaris, care traversa *Subura* în direcția palatului. Străzile acestui renumit cartier erau, ca de obicei, înțesate de oameni și de căruțele negustorilor. Kardixa și Arkana au rămas blocate în trafic în timp ce Lady a călărit mai departe. Înainte de a părăsi Subura, în colț cu *Fauces Suburae*, a fost nevoită să se oprească din drum ca să facă loc unor căruțe care traversau intersecția. Pe partea ei, câteva magazine erau pline de clienți. Doi tineri s-au apropiat de ea și au admirat frumusețea calului, fără să-și desprindă însă ochii de la picioarele ei seducătoare și părul lung și blond.

– Magazinul de aici este al nostru, i-a spus unul dintre ei, arătându-i un atelier de croitorie pe care scria *Vestidias Elegantorum* (Haine pentru oameni eleganți).

– N-ai vrea să intri și să probezi o tunică? a invitat-o celălalt, mângâindu-i coapsele.

– Nu pot. Trebuie să ajung acasă, a răspuns Ladyssa, fără să-i dea însă mâna la o parte.

– Nu durează mult să probezi o tunică, a insistat individul, strecurându-și mâna pe sub fusta ei scurtă, din piele. Numele meu este Marcellus. Pe tine cum te cheamă?

– Livia, a răspuns Ladyssa, în timp ce mâna lui a ajuns în zona genitală, provocându-i fiori pe șira spinării.

– Hai, Livia! Descalecă!

Înima bătea cu putere în pieptul lui Lady. Câțiva oameni și-au întors privirile spre ea pe când degetele lui Marcellus s-au furișat pe sub pânza de *bombyx* și au început să-i gădile pubisul. Excitată de avansurile

lui, s-a uitat în urma ei și le-a făcut semn Arkanei și Kardixei s-o aștepte și să aibă grijă de Incitatus.

– Bine, i-a spus ea lui Marcellus. Doar câteva minute.

Cei doi tineri au ajutat-o să coboare de pe cal și au condus-o în magazin. Inima îi bătea în continuare cu putere, gata să-i iasă din piept. Ce se întâmpla cu ea? Trăia clipa, așa cum îi spusese soțul ei?

Magazinul era destul de aglomerat. Celălalt individ i s-a prezentat sub numele de Remus. Înfațișarea lor era tipic romană – scunzi și îndesați, cu maxilare puternice și cu păr negru și cârlionțat.

– Hai să mergem în *vestibulum*! a spus Marcellus, luând-o de mână și trăgând-o într-o cameră lateralnică, în timp ce Remus a luat câteva tunici și i-a urmat.

Vestibulumul semăna cu un mic depozit, înțesat de materiale și țesături de toate felurile, puse de-a valma pe podea. Camera era dotată cu o masă de croitorie, așezată lângă un perete, cu o oglindă mare, bine lustruită, și o lucarnă.

– Hai să vedem cât de frumoasă vei fi în aceste veșminte! a spus Remus, arătându-i două tunici brodate.

– Atinge-le! a îndemnat-o Marcellus, mângâind tunica de obrazul ei. Mătase naturală din China, căptușită cu muselină moale, din Siria.

– De unde ești? a întrebat-o Remus, desfăcându-i șnururile corsetului.

– Din provincia Belgica, a mințit Ladyssa, în timp ce Marcellus îi desfăcea șireturile fustei.

– Îmi plac fetele din Belgica, a spus el, sărutând-o pe umăr și stimulându-i sfârcurile, care s-au trezit la viață.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Ladyssa le-a mai perceput. Veșmintele ei dispăruseră aproape cu totul, în afară de pânza de *bombyx* și încălțăminte. Stătea goală în mâinile lor. Ei îi stimulau sâni și îi dezmierdau vulva, simțindu-i umezeala. Gâfâind, ea și-a depărtat picioarele. Tinerii și-au strecurat degetele în interiorul ei. Buzele li s-au contopit. Ei o voiau complet goală. Cu respirația întretăiată, ea a spus... *da*. Marcellus i-a smuls pânza de *bombyx*. Cu privirea ațintită asupra pubisului ei proeminent, pierdut printre labii, Marcellus i-a scos încălțăminte moale din piele. Au așezat-o apoi pe masă. Marcellus a început apoi să se înfrupte din ea. Lady răspundea sărutărilor pasi-mașe ale lui Remus, descătușându-și plăcerea carnală, în timp ce Marcellus îi mângâia *cunnusul* cu penisul. El a penetrat-o adânc, cu mișcări rapide și violente.

Ritmul actului sexual a devenit frenetic. Ea a atins orgasmul cu Marcellus, apoi au așezat-o pe jos, printre vrafurile de țesături, și s-a înfruptat din nou din cupa dulce a extazului suprem în timpul partidei sexuale cu Remus. Apoi, Remus a ridicat-o și a înfipt-o în penisul lui Marcellus în timp ce el îi sorbea clitorisul și făcea concomitent dragoste cu ea. Plutind pe culmile orgasmului, în brațele celor doi tineri, a simțit cum Marcellus își revarsă sămânța în pântecul ei. Remus a continuat frenezia împreunării, aducând-o în pragul nebuniei.

În fața magazinului, Arkana și Kardixa nu reușeau să-l stăpânească pe Incitatus printre mulțimea de oameni de pe stradă. Au descălecat, iar Kardixa a

traversat intersecția, împreună cu cele trei animale, în timp ce Arkana a așteptat-o pe Lady la intrare. După un timp, a aruncat o privire înăuntru, încercând s-o zărească pe Ladyssa printre clienți. Pentru că nu a văzut-o, Arkana a devenit extrem de îngrijorată. Temându-se de ce era mai rău, ea a intrat în magazinul aglomerat și a început s-o caute pe stăpâna ei.

Unde era? Cu ajutorul celor câtorva cuvinte pe care le știa în latină, Arkana l-a întrebat pe un vânzător dacă a văzut o femeie tânără, îmbrăcată într-un costum din piele. Vânzătorul i-a zâmbit, dar nu i-a răspuns. O clientă a auzit-o, în schimb, și i-a arătat o ușă lăturalnică. Arkana s-a apropiat de *vestibulum*. A auzit-o pe Lady murmurând *Da! Da!* și a deschis încet ușa. Prin crăpătura ușii, a văzut-o pe stăpâna ei făcând dragoste cu cei doi tineri. Speriată, Arkana a făcut un pas înapoi. Cum era posibil ca soția împăratului „să-și trădeze“ soțul, riscând să fie repudiată doar după patru zile de la căsătoria lor?

Arkana a hotărât să nu se amestece. A ieșit din magazin și a așteptat inult timp la intrare până când Ladyssa, răvășită, și-a făcut apariția, ținând în mână un pachet. Costumul din piele nu era bine strâns, iar în picioare nu purta nimic. Fericită, a luat-o pe Arkana de braț.

– Am cumpărat o tunică frumoasă, a mințit ea.

De fapt, cei doi tineri i-au dăruit tunică, dar nu considera că Arkana ar fi trebuit să știe asta.

În seara aceea, în templu, Lady i-a mărturisit lui Caligula că în drum spre casă, după ce l-a condus pe

tatăl ei, pe *Via Cassia*, a făcut dragoste cu doi tineri romani într-un atelier de croitorie. Ochii lui au licărit veseli. Nările ei au fremătat. El a strâns-o în brațe.

– O, dragostea mea! E adevărat? a întrebat-o el, ca un copil care a auzit o poveste fantastică și voia să creadă fiecare cuvânt din ea.

Ea a zâmbit și a încuviințat din cap. El a rămas cu gura căscată. Era sinceră, fără nici cea mai mică umbră de îndoială. El a îmbrățișat-o din nou, excitat cum nu mai fusese vreodată. Aceasta era soția pe care și-o dorea! Cutezătoare, liberă și provocatoare! O, cât de buni sunt zeii! Cât de repede și-a învățat ea lecția! Rădiind de fericire și sărutând-o ca un nebun, a vrut să afle totul în cele mai mici detalii, trăind alături de ea fiecare moment în parte. Ladyssa i-a povestit astfel cât de excitată a devenit când Marcellus i-a mângâiat coapsele; cât de ușor au convins-o să intre în magazin și apoi în *vestibulum*; cât de repede sfârcurile ei s-au trezit la viață stimulate de atingerile celor doi tineri; și cât de udă era când au dezbrăcat-o și au penetrat-o adânc cu degetele...

În timp ce ea îi atâta mintea cu povestea plăcerii ei dezlănțuite, Caligula a simțit că relatarea detaliată a întâmplării îi atâta și ei simțurile, așa cum i le atâta și pe ale lui. Ei au făcut dragoste toată noaptea, în timp ce el o obliga să repete până și cele mai intime amănunte ale aventurii ei cu Remus și Marcellus, chiar și atunci când o penetra cu pofta unui satir lacom, iar ea țipa și plutea pe aripile orgasmului. Sub atacurile furioase ale împăratului, Ladyssa i-a promis

că nu va ocoli nici o aventură care i se va ivi în cale, tipând: *Voi face orice! Orice-mi ceri!* Și astfel, cea niai frumoasă dintre fetele britane i se dăruia cu totul împăratului, formând cu soțul ei o uniune perfectă, nu doar pentru că el era stăpânul legitim al trupului ei, ci pentru că era stăpânul plin de imaginație al minții ei.

În seara aceea, Ladyssa a realizat câtă nevoie avea Caligula de ea. Voia ca Lady să-și extindă granițele experiențelor ei carnale, nu doar cu Incitatus, ci și cu alți bărbați. Voia ca și alți oameni s-o admire, s-o dorească și s-o posede, deoarece dragostea și plăcerea carnală erau fațetele aceleiași monede bătute de zeii nemuritori, monedă pe care ei au dăruit-o muritorilor chiar din ziua în care Prometeu a zămislit primul om din lut, iar Eros a insuflat viață materiei inerte.

În seara aceea, Ladyssa s-a îndrăgostit pentru totdeauna de Caligula.

Din noaptea în care Goran gotul a întâlnit-o pe Messalina la petrecerea gladiatorilor organizată de Lothar la taverna lui Romulus, aştepta cu nerăbdare cea de a treia zi după Anul Nou, fără să reuşească – mici măcar pentru o clipă – să şi-o scoată din cap.

Clipa în care şi-au contopit privirile, iar ea şi-a întins braţele spre el spunându-i: *Vino aici!* îi stăruia obsesiv în minte. Vocea ei moale şi frumoasă, dar şi dragostea pe care i-a dăruit-o în timpul partidei sexuale i-au rămas pentru totdeauna întipărite în memorie. În ziua aceea, după petrecere, a fost nevoit să plece o săptămână ca să se lupte în arena din Alba Fuentia, un oraş dens populat din centrul Italiei, situat cam la optzeci de kilometri la est de Roma. Altfel, s-ar fi dus imediat să caute casa Messalinei pe Colina Aventină.

Goran gotul făcea parte din echipa de gladiatori a lui Sempronius Vatia, un fost centurion din legiunea a VI-a, care a devenit un instructor extraordinar, impunând cele mai stricte reguli de antrenament şi o

disciplină de fier. Părinții lui Goran s-au mutat în Mediolanum (orașul Milano de astăzi) de pe țărmul triburilor gotice (Ucraina modernă) pe când Goran avea deja doisprezece ani. În ciuda chipului său de copil, era un luptător de excepție. În Mediolanum, l-a cunoscut pe unul din agenții lui Sempronius, care i-a văzut potențialul și l-a înscris la școala lui de gladiatori, apoi, doi ani mai târziu, la colegiul de gladiatori.

Pe mama lui o înspăimânta perspectiva că fiul ei ar putea să moară în arenă la o vârstă fragedă, dar Goran i-a explicat că gladiatorii care nu erau sclavi nu erau obligați să lupte până la moarte dacă nu au comis crime grave sau nu au încălcat codul gladiatorilor. Se mai întâmplau și accidente, în care luptătorii se răneau, dar Goran era extrem de rapid și de agil, câștigând de-acum aproape toate întrecerile sportive. La vârsta de șaptesprezece ani, Sempronius Vatia i-a oferit un contract pe doi ani, motiv pentru care Goran a fost nevoit să se mute la Roma cu două luni înainte de a o întâlni pe Messalina. A luptat de câteva ori în arena amfiteatrului Flaminius, situat dincolo de Zidul Servian. (Colosseumul a fost inaugurat la patruzeci de ani după domnia lui Caligula.)

Goran nu era încă un campion de talia nubianului Lothar, dar victoriile repurtate, părul blond și fizicul perfect i-au asigurat nenumărați admiratori în rândurile spectatorilor romani. Goran avea un stil de viață extrem de rigid – locuia la colegiul lui Sempronius din *Porticus Metellis*, în apropiere de amfiteatrul Flaminius, și urma un program drastic de antrenamente.

Contractul îl obliga să lupte de două ori pe săptămână (săptămâna romană), de obicei cu o oră înainte de prânz. Când nu trebuia să lupte în arenă, era liber după-amiaza și avea voie să petreacă o noapte pe săptămână în oraș. Premiile, salariul și bonusurile îi aduceau destul de mulți bani, pe care îi trimitea familiei sale în Mediolanum. Plănuia să se retragă din arenă la vârsta de douăzeci și cinci de ani, bogat și fără griji.

Pentru că a obținut o vacanță de trei zile după victoriile obținute în Alba Fuentia, Goran a pornit la drum spre Colina Aventină, imediat după prânz, imaginându-și că Messalina îl aștepta cu sufletul la gură. A găsit cu ușurință vila familiei Valeriane, dar speranțele sale au fost repede spulberate de sclavii de la poartă. *Domina* doarme încă, i-au spus ei și nu le-a dat ordine să lase pe cineva înăuntru. Goran a insistat, repetându-le numele său de câteva ori și rugându-i pe sclavi să-i anunțe Messalinei vizita lui. În cele din urmă, pentru că nu i s-a permis accesul în vilă, s-a așezat în fața porții, adâncit în gânduri. Ce s-a întâmplat oare? Era într-adevăr o prințesă, așa cum auzise la petrecerea lui Lothar? Grădina imensă, vila spectaculoasă și respectul sclavilor, care îi spuneau *domina*, l-au convins că făcea parte dintr-o familie de patricieni, dar acest lucru nu l-a descurajat și nici nu i-a diminuat pasiunea pe care o simțea pentru ea. În adâncul sufletului, știa că și Messalina era îndrăgostită de el.

Când s-a întors de la Antium, a doua zi după Anul Nou, Messalina s-a întâlnit cu Mutius și l-a rugat să-i stabilească o „întrevedere“ cu Quintus Publius Servilius,

cavalerul care a riscat – ca pentru ea – să fie acuzat de comiterea unui sacrilegiu în timpul ceremoniei imperiale.

– Este prea dur pentru tine, i-a spus mijlocitorul.

– Îmi plac bărbații duri, i-a răspuns ea.

– Torturează femeile.

– Cum?

– Le leagă și apoi le înțeapă cu ace, le arde cu ceară, le biciuiește sau le provoacă răni cu diverse instrumente, a explicat bizantinul.

– Hmm... Ar putea fi incitant.

– E posibil să-și piardă controlul și să te rănească serios.

– Atunci, impune-i prezența la ușă a doi sau trei paznici, care vor intra în cameră dacă mă vor auzi strigând AJUTOR!

Mutius a încercat din nou s-o convingă să renunțe la această întâlnire, dar până la urmă a fost obligat să se supună dorințelor ei. Apoi, mijlocitorul a luat legătura cu Servilius, care a acceptat să plătească jumătate de taler de aur (aproximativ două sute de mii de dolari la valoarea de astăzi) ca s-o posed pe Messalina o noapte întreagă. A acceptat, în scris, sub amenințarea pedepsei, că nu va provoca răni sau cicatrice permanente pe trupul Messalinei și a fost de acord ca paznicii lui Mutius să stea de veghe la ușă ca să fie siguri că Servilius nu încalcă înțelegerea. Întâlnirea a fost programată pentru a patra noapte de după Anul Nou, noaptea ce avea să urmeze zilei în care Goran a pornit spre vila Messalinei ca s-o vadă pe femeia de care se îndrăgostise.

Când Mutius i-a adus la cunoștință Messalinei că afacerea s-a încheiat cu succes, ea l-a sărutat fericită. A încercat să facă dragoste cu el, dar Mutius a respins-o cu blândețe.

– Nu se cuvine ca un mijlocitor să facă sex cu fetele lui, a spus el. M-aș putea implica emoțional, motiv pentru care s-ar putea să nu mă mai ocup imparțial de afacerile noastre, iar jurământul pe care l-am depus în fața lui Venus Pandemon îmi interzice acest lucru.

Messalina a înțeles, apoi l-a rugat s-o ajute să lucreze în următoarele două nopți în bordelurile lui ieftine ca să câștige favorurile zeiței în timpul partidei periculoase cu Servilius.

Pentru că Messalina invoca protecția divină, Mutius trebuia să se supună dorinței ei. Cu toate acestea, ca să evite ideea potrivit căreia plebeii puteau să facă sex cu o prințesă doar pentru câțiva *sesterți* (monede din argint, în valoare de un dolar fiecare), i-a sugerat să rămână incognito și să-și îndeplinească misiunea sub numele de Licinia. Messalina a acceptat. În timpul acelor nopți în care a lucrat în câteva dintre *lupanares* (bordeluri romane) conduse de Mutius, „Licinia“ s-a bucurat de un succes coplesitor. Toți clienții ei, peste cincizeci pe noapte, impresionați de frumusețea uluitoare și de aura ei seducătoare, au făcut coadă, așteptând să le vină rândul să o ducă într-un dormitor – uneori singuri, alteori în grup – și s-o posedă în toate felurile posibile. Uimiți de energia prințesei, au realizat că trupul acesteia, tânăr și uimitor, se bucura de îmbrățișarea lor mai mult decât ei înșiși, atingând

orgasmul cu fiecare dintre ei, chiar și atunci când slujitoarele bordelului îi spălau vaginul cu un burete moale și cald, după fiecare partidă sexuală.

Cu o noapte înainte de întâlnirea ei cu Servilius, a ajuns acasă, în lectică, cu puțin înainte de ivirea zorilor. Satisfăcută trupește, spiritual și sufletește, a adormit precum un înger de pe muntele Olimp, uitând cu totul de Goran gotul.

În timp ce tânărul gladiator o aștepta afară, Messalina s-a trezit și sclavii au anunțat-o de vizita lui. Numele nu i s-a părut cunoscut, dar le-a spus paznicilor să-l lase să intre și s-o aștepte în *peristilium*. După o baie caldă, prințesa s-a înbrăcat cu o robă lungă și a ieșit, ștergându-și părul cu un prosop. S-a oprit în spatele coloanelor și l-a privit pe tânărul blond care stătea pe o bancă în partea cealaltă a grădinii. Nu-și amintea să-l fi văzut vreodată, dar inima a început să-i bată mai repede. Simțindu-i prezența, el și-a îndreptat privirea spre ea.

– Goran? a spus ea șovăitoare, mergând încet în fața unei coloane.

El s-a ridicat în picioare.

– Messalina!

Ea și-a amintit atunci totul despre el.

– Goran! a strigat ea, cu brațele deschise.

Goran s-a năpustit spre ea și a luat-o în brațe, copleșit de un vârtej de sentimente. Sărutările se contopeau cu șoaptele de dragoste, fericirea cu dorința, amintirile cu lacrimile. Părea întâlnirea a doi îndrăgostiți, despărțiți de circumstanțe nefericite. Ea l-a luat de mână și au fugit amândoi în dorințitorul ei.

În timp ce inima le bătea cu putere în piept, ei au regăsit magia primei întâlniri, topindu-se unul în brațele celuilalt, făcând dragoste cu pasiune, dând glas de mii de ori sentimentelor copleșitoare, dăruind și primind darul iubirii, în timp ce pășeau amândoi pe culmile extazului, țipând de bucurie, uniți pentru totdeauna de o legătură mistică.

Apoi, s-au odihnit, încă visând, încă împărtășindu-și secretul unei misiuni intime, nedezevăluite pe deplin, dar de o intensitate care le ardea sufletul. Dar, pe când culorile soarelui au început să se schimbe odată cu apusul soarelui, mintea Messalinei s-a canalizat asupra altei misiuni. Noaptea aceea avea s-o petreacă în brațele lui Servilius...

– Unde pleci? a întrebat-o Goran, apucând-o de mână când ea a încercat să coboare din pat.

A privit-o cu ochii lui albaștri, în care plăcerea trupească se contopea cu inocența, dar și cu încrederea că deveniseră acum de nedespărțit, încât ideea că trebuia să-l părăsească i s-a înfipt ca un ghimpe în inimă.

Prințesa i-a mângâiat buclele blonde, mulțumindu-i în taină zeiței Venus Pandemon pentru că i l-a trimis pe cel mai frumos dintre fiii ei ca răsplată pentru cele două nopți pe care le-a petrecut în bordelurile lui Mutius. Goran și-a închipuit că Messalina se gândea la viitor.

– Am o vacanță de trei zile, i-a spus el.

Ea l-a sărutat ușor, apoi s-a ridicat în picioare, și-a pus roba și s-a îndreptat spre biroul ei. Sigură pe ea, a luat un toc și i-a scris câteva rânduri lui Mutius.

Cere-i iertare din partea mea lui Servilius! Am răcit și nu sunt demnă de atențiile lui. Roagă-l să-mi acorde trei zile ca să mă refac!

Messalina

A sigilat scrisoarea, apoi a chemat un sclav și i-a poruncit s-o ducă imediat la adresa lui Mutius Regulus.

În noaptea aceea, la palat, Briseis se zvârcolea înspăimântată în patul ei. Visa că defila goală prin fața Drusillei, care ținea în mâini un șarpe uriaș. Cuvintele *dominei* ei îi răsunau obsesiv în minte.

– O să-ți găsesc mulți iubiți, *iubiți, iubiți...*

Numeroși bărbați au apărut în spatele Drusillei.

– Nu-mi plac bărbații, *bărbații, bărbații...* i-a răspuns ea, învăluită într-un halou de lumină, mângâindu-și șoldurile și scoțându-și limba în direcția șarpelui.

– *Mincinoaso! Mincinoaso! Mincinoaso!* a sâsâit șarpele, acompaniat de Mutius, Domitius, Acilius, Petronius, gărzile pretoriene, vizitatorii și sclavii strânși în jurul Drusillei.

– Vor trebui să mă oblige, *oblige, oblige...* a spus ea, unduindu-și senzuală pelvisul în direcția șarpelui.

Cu un gest teatral, Drusilla a aruncat șarpele spre ea. Briseis s-a luptat să scape din strânsoarea lui, dar șarpele s-a încolăcit în jurul brațelor ei, strângând-o cu putere. Ea a început să țipe, dar nici un sunet nu s-a auzit. Doi soldați au prins-o de mâini.

Visul a început să se risipească. Cei doi soldați s-au materializat în fața ei. O țineau de înăini. Ea a tresărit și s-a trezit speriată.

– Ce vreți? a întrebat Briseis, cu respirația întretăiată, încercând să se elibereze.

– Am primit ordine de la *domina* ta, a răspuns unul dintre ei, ținându-o pe loc.

– Ce ordine? a murmurat sclava galică.

– Prințesa ia masa în *Carinae* și are nevoie de serviciile tale.

Cuprinsă încă de fiorii visului, Briseis s-a cutremurat. Oare era adevărat? Soldații nu i-au dat timp de gândire și au ridicat-o în picioare.

– Vino! Îmbracă-te cum trebuie!

Cei doi bărbați au escortat-o în vestiarul slujitorilor și au așteptat, ascunși în spatele unui paravan, ca ea să se spele rapid, să-și pieptene părul castaniu și să se machieze puțin. Purtând o pânză de *bombyx* curată, o tunică elegantă, o inantie călduroasă și sandale cu tocuri înalte, Briseis i-a însoțit pe cei doi soldați, ieșind din palat printr-o ușă lateralnică, destinată servitorilor, și urcându-se într-o trăsură trasă de un măgar.

Teama i-a cuprins din nou sufletul în clipa în care a observat că drumul spre *Carinae* dura mai mult decât de obicei. A încercat să dea puțin la o parte perdeluța care acoperea geamul trăsurii, dar unul dintre soldați a prins-o de mână și i-a așezat-o pe genunchi.

În cele din urmă, trăsura s-a oprit în curtea unei vile. Soldații au ajutat-o să coboare și au predat-o în mâinile a trei sclavi care o așteptau. Ea a început din nou să tremure de frică atunci când sclavii au condus-o printr-un coridor întunecat. O ușă dosnică s-a deschis. Briseis a scos un țipăt. Sclavii au împins-o pe

ușă în timp ce alți doi bărbați au tras-o într-o cameră și i-au pus un căluș în gură. În ciuda încercărilor ei de a se apăra, cei cinci bărbați i-au depărtat brațele, i-au pus un soi de cătușe la mâini și i-au prins încheieturile de două lanțuri care atârnavă de tavan. Apoi, au legat-o la ochi. Cele mai cumplite temeri se adevăreau, așadar! I-a auzit pe bărbați ieșind din cameră și spaima a pus din nou stăpânire pe ea. Nu avea cum să scape din mâinile destinului ei îngrozitor.

După un timp, cineva a intrat în încăpere. Briseis s-a încordat. O lumină care a pătruns prin legătura ce-i acoperea ochii i-a dat de înțeles că persoana respectivă a aprins lămpile cu ulei. Apoi, două mâini au început să se plimbe pe trupul ei, desfăcându-i clama tunicii. Îngăimând ceva neinteligibil din cauza călușului din gură, a dat din picioare, încercând să-l lovească pe intrus.

– Nu te împotrivi! a murmurat o voce de bărbat, în timp ce tunica i-a alunecat la picioare, împiedicând-o să folosească astfel singura ei armă de apărare. Nu ai ce să faci...

Briseis mai auzise vocea aceea, dar nu putea identifica persoana căreia îi aparținea. Intrusul s-a mutat în spatele ei. Mâinile lui au început să se plimbe pe șoldurile ei, apoi au poposit pe fese, pe care le-au strâns cu poftă. Ea și-a ținut respirația. Degetele bărbatului erau pline de inele. Știa acum cine era! Mutius! Zvârcolindu-se cât a putut de tare, a încercat să-și exprime dezgustul. El a apucat-o de sâni pe la spate și i-a sfâșiat lenjeria pe care o purta pe sub tunică.

– Ești foarte frumoasă, Briseis, a spus Mutius, plimbându-se în jurul ei și admirându-i trupul zvelt și înalt și partea superioară a coapselor. Zona aceea, încă ascunsă sub pânza de *bombyx*, îi scotea în evidență pubisul proeminent, care – în opinia lui Mutius – dezvăluia o femeie cu o poftă sexuală greu de domolit. Această descoperire l-a excitat atât fizic, cât și mental.

– Vrei să te rănesc rău de tot până când mă vei lăsa să-ți fac tot ce vreau, a spus Mutius cu o voce lină, dar amenințătoare, sau ești drăguță ca să fiu și eu drăguț cu tine?

Briseis nu i-a răspuns. El a început să-i stimuleze sfârcurile, frecându-le până când s-au trezit la viață, în timp ce Briseis simțea fiori pe șira spinării. Ea a început din nou să se zbată, eliberându-și picioarele din tunică și încercând să-l lovească pe Mutius, care se ferea din calea loviturilor ei. Ușa s-a auzit apoi deschizându-se din nou. Câțiva bărbați au apucat-o de picioare și i-au legat gleznele cu niște curele din piele, prînse în podea. După ce și-au încheiat misiunea, au plecat. Când ușa s-a închis, Mutius s-a apropiat iar de ea.

De data aceasta, era cu totul lipsită de apărare!

Mijlocitorul și-a reluat activitatea de excitare a sfârcurilor lui Briseis, sorbindu-le și mușcându-le, simțind că ele erau o sursă irezistibilă de plăcere. Desfăcându-i pânza de *bombyx*, i-a ciupit pubisul și i-a mângâiat vulva, strecurându-și degetele printre labiile ei și gâdilându-i clitorisul. Briseis nu avea cum să pună stavilă procesului abundent de lubrifiere, căci degetele lui o penetrau și o stimulau peste măsură. Ea a gemut. El

și-a scos roba, apoi a plasat o bancă îngustă între picioarele ei și s-a așezat pe ea, cu capul spre spatele ei. Punându-și mâinile pe mijlocul lui Briseis, a început să-i ronțăie fesele, stimulându-i în același timp cu degetele oasele șoldurilor și spunându-i să se relaxeze. Și a simțit în curând, după gemetele ei, că nu mai putea să reziste prea mult propriei sale excitații. Și-a plimbat din nou mâinile pe sânii ei, frecându-i sfârcurile, în timp ce îi mușca cu dinții areola rozulie și perineul – regiunea sensibilă dintre anus și vulvă.

Briseis a uitat identitatea celui care o excita. Nu-l putea vedea și asta era destul ca să-și reprime repulsia față de el. Mângâindu-și vulva de dinții lui și simțind cum limba îi sonda adâncurile, iar gura o sorbea cu poftă, a gemut din ce în ce mai tare, tremurând și frecându-se într-un ritm alert de gura lui până când a simțit primii fiori ai orgasmului. Dar înainte de a se înfrupta din extazul suprem, Mutius s-a ridicat de pe bancă și a strâns-o în brațe, strecurându-și penisul între picioarele ei, mușcând-o de umeri și sorbindu-i gâtul. Excitată la maximum, Briseis își agita cu disperare pelvisul în jurul penisului lui, încercând să-l introducă în interiorul ei.

Mutius cunoștea foarte bine femeile. Știa nu doar cum să le trezească simțurile la viață, ci și cum să mențină timp îndelungat starea de excitație în punctul culminant, până când ele ar fi făcut orice ca să-și domolească poftetele carnale. Mai știa, de asemenea, că în clipa în care femeile atingeau orgasmul, după ce au cunoscut timp îndelungat chinurile excitației maxime,

organele lor genitale sunt atât de înfierbântate încât vor atinge orgasmul de nenumărate ori, indiferent cum sau cu cine fac dragoste.

Acesta a fost scopul lui când a rugat-o pe Drusilla să i-o încredințeze pentru câteva zile pe sclava galică, înzestrată cu picioare lungi și frumoase. Voia să-i învingă aroganța și să-i trezească la viață senzualitatea înăbușită atâta amar de vreme. Voia s-o facă să capituleze necondiționat – nu doar pentru propria lui satisfacție, ci și ca s-o salveze din ghearele negării proprii senzualități și ale abstenenței autoimpuse.

Briseis nu se deosebea de celelalte femei cu care Mutius a făcut sex. Punând în aplicare toate metodele de seducție – dezmiardând-o, gâdilând-o, pișcând-o sau mușcând-o în cele mai sensibile locuri – el a subjugat-o cu totul. I-a scos apoi călușul din gură și a sărutat-o. Briseis, renumită pentru eleganța și aroganța ei, nu se mai gândea la nimic în clipele acelea și răspundea sărutărilor lui cu aceeași pasiune, de parcă toată viața și-a dorit să fie sărutată în felul acela, gemând și răsucindu-se ca pe jar, legată la ochi, savurând stimularea lui nedomolită și abandonându-se cu totul în mâinile lui.

– Hai să facem dragoste! l-a rugat ea, gâfâind.

El i-a dezlegat gleznele. Cu mâinile încă legate, ea și-a încolăcit picioarele în jurul abdomenului său mare și și-a mișcat pelvisul până când a reușit să se înfigă în penisul lui. El i-a apucat fundul mic și rotund și a tras-o spre el, rotându-și penisul tare în interiorul ei; apoi a penetrat-o cu putere, rănindu-i cele mai tainice ascunzișuri ale vaginului. Briseis a rămas fără suflare.

– Da! Mai vreau! a strigat ea.

El s-a oprit și i-a eliberat mâinile. Ea s-a agățat de el în timp ce o purta spre un pat mare, acoperit cu o saltea din pluș, pe care a așezat-o cu blândețe. Împiedicând-o încă să atingă orgasmul, el se delecta cu reacțiile trupului ei gol, care se unduia acum ca o caracatiță, dornic să-i întâmpine atacurile. Mutius a strâns-o mai tare la ochi, apoi a întors-o pe burtă, i-a ridicat fundul și i-a admirat cele mai atrăgătoare părți ale trupului.

Țipând după fiecare mușcătură, dar fără să încerce să-și retragă fundul din gura lui sau sfârcurile din degetele sale, Briseis simțea cum sângele îi curgea năvalnic prin vene, nervii se trezeau la viață, iar organul genital fremăta de dorință. Când mijlocitorul bizantin și-a dat seama că focul pe care l-a aprins în trupul ei o aducea în pragul freneziei, a început s-o penetreze de multe ori. Devastată de undele puternice ale orgasmului, țipetele ei răgușite au răsunat în toată camera, dar nu i-au putut domina dorința chiar și atunci când Mutius a accelerat ritmul penetrării, iar ea a atins orgasmul odată cu el, tresărind, parcă electrizată, de valurile ejaculării lui.

În timp ce se relaxa, el i-a scos legătura ce-i acoperea ochii. Ea l-a privit, apoi l-a sărutat, puțin dezgustată, numindu-l broască râioasă, porc, minge de grăsime, dar încleștându-și picioarele în jurul lui, dornică de o altă partidă de sex.

– Mai vrei? a întrebat-o el.

– Da...

– Cu alți bărbați?

Ea și-a ținut respirația, apoi a dat afirmativ din cap.

Mutius a zâmbit. Așa cum se așteptase, pofta ei nu se domolise. S-a ridicat în picioare, s-a îmbrăcat cu roba lui cea lungă și a tras de un cordon. Briseis s-a ridicat în pat, ținându-și genunchii la piept. Ușa s-a deschis. În cameră au intrat cei doi tineri care au târât-o în cameră atunci când a fost adusă cu forța la vilă. Tremurând nerăbdătoare, și-a strâns picioarele. Mijlocitorul le-a făcut semn bărbaților să o posede după bunul plac. Ea li s-a împotrivit un timp, dar apoi a obținut răsplata pe care și-o dorea cu atâta ardoare. Ca și când ar fi vrut să recupereze timpul pierdut în cei cinci ani în care și-a reprimat pofta carnală, Briseis s-a dăruit cu furie celor doi bărbați, iar mai târziu, multor altora.

Vila era într-adevăr cea mai elegantă și somptuoasă casă de jocuri a lui Mutius, frecventată de negustori bogați, aventurieri din toate provinciile imperiului, cavaleri și soldați, răspândiți în diverse săli, unde jucau jocuri de noroc, printre care cunoscutul *subdito* – joc cu zaruri, unde piesele sunt obținute din cinci oase provenind de la articulațiile oilor. Unii clienți erau în compania femeilor pe care le-au adus cu ei, alții se bucurau de favorurile curtezanelor de lux ale lui Mutius. O duzină de dormitoare, fastuos mobilate, și camera de la subsol, unde Briseis a fost legată la început, erau rezervate practicării sexului. Două băi mari, una pentru femei și una pentru bărbați, intrau în grija unor *ancillae* destoinice.

– Drusilla mi te-a încredințat pentru două zile, a spus Mutius, așezându-se lângă Briseis, după ce partida ei cu cei doi bărbați s-a încheiat.

– Înțeleg... Vrei să devin târfă? l-a întrebat Briseis, cu o voce lină, în timp ce Mutius se juca cu osul ei pubian.

– Pentru că ești sclavă, nu poți să devii prostituată, i-a răspuns el, simțindu-i vibrațiile pelvisului. Dar pot să te las să te bucuri de puterea ta de seducție.

– Unde? a îngăimat ea, strângându-i genunchiul.

Mutius i-a povestit despre jocurile de noroc pe care le găzduia vila lui.

– Poți să-ți duci clienții într-un *cubiculum* sau poate chiar în această cameră dacă vrei să ai parte de puțină violență.

– O, da... Să mergem în sala de jocuri! a gemut ea, unduindu-și șoldurile în timp ce Mutius continua să-i mângâie zona genitală.

Mijlocitorul a dus-o la baie, instruindu-le pe *ancillae* să o spele și să-i lase părul bogat și ondulat să-i fluture liber pe umeri. În timp ce fetele își îndeplineau misiunea, Mutius a ales o tunică transparentă, o pânză de *bombyx* îngustă și sandale aurii, cu tocuri înalte, toate purtând semnătura lui Petronius Arbiter.

– Mi-e puțin teamă... a spus ea pe când el îi prindea clănele tunicii, una la gât și cealaltă la spate, lăsând materialul să cadă liber peste sâni.

– De ce?

– Dacă nu mă vor considera destul de atrăgătoare?

El i-a legat pânza de *bombyx* în jurul șalelor, prinzând-o însă puțin mai jos, așa cum a fost intenția

creatorului, în așa fel încât să dezvăluie partea superioară a părului pubian, acoperind însă spațiul dintre coapse.

– Vreau să văd cum mergi, i-a spus mijlocitorul.

Briseis s-a încălțat cu sandalele și a defilat prin fața lui Mutius, unduindu-și șoldurile așa cum a învățat-o Petronius când a lucrat în atelierul lui de modă.

– Nu-ți face griji, iubito! O să-i înnebunești pe toți, a asigurat-o Mutius.

Ea s-a apropiat de el și și-a frecat abdomenul de fața lui.

– Ești un ticălos, Mutius.

– Nu-mi știrbi statutul, Briseis! Sunt *cel mai mare* ticălos din lume.

Ea a schițat un zâmbet. El i-a strâns tare pânza de *bombyx*, apoi a frecat-o de labiile ei.

– Vreau ca „oaspeții” mei să-ți perceapă parfumul, a spus el.

Briseis a simțit cum pânza s-a îmbibat de secrețiile ei.

– Pot să-mi aleg primul iubit?

– Desigur, a răspuns bizantinul, luând-o de mână și ieșind împreună din cameră.

Mutius i-a arătat un hol pe care se aflau mai multe dormitoare, apoi au pornit spre sălile de jocuri.

Clienții din prima sală au rămas încremeniți când l-au văzut pe Mutius intrând în cameră cu sclava galică, de o frumusețe uluitoare. Mijlocitorul a recomandat-o pe Briseis ca fiind un manechin care prezenta ultimele creații ale lui Petronius. Priveliștea a stârnit strigăte de admirație, îndreptate – fără îndoială – spre

femeia înaltă și mândră, al cărei trup osos, dar bine proporționat, atrăgea privirile clienților ca un magnet. Fundul mic și rotund, sânii mici, dar bine conturați, tunica transparentă, sub care sfârcurile se luptau să iasă la lumină, picioarele lungi, spațiul seducător dintre coapse și pânza udă de *bombyx*, care permitea ochilor lacomi să se delecteze cu părul ei pubian – toate trădau o senzualitate irezistibilă. Clienții nu se puteau abține să nu o atingă cu mâinile în timp ce defila prin fața lor, apropiindu-se din ce în ce mai mult de bărbați ca să-l descopere pe cel mai îndrăzneț și mai chipeș dintre ei. O excita nu doar simplul contact fizic cu bărbații înfierbântați, ci și gândul de a se refugia cu unul dintre ei într-un *cubiculum*, unde va face din nou dragoste.

– Mă vrei? i-a șoptit Briseis unui aventurier din Macedonia, care o privea ca o panteră, fără să schițeze nici măcar umbra unui zâmbet.

Bărbatul a încuviințat din cap, iar Briseis a simțit fiori pe șira spinării.

– Așteaptă-mă pe hol! i-a spus ea.

Și-a continuat apoi plimbarea prin sălile de joc, furișându-se repede pe hol. Macedoneanul o aștepta, rezemat de un zid. Ea s-a sprijinit de el. Iar el i-a înlănțuit cu brațele talia subțire.

– O să te fac să plângi, i-a spus el.

– Știu... i-a răspuns ea, miângându-și pubisul de penisul lui.

Bărbatul a împins-o într-un *cubiculum* și a încuiat ușa. Așa cum i-a spus instinctul când i-a văzut privirea

dominantă în sala de jocuri, nu a arătat nici un pic de milă, făcând-o într-adevăr să plângă.

Dar pofta lui Briseis devenise acum insașiabilă. În ciuda partidei devastatoare pe care a îndurat-o din partea cumplitului macedonean și a orgasmelor frenetice pe care Briseis i le-a dăruit în schimb, în clipa în care el a plecat din *cubiculum*, ea n-a putut să se odihnească mai mult de câteva minute. Fremăta încă de dorință, poate chiar mai mult decât înainte.

– Câți bărbați mai sunt în sală? l-a întrebat ea pe Mutius în baie, în timp ce *ancillaele* o spălau și o pregăteau pentru o altă partidă sexuală.

– Te așteaptă cu toții, a răspuns mijlocitorul.

– Cum vrei să mă îmbrac?

El a încins-o la brâu cu un lanț din aur.

– Poartă doar lanțul și sandalele! i-a spus el. Vreau să joci baba oarba și să-ți alegi iubiții fără să-i vezi.

– Cum? a întrebat ea.

– După atingerea, săruturile sau mărimea membrilor lor, te descurci tu...

– Da... Cred că da, a spus ea, la fel de nerăbdătoare ca la început.

Mutius a condus-o pe Briseis, goală și legată la ochi, într-o altă sală, în care se aflau doar bărbați. Mijlocitorul le-a redus la tăcere exclamațiile de încântare și le-a cerut să facă un cerc în jurul ei. Urmând instrucțiunile lui Mutius, ea a început să se plimbe în interiorul cercului ca și când le-ar fi prezentat spectatorilor lanțul pe care îl purta la brâu. Simțea cum mâinile bărbaților îi atingeau trupul, dar nu s-a apropiat de nici

unul în mod deosebit. Mutius a anunțat apoi regulile jocului. A promis zece mii de *sesterți* fiecăruia dintre primii trei aleși ai lui Briseis. Acest lucru a provocat o serie de comentarii entuziaste, pe care Mutius le-a redus din nou la tăcere, amenințând că îi va scoate din concurs pe indivizii gălăgioși. Regulile erau simple. Briseis se va apropia de fiecare dintre cei șaiszeci de bărbați din cerc, dar aceștia o vor ține în brațe doar atât cât va număra Mutius până la zece; apoi, fiecare dintre ei o va elibera și i-o va pasa vecinului său din partea dreaptă. Dacă voia, putea să aleagă prima dată mai mult de trei bărbați, urmând să-i testeze pe parcurs până când va ajunge la ultimul grup de trei.

– N-ar fi cinstit să le oferi un premiu și primilor bărbați pe care îi voi alege din fiecare grup? a întrebat Briseis printre murmure de încuviințare.

Mijlocitorul a acceptat – va acorda o mie de *sesterți* primilor bărbați pe care ea îi va alege din fiecare grup, cu excepția ultimilor trei.

Dornici să-i atingă trupul zvelt și seducător, bărbații au acceptat regulile. Mutius s-a asigurat că Briseis era bine legată la ochi, apoi a învârtit-o în cerc de câteva ori și i-a dat drumul ca să-l aleagă pe primul participant din concurs.

În timp ce fiecare dintre bărbați o lua în brațe, o săruta și o stimula în toate felurile posibile cât Mutius număra până la zece, Briseis a cunoscut nu doar plăcerea maximă, ci și sentimentul că era o nimfă ce alerga goală prin pădure, vânată de horde de satiri și iubiți, care aveau un singur scop în minte: să facă

dragoste cu ea și să-și descătușeze împreună energia divină pe care zeii au insuflat-o tuturor muritorilor.

În cele din urmă, după contacte halucinante cu aproape jumătate din participanți, Mutius a pus capăt jocului. Bărbații au descoperit punctele cele mai sensibile ale lui Briseis și au stimulat-o cu atâta intensitate încât a atins orgasm după orgasm și a rămas încheștată în brațele bărbaților, depărtându-și picioarele și țipând frenetic, refuzând să le dea drumul până când trupul și mintea i-au fost copleșite de extazul suprem.

Bărbații au dus-o apoi în cel mai mare *cubiculum*, iar ea s-a dăruit tuturor cu atâta pasiune, încât până și Mutius a fost obligat să recunoască faptul că nu a mai văzut până atunci o femeie atât de puternică precum splendida sclavă galică, ce radia în jurul ei mândrie, rafinement și eleganță, chiar și atunci când bărbații se înfruptau lacomi din ea, o pasau de la unul la altul și o țineau strâns în brațe când tremura și tresălta, pierzându-și complet controlul.

În zori, după ce toți iubiții ei au părăsit vila, Briseis a făcut baie vegheată și răsfățată de *ancillaele* din schimbul de zi, uimite de povestea pe care au auzit-o de la slavele din timpul nopții și de plăcerea pe care a împărtășit-o cu toți clienții. Mutius i-a uns zona genitală cu balsamul lui magic, apoi i-a dat să bea o infuzie, a pus-o în pat și le-a poruncit *ancillaelor* să-i cânte un cântec de leagăn până când va cădea într-un somn adânc.

Mai târziu, în ziua aceea, în timp ce vila răsună din nou de vocile zgomotoase ale jucătorilor, Briseis – complet refăcută – lua masa cu Mutius.

- I-am povestit Drusillei despre performanța ta fantastică, a spus mijlocitorul, privind-o pe Briseis, care mânca cu poftă.

- Și ce-a spus?

- S-a bucurat.

- Va trebui să-i mulțumesc pentru că te-a lăsat să mă aduci aici.

- Vrei să stai până mâine seară?

- Desigur. Vreau să văd ce-mi pot face bărbații în camera de la subsol.

- Ar putea fi periculos.

- Știu asta.

- Știi că imaginea unei femei frumoase și goale, legate de un stâlp, complet lipsită de apărare, declanșează instinctele barbare ale bărbaților?

- Ce-ar putea să-mi facă? Să mă omoare?

- Nu, dar fanteziile masculine sunt imprevizibile. S-ar putea să le placă să te biciuiască, să-ți înțepe sfârșurile sau să te oblige să faci sex cu animale.

- Mutius, cu cât încerci să mă înspăimânți mai tare, cu atât sunt mai excitată și dornică să încerc și această experiență.

- Asta ar putea fi o problemă.

- Care anume?

- Dacă ești dornică și excitată, nu vor fi atât de răi pe cât îți dorești.

- Hmm... Să mă prefac ostilă?

- Nu știu dacă o să reușești și dacă te vor crede.

- Dar dacă aș încerca să fug din vilă, iar paznicii tăi m-ar prinde și m-ar târî înapoi?

– Va trebui să te lupți... a spus Mutius, descoperind că planul ei ar putea să aibă o șansă de reușită.

– Firește. Ca povestea să fie cât mai credibilă, nu le vei spune paznicilor că totul e o făcătură. Eu voi țipa din rărunchi și mă voi zbate cu putere. Voi stârni valuri. Clienții vor veni să vadă ce s-a întâmplat. Pentru că sunt sclavă și am încercat să fug, ai tot dreptul să mă pedepsești.

– Nu vrei ca pedeapsa să ți-o aplice clienții mânioși?

– Îi voi lovi și îi voi scuipa. Vor deveni extrem de mânioși, crede-mă!

– Dacă vor fi prea mânioși, s-ar putea să nu-și mai controleze pornirile animalice.

– Nu-i nimic. Le vei ordona paznicilor să mă lege în camera de la subsol; voi continua să mă zbat; tu vei apela la ajutorul bărbaților furioși; apoi, vei începe să mă biciuiești la fund.

– Hmm... a murmurat mijlocitorul, ridicând o sprânceană.

– Îți place ideea, porcule! a spus Briseis, ciupindu-i în joacă buza de jos. Apoi, vreau să le pasezi biciul indivizilor supărați, bine?

– Bine. Când vrei să începi spectacolul?

– Sunt și alți clienți în afară de cei de aseară? a întrebat Briseis, care și-a conceput deja planul în minte.

– Da, mulți. Vestea despre performanța ta uluitoare s-a răspândit cu repeziciune.

– Bine. Voi alege un client tânăr și voi intra cu el într-un *cubiculum*. Tu le vei spune paznicilor să

supravegheze zidurile grădinii. Mă voi furișa din *cubiculum* și voi fugi spre cel mai apropiat zid.

Briseis s-a ridicat în picioare. Mutius s-a apropiat de ea.

– De ce vrei să faci asta? a întrebat-o bizantinul.

– Nu știu... Poate că vreau să-mi testez limitele.

Aseară, când m-ai legat și m-ai supus experienței aceleia, am simțit un tumult lăuntric și...

– ...și încă îl simți, nu-i așa? a întrebat mijlocitorul.

– Da... Atinge-mă puțin! a spus ea, luându-i mâna și așezându-i-o pe abdomen.

Mutius și-a strecurat mâna pe sub tunica ei scurtă și a mângâiat-o. Avea vaginul ud, avid de plăcere. Ar fi putut s-o ajute să atingă orgasmul în doar câteva clipe, dar și-a mutat mâinile pe șoldurile ei și a început s-o maseze chiar sub coaste. Masajul i-a provocat fiori, intensificându-i și mai mult dorința.

– Ticălosule! i-a șoptit ea la ureche.

– Încerci să-mi stârnești mânia?

– *Daaa!* a spus ea.

Apoi, l-a împins într-o parte și a fugit din camera lui Mutius. Îmbrăcată în tunica ei scurtă, desculță și răvășită, cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept, atât din cauza stimulării mijlocitorului, cât și a planului pe care îl concepușe, Briseis a străbătut coridorul ca un manechin superb, ce prezenta cu mândrie modelele lui Petronius Arbiter.

Înainte de a intra în sălile de joc, a observat un adolescent chipeș, care se rezema de un zid și se juca cu un *curyo* (jucărie asemănătoare cu yo-yo, îndrăgită de copiii romani).

– Ce faci aici? l-a întrebat ea.

– Îl aștept pe tata, a răspuns adolescentul, arătându-i coridorul. Este într-un *cubi* cu o târfă.

– Și tu de ce nu-i urmezi exemplul?

– Nu am *denarii*, a răspuns el, privindu-i picioarele.

– Mă placi? a spus ea, învârtindu-se în fața lui în așa fel încât tunica i s-a ridicat până la șolduri.

Adolescentul a încuviințat din cap.

– Hai să vedem!... Dacă poți să-mi desfaci pânza de *bombyx* cu o singură mână cât voi număra eu până la cinci, te iau într-un *cubi* fără să plătești nimic.

Briseis s-a rezemat de el, numărându-i în ureche până la cinci cu vocea ei răgușită și senzuală. Penisul lui s-a trezit la viață în câteva secunde, atât cât a avut nevoie să-i desfacă *bombyxul* și să-l fluture prin aer în semn de victorie. Ea l-a sărutat.

– Numele meu este Mamercus. Ai de gând să-ți ții promisiunea? a întrebat-o adolescentul, legându-i pânza de *bombyx* în jurul gâtului.

– Desigur, a spus ea, lingându-i degetele. Pe mine mă cheamă Briseis și m-ai cucerit.

Stimulat de capitularea ei și fără să știe că lanțul de aur pe care îl purta la gât îi trăda statutul de sclavă, Mamercus și-a strecurat mâna între picioarele ei și a penetrat-o cu degetele. Ea l-a sărutat din nou, delectându-se cu frenezia băiatului, apoi l-a dus într-un *cubiculum* și a răspuns îmbrățișărilor lui stângace, dar îndrăznețe, cu pasiunea ei obișnuită. Atacând-o ca un taur tânăr, a penetrat-o violent cu mâna, făcând-o să se cutremure și stârnindu-i o serie de contracții organice.

Plutind pe aripile extazului, ea l-a strâns cu putere în brațe, și-a încheștat picioarele în jurul soldurilor lui și s-a înfipt în mâna care îi sonda adâncurile. Gâfâind și țipând, cuprinsă parcă în ghearele morții, Briseis l-a mușcat de umăr, provocându-i o rană destul de urâtă. El a împins-o cu violență pe podeaua acoperită de covoare. Ea s-a izbit de un zid, s-a încovrigat și și-a cuprins abdomenul cu mâinile ca să atenueze orgasmul ce-i provoca încă spasme.

– Să nu mai faci asta niciodată, târfă! a avertizat-o Mamercus cu o privire ucigătoare.

Apoi, a ieșit din cameră, trântind ușa în urma lui. Ea a rămas pe podea, uluită câteva clipe de schimbarea bruscă de comportament a tânărului ei iubit. Când a preluat din nou controlul asupra propriilor sentimente, și-a șters partea inferioară a corpului cu o cârpă udă, și-a pus tunică scurtă și a ieșit tiptil din *cubiculum*.

În ciuda incidentului cu Mamercus, planul ei a mers ca pe roate. Doi paznici au zărit-o în timp ce fugea spre zidurile grădinii. Au prins-o, iar ea a început să țipe și să-i lovească cu picioarele. Ei au târât-o înapoi spre vilă. Clienții s-au năpustit afară, însoțiți de Mutius, care juca – cu talentul lui dramatic – rolul unui *dominus* mânios. Briseis l-a scuipat, țipând și zvârcolindu-se de parcă o înțepa un roi de albine. Câțiva clienți au încercat să-i tempereze pandaliile, dar și ei au avut parte de același tratament – i-a insultat, i-a lovit cu picioarele și i-a scuipat. Mamercus a venit și el la locul acțiunii. Fără să realizeze cine era, l-a mușcat de braț. El a lovit-o cu furie peste față. Câțiva clienți i-au despărțit.

– Ți-am spus să nu mai faci niciodată asta, sclavă împutită! a strigat el, sfâșiindu-i tunică în timp ce încerca s-o mai plesnească o dată.

– Taci din gură, ticălos impotent ce ești! i-a răspuns ea, pe când ceilalți clienți au tras-o înapoi.

Mutius s-a alăturat grupului de bărbați excitați, care pipăiau ca niște maimuțe trupul gol și frumos al lui Briseis. Jignit de afrontul adus virilității sale, Mamercus a cerut ca sclava galică să fie crucificată pe loc. Mutius și clienții săi au refuzat. Dar flagelarea era inevitabilă. Mamercus a cerut să i se încredințeze misiunea pedepsirii ei. Mutius a ezitat.

– Lasă-l s-o pedepsească! a spus un client.

Mijlocitorul s-a uitat la Briseis. Ea a încuviințat imperceptibil din cap. Mutius a tras adânc aer în piept, a clătinat din cap, apoi le-a poruncit paznicilor s-o ducă pe sclavă în camera de la subsol.

Zarurile au fost aruncate!

Briseis nu mai avea nici o posibilitate să evite mânia lui Mamercus și atacul celorlalți bărbați, chiar dacă le-ar fi cerut îndurare sau ar fi mărturisit că totul era o înscenare. Dar nu avea intenția să facă asta – și nici nu a făcut-o.

– Și unde este acum? l-a întrebat Drusilla pe Mutius a doua zi când bizantinul a venit la palat ca să-i relateze aventurile mai-marii sclavelor ei.

– În zori, când partida a luat sfârșit, am tratat-o cu balsamuri, apoi am dus-o cu lectica mea la casa surorii mele de pe *Collis Viminalis*. Le-am instruit pe *ancillae*

s-o vegheze zi și noapte. O tratează în continuare și o țin cu mâinile legate de pat ca s-o împiedice să se masturbeze.

– Poate să facă așa ceva?

– Posibil, a răspuns bizantinul. Organul ei genital este încă avid de plăcere. A suferit câteva răni, dar sora mea, Lamitha, și sclavele ei îi tratează cu grijă zona aceea, tamponându-i-o cu o infuzie caldută.

– Se va vindeca complet?

– Da. Mai are nevoie de câteva zile de odihnă, dar ți-o aduc înapoi într-o formă fizică excelentă.

– Are cicatrice? a întrebat Drusilla, puțin îngrijorată.

– Doar câteva pe spate, pe sâni, pe fund și pe coapse, dar cu ajutorul balsamurilor mele vor dispărea în câteva zile.

– Dar cum se simte sufletește?

– Este fericită și radiază de respect față de sine, a spus mijlocitorul cu o satisfacție sinceră. Îți este recunoșcătoare pentru că ai obligat-o să se descopere. O, îmi cer iertare... a exclamat Mutius, amintindu-și mesajul pe care Briseis i l-a trimis *dominei* ei. El și-a îndesat mâna în buzunarul robei sale bizantine și i-a întins Drusillei un sul mic de pergament. Am uitat să-ți dau asta...

Drusilla a desfăcut sulul și a citit scrisoarea lui Briseis, în care aceasta își exprima – în termeni tandri – recunoștința față de planul inteligent și plin de imaginație al stăpânei sale, prin care i-a scos la iveală adevărata personalitate, salvând-o în același timp de o viață searbădă, caracterizată printr-o reprimare sexuală inutilă.

– Foarte bine, a spus Drusilla, înfășurând sulul de pergament și punându-l într-o nișă din dulapul ei. Ce noutăți îmi aduci despre Cathegus? L-ai abordat?

– Indirect. Prietenul lui, senatorul Hortensius Scaurus, vrea să organizeze o petrecere privată de *Nonae* (a noua zi a lunii) și m-a rugat să-i trimit cinci curtezane bine educate care să cânte poemele lirice ale lui Alcaeus și Sappho, antrenând în același timp oaspeții în diverse jocuri erotice spirituale. L-am rugat pe Scaurus să-mi spună numele invitaților ca să-i aleg cele mai potrivite curtezane, iar el a menționat – printre altele – numele lui Cathegus.

– Cum vrei să procedezi?

– Îl voi ruga pe Cathegus să mă primească în audiență în casa lui din *Carinae* ca să-i ofer prilejul să aleagă curtezanele. Voi profita de această ocazie ca să-i vorbesc despre tine.

– Foarte bine, Mutius... Mîntea ta bizantină este întotdeauna extrem de ingenioasă. Încearcă să stabilești întâlnirea mea cu Cathegus în jurul Idelor lui *Januaris*.

– Voi face tot ce-mi va sta în putință ca să te mulțumesc, Drusilla.

El s-a înclinat în fața ei, așteptând să fie concediat, dar prințesa a luat un sul de pergament cu două pagini.

– Aceasta este forma finală a autorizației tale, a spus Drusilla, dându-i documentul. Domitius a făcut câteva schimbări ca să fie mai ușor acceptat. Citește-l și spune-mi dacă totul este în regulă.

Mutius a început să-l citească. Drusilla a ieșit din cameră și s-a îndreptat spre apartamentele fratelui ei. Nu știa dacă data pe care a ales-o pentru „misiunea” ei era potrivită și dorea să se asigure că Idele lui *Januaris* era o zi perfectă ca să treacă la acțiune, cu atât mai mult cu cât aceasta era și ziua când avea loc petrecerea echipei Verzilor. Șambelanul lui Caligula a oprit-o în anticameră, spunându-i că împăratul avea o discuție cu comandantul suprem.

Acest lucru nu era neobișnuit, dar Drusilla a simțit din vocea și atitudinea șambelanului că întâlnirea era tensionată. Nu era deloc o discuție de rutină despre situația politică a imperiului. I-a poruncit șambelanului să o anunțe când va pleca Macro, apoi s-a întors în birou, cu sufletul copleșit de îngrijorare. Simțindu-i tulburarea, Mutius a pus ușor pergamentul pe masă.

– Totul este în regulă, a spus bizantinul.

– Voi încerca să-l conving pe *aedile* să semneze autorizația zilele astea, a spus Drusilla. Acum du-te să vorbești cu Cathegus, dar nu-i spune nimic despre data întâlnirii noastre!

– Desigur. Mă voi limita să-i flutur pe la nas perspectiva de a plăti pentru favorurile tale.

– Bine, Mutius, a spus ea, întinzându-i mâna.

El a sărutat-o, apoi a făcut o plecăciune și s-a restras respectuos din cameră.

Intuiția Drusillei referitoare la starea de încordare care caracteriza întâlnirea fratelui ei cu Macro era corectă.

În ciuda loialității afișate de Macro, Caligula se săturase de atitudinea lui excesiv de protectoare și de presiunea constantă pe care o exercita asupra lui ca să le facă membrilor *boni* cât mai multe concesii. În ziua aceea, controversa era extrem de serioasă. Macro nu i-a îndeplinit porunca lui Caligula de a onora testamentul lui Tiberius și de a plăti oamenilor și soldaților, în mod deosebit, suma stabilită de fostul împărat.

– Nu mă dezamăgi, Macro! Au trecut deja zece luni și ai plătit mai puțin de zece la sută din suma pe care am promis solemn să o aloc armatei și poporului Romei.

– M-am lovit de anumite complicații birocratice. Numele celor mai mulți beneficiari nu sunt clare și...

– Nu-mi servi gogoși, Macro! a intervenit Caligula. Vreau să termini cu aceste plăți în decurs de o lună.

– Mai am nevoie de cel puțin o sută de scribi.

– Angajează-i!

– Va dura mai mult de o lună ca să găsesc persoanele competente.

Caligula i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Ce joc faci, Macro? Încerci să mă discreditezi în ochii poporului și ai soldaților mei?

Macro și-a înușcat buza de jos, apoi a zâmbit:

– Vreau să strălucești ca un zeu, Cezar.

Caligula a zâmbit cu condescendență. Nu mai avea încredere în comandantul lui suprem. Dar Macro era încă *praefectus praetorium* și – în această calitate – era comandantul gărzii pretoriene, o forță de aproape patru mii de oameni, staționați în afara *pomeriumului*.

În cazul unor ostilități serioase, Macro putea să învrăjbească gărzile pretoriene, întorcându-le împotriva împăratului.

– Bine, a spus Caligula. Vreau să-ți faci mai mult timp pentru afacerile de stat și mai vreau să le retragi gărzilor pretoriene misiunea de a mă păzi în interiorul palatului. Vor continua să mă supravegheze în perimetrul exterior sub comanda lui Acilius Trebellius, dar de paza mea personală se vor ocupa gărzile batave, care vor deveni gărzile mele de corp.

– Dorințele tale sunt porunci, Cezar, iar poruncile sunt legi, a răspuns Macro, conștient acum de faptul că împăratul își pierduse încrederea în el.

Gărzile batave, la care se referise împăratul, erau alcătuite din trei sute de războinici de origine germanică, neînfricați, foarte bine antrenați și devotați trup și suflet tatălui lui Caligula, Germanicus, și la fel de devotați fiului său.

– Am semnat, de asemenea, un edict prin care anulez legea lui Tiberius, care le interzice oamenilor să participe desculți la spectacole și jocuri, a spus Caligula.

Macro s-a strâmbat.

– Membrii *boni* nu vor fi foarte încântați.

– Nu-mi pasă ce crede o șleahță de idioți! Vreau ca oamenii să fie fericiți, ai înțeles? Macro a încuviințat din cap. Vreau să aduci edictul la cunoștința *aedilului*, a continuat Caligula, și să te asiguri că va îndepărta toate indicatoarele pe care scrie „Nu aveți voie desculți” din toate locurile de distracție. Mai vreau să trimiți ordine similare în toate cetățile din imperiu.

– Îți dai seama însă că legea lui Tiberius prin care se interzicea oamenilor să vină desculți la spectacolele publice era menită să-i împiedice să se dezbrace și să-și etaleze în public goliciunea?

– Desigur! Dar sub domnia lui Caesar Caligula nu vor mai exista legi care să reprime dorințele oamenilor, a declarat împăratul. *Naturalia non sunt turpia*, spunea Lucretius. (Lucrurile naturale nu sunt imorale.) Etalarea în public a nudității este întotdeauna excitantă, iar oamenii excitați sunt mult mai productivi și dornici să cheltuiască bani. Secretul unei economii sănătoase este circulația rapidă a banilor. Tu îți dai seama că aceasta este legea fundamentală a economiei?

– Da, Cezar. Nu sunt convins însă de faptul că principiile morale libertine vor umple vistieria.

– Ba să fii convins de asta, Macro! Restricțiile morale limitează gândirea. Libertatea dă naștere ideilor luminate, cutezanței și respectului de sine.

– Dar oare libertatea desăvârșită nu va genera haos?

– Nu-ți face griji în privința asta, prietene! Port în fiecare zi discuții cu Jupiter Optimus Maximus. Zeul atotputernic îmi inspiră gândurile și îmi călăuzește acțiunile pentru ca Roma să atingă cele mai înalte culmi ale gloriei.

– Altceva? a întrebat Macro, luând notițe, conștient de faptul că împăratul plănuia să schimbe radical tradiția și structura socio-economică a Romei.

– Legile în privința căsătoriei sunt prea restrictive, a declarat Caligula, făcând o griină de dezgust.

Poporul nostru nu are decât o singură alternativă: căsătoria între cupluri de sex diferit. Îți dai seama?

– Da, firește. Asta este tradiția noastră.

– Dar este o tradiție stupidă și meschină, ai înțeles?

– Am înțeles. Și ce-ai de gând să faci în sensul ăsta?

– Vreau ca oamenii să-și unească destinele cu câți parteneri doresc.

– Vrei să introduci poligamia? a întrebat Macro, cutremurându-se la ideea căsătoriei libere.

– Poligamia, poliandria, căsătoria între membri de același sex, căsătoria între oameni și animale – orice. Nu avem motive să limităm opțiunile oamenilor. Vechiul sistem patriarhal este pe moarte, iar eu o să am grijă să aibă parte de funeralii onorabile.

– Reforma ta o să întâmpine o opoziție violentă din partea romanilor. Ți-aș sugera să mai porți câteva discuții cu Jupiter și să-l întrebi care va fi soarta civilizației romane în condițiile unor schimbări atât de radicale.

– L-am întrebat deja, Macro. Iar marele zeu mi-a spus să-mi asum riscul și să testez timp de doi ani noua lege a căsătoriei în provincia Asia și în alte teritorii din estul imperiului. Apoi, o voi pune în aplicare și în Africa, Iberia, Roma și în provinciile de nord-vest.

Macro s-a mai limștit puțin. Se puteau întâmpla multe lucruri în doi ani.

– Este o hotărâre înțeleaptă, Cezar. Oamenii din Est sunt mult mai deschiși la minte, dar voi începe să promovez treptat noua formă de căsătorie, lună de lună, oraș după oraș.

– Bine. Fă un recensământ cât mai exact în diverse orașe și întocmește un plan înainte de Idele lui *Martius*! Vreau să-l onorez pe *Divus* Iuliu Cezar (persoană zeificată) anunțând public intenția de a înfăptui schimbări fundamentale, fără să dezvălui însă nimic despre natura acestora. Planurile mele trebuie să rămână strict secrete.

– Desigur, Cezar, a răspuns Macro.

– Cine a fost desemnat anul acesta în capul Ghildei Prostituatelor? a întrebat Caligula, care cunoștea foarte bine rezultatul alegerilor, dar voia să-i testeze cunoștințele lui Macro în această privință.

– Cred că Marcia, fiica lui Cremutius Cordus, a răspuns Macro.

– Într-adevăr? Este o alegere minunată. Săptămâna trecută, după ce am semnat edictul prin care am reabilitat memoria și operele tatălui ei, a venit la palat și mi-a dovedit recunoștința ei, oferindu-mi o noapte bună de iubire.

– Mă bucur, Cezar.

– Ar trebui să faci mai mult decât atât, Macro! N-ai fi uimit să afli că Marcia este încarnarea zeiței *Luna*?

– Este fantastic, Cezar! Cum ai aflat?

– În noaptea de dinaintea nunții mele, Marcia, goală și frumoasă, era învăluită în lumina lunii. În timp ce o invoca pe zeiță, am văzut cum o nălucă luminoasă coboară de pe Lună și se pogoară pe Pământ, contopindu-se cu trupul Marciei.

Caligula s-a ridicat în picioare și a început să danseze prin cameră ca și când retrăia experiența cu Marcia – zeița *Luna* – vorbind pe un ton declamator:

– Pielea îi strălucea precum o perlă. Vocea i s-a schimbat. Din gât i s-au revărsat, în cascade, cuvinte de dragoste, acompaniate de o muzică divină. Am simțit apoi cum mă ridică în aer și cum corpul ei mă absoarbe, copleșindu-mă ore în șir cu vibrațiile ei nedomolite. Nu a fost un act sexual obișnuit, ci o experiență de proporții cosmice.

– Tu ești cel ales, Cezar, a spus Macro, aplaudând.

Caligula s-a așezat, obosit, pe scaunul de lângă biroul lui. L-a privit pe Macro în ochi și i-a spus:

– Știu foarte bine asta.

– Nu va mai trece prea mult timp și vei fi chemat să stai alături de zei, venerat ca cei mai mari dintre ei, devenind nemuritor printre noi, muritorii, și dominând peste noi din înalturile Olimpului.

Împăratul a dat din cap, considerând cuvintele lui Macro doar simple măguliri – cuvintele pe care i le-ar spune un trădător unui om puternic înainte de a-l înjunghia pe la spate.

– Câți membri sunt în Ghilda Prostituatelor? a întrebat Caligula, revenind la afaceri.

– Cred că în jur de o mie două sute.

– Care este costumul pe care îl poartă în timpul ceremoniilor?

Macro a căscat ochii mari. De ce îi puneă Caligula o întrebare atât de prostească? Toată lumea știa că

membrii Ghildei Prostituatelor participau la festivități și ceremonii religioase purtând doar o piele de leopard.

– Pielea de leopard, a răspuns Macro, în cele din urmă.

– Ai observat câți membri poartă piei de leopard vechi și uzate?

– Ei, bine, ochii mei nu sunt atât de pătrunzători ca ai tăi, Cezar.

– Vreau să cumperi o mie două sute de piei noi de leopard, foarte bine tăbăcite, și să le oferi ghildei în timpul *Lupercaliei* (carnaval antic roman, cu tente orgiastice, care ținea de la Calende până la Idele lunii februarie) în numele poporului roman.

Macro nu părea în largul lui.

– Nu crezi că ar fi mai potrivit ca împăratul să facă acest dar? a propus el.

Caligula s-a ridicat din nou în picioare.

– Macro, Macro... Vreau să fii un conducător în adevăratul sens al cuvântului! Vreau ca oamenii să te privească recunoscători pentru faptele TALE care îi fac fericiți! Vreau ca toată lumea să știe că ești cel mai aprig susținător al reformei lui Caligula, nu doar un birocrat obscur, care lucrează tot timpul cu documente prăfuite. Trezește-te, Macro!

– Eu cred, însă, în continuare că membrii ghildei s-ar simți mult mai recunoscători dacă le-ai oferi tu însuși acest dar. Cu harul tău dramatic, le-ai cuceri imediat inima, a spus Macro, care era ferm convins că talentul de actor al lui Caligula era imbatabil și extrem de eficient.

– Îmi cunosc talentul și știu cât de convingător pot să fiu. Dar tu? Nu te ispitesc aplauzele publice? l-a întrebat Caligula.

– Nu. Prefer să lucrez în umbră.

– Cum merge căsnicia ta? l-a întrebat Caligula, gândindu-se la Ennia.

– Bine.

– Ennia te face fericit? Faci dragoste cu ea destul de des?

– Nu prea, în ultimul timp. Muncesc mult ca să țin pasul cu ritmul reformelor tale.

– Păcat, Macro! a spus împăratul, stând pe birou, în fața comandantului său suprem. Ennia nu este o frumusețe ieșită din comun, dar *cunnusul* ei... O! *Cunnusul* ei este atât de fierbinte încât – atunci când am făcut dragoste cu ea – mi s-a părut că ar fi un stup de albine, care mi-au înțepat penisul fără milă. Și trebuie să-ți spun, prietene, că felul în care ți-a și gemea în brațele mele, dar și numărul orgasmelor ei, l-ar fi trezit de-a binelea pe unchiul Tiberius de pe patul de moarte.

Macro a zâmbit, căci era singurul care știa ce s-a întâmplat cu adevărat în camera în care Tiberius și-a dat ultima suflare.

– Mă bucur că ai apreciat favorurile soției mele, Cezar. A fost o mare onoare pentru ea, ca și pentru mine.

– Dar ce poți să-mi spui despre sora mea? M-a denigrat în ochii tăi când a venit la tine în seara banchetului?

– Nu. De ce-ar face asta?

– O urăște pe soția mea și devine o pacoste pe zi ce trece, a răspuns Caligula, sugerându-i astfel lui Macro că Drusilla nu se mai bucura de favorurile lui. Sunt convins, însă, că i-ai apreciat trupul seducător la fel de mult cum am apreciat eu senzualitatea remarcabilă a Enniei.

– O, da, Drusilla este o iubită extraordinară, în pura tradiție Iuliană.

– Am auzit că ai făcut-o să atingă orgasmul prin metoda sufocării controlate. Păcat că nu ți-ai pierdut controlul și n-ai strâns mai tare, Macro!

– Ei, bine... a spus Macro, ridicându-se în picioare, m-am specializat în sufocarea oamenilor, dar îmi place să-mi desăvârșesc opera fără martori.

Caligula a izbucnit în râs. Apoi, l-a strâns în brațe pe vechiul lui prieten.

– Asumă-ți un rol mai important în domnia mea, Macro!

– Voi face tot ce-mi va sta în putință, Cezar.

Macro l-a salutat apoi pe împărat.

– Pentru gloria Romei! a exclamat Caligula, răspunzându-i la salut.

– Pentru splendoarea eternă a imperiului! i-a răspuns Macro, apoi a făcut stânga-mprejur și a ieșit din birou.

Caligula a tras adânc aer în piept. Singurul scop al discuției pe care a purtat-o cu Macro a fost să-l oblige pe comandantul suprem să facă un pas într-o direcție sau alta. Fie Macro îi era încă fidel și îi va susține public reformele liberale, fie se va alătura unei

conspirații și va suporta consecințele trădării sale. Caligula avea impresia că Macro intenționa să-l trădeze, dar nu era convins pe deplin. Avea nevoie de dovezi. De aceea, a rugat-o pe Drusilla să joace rolul unei *meretrix* cu Cathegus în speranța că va găsi anumite documente valoroase în seiful lui, poate chiar o listă a conspiratorilor.

Drusilla a intrat în birou și s-a așezat pe genunchii lui, strângându-l la piept.

– Cum a decurs întrevederea? l-a întrebat ea.

– Binișor... Macro este reticent, dar se va supune până la urmă dorințelor mele. Apropo, am încredințat paza mea personală gărzilor batave.

– Aha! Sunt convinsă că n-a fost prea încântat. Cum a reacționat?

– Dorințele mele sunt porunci, Drusilla.

– Foarte bine. Îmi place asta.

– Trebuie să-ți mai spun ceva... L-am făcut pe Macro să creadă că nu te mai bucuri de încrederea mea.

– Hmm... Asta pentru că vrei ca zvonul să ajungă la urechile lui Cathegus, care ar putea să creadă că aș fi tentată să te trădez?

Ca de obicei, Caligula a fost impresionat de perspicacitatea surorii lui, care înțelegea repede stratagemele politice. El i-a dăruit un zâmbet, în care se citea mândria, iar ea a înțeles că fratele ei îi aprecia inteligența.

– Ai perfectă dreptate, surioara mea ageră. Cathegus se va simți astfel și mai atras de tine, iar tu îți vei putea interpreta rolul cu și mai multă eficiență. Ai stabilit întâlnirea?

- Da, dar voiam să știu dacă ești de acord să mă întâlnesc cu el a opta zi de astăzi, când pică Idele.

- De ce n-aș fi? a întrebat Caligula.

- Este seara petrecerii echipei Verzilor.

- Vrei să participi la petrecerea acelor tineri atât de zgomotoși?

- Nu neapărat, a răspuns Drusilla.

- Atunci data pe care ai ales-o este perfectă.

Drusilla l-a sărutat.

- Aș face orice pentru tine, Cal.

- Știu, Drudi. Și nimic nu m-ar face mai fericit.

- Dar Lady?

- Este extraordinară.

- Încă îndrăgostită de Incitatus?

- Da. Calul acela este un zeu. Vom crea un nou cult bazat pe acest armăsar sfânt. Vom organiza în curând o ceremonie în acest sens. Vreau ca oamenii s-o vadă...

- ...făcând dragoste cu calul?

- Povestea ei de dragoste transcende dorința carnală atât de comună a oamenilor, Drusilla. Când Lady face sex cu Incitatus, este copleșită de chintesența divină a vieții, pe care numai un animal nobil o poate dăru.

- Cât de adânc pătrunde „chintesența“?

- Și-a confecționat un instrument special care permite doar ca jumătate din membrul viguros al calului s-o penetreze.

- Trebuie să văd spectacolul, a spus Drusilla, excitată.

- O să-l vezi, iubito. Ți-am promis deja.

– Dar după partida sexuală cu zeul-armăsar, *cunnusul* ei se mai contractă suficient de mult ca să-ți provoace plăcere?

– Bineînțeles! Tocmai datorită fricțiunii penisului puternic al lui Incitatus și sămânței lui divine, tractul vaginal se contractă și mai tare. Organul ei genital vibrează mult timp după încheierea partidei sexuale, iar Lady poate să trăiască *gaudiumul* la intensitate maximă de multe ori după aceea.

– O iubești?

– Doar mă cunoști... Ori de câte ori fac dragoste cu o femeie frumoasă și senzuală, trăiesc senzația că ea este singura femeie pe care o voi iubi vreodată.

– Asta pentru că noi, cei din familia Iuliană, obișnuim să ne canalizăm atenția numai asupra iubiților „de moment” și să ne bucurăm de fiecare aventură sexuală fără să ne mai gândim la cele precedente.

– Da... Suntem norocoși, a spus Caligula, pe când Drusilla s-a lăsat în genunchi în fața lui și i-a cuprins penisul care se trezise la viață pe sub togă.

Iovenia nu o mai văzuse pe Ladyssa de la nunta ei cu împăratul și nu știa cum să interpreteze rapoartele pe care le primea de la paznicii pe care îi angajase ca să supravegheze templul în care fusese dus Incitatus.

Oamenii ziceau că în fiecare noapte două persoane misterioase veneau la poartă, spuneau parola corectă, iar paznicii îi lăsau în întregime în templu. În ciuda zidurilor groase din marmură și a portalului din bronz, se auzeau – prin trapa boxei lui Incitatus – gemete și țipete feminine, dar și o voce bărbătească. Cei doi vizitatori petreceau câteva ore în templu. Uneori, înainte de a pleca, sunau dintr-un clopoțel și cereau apă caldă, care se încălzea în cuptorul de afară și ajungea, printr-o conductă, în cada din templu.

Cei doi plecau întotdeauna înainte de ivirea zorilor, ascunzându-și chipurile sub glugile mantiiilor lor. Pentru că nu știau că proaspăta soție a împăratului era adevărata proprietară a templului, paznicii credeau povestea Ioveniei conform căreia lăcașul era închinat

„unui cult al fertilității“, bazat pe calitățile divine ale armăsarului alb. Deoarece cultele închinat fertilității nu erau ceva neobișnuit pe tot întinsul imperiului, Iovenia le-a cerut paznicilor să-și vadă de treaba lor fără să intervină în ritualurile de închinăciune.

Cu toate acestea, profesoara era nedumerită. Ladyssa era singura persoană care știa parola. A dezvăluit oare secretul altcuiva? Pentru că acest lucru era improbabil, atunci eleva ei era, fără îndoială, una dintre persoanele care vizitau templul în fiecare noapte. Dar cine era însoțitorul ei? Împăratul? Sau poate niște preoți sau alți iubiți?

Grăjdarii care se ocupau de îngrijirea lui Incitatus i-au spus Ioveniei că în fiecare dimineață, când curățau boxa, găseau podeaua plină de spermă de cal. Acest lucru nu era neobișnuit în cultele închinat fertilității, dar ea nu înțelegea un lucru. Ideea unui asemenea cult nu-i aparținea Ladyssei, care nu a pomenit nimic în acest sens. Iovenia a încercat să găsească o explicație pentru cureaua din piele prinsă de tavan și atașată de mecanismul prin care Incitatus putea fi ridicat sau coborât. Cremele, uleiurile lubrifiante și celelalte accesorii erau menite să provoace ejacularea calului, a cărui spermă era probabil folosită pentru creșterea șanselor de a rămâne însărcinată sau pentru reducerea factorilor de risc implicați de procesul nașterii.

Pentru că era o femeie cu o educație aleasă, Iovenia era lipsită de prejudecăți și știa foarte bine că romanii erau liberi să practice tot felul de ritualuri și culte, indiferent cât de excentrice ar fi acestea. Dar mai știa,

de asemenea, că politicienii conservatori, adepți ai principiilor morale represive, impuse de Augustus, în privința adulterului și a cenzurii, nu erau de acord cu reforma liberală a lui Caligula și – în ciuda popularității de care se bucura împăratul sau poate tocmai de aceea – căutau orice *casus belli* ca să organizeze o conspirație împotriva lui.

Despre agenda politică a lui Caligula, Iovenia nu știa nimic. Toată lumea îl iubea, dar membrii *boni* îl împrășcau cu noroi, înfățișându-l tuturor păturilor sociale din Roma ca pe un monstru implicat în tot soiul de excentricități sexuale, susținând că nu era sănătos la cap și nici demn de încredere. Iovenia era destul de inteligentă ca să nu ia în seamă calomniile politice, în special pe cele răspândite de membrii *boni*, despre care se știa că erau distructivi și josnici. Cu toate acestea, pentru că era proprietara templului, profesoara putea fi implicată într-un scandal, ea putând fi considerată țapul ispășitor.

– Nu este nici o problemă, Iovenia, i-a spus Ladyssa profesoarei de istorie când aceasta și-a întâlnit eleva în apartamentele ei din palat. În curând, eu și soțul meu vom sfinți templul, iar proprietatea ta va trece în jurisdicția împăratului.

– Ce facem cu paznicii și cu grăjdarii? a întrebat Iovenia.

– O să vorbesc cu soțul meu despre asta. Ar putea să vă angajeze – pe tine și pe oamenii tăi, ce zici?

– Aș prefera să nu mă implic în culte atât de controversate.

- Ce înseamnă „controversat“? a întrebat Lady, care nu cunoștea semnificația acestui cuvânt.

- Atunci când oamenii nu cad de acord asupra unei anumite chestiuni.

- Înțeleg... Oamenii nu cad niciodată de acord în anumite privințe. Te referi la ceva anume?

- Nu. Dar dușmanii politici ai împăratului răspândesc zvonuri...

- Care dușmani? Ce fel de zvonuri? a întrebat Ladyssa, încruntându-se nedumerită.

Iovenia a clătinat din cap, gândindu-se că ar fi trebuit să tacă. Dar Ladyssa a insistat și - în ciuda încercărilor Ioveniei de a diminua puterea dușmanilor împăratului și natura zvonurilor - a înțeles că nici măcar stăpânul Romei nu era mai presus de amenințări și intrigi.

Mai târziu, după ce Iovenia a plecat de la palat, Lady s-a dus să-l vadă pe soțul ei. Pentru că Drusilla îi oferise o partidă extraordinară de sex oral, Caligula era bine dispus și a sărutat-o cu pasiune pe mireasa lui britană. Ea a uitat ce voia să-l întrebe în legătură cu dușmanii despre care îi vorbise Iovenia și a răspuns sărutului său cu aceeași pasiune.

- Am comandat și am trimis la templu o ieszle minunată din fildeș, a informat-o Caligula, învârtind-o pe Lady în brațe. Uită-te la astea, iubito! i-a spus el, arătându-i două păture purpurii, bogat ornamentate, destinate lui Incitatus.

Caligula a luat una din ele și a învelit-o pe mireasa lui. Apoi, a luat un căpăstru incrustat cu pietre

prețioase și s-a strecurat sub pătură, punând căpăstrul în jurul gâtului Ladyseiei.

– Acesta este un dar pentru zeul nostru armăsar, i-a șoptit el la ureche în timp ce îi mângâia zona genitală.

Ea s-a excitat atât de ușor, încât nici nu a acordat prea multă atenție căpăstrului, îndemnându-l în schimb s-o posedă imediat chiar sub pătură.

– Nu mai ai răbdare, nu-i așa? a întrebat-o el, penetrând-o.

– Nu, nu mai am... a gemut ea.

– Ai mai avut iubiți azi?

– Nu.

– Păcat, iubito.

– De ce? a întrebat ea cu respirația întretăiată, simțind cum penisul lui devine flasc în interiorul ei.

– Pentru că m-aș excita mai tare dacă mi-ai spune că ai avut.

– Ești sigur?

– Da.

– Bine atunci... am avut, a mințit Ladyssa, stimulându-i sfârcurile.

– Unde?

– Într-un... atelier de pantofi.

– Povestește-mi totul! i-a șoptit el.

– Era... la prânz... și m-am dus acolo... purtam doar o tunică scurtă... fără lenjerie intimă, i-a spus ea, simțind cum penisul lui se întărește.

– Continuă! a spus el, accelerând ritmul actului sexual.

– M-am așezat pe un scaun... Pantofarul s-a așezat pe vine în fața mea, ajutându-mă să probez un pantof...

Mi-am depărtat puțin picioarele... Mi-a văzut goliciunea, iar eu mi-am unduit șoldurile...

– Îmi place asta, a spus Caligula, în timp ce Lady își rotea seducătoare pelvisul. Și apoi?

– M-a atins.

– Ți-a atins *cunnusul*?

– Da, mi-a gădilat clitorisul, iar eu m-am udat atât de tare... Apoi, și-a strecurat degetele înăuntru.

– Ceilalți clienți vă priveau?

– Da, toată lumea.

– Îți place când oamenii te privesc făcând dragoste, nu-i așa?

– Da, îmi place... a găfâit ea, excitată la rândul ei de propria aventură imaginară, așa cum s-a excitat și atunci când i-a povestit ce i se întâmplase cu adevărat în atelierul de croitorie.

– Ce ți-a făcut cu mâna?

– Și-a strecurat-o pe toată înăuntru... Am țipat... Mi-am ridicat picioarele... abandonându-mă cu totul în brațele lui... O, *da, Cal, o să cedezi!*

– Nu, stai! a țipat el, intensificând și mai mult ritmul. Ce-au făcut spectatorii?

– M-au privit cu toții... Eram goală... mâna lui era cu totul în pântecul meu... răvășindu-mă... ceilalți indivizi m-au înconjurat și ei... și m-au penetrat cu toții... tare... și adânc... O, *da!*

Dansul dragostei dintre Lady și Caligula s-a accentuat, iar protagoniștii au atins împreună punctul culminant, tremurând și țipând, nu doar pentru că și-au

descătușat energia fizică, ci și pentru că și-au contopit sufletul și spiritul.

Lady a trăit din nou în brațele lui Caligula o uniune desăvârșită, în care a pierdut cu totul simțul realității și s-a abandonat dorințelor lui provocatoare, transformându-le în propriile sale visuri.

Timp de trei zile și trei nopți, Messalina și Goran gotul au trăit împreună cea mai pasională poveste de dragoste din viața lor.

Niciodată până atunci nu s-a bucurat atâta timp de atențiile unui singur iubit. Niciodată până atunci nu i-a spus unui bărbat „te iubesc” de atâtea ori, cu atâta tandrețe, cu atâta sinceritate și cu atâta încredere că dragostea lor va dăinui pentru totdeauna. Nu se puteau despărți unul de altul nici măcar pentru o clipă. Se jucau ca niște copii. Mâncau, râdeau și făceau baie împreună. Cu cât își admirau mai mult trupurile, atât de diferite, dar atât de seducătoare – amândoi înalți, ea cu părul lung și negru ca pana corbului, ce contrasta cu buclele lui blonde –, cu atât erau mai convinși că menirea lor era aceea de a se completa unul pe celălalt, de a se contopi pentru totdeauna unul în brațele celuilalt.

Goran îi cuprindea talia zveltă cu mușchii lui vânjoși, de gladiator, cu puterea virilității lui exuberante, cu pasiunea lui nebună; pe de altă parte, sărutările ei fierbinți, sânii perfecți, sfârcurile sensibile, fundul rotund, vocea senzuală, clitorisul fremătător, țipetele de plăcere – toate acestea întreceau orice închipuire pe care Goran și-a plăsmuit-o

despre femei. Energia lui era inepuizabilă; pasiunea ei, nemărginită. Nu se săturau niciodată să facă dragoste, să se înfrupte din pasiunea lor, să-și excite simțurile și să atingă de nenumărate ori extazul suprem al iubirii.

De două ori, au plecat să se plimbe prin parcurile din jurul Cetății Eterne și de fiecare dată, au descălecat, și-au scos tunicile și au alergat goi, urmărindu-se, până când Goran a prins-o și a posedat-o din nou în iarbă sau printre copaci. În pădure, și-au jurat unul altuia iubire veșnică pentru tot restul vieții lor, invocând zeii ca martori ai legământului lor, convinși că Venus și Cupidon îi vor învălui pentru totdeauna în mantia indestructibilă a iubirii.

Dar la amiaza celei de a treia zi, pe când își lăsau caii în grajdurile de la poalele Colinei Aventine, urmând să pornească amândoi spre vilă în litiera ei, un valet i-a dat Messalinei un sul mic de pergament, pecetluit cu sigiliul lui Mutius.

– N-ai de gând să-l deschizi? a întrebat Goran, cu un strop de gelozie, observând că ea a pus sulul în decolteul tunicii.

– Nu... Este de la părinții mei, a spus ea.

– Poate că îți aduc la cunoștință data întoarcerii lor, a spus el, dându-și seama că ea îi ascunde ceva.

– Posibil, a răspuns vulpița șireată, dăruindu-i un sărut ușor.

Goran i-a smuls atunci sulul din decolteu și l-a ridicat în aer, evitându-i încercările disperate de a-l recupera.

– Hai, Missi, să-l citim împreună!

– Nu! Dă-mi-l înapoi!

Ținându-l deasupra capului, Goran a reușit să-ri rupă sigiliul cu o mână și să-l întindă. Spumegând de furie, Messalina și-a pus mâinile în șolduri, apoi și-a schimbat dispoziția și a întâmpinat finalul inevitabil cu zâmbetul pe buze.

– Deci? Ce spun? a întrebat ea, pretinzând în continuare că mesajul era trimis de părinții ei.

Goran l-a citit cu voce tare:

„Messalina! Mai vrei să te întâlnești cu cavalerul? Dă-mi de știre! A făcut o adevărată obsesie pentru tine. Mutius.“

El i-a aruncat o privire întrebătoare.

– Aha! a spus ea. Lasă-mă să-l văd!

Goran i-a întins sulul. Ea a verificat sigiliul rupt.

– Ciudat! Sigiliul ăsta este aproape identic cu cel al tatălui meu, a spus ea.

– Cine e Mutius? a întrebat Goran, care venise la petrecerea lui Lothar de la taverna lui Romulus după ce mijlocitorul plecase, neștiind așadar de existența și rolul acestuia.

– Un negustor, care vrea să-mi aranjeze o întâlnire cu un cavaler idiot la o petrecere de caritate.

– Și cum de-a făcut o obsesie pentru tine?

– Te rog, Goran!... Oamenii devin întotdeauna obsedați de femei celebre și nobile. Hai să facem o baie caldă!

În afară de sigiliu, s-a mai rupt însă ceva între ei: încrederea reciprocă. Goran știa că ea îl mințea. Pe de altă parte, el i-a încălcat intimitatea. În timp ce făceau

baie, Messalina a încercat să-i ridice inoralul, dar în ultima noapte pe care aveau să o mai petreacă împreună, înainte de întoarcerea lui la școala lui Sempronius Vatia, rănilor au rămas deschise în sufletul amândurora. Când au făcut dragoste, nu au mai putut să-și dăruiască reciproc pasiunea pe care amândoi o așteptau după jurământul pe care l-au făcut în ziua aceea în parc.

Sau povara unui legământ atât de naiv eroda oare pasiunea pe care bărbații și femeile o simt atunci când își aleg partenerii după bunul lor plac și atunci când nu sunt obligați să facă sex cu același partener de nenumărate ori?

Pe când Goran își revărsa dorința pătimașă asupra ei, gândurile Messalinei au zburat spre Servilius și spre jocurile sexuale la care voia să o supună. Făcuse într-adevăr o obsesie pentru ea? Ce i-ar face dacă i-ar pica în gheare? *În ghearele lui...* Nu căzuse niciodată în ghearele unui bărbat crud și violent. *Da! Da!* Voia să încerce imediat această experiență. Nu, nu chiar acum... Goran făcea încă dragoste cu ea. A atins orgasmul, dar acest lucru s-a întâmplat în timp ce gândurile erau dominate de imaginea lui Servilius și de virilitatea lui dominatoare, pe care a simțit-o în timpul nunții imperiale, când și-a frecat discret penisul de coapsele ei.

Messalina a adormit abia târziu în noapte. Apoi, a avut un vis. Dormea goală într-o poiană din pădure. Venus și Cupidon au apărut lângă ea. Copilul înaripat și bucălat ținea în mână sulul lui Mutius.

– Jurământul tău este greșit, Messalina, a spus Cupidon, gâdilându-i trupul cu pergamentul.

– Femeile tinere nu se pot retrage din lumea dragostei, i-a șoptit Venus la ureche.

– Dragostea exclusivistă este împotriva firii, a spus băiețelul divin.

– Iubirea este o forță cosmică, ce trebuie să se extindă în toate direcțiile, să inspire și să atingă coarcele sensibile ale omenirii, a continuat zeița.

– Noi te dezlegăm de acest legământ, Messalina, a spus Cupidon, lăsând sulul pe trupul ei.

– Dăruiește-ți dragostea tuturor bărbaților! a încheiat Venus, cu un zâmbet luminos.

Apoi, ea s-a făcut nevăzută, însoțită de Cupidon, care zbura fericit în jurul ei.

O lumină puternică a trezit-o pe Messalina din somn. Era amiază. Goran se îmbrăcase deja și se pregătea să se întoarcă la colegiul gladiatorilor. Când și-a dat seama că s-a trezit, a îngenucheat lângă pat, i-a luat mâna și i-a sărutat-o. A rugat-o să-l ierte, promițându-i că nu-i va mai citi niciodată scrisorile și reiterând legământul dragostei eterne pe care l-au făcut în parc.

În timp ce Goran o săruta cu pasiune, inima Messalinei bătea cu putere în piept. Își amintea vag visul, dar a re trăit aceeași emoție atunci când s-a gândit la Servilius. Brusc, abia aștepta să-l vadă pe Goran ieșind pe porțile vilei. Trebuia să-i trimită fără întârziere un mesaj lui Mutius, în care să-i spună că și ea era obsedată de Servilius și dorea să-l întâlnească în seara aceea. Cu percepțiile acutizate, tipice unui om îndrăgostit, Goran a simțit că mintea Messalinei era în altă parte. Inima i-a fost cuprinsă de gelozie. Cine era

cavalerul misterios care făcuse o obsesie pentru ea? Un fost iubit? Un bărbat care ar face orice să i-o răpească?

„Tu, Odin! și-a spus el în gând. De ce mă chinuiești?”

Messalina l-a însoțit până la porțile vilei, afișând masca dragostei pe chip.

– Nu uita să vii la amfiteatrul Flaminus când voi lupta în ziua de Ide! i-a spus el, luând-o în brațe.

– Desigur... i-a răspuns ea, abia auzindu-i cuvintele.

– Ne vom întâlni după încheierea luptei.

– Știu, i-a răspuns ea, pe un ton neutru.

– O să-ți fie dor de mine?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus ea. Te rog să pleci acum, Goran, înainte să încep să plâng.

L-a sărutat în fugă, apoi s-a întors grabnic în vilă.

Copleșit de sentimente contradictorii, tânărul got a privit-o pe patriciana romană dispărând în casă. Părea atât de sinceră, încât Goran a plecat cu inima ușoară, binecuvântându-i pe toți zeii țării lui.

Messalina i-a trimis mesajul lui Mutius. Mai târziu, a luat o masă frugală, le-a poruncit *ancillaelor* să-i pregătească o baie cu spumă și le-a spus sclavilor care se ocupau de coafura și de masajul ei să stea în preajmă. Apoi, a făcut baie, așteptând cu înfrigurare răspunsul mijlocitorului, devenind din ce în ce mai excitată cu fiecare oră care trecea.

Mesagerul lui Mutius, Fidatus Novus, un tânăr din Cappadocia (regiune romană din Turcia de astăzi), a sosit la vila familiei Valer cu o oră înainte de apusul soarelui.

El i-a înmănat prințesei un pachetel și un sul de pergament din partea lui Mutius. Ea a desfăcut sulul cu mâini tremurătoare. *Da!* Servilius a acceptat! O aștepta pe Messalina în vila lui de pe *Mons Oppius* (una dintre cele șapte coline ale Romei din interiorul *pomeriului*) la ora la care îi convenea ei.

Mutius o sfătuia, de asemenea, să fie cât mai discretă cu putință și să nu sufle nici un cuvânt despre această aventură. Avea să plece de acasă cu litiera ei, pe care ulterior – urmând indicațiile lui Fidatus – avea să o schimbe cu cea a lui Mutius. În pachet, a găsit un voal negru, care trebuia să-i ascundă chipul atunci când avea să schimbe litierele și pe care trebuia să-l poarte tot drumul până la vila lui Servilius, până în clipa în care intra în camera privată a cavalerului.

În amurg, îmbrăcată într-o tunică de mătase și ascunsă într-o *paenula* obișnuită (pelerină lungă cu glugă), Messalina s-a urcat în litieră, a tras perdelele și s-a așezat între perne. Însoțiți de Fidatus, care ținea o torță în mână și juca rolul de călăuză, purtătorii lecticii au coborât încet Colina Aventină. Nimeni nu a observat însă apariția unui tânăr, înfășurat într-un *sagum* cu glugă, care urmărea litiera la câțiva pași distanță. Tânărul era Goran gotul... La amiază, când a ajuns aproape fără suflare la colegiu, după ce alergase tot drumul prin Roma, gelozia a început să-i sfâșie din nou sufletul. Pentru că gelozia este o forță motrice extrem de puternică, a reușit să-l convingă pe supraveghetorul lui să-i mai acorde o noapte liberă. Goran s-a întors la vila Messalinei și s-a ascuns pe o străduță

învecinată, pândind mișcările prințesei. A rămas acolo până când a văzut-o pe Messalina urcându-se în litieră și apoi a urmărit-o. Voia să afle cine era cavalerul. Voia să știe ce rol juca acesta în viața ei și ce făcea ea când el (Goran) nu era prin preajmă. Fiind atât de tânăr, nu știa că acțiunile unui bărbat – sau ale unei femei – orbit de gelozie puteau să aibă consecințe distrugătoare și poate chiar letale.

În curtea atelierului de tâmplărie al familiei lui Fidatus, acesta a rugat-o pe prințesa Valeriană să-și pună vâlul negru și să schimbe litierele. Pe *Mons Oppius*, gărzile lui Servilius i-au deschis lui Fidatus și însoțitorilor săi porțile vilei, pe care apoi le-au închis imediat. Goran, care nu s-a lăsat păcălit de schimbul de litiere, a rămas afară, lângă ziduri.

Ascunsă de vâlul lung și negru, Messalina a fost condusă de Fidatus în vilă. Mesagerul, cu chipul ascuns de glugă, a predat-o în mâinile celor trei paznici, însărcinați de Mutius s-o apere în cazul în care excentricitățile lui Servilius deveneau insuportabile. În timp ce Fidatus și-a văzut de drum, spunându-le purtătorilor lecticii să plece acasă, cei trei paznici au condus-o, în tăcere, pe Messalina într-un *vestibulum* și au pregătit-o pentru întâlnirea cu Servilius.

I-au scos *paenula* și i-au pus o zgardă de câine în jurul gâtului, peste vâlul care îi acoperea chipul și îi ajungea la genunchi. Apoi, i-au scos tunica și i-au smuls, cu violență, pânza de *bombyx*. Goală pe sub voalul negru, încălțată cu niște sandale aurite, cu tocuri înalte, Messalina era copleșită de emoții puternice, dar nu a

rostit nici un cuvânt. Doi paznici au prins-o de brațe și i-au ridicat voalul, făcând ochii mari când i-au văzut trupul statuar. Celălalt, un individ solid, care era comandantul gărzii, s-a jucat cu părul ei pubian ca să-i stimuleze buclele negre, apoi a obligat-o să-și depărteze picioarele și și-a înfipt degetele cu putere în vulva ei. Ea a rămas fără suflare. A stimulat-o, pătrunzând în adâncurile ei, până când procesul de lubrifiere s-a intensificat, apoi și-a scos degetele și le-a mirosit, verificând astfel dacă era sănătoasă și necontaminată de vreo infecție. Satisfăcut, a prins o lesă de unul dintre inelele zgărzii.

Flancată de ceilalți doi bărbați, splendida patriciană de șaptesprezece ani a fost condusă, ținută în lesă, printr-un coridor întunecat până când au ajuns în fața unei uși masive din lemn.

– Va trebui să strigi după AJUTOR foarte tare și de mai multe ori dacă vrei să intervenim, a spus comandantul gărzii, care ținea lesa.

Messalina, excitată acum la maximum, a tras adânc aer în piept și a încuviințat din cap.

Bărbatul a deschis ușa și a condus-o în camera privată a lui Servilius.

Cavalerul era acolo, dar ea nu-l vedea. Încăperea uriașă era luminată de douăsprezece lămpi cilindrice cu ulei – flăcările erau acoperite cu o sticlă roșie – agățate de doi pereți opuși ai camerei. Cărbunii care ardeau într-un vas de jăratric din fier răspândeau și ei o lumină roșiatică. Un stâlp din lemn, înalt cât camera, prins în podea și în tavan, care trona în mijlocul camerei, era

singura „piesă“ de mobilier vizibilă, dar o draperie, în spatele căreia Messalina nu vedea nimic, împărțea camera în două părți. Comandantul gărzii a prins celălalt capăt al lesei de un inel fixat de stâlp. Auzind apoi ușa ferecată pe dinafară, Messalina a tresărit. În timp ce inima îi fremăta în piept, ea a simțit cum vaginul i se contractă brusc, secrețiile abundente udându-i coapsele.

– Plimbă-te în jurul stâlpului! i-a poruncit Servilius dintr-un colț întunecat.

Ea și-a ațintit privirea în direcția de unde venea vocea. Prin voalul negru care îi acoperea fața, Messalina a zărit vag un bărbat îmbrăcat într-o tunică scurtă, recunoscând trăsăturile vâjnoase ale lui Servilius. Acum se afla în mâinile sale, iar ea era obligată să joace după cum îi cânta el. Și-a reluat postura statuară și a început să meargă în jurul stâlpului. Lesa s-a scurtat din ce în ce mai mult până când nu i-a mai permis să facă nici un pas, sfârșind prin a lua stâlpul în brațe. Servilius s-a apropiat de ea pe la spate și a început să-i mângâie fundul, savurând contactul fizic cu trupul pe care îl dorea atât de mult și pentru care plătitise o avere.

– De ce ai anulat întâlnirea noastră?

– Ca să te înnebunesc de dorință.

– Dar tu n-ai înnebunit?

– Ba da, am înnebunit așteptând să fiu în brațele tale, a răspuns Messalina, încleștându-și brațele în jurul stâlpului, unduindu-și șoldurile și savurând puterea dominantă a bărbatului.

El i-a depărtat fesele și a început s-o ciupească și s-o zgârie până când a ajuns în zona pubisului acoperit de

păr, apoi a tras-o de părul pubian, i-a penetrat cu degetele vulva udă, a mușcat-o de umeri și i-a sfâșiat voalul cu dinții. Murmurându-i cuvinte triviale ca răspuns la gemetele ei, s-a lăsat în genunchi și i-a mușcat fiecare părțică a fundului ei proeminent, și-a ascuns fața între fesele ei, i-a ronțait fără milă areola senzuală și i-a stimulat cu degetele clitorisul fenomenal, făcând-o pe prințesă să țipe și să atingă orgasm după orgasm.

Văzând însă că prada lui își pierde controlul, Servilius i-a scos voalul de pe față și a sărutat-o pe gură, strângând-o aproape de gât cu zgarda, dar primind în schimb același răspuns pasional din partea ei, atunci când Messalina i-a absorbit limba, contopindu-și buzele cu ale lui. Îmbătat de saliva ei delicioasă și fierbinte, cavalerul a luat o paletă rigidă din piele și a început s-o plesnească peste fund, înroșindu-i în doar câteva clipe fesele încântătoare. În loc să țipe, Messalina și-a împins fundul spre el ca să-l determine s-o lovească și mai tare. Înfuriat, dar și uimit de mândria și rezistența ei, și-a intensificat loviturile cu paleta. Valuri de senzații mistuitoare îi devastau organul genital, iar fiecare lovitură îi provoca un alt orgasm copleșitor. Servilius i-a desfăcut lesa. Ea s-a întors spre el și l-a strâns în brațe, sărutându-l cu pasiune și încercând cu disperare să se înfigă în penisul lui mare.

– Rănește-mă! Penetrează-mă fără milă! a exclamat ea.

Servilius i-a evitat îmbrățișările și a obligat-o să se prindă cu mâinile de două bare de fier atașate de stâlp, deasupra capului ei. Agățându-se de ele, Messalina și-a

încovrigat imediat picioarele în jurul soldurilor lui, dar el a continuat s-o tachineze, evitând s-o penetreze. A sărutat-o și i-a lîns sâni tari, bine dezvoltati, stimulându-i cu degetele sfîrcurile, mușcându-le și frecându-le nemilos pînă cînd ea a atins din nou orgasmul doar pentru că i-a simțit penisul strecurându-se în vulva ei, printre fesele înfierbîntate.

În timp ce gema, plutind pe aripile extazului suprem, a tras-o de zgardă, a îndepărtat-o de stîlp și a dat perdeaua la o parte. Messalina n-a apucat să vadă ciudatul eșafod din lemn, fixat de podea, care se afla în mijlocul camerei, deoarece Servilius a așezat-o pe spate pe o scîndură îngustă, plasată în centrul eșafodului, cam la două palme de podea. I-a prins repede zgarda de un lanț lung cît o palmă, atașat de scîndură. Apoi, a legat-o de talie cu o curea din piele, care se prindea cu ambele capete de scîndură. Cu respirația întretăiată, Messalina a înțeles ce avea să se întîmple și și-a depărtat brațele și picioarele, lăsându-l să-i lege încheieturile de la mâini, coapsele, genunchii și gleznele cu alte curele din piele prinse de părțile mobile ale platformei din lemn, pînă cînd a fost complet imobilizată, avînd organul genital expus furiei lui.

Printr-un sistem ingenios, dotat cu diverse roți dințate, angrenaje cu melc și bobine cu frînghii, Servilius a înălțat partea inferioară a scîndurii și a mutat curelele care îi imobilizau picioarele, ridicându-i genunchii pînă la umeri cu ajutorul unor propetele și depărtându-i picioarele după bunul său plac.

– Mai vrei să te rănesc? a întrebat cavalerul, admirându-i satisfăcut pelvisul ridicat și clitorisul care se zărea printre labiile vulvei, înconjurată de cel mai bogat păr pubian pe care îl văzuse vreodată – un atribut care îi excita imediat pe adevărații curtezani romani.

– Da... Fă-mă să țip! a îngăimat Messalina, în pragul unui alt orgasm, ridicându-și capul atât cât îi permitea lanțul de care era prinsă zgarda.

De pe o bară care traversa platforma asemănătoare cu un eșafod, Servilius a luat două lanțuri, dotate la capete cu două clame care se prindeau de sfârcuri. Apoi, și-a mângâiat penisul de labiile ei deschise și a penetrat-o cu violență, făcând sălbatic sex cu ea. În timp ce Messalina țipa, atingând din nou orgasmul, el i-a prins clamele de sfârcuri și a tras de lanțuri, care i-au întins sfârcurile la maximum, făcând-o să țipe și mai tare. Când a atins culmile extazului, el a tras și mai tare de lanțuri, provocându-i o durere cumplită în zona sfârcurilor, dar și contracții vaginale, care îi strângeau penisul de fiecare dată când întindea lanțurile.

În ciuda reacției extraordinare a organului ei genital, a gemetelor și a mișcărilor ei limitate, dar puternice, el a continuat să facă sex cu ea fără să cedeze, trăgând cu o mână de lanțuri în timp ce cu cealaltă îi stimula clitorisul, aducând-o în pragul nebuniei. Când a simțit că era gata să ejaculeze, a tras iar de lanțuri, întinzându-i la maximum sfârcurile, apoi a agățat lanțurile de bara transversală. După alte câteva mișcări violente, și-a retras penisul din adâncurile ei și și-a

cufundat fața în vulva ei deschisă, absorbindu-i cu poftă organul erectil și provocându-i valuri de plăcere.

În chinurile plăcerii și durerii, plutind pe aripile orgasmului, era pregătită să întâmpine și să savureze din plin toate experiențele la care avea să o supună în continuare. Servilius a luat atunci o clamă mică, cilindrică, din aur, și a strâns-o în jurul clitorisului. Apoi, a început să-i lingă vârful cu limba în timp ce îi urînarea grimasele de plăcere și îi simțea spasmele tractului vaginal, stimulată de jocul degetelor lui, care îi strângeau cervixul și mucoasa vaginală, făcând-o să împrăște secrețiile ca o fântână arteziană. Sucurile ei fabuloase, vocea senzuală, care îi șoptea cuvinte dulci de supunere și frumusețea ei uluitoare, pe care acum o poseda cu totul, l-au îndemnat să-și ducă până la capăt fanteziile pe care le-a născocit când a văzut-o la nunta imperială. Iar ea îl privea cu ochi adoratori, căroră cu greu le-ai fi putut rezista.

– Distruge-mă, Servilius! a gemut ea, delirând, cuprinsă de poftă nebunești. Revarsă-ți toată pasiunea asupra mea!

Stimulat de cuvintele ei, s-a aplecat peste ea, printre lanțurile prinse de sfârcuri, și a sărutat-o cu frenezie pe gură, mușcându-i limba, buzele și obrajii.

– Am să te fac să suferi cum nu ți-ai închipuit vreodată, a murmurat el, cu o grimasă feroce, care a lăsat-o fără suflare.

– Da, Servilius, fă ce vrei! Sunt numai a ta.

– Numai a mea?

– Da! Poți să mă ții aici cât vrei.

– Dar ce facem cu Mutius? a întrebat-o el.

– Nu-mi pasă! a spus Messalina, gâfâind și mângâindu-și fața de bărbia lui. *Nu-mi pasă! Nu-mi pasă!*

Servilius a deschis apoi un cufăr mic, acoperit cu mătase roșie, care conținea câteva obiecte. A ales de acolo un *olysbos* mare, care era scobit în vârf și avea la celălalt capăt un mâner din lemn. Lăsându-se în genunchi, i-a lins clitorisul prins în clama din aur, intensificându-i astfel gemetele și chinurile orgasmului. Ea și-a ridicat capul, iar el i-a arătat vârful instrumentului. Dacă împingeai mânerul, ieșeau la iveală două semiconuri din aur, ușor ascuțite, care se strângeau și rămâneau atașate de obiectul pe care îl „prindeau” până când trăgeai de mânerul care dezactiva mecanismul.

Messalina plutea prea departe pe tărâmurile plăcerii ca să înțeleagă despre ce vorbea cavalerul, dar a simțit un fior puternic în clipa în care Servilius a introdus instrumentul în vaginul ei și a împins butonul, prinzându-i cervixul cu cele două semiconuri din aur, acționând și dezactivând mecanismul până când ea a început să tremure și să tresalte la fiecare „mușcătură” a clamelor. El a prins *olysbosul* de coapsele ei cu două curelușe ca să-l împiedice să alunece, apoi a scos din cufăr un ac lung.

În timp ce gemetele fascinante ale Messalinei, sfâșiată de durere și extaz, răsunau în cameră, Servilius a început să-i înțepe, ușor și iute, cu acul coapsele, fundul, labiile excitate și întinse de *olysbos* și, în final, bobocul de trandafir prins în clamă, provocându-i Messalinei noi valuri de orgasm, indus de înțepături,

dar și de instrumentul magic pe care Servilius îl acționa cu o mână în timp ce cu cealaltă i-a invadat anusul.

Nici zeii din Olimp nu ar fi putut să-i ofere Messalinei această plăcere extremă, intensificată de fiorii pe care Servilius reușea să-i răspândească în fiecare colțișor din trupul ei, făcând-o să atingă pragul nebuniei prin arta seducției și a dominării sale. Și avea s-o treacă acest prag în clipa în care și-a retras degetele din anusul ei și a deschis un coș din răchită, așezat pe podea, lângă eșafodul torturii. Din coș, și-a făcut apariția o cobră egipteană, care nu mai avea colții cu venin. Reptila și-a scos limba bifurcată la Servilius, adulmecându-i degetele, apoi a ieșit din coș în căutarea aromei Messalinei.

Șarpele, dresat special în acest scop, și-a croit repede drum spre fundul prințesei și și-a strecurat capul înăuntru. Messalina a tresărit. Neputând să vadă ce i-a penetrat rectul, s-a lăsat purtată de senzațiile uluitoare pe care le simțea și l-a privit pierdută pe Servilius, dându-și ochii peste cap și gemând: *Sunt a ta! Numai a ta!* În timp ce trupul îi era copleșit de spasme intense, necontrolate, Servilius a înțepat-o din nou cu acul, concentrându-se de data aceasta asupra areolei ei întinse la maximum. El continua să activeze mecanismul, stârnindu-i Messalinei noi valuri de plăcere și extaz, trăind orgasmul odată cu ea și urmărind cum cobra pătrundea cu limba în adâncurile ei, scoțându-și capul ca să respire și apoi plonjând din nou în abisul fascinant al prințesei.

Cucerit de reacțiile fantastice ale acestei femei cu totul neobișnuite, care îi întreceau chiar și cele mai

extravagante visuri, Servilius a făcut un pas înapoi. Lup-tându-se cu propriile sale emoții, care îi înmuiau inima, a luat un bici lung și a început să sfichiuiască aerul cu el.

Captivată și excitată de puterea și voința lui de fier, ea a dat din cap, șoptind obsesiv: *Da! Biciuiește-mă!* În culmea extazului, bărbatul dominant a început s-o biciuiască cu o precizie fantastică, evitând cobra, dar lovind bobocul de trandafir prins între clamele din aur, osul pubian, abdomenul cuprins de spasme și clamele prinse de sfârcuri. La fiecare lovitură, Messalina rămânea fără suflare, dar îl privea pe Servilius cu ochi adoratori, reiterându-și dorința de a fi numai a lui și savurând cu intensitate maximă ultima explozie a pasiunii lor.

– Țipă! a strigat el în timp ce o biciuia.

Tânăra prințesă a clătinat din cap, apoi i-a trimis un sărut. El a lovit-o din nou cu biciul. Plăcerea pe care i-o stârneau limba cobrei, clamele și *olysbosul* diminuă durerea sfâșietoare a loviturilor de bici.

– Țipă! țipă! a insistat el.

– Roagă-mă! a spus ea, cu un zâmbet seducător.

Ce femeie curajoasă și nesățioasă! și-a spus el în gând. Cum îndrăznește să-l provoace? Încearcă oare să-și cucerească stăpânul? *Da, asta face.*

– Roagă-mă! a repetat prințesa, cu o voce lină, bând până la capăt cupa extazului și simțind că până la victorie nu mai era decât un singur pas.

Servilius s-a aplecat peste ea, încercând să nu cadă în mrejele ei. Apoi, a ridicat biciul, dar a încremenit pe loc. Voia s-o audă țipând.

– Te rog, Messalina... Țipă!

Bucuria pe care a resimțit-o în clipele acelea s-a răspândit în tot corpul. Servilius a lovit-o din nou. Ea a țipat. El a biciuit-o iar. Ea a început să țipe din ce în ce mai tare, dând astfel glas orgasmului covârșitor.

Deodată, s-a auzit un zgomot asurzitor. O ușă din spatele eșafodului s-a deschis brusc. Goran gotul a năvălit în cameră, ținând în mână o sabie.

– Messalina! a țipat el, năpustindu-se spre ea.

– Pleacă! i-a strigat ea, mânioasă.

Într-o clipă, Goran a tăiat cu o singură lovitură capul cobrei, apoi s-a întors spre Servilius. Cavalerul a încercat să-l lovească cu biciul. Datorită instinctelor dobândite în arenă, tânărul gladiator a prins biciul, l-a târât pe cavaler spre el și i-a înfipt de două ori sabia în piept. Servilius a căscat ochii mari și s-a uitat la Messalina.

– Servilius! Nu! Nuuu! a țipat ea.

Sângele a tâșnit cu putere din gura stăpânului ei. Cavalerul s-a clătinat pe picioare, apoi s-a prăbușit la pământ. Încremenită de spaimă, Messalina îl privea pe omul care a posedat-o cum nu o mai făcuse nimeni până atunci. Înainte de a mai putea să scoată vreun sunet, Goran a tăiat curelele care îi țineau încătușate mâinile și picioarele. Abia acum a realizat ce s-a întâmplat.

– AJUTOR! AJUTOR! a țipat ea.

Ușa camerei s-a deschis cu putere. Comandantul gărzii s-a năpustit în cameră, urmat de unul dintre paznici. Goran s-a întors spre ei. În timp ce Messalina își desfăcea cureaua de la brâu, care o ținea încă prizonieră, și își scotea clamele de pe sfârcuri și *olysbosul* din vagin, comandantul și paznicii săi l-au atacat pe intrus.

Cu agilitatea unui tigru sălbatic, gotul le-a parat atacurile. Apoi, după o scurtă altercație, i-a ucis pe amândoi.

Între timp, Messalina s-a aruncat peste trupul lui Servilius, care zăcea pe podea într-o baltă de sânge. Plângând și șoptindu-i cuvinte de dragoste, l-a luat în brațe și l-a sărutat, fără să țină seama de lupta dintre Goran și cei doi paznici ai lui Mutius.

– Cine era individul ăsta? a întrebat Goran, întorcându-se spre ea, cu o grimasă de dispreț.

– Pleacă, ucigașule! a răspuns Messalina, fără să-l privească.

– M-ai trădat! a urlat el mânios.

– Dispari din viața mea! a mârâit ea, mânioasă.

Goran a icnit. Și-a ridicat sabia plină de sânge, tremurând de gelozie, și se pregătea să-i despice capul de trup. Dar înainte de a-i da lovitura de grație, cel de al treilea paznic al lui Mutius a năvălit în cameră și s-a năpustit asupra gladiatorului. Messalina a evitat lovitura. Cei doi bărbați s-au rostogolit la pământ. O mână vânjoasă a smuls-o de lângă trupul lui Servilius. Ea l-a recunoscut pe Fidatus, mesagerul lui Mutius.

– Hai, vino! Repede! a spus el.

Încă șocată, prințesa l-a urmat, goală, pe Fidatus, fugind pe ușa spartă de Goran. Au străbătut într-un suflet un coridor întunecat, apoi au coborât o scară spiralată și au ieșit în grădină.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Messalina, gâfâind, în timp ce Fidatus o ajuta să sară zidul grădinii.

– Să plecăm de aici! a spus el, auzind strigătele gărzilor lui Servilius care se apropiau de vilă.

Messalina s-a cățărat pe zid și a sărit în partea cealaltă. S-a așezat pe vine, tremurând de frig, și a făcut pipi din cauza emoțiilor puternice prin care trecuse. Fidatus a sărit și el zidul lângă ea și s-a uitat de jur împrejur. A zărit în lumina lunii o potecă printre niște tufișuri, apoi a așteptat ca Messalina să termine de urinat și a acoperit-o cu o vestă din piele.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat prințesa.

– Am auzit niște zgomote și am aruncat o privire în curte. Am observat o ușă mică deschisă și...

– Ai văzut masacrul?

– Nu. Când am intrat, i-am zărit pe cei doi paznici zăcând morți pe podea, iar pe celălalt luptându-se cu un individ blond. Nu mă gândeam decât cum să te scot de acolo cât mai repede cu putință.

– Servilius a fost ucis!

– La naiba! Ți-a murit în brațe?

– Da... Tipul blond l-a omorât.

Mesagerul lui Mutius s-a cutremurat. Uciderea unui cavaler roman era o problemă extrem de riscantă – în special pentru o patriciană. *Vigiles* (strața de noapte din Roma) aveau să ajungă destul de repede la fața locului. Messalina s-a ridicat în picioare. Tânărul i-a scos sandalele din picioare și i le-a întins. Ea le-a legat una de alta și le-a pus în jurul gâtului. Mesagerul a prins-o pe Messalina de braț și a condus-o pe potecă. Ajungând la o stradă șerpuitoare, a recunoscut zona și a îndemnat-o să alerge mai repede.

Goală de la brâu în jos, Messalina l-a urmat pe Fidatus până la poalele Colinei Oppian. A adăpostit-o

în depozitul atelierului de tâmplărie al familiei lui, apoi a fugit într-un suflet la casa lui Mutius, l-a trezit pe mijlocitor din somn și i-a povestit tragedia.

Mutius a fost șocat, pe bună dreptate, de cele întâmplate. Moartea celor doi paznici l-a întristat peste măsură; cât despre cel de al treilea, un bărbat din Cappadocia, pe nume Granitius, care se lupta cu ucigașul când mesagerul a fugit de la vila lui Servilius împreună cu Messalina, bizantinul n-a putut să facă altceva decât să se roage să scape cu viață.

– Ce ți-a spus despre asasin? a întrebat Mutius.

– Nu-l cunoaște, a răspuns Fidatus. A spus că l-a văzut pe individul blond dând buzna în cameră și atacându-l pe cavaler. A strigat după ajutor și doi dintre paznici au răspuns prompt. Blondul i-a ucis însă pe amândoi, apoi s-a întors spre ea. Când se pregătea să-i aplice lovitura de grație, Granitius l-a atacat pe la spate și s-au prăbușit amândoi la pământ. Atunci, am intrat eu. Am văzut-o pe prințesa goală plângând peste trupul plin de sânge al lui Servilius și singurul lucru la care m-am gândit a fost s-o iau de acolo.

– Ai luat o decizie bună, Fidatus, a spus Mutius, îngândurat.

– Este evident că Messalina n-a avut nici o legătură cu ucigașul, altfel n-ar fi plâns atât de amarnic moartea lui Servilius, a susținut mesagerul.

– Desigur... a spus Mutius, jucându-se cu barba.

– Cred că era îndrăgostită de cavaler.

– Da... a zis Mutius, gândindu-se la valurile pe care le va stârni un incident atât de grav.

Dacă se va putea dovedi implicarea prințesei Valer, consecințele ar putea fi dramatice, nu doar pentru ea, ci și pentru el. Afacerile lui ca mijlocitor și autorizația pe care încerca să o obțină sub auspiciile Drusillei ar putea fi periclitate. Mai mult, dacă poliția romană presupunea că el i-a întins o cursă cavalerului, viața lui la Roma avea să se transforme într-un coșmar.

– Era goală, nu? a întrebat mijlocitorul.

– Da, a spus Fidatus, cu ochi scăpărători, gândindu-se la fundul ei frumos cu care și-a delectat privirea atunci când a ajutat-o să se cațere pe zid.

– Și-a lăsat, așadar, toate lucrurile acolo... a comentat bizantinul.

– Nu... nu chiar totul. Purta încă sandalele.

Acest amănunt ușura într-o câțva situația. Cizmarii buni erau ușor de detectat, iar încălțăminte folosită putea să dezvăluie identitatea proprietarului.

– Cum era îmbrăcată când ai dus-o acolo? a întrebat Mutius.

– Păi... purta o pelerină și un voal negru care îi ascundea chipul.

– O pelerină elegantă?

– Nu mi s-a părut foarte elegantă, dar n-am văzut-o prea bine pentru că era întuneric... Vă temeți că hainele i-ar putea trăda identitatea?

– Da...

– Nu trebuie să vă faceți griji, stăpâne! Acest lucru este imposibil. Fără martori, cazul nu are teme și nici unul dintre paznicii lui Servilius nu mi-a văzut chipul.

Mutius a dat din cap. Fidatus Novus era demn de numele pe care îl purta (Fidatus înseamnă „demn de încredere“) și a jurat să nu spună niciodată vreun cuvânt despre prezența Messalinei în vila lui Servilius în momentul asasinării cavalerului. Mutius i-a dat mesagerului său loial o tunică și o pelerină călduroasă pentru prințesă și l-a sfătuit s-o escorteze pe jos până la casa ei pentru ca purtătorii lecticii să nu-l recunoască și să nu poată depune mărturie că l-au văzut în compania unei femei în apropiere de *Mons Oppius*.

Între timp, la vila cavalerului, Goran l-a ucis și pe Gramitius, cel de al treilea paznic al lui Mutius, dar a fost înfrânt de oamenii lui Servilius și predat unei patrule de *Vigiles*, care a ajuns la locul acțiunii după o oră de la comiterea măcelului.

Tânărul got și-a asumat responsabilitatea faptei sale, dar a refuzat cu încăpățănare să ofere vreo explicație pentru crimele sale sau vreun indiciu referitor la rolul Messalinei. El a fost adus în lanțuri la sediul poliției. După cele două tatuaje pe care le avea pe braț, însemnele gladiatorilor, straja de noapte a descoperit că asasinul era unul dintre luptătorii lui Sempronius Vatia. La interogatoriu, supraveghetorul colegiului a dezvăluit numele lui Goran.

În zori, *Vigiles* au predat cazul Cohortei Urbane (CU), o unitate de trei mii de oameni, care se ocupa de delictele grave, sub comanda unui prefect al cetății, desemnat de împărat. Gotul a fost acuzat de uciderea unui cavaler roman și a altor trei bărbați necunoscuți.

În clipa în care Vatia a fost informat că unul dintre gladiatorii săi a comis o crimă abominabilă, s-a dus la sediul CU, cerând jurisdicție conform legilor gladiatorilor. Prefectul cetății, Velleius Paterculus, care știa că forurile superioare ale gladiatorilor puteau să condamne un asasin la moarte doar în arenă, a acceptat.

În ciuda pedepselor corporale severe pe care i le-au aplicat agenții CU, Goran nu le-a oferit nici cel mai mic indiciu referitor la motivele crimelor sale; repeta întruna că era o problemă personală. Vatia l-a salvat din mâinile torționarilor și l-a transferat la *Porticus Metellis* într-o trăsură acoperită, condusă și escortată de gladiatorii lui Vatia.

Vestea despre uciderea unui cavaler s-a răspândit cu repeziciune și o mulțime de oameni furioși s-a adunat în fața porții sediului CU, cerând să se facă imediat dreptate. Velleius Paterculus a fost nevoit să domolească spiritele înfierbântate. Cavalerul Quintus Publius Servilius – i-a anunțat el – a fost ucis, iar asasinul a fost prins. Înconjurat de mulțimea furioasă, prefectul a dezvăluit numele făptașului: Goran gotul, un tânăr gladiator, care și-a dus la capăt vendeta personală, fără ca aceasta să aibă implicații politice. Spiritele s-au încins și mai tare. Oamenii cunoșteau jurisdicția gladiatorilor și au întâmpinat cu entuziasm vestea pe care le-a adus-o supraveghetorul lui Vatia: asasinul avea să se lupte pe viață și pe moarte cu ceilalți gladiatori criminali în arena amfiteatrului Flaminius în timpul luptelor programate la Idele lui ianuarie.

Velleius le-a poruncit agenților săi secreți să se ducă la vila lui Servilius și să investigheze faptele, căutând dovezi care să ateste existența unor complici. Zece agenți CU s-au deplasat la vilă și și-au început investigația. Servilius era un sicilian, care nu avea rude la Roma și care reușise prin forțe proprii să strângă o avere considerabilă. Era căsătorit cu o grecoaică și aveau împreună doi copii. Familia sa trăia în vila lui Servilius din Siracusa, Sicilia. Trupul lui era deja întins pe o targă, urmând să fie depus pe rugul funerar.

Paznicii uciși ai lui Mutius zăceau încă pe podea, în poziții grotești, într-o baltă de sânge. Urmând instrucțiunile mijlocitorului, Servilius le spusese gărzilor sale că i-a angajat personal pe cei trei bărbați, dar nu le-a dezvăluit numele acestora. Agenții CU nu au descoperit nici un indiciu referitor la identitatea paznicilor morți și nu au avut nici un motiv să pună la îndoială versiunea gărzilor cavalerului.

Aceștia au dezvăluit faptul că o femeie a venit la vilă într-o lectică, dar avea capul acoperit cu un voal și nu puteau să spună cu certitudine dacă nu cumva era chiar un bărbat. Purtătorii lecticii au plecat imediat. Călăuza lor (Fidatus) a rămas afară, dar își ascundea fața într-o glugă. Gărzile nu știau cum îl cheamă; de vreme ce misiunea lor se limita la supravegherea grădinii, l-au văzut intrând într-o casă mică de oaspeți. Agenții CU au găsit câteva articole de îmbrăcăminte feminină în *vestibulum*, dar li s-a spus că foarte multe femei obișnuiau să-l viziteze pe Servilius. Între timp, valeții personali ai cavalerului și *ancillaele*,

cărora Servilius le dăduse liber în noaptea aceea, s-au întors acasă. Ei au vărsat cu toții lacrimi amare pentru stăpânul lor.

În curând, grădina a devenit neîncăpătoare datorită numărului mare de oameni care au venit să-și ia rămas-bun de la Servilius – cavaleri, clienți, bancheri, liberti care se ocupau de afacerile cavalerului, și chiar senatori – printre ei aflându-se și Cathegus. Acesta a fost informat că ucigașul, un gladiator, a comis crima din motive personale, dar el nu credea versiunea oficială. I s-a permis accesul în biroul lui Servilius ca să cerceteze documentele legate de relațiile de afaceri și misiunile oficiale primite de cavaler din partea Senatului. Cu încuviințarea administratorului lui Servilius, Cathegus a luat diverse suluri de pergament, acte și scrisori. Le-a răsfoit în fugă, apoi le-a îndesat într-o geantă.

Macro și-a făcut și el apariția la vilă însoțit de o mică escortă ca să evalueze situația și să-l informeze pe Caligula. Foarte mulți cavaleri s-au înghesuit în jurul lui la poartă, cerând investigarea minuțioasă a cazului și funeralii publice pentru Servilius. Comandantul suprem a promis să-i confere puteri depline prefectului cetății, dar a susținut că organizarea funeraliilor publice nu era o idee bună, sugerând în schimb ca membrii *Ordo Equester* să se ocupe de pregătirile pentru ceremonia funerară. În drum spre ieșirea din vila cavalerului, Cathegus a observat mulțimea adunată în jurul lui Macro. Senatorul s-a apropiat de el și l-a tras deoparte. A urmat o discuție animată, între patru ochi.

Între timp, în Forum, partizanii *bonilor* au început să răspândească tot soiul de zvonuri legate de moartea lui Servilius, insinuând că în spatele asasinatului se afla chiar împăratul.

Pentru că orice calomnie nu rămâne fără urmări, strategia *bonilor* s-a bucurat de un oarecare succes în rândul populației din Subura. Apelând la tehnicile lor meschine de abordare a politicii, membrii *boni* l-au defăimat din nou pe Caligula, susținând că era nebun și că ibovnicele lui l-au sedus pe Servilius cu ajutorul unor poțiuni magice, apoi s-au dedat orgiilor sexuale, transformându-l pe cavaler într-o marionetă, pentru ca, în final, să deschidă ușa asasinului.

Știind că fanteziile legate de excesele sexuale ale personalităților rămân bine întipărite în mintea oamenilor lipsiți de educație și prind aripi ca urmare a dorinței umane de a face din țânțar armăsar, calomniatorii inteligenți au împins lucrurile și mai departe. Ei au început să vorbească despre copii uciși, sclavi torturați sau vestale deflorate, arătând cu degetul spre femeile din anturajul împăratului – precum Pyrallis, Nymphidia, Marcia, fiica lui Cordus, întreaga Ghildă a Prostituatelor sau chiar prințesa Drusilla – înfățișându-le ca pe niște scorpii obsedate de sex, care complotau cu Caligula pentru uciderea tuturor adeptilor cruciadei morale inițiate de Augustus.

În biroul său din Forum, Macro a fost informat de răspândirea acestor zvonuri. A ignorat aluziile legate de sex și moralitate, considerându-le niște ineptii, dar l-a ascultat cu atenție pe unul din agenții săi secreți,

care auzise că adevăratul motiv al uciderii lui Servilius ar fi afacerile acestuia cu Britania.

– Cu o zi înainte de moartea sa, a spus agentul, Servilius a anulat un contract garantat de stat pe zece ani pentru furnizarea de produse și arme în Britania, contract pe care Caligula l-a semnat în favoarea cavalerului înainte de Anul Nou. Zvonurile susțin că – la aflarea acestei vești – împăratul, căsătorit acum cu fiica regelui Tudorus al Britaniei, s-a înfuriat la culme și a poruncit asasinarea lui Servilius.

– De ce? a întrebat Macro. Cezar ar putea la fel de bine să acorde această afacere exclusivistă altor cavaleri, care ar fi fericiți să obțină un profit considerabil de pe urma unui contract garantat de stat.

– Este destul de dificil, a spus agentul. Se pare că Servilius le-a spus membrilor *Ordo Equester* că legăturile politice cu Britania nu vor dura prea mult. Deoarece Servilius a încheiat un troc cu regele Tudorus, trebuia să facă schimb între produsele sale și cele ale Britaniei, obținând doar jumătate din venitul brut stipulat în contract, orice criză care ar interveni între Roma și Britania i-ar oferi lui Tudorus un motiv să nu mai livreze produsele la schimb.

Macro nu cunoștea termenii exacți ai contractului și nu avea nici cea mai vagă idee de ce Servilius credea că legăturile dintre Roma și Britania aveau să fie întrerupte. Cu toate acestea, considera că aceste zvonuri denigratoare la adresa lui Caligula puteau fi mult mai periculoase decât aluziile stupide legate de extravaganțele sexuale, pe care, în realitate, romanii le admirau –

nu doar pentru că erau un pretext pentru satire și cântece, ci și pentru că domnitorii care nu își satisfăceau apetitul sexual erau considerați pămpălăi sau impotenți, nedemni de tronul unui imperiu puternic.

Escortat de câțiva soldați din garda pretoriană, Macro s-a îndreptat spre palat. În atrium, a fost întâmpinat de Herbertus, comandantul gărzilor batave ale lui Caligula, care i-a cerut să renunțe la escorta sa. Macro a încercat să se prevaleze de rangul său, dar încăpățânatul Herbertus – un executant loial al ordinelor împăratului – nu i-a acordat nici un privilegiu comandantului suprem. Macro s-a văzut astfel nevoit să se supună, apoi, înconjurat de o duzină de batavi războinici, l-a urmat pe Herbertus în apartamentele lui Caligula.

– De ce ar trebui să fiu implicat în moartea lui Servilius? l-a întrebat Caligula, supărat, când Macro l-a informat despre incident și despre zvonurile care începuseră să se răspândească. Era un partener de afaceri de încredere.

Macro i-a povestit apoi despre anularea contractului preferențial pe care Servilius îl încheiase cu Britania. Caligula s-a încruntat; nu știa nimic în acest sens. L-a chemat pe Vibius Lutatius, comandantul Biroului Oficial, însărcinat cu supravegherea relațiilor și afacerilor cu Britania, dar acesta nu primise nici o scrisoare oficială din partea lui Servilius. Lutatius a subliniat, însă, că – de vreme ce cavalerul era mort – contractul trebuia renegociat cu alte părți.

– Gândește-te în ce încurcătură mă aflu acum din cauza morții lui Servilius! i-a spus Caligula lui Macro.

Relațiile cu soția mea și cu regele Tudorus pot deveni extrem de tensionate. Crezi că voiam să-l văd mort și să pun astfel în pericol viitorul strategic al imperiului în zona frontierei de nord?

– Înțeleg... a spus Macro. N-ar trebui oare să le oferi *bonilor* un țap ispășitor ca să le închizi gura?

– Nu le voi închide niciodată gura, Macro. Calomnia este singura agendă politică pe care o au. Cum ar putea altfel acești vampiri însetați de sânge să mă deposeze de *imperiumul* meu, fără să distrugă totul în calea lor?

Macro a clătinat din cap. Caligula era un om foarte inteligent, dar nu și un politician abil, care să stăpânească arta uneltirii, credea el.

– Ce-aș putea să fac ca să-i liniștesc pe acești idioți? a întrebat împăratul, pe un ton sarcastic, simțind că Macro îi pune la îndoială talentul de politician.

– Cred că s-ar mulțumi dacă ai face ceva în privința moralității.

– Cum ar fi...?

– Nu aș revoca legea lui Tiberius care le interzice oamenilor să participe desculți la jocurile publice și ai putea să interzici literatura obscenă sau să anulezi privilegiile acordate Ghildei Prostituatelor.

– Aha! Iar ajungem aici! a exclamat, cu o grimasă, tânărul împărat. Asta presupune *moralitatea* lor! Sex, sex și iar sex! Să interzic, să anulez, să distrug, să reprim, să împiedic, să-i calomniez, să-i persecut, să-i întemnițez, să-i exilez, să-i execut pe toți cei care nu le împărtășesc principiile ipocrite! Asta înseamnă moralitate? Nu mă face să râd, Macro!

Caligula s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră, înveșmântat în toga lui lungă, purpurie. Comandantul a clătinat din cap și s-a ridicat și el în picioare. Caligula s-a oprit și și-a îndreptat degetul spre el.

– Trebuie să-ți spun ceva, Macro, cu toată sinceritatea: Sunt gata să-mi dau viața decât să fac un lucru atât de sordid!

Împăratul s-a dus pe terasă și a privit orașul pe care îl iubea atât de mult. Îi era greu să înțeleagă de ce *bonii* își iroseau energia atacând legile imperiale în loc să-și unească forțele cu el într-o măreție Romei. De ce erau atât de obsedați de ideea de a-i lipsi pe oameni de libertatea sexuală? Oare întreaga societate s-ar prăbuși dacă instinctele umane nu ar fi stăvilite de moralitatea sexuală? Ce facem cu soldații? Cu această mașinărie de război fantastică, renumită – și temută – în întreaga lume așa cum era armata romană? Perspectiva de a silui femeile din orașele cucerite nu era oare forța care alimenta curajul, disciplina și supunerea soldaților? Secole de-a rândul, chiar înainte de întemeierea Romei, nici un conducător al vreunei națiuni nu a fost atât de naiv încât să le interzică soldaților să posedze femeile care le picau în mână. Dar femeile din Roma? Nu căutau ele plăcerea carnală în brațele nenumăraților iubiți, la fel de însetate de dragoste ca și bărbații romani? Nu se întâmpla acest lucru în tot imperiul? Așadar...? De ce considerau *bonii* că era necesar să pui stavilă instinctelor umane ca să câștigi și ca să menții puterea? Priveau cu nostalgie cruciadele

morale ale lui Augustus? Ei, bine... Când s-a urcat pe tron, străbunicul lui Caligula, nobilul împărat Augustus, a găsit o Romă clădită doar din cărămizi și a transformat-o într-o cetate de marmură. Dar strănepotul lui respingea ideea că orașul minunat, care îi stătea acum la picioare, își datora strălucirea – puternică precum cea a marmurei – principiilor morale atât de represive impuse de Augustus.

Caligula și-a înălțat brațele spre cer.

– Jupiter! Jupiter! a exclamat el. Dă-mi forța de a mă lupta până la ultima picătură de sânge cu acești ticăloși!

După ce-a primit un răspuns pozitiv din partea zeului atotputernic, Caligula a mers pe terasă până la fereastra apartamentului Ladysei. Ea citea, dar când l-a văzut, a lăsat imediat pe birou cartea cu paginile legate. Unduindu-se seducător ca o curtezană, Lady s-a apropiat de el.

– Care este răspunsul tău, iubito? a întrebat-o Caligula, cu un zâmbet răutăcios.

– Pentru totdeauna... *daaa!*

Cu inima zvâcnindu-i de bucurie, împăratul și-a sărutat frumoasa soție, iubită și ispită britană, care i s-a topit în brațe ca o femeie îndrăgostită.

Sediat ce vestea despre asasinarea lui Servilius a început să se răspândească prin cetate, strecurându-se printre zidurile groase ale sediului Cohortei Urbane, Cato Nepos și Fabius Lentulus, doi membri *boni*, s-au grăbit spre locuința lui Cathegus din *Carinae* ca să se întâlnească cu tânărul senator.

Cei trei *boni*, dușmani aprigi ai împăratului și republicani îndârjiți, nu au stat prea mult pe gânduri. Și-au trimis agenții ca să împrăstie zvonuri defăimătoare la adresa lui Caligula și mesageri la alți *boni* de seamă, invitându-i la o întâlnire politică urgentă, ce avea să se țină toată ziua la reședința lui Cathegus. Pentru că acesta îl cunoștea foarte bine pe Servilius, s-a dus la vila cavalerului de pe *Mons Oppius* ca să evalueze situația.

Printre documentele lui Servilius, a găsit două copii ale contractului garantat de stat, încheiat cu regele Tudorus, alături de ciorna unei scrisori adresate lui Vibius Lutatius de la Biroul Oficial pentru afacerile cu Britania, prin care răposatul cavaler dorea să anuleze

contractul din cauza factorilor de risc pe care îi implica perspectiva ca Tudorus sau alți regi britani să nu respecte termenii contractuali.

În drum spre casă, după o scurtă discuție cu Macro, Cathegus le-a poruncit purtătorilor lecticii să grăbească pasul. Câțiva membri ai partidului republican – senatorul Tullius Sergius, magistratul Erminius Sanga, ches-torul Licinius Scaevola, cen-zorul Publicola Tuditani și cavalerii Caecilius Curius, Pompeius Glabrio și Lucius Vettius – veniseră deja la întâlnire, iar Cato Nepos și Fabius Lentulus le împărtășiseră ultimele noutăți. Republicanii au întâmpinat cu entuziasm descoperirea pe care a făcut-o Cathegus legată de relațiile cu Britania. Deși era evident că Servilius nu apucase să scrie scrisoarea de anulare în termeni oficiali, iar împăratul nu avea de unde să știe de existența ei, *bonii* aveau posibilitatea să-l defăimeze în continuare pe Caligula, insinuând un alt motiv fals pentru uciderea cavalerului.

În timp ce noi informații despre tânărul asasin continuau să alimenteze „dezbaterea“, Caecilius Curius, un membru important al consiliului *Ordo Equester*, a propus falsificarea semnăturii lui Servilius și conceperea – cu o dată anterioară – a unui document fals, prin care cavalerul informa consiliul de existența unei înțelegeri între Caligula și socrul său, regele Tudorus, pentru ca bunurile romane să fie furate la sosirea în Britania. Intriga murdară, concepută de Curius, a fost aprobată în unanimitate.

Campania de defăimare, fundamentată pe moartea lui Servilius, prin intermediul căreia *bonii* sperau să

obține avantaje politice, a fost lansată fără întârziere. Alți agenți au primit misiunea de a răspândi și mai multe calomnii la adresa împăratului. Republicanii l-au însărcinat pe magistratul Sanga să ia legătura cu Sempronius Vatia la colegiul de gladiatori ca să încerce să vorbească cu Goran gotul în speranța că vor obține de la el alte informații, pe care le vor putea distorsiona după bunul lor plac, pentru a provoca și mai mult rău. Chestorul Licinius Scaevola a plecat spre sediul CU ca să obțină informații directe despre mersul investigației. Cenzorul Publicola Tuditani, un individ înalt și aspru la înfățișare, care – în ciuda poziției sale înalte printre magistrații din Roma – a devenit cunoscut pentru rolurile negative pe care le interpreta, din pasiune, în *ludi scaenici*, a promis să caute posibili dezertori printre prietenii apropiați ai lui Caligula, de vreme ce rolul judecătorului Khursos din piesa Drusillei îi oferea acces la acest anturaj exclusivist.

Într-o pauză, din timpul dezbaterilor, Cathegus l-a luat deoparte pe Publicola și l-a rugat să verifice dacă Drusilla se mai înțelegea la fel de bine cu fratele ei.

– De ce crezi că nu s-ar mai înțelege? l-a întrebat Publicola.

– Și-a văzut poziția amenințată de soția britană a lui Caligula și știu că la nuntă a fost supărată pe el. Spune-i că o admir!

Pentru că participase la banchetul oficial de după consiliul imperial, Publicola știa că prințesa Iuliană îi oferise privilegiul lui Cathegus să se înfrupte – printr-un cunnilingus delicios – din comoara ei.

– Încă îi simți aroma în gură, nu? a zâmbit Publicola, mângâindu-i buzele lui Cathegus.

– Nu... a mințit senatorul. Aseară, am avut o premoniție, din care am înțeles că ajutorul ei se poate dovedi inestimabil cauzei noastre. Dacă aș putea să mă întâlnesc cu ea între patru ochi, sunt convins că mi-ar încredința informații confidențiale, pe care le-am putea folosi împotriva fratelui ei.

– De ce crezi asta?

– Știu un mic secret despre ea... a răspuns Cathegus, gândindu-se că o va aduce în pragul freneziei aplicând metoda asfixierii controlate, așa cum au procedat Macro și Tysios la banchet.

Publicola se îndoia de faptul că tânărul senator va reuși s-o convingă pe Drusilla să-și trădeze fratele, dar merita să apeleze la orice stratagemă ca să câștige teren în lupta pentru restaurarea republicii. Apoi, împreună cu ceilalți conspiratori, au început să pună la cale diverse planuri pentru asasinarea lui Caligula.

Dar zeița Fortuna nu l-a părăsit pe împărat...

Cu o seară înainte, în timp ce Servilius se pregătea de întâlnirea fatidică cu Messalina, împăratul i-a chemat la el pe Metellus Gabinius și Publius Certicus, doi dintre cercetașii devotați trup și suflet stăpânului Romei. Caligula le-a încredințat o misiune secretă, pe care cei doi tineri au acceptat-o cu entuziasm. O noapte întreagă aveau să pândească locuința lui Cathegus din *Carinae*, să urmărească toate mișcările gărzilor senatorului și să verifice dacă exista vreo posibilitate să

pătrundă în grădină. Împăratul nu le-a mărturisit adevăratul scop al însărcinării lor, care era strâns legată de misiunea la fel de secretă a Drusillei.

Ca urmare, Gabinius și Certicus și-au îndeplinit misiunea cu succes și au rămas în preajma locuinței senatorului până în zori. Atunci, neștiind de uciderea lui Servilius, au văzut mai mulți vizitatori – membri *boni* și republicani – care se îndreptau cu toții spre casa lui Cathegus. Ascunzându-se în așa fel încât să poată permanent supraveghea porțile, cei doi tineri i-au recunoscut pe câțiva dintre ei, în special pe cenzorul Publicola Tuditani, bine cunoscut în rândul iubitorilor de teatru pentru statura lui uriașă și chipul aspru. Dându-și seama că era vorba despre o afacere necurată, Gabinius a continuat să stea la pândă ca să urmărească toate mișcărilor suspecte, în timp ce Certicus i-a urmărit pe doi agenți ai *bonilor* până la Forum, unde a aflat despre uciderea lui Servilius și zvonurile pe care cei doi le răspândeau printre oameni.

La prânz, Certicus a venit într-un suflet în *Carinae* punându-l la curent pe Gabinius în legătură cu toate cele întâmplate. Au hotărât să se întoarcă de îndată la palat și să-l informeze pe Caligula. La sosirea lor, șambelanul l-a căutat pe împărat în biroul lui, apoi pe terasă și l-a găsit în cele din urmă în apartamentele soției lui, absorbit într-o discuție cu ea.

Informațiile strânse de Certicus și Gabinius aruncau acum o lumină revelatoare asupra evenimentelor. Cei doi cercetași i-au oferit lui Caligula primele dovezi ale conspirației de amploare organizate de republicani, ca

și numele câtorva conjurați – Cathegus, desigur, Cato Nepos, trădat de nasul lui coroiat, cavalerul Caecilius Curius, vechi prieten al familiei lui Gabinius, și, bineînțeles, cenзорul Publicola Tuditani. Caligula știa de implicarea lui Cathegus și a lui Nepos, dar cea a lui Tuditani l-a surprins. Cenзорul era considerat un personaj ciudat, dar nu un simpatizant pe față al vreunei facțiuni politice.

Zvonurile defăimătoare erau, așadar, coordonate din locuința lui Cathegus de „vizitatorii” care au ajuns acolo în primele ore ale dimineții. Caligula le-a domolit furia celor doi cercetași și a respins ideea potrivit căreia *bonii* plănuiau să-l asasineze. A procedat în acest fel ca să-i împiedice pe cei doi tineri să rezolve singuri problema, ucigându-i pe trădători. Împăratul le-a cerut lui Certicus și lui Gabinius să nu spună nimănui ce aflaseră, apoi i-a lăsat să plece.

Caligula știa însă că rețeaua trădătorilor era mult mai mare. Trebuia să-și joace rolul cu artă și răbdare; trebuia să aștepte ca dușmanii lui să dea prima lovitură pentru a-și justifica reacția în fața poporului și a Senatului Romei. Majoritatea senatorilor erau de partea lui și îi urau pe *boni* la fel de mult ca el; poporul Romei îl adora, dar dacă ar începe să taie capete fără să fie provocat, vântul favorabil s-ar putea transforma într-o furtună puternică împotriva lui. Trebuia să descopere data și locul atacului plănuir de conspiratori și să le întindă o capcană în care să cadă cu toții. Între timp, avea să-și promoveze în continuare reformele extravagante ca să le stârnească și mai mult mânia, căci oamenii a

căror judecată este orbită de mânie fac greșeli. În plus, nimeni nu trebuie să declanșeze un război defensiv împotriva unor ticăloși moraliști așa cum erau *bonii*.

– Fără compromisuri! i-a strigat Caligula lui Jupiter Optimus Maximus.

Fără compromisuri, i-a răspuns zeul atotputernic. Lovește-i cu putere cu ajutorul reformelor liberale; distrează-te pe seama lor; seduce-le soțiile așa cum făcea Iuliu Cezar; disprețuiește-le legile demodate; dăruiește-le libertate deplină oamenilor care te iubesc și scuipă-ți disprețuitor dușmanii „virtuoși“!

În după-amiaza aceea, prefectul Velleius Paterculus și alți agenți CU i-au interogat pe cei mai cunoscuți mijlocitori din Cetatea Eternă în încercarea de a descoperi identitatea femeii care se afla în compania lui Servilius în ziua fatidică. Mutius și ceilalți nu le-au oferit anchetatorilor nici o informație utilă, amintindu-le acestora că jurământul pe care l-au făcut în fața lui Venus Pandemon le interzicea – indiferent de circumstanțe – să dezvăluie numele curtezanelor și ale clienților lor.

Magistratul Erminius Sanga s-a dus la colegiul de gladiatori, unde i s-a permis accesul în sala de judecată în care se desfășura procesul lui Goran. Tânărul gladiator a spus încă o dată că l-a ucis pe Servilius din motive personale. Supraveghetorul a confirmat faptul că i-a acordat gotului o permisie de trei zile, plus încă o noapte, la rugămintea gladiatorului, care i-a spus că era îndrăgostit.

– L-ai crezut? l-a întrebat Sanga pe supraveghetor.

– Da. Ochii îi trădau iubirea.

Sanga s-a întors spre Goran.

– Dragostea a fost singurul motiv al faptei tale?

Goran a rămas tăcut un timp, apoi a răspuns:

– Da.

Magistratul Sanga, care era doar un simplu spectator la proces, fără nici o jurisdicție, a încercat să-l convingă să dezvăluie numele iubitei lui, dar Goran a refuzat cu încăpățănare.

– Ai avut complici? a insistat magistratul.

– Nu, a răspuns tânărul got, fără ezitare.

Procesul s-a încheiat cu sentința obișnuită: Goran avea să fie închis într-o celulă din colegiu, dotată cu un mic teren de antrenament, unde va aștepta într-o izolare totală ziua în care va fi dus în lanțuri în arenă și obligat să lupte pe viață și pe moarte cu alți *morituri* (gladiatori condamnați să lupte până la moarte). Viața îi putea fi cruțată doar printr-un act de clemență din partea împăratului sau prin uciderea adversarilor în cinci lupte consecutive. În cazul în care ieșea învingător, trebuia să mai accepte o ultimă provocare din partea unui alt gladiator, care i-ar pune la îndoială victoria. Deoarece gladiatorii care câștigau aceste întreceri fatale erau considerați semizei și erau răsplătiți cu onoruri imperiale și sume mari de bani, nu exista nici o îndoială că ceilalți luptători îl vor provoca pe câștigătorul celor cinci lupte cu *morituri*.

Sentința a fost afișată pe portalul colegiului, pe Rostra și pe diverse alte altare închinat lui Marte, zeul războiului și al războinicilor. Pe la amiază, romanii au întâmpinat cu urale sentința procesului și au început să facă pariuri legate de finalul confruntării, stabilite

pentru Idele lui ianuarie în amfiteatrul Flaminus. Goran gotul a devenit imediat un erou. Nu doar pentru că spectatorii obișnuiți ai întrecerilor cu gladiatori (*Munera Gladiatoria*) îl remarcaseră deja pe tânărul blond, care câștigase câteva confruntări la Roma; nu doar pentru că adevărații cunoscători au apreciat mobilitatea extraordinară a gotului, care adopta atât stilul tracic de luptă (acești gladiatori erau înarmați cu un scut mic și rotund și cu o sabie încovoiată ca o coasă), ci și stilul unui *Murmillone* (gladiator înarmat în stil galic, cu un coif mare, dotat cu creastă și vizieră, cu un scut și o sabie lungă), flancat de un *Secutor* (urmăritor) împotriva unui *Retiarius* (gladiator care se lupta în arenă, înbrăcat cu un șorț scurt și înarmat cu o plasă mare, gen năvod, în mâna dreaptă și un trident în stânga), ci în mod deosebit pentru că Goran gotul a ucis un cavaler puternic și trei paznici în numele iubirii, salvând-o astfel pe femeia care i-a stârnit această reacție curajoasă, fără să-i dezvăluie însă numele.

Cazul a devenit subiectul predilect de discuție printre romani. Avea toate ingredientele ca să-l transforme pe tânărul gladiator, chipeș și pasional, în idolul fetelor și femeilor mai în vârstă, făcându-le să viseze că fiecare dintre ele era femeia pentru care eroul avea să-și întâmpine acum moartea în arenă. Biletele pentru spectacolul sângeros s-au vândut ca pâinea caldă. În doar câteva ore, portretul lui – preluat din afișele care împânzeau amfiteatrul Flaminus – a fost repede copiat pe suluri mici de pergament sau pe plăci din lut, care s-au vândut cu sutele în tot orașul.

Datorită implicării active a cercetașilor, zvonurile calomniatoare la adresa lui Caligula și-au pierdut din intensitate, fiind considerate doar niște încercări meschine prin care dușmanii împăratului doreau să-i păteze imaginea. Înainte de apusul soarelui, agenții *bonilor* i-au informat pe Cathegus și pe ceilalți lideri republicani că – în cazul în care vor continua această campanie de defăimare – se vor confrunta cu un val puternic de reacții adverse din partea poporului Romei, care îl iubea pe Caligula. Chestorul Licinius Scaevola s-a întors de la sediul CU și a confirmat faptul că prefectul cetății a închis cazul imediat ce a fost informat de sentința procesului lui Goran.

Confruntându-se cu aceste fapte greu de contestat, republicanii au fost nevoiți să bea până la capăt din cupa amară a înfrângerii pe frontul relațiilor publice, dar și-au reînnoit jurământul secret de a-l alunga pe împărat de pe tron. După ce a conceput scrisoarea falsă, prin care Servilius își „expunea” motivele pentru care anula contractul cu regele Britaniei, cavalerul Caecilius Cūrius s-a îndreptat spre clădirea cavalerilor din *Ordo Equester* și a ascuns misiva printre alte documente, urmând ca aceasta să fie folosită ceva mai târziu.

Spre înserat, Mutius s-a furișat în palat ca să se întâlnească cu Drusilla.

– Ce zi, ce zi! s-a plâns mijlocitorul, sărutându-i mâna.

– Și tu ai fost implicat, vrând-nevrând, în acest caz? a întrebat prințesa, căreia fratele ei îi furnizase toate informațiile legate de circumstanțele și numele celor implicați, fără să știe însă absolut nimic despre

amestecul lui Mutius și al Messalinei în această afacere înspăimântătoare.

– Bineînțeles, a răspuns bizantinul. Agenții CU cred că motivul uciderii lui Servilius îl constituie o curtezană, așa că m-au interogat – pe mine și pe colegii mei de breaslă – în încercarea de a obține un nume.

Drusilla i-a aruncat un zâmbet provocator:

– Și tu cunoști acest nume?

Mutius a clătinat din cap, apoi i-a sărutat din nou mâinile.

– Sunt legat printr-un jurământ sacru, Drusilla. Chiar dacă l-aș cunoaște, nu aș putea să-l dezvălui niciodată. Nici torturile și nici banii nu m-ar putea transforma în trădătorul propriilor mele convingeri.

– Ești un om bun, Mutius, a spus prințesa, dând din cap aprobator.

Mijlocitorul s-a înclinat în fața ei, ținându-și cu mâna *boltusul* uriaș, în stil bizantin.

– Respectul pe care mi-l porți mă onorează, a spus el.

– Ai vorbit cu Scaurus și Cathegus?

– Doar cu Scaurus. Moartea lui Servilius l-a șocat îngrozitor, motiv pentru care a anuănat petrecerea. Va lua din nou legătura cu mine după Ide.

– Hmm... Nu există altă modalitate prin care să-l abordăm pe Cathegus?

– Trebuie să mă dau la fund câteva zile... a spus Mutius, afișând o expresie umilă.

– Înțeleg, a spus prințesa. Ce face Briseis? Este tot la sora ta?

– Da, se simte bine. După încă două zile de tratament, ți-o voi returna într-o condiție fizică mai bună decât înainte.

– Spune-i că mi-e dor de ea!

– Și ei îi este dor de tine.

– De ce nu vii la palat în ziua de după *Nonae* ca să vezi ultimul act al piesei mele? a spus prințesa ca să-l înveselească.

– La teatrul din Biblioteca lui Appolo?

– Da. Intrarea e gratuită pentru toată lumea.

– Va fi aglomerație.

– Primele rânduri le rezerv întotdeauna prietenilor.

– Cred că ar fi mai bine să mă pierd în mulțime.

Nu trebuie să ne afișăm prietenia în aceste zile.

– Rămâi bizantin până la capăt, nu? a spus prințesa, zâmbind.

Mutius i-a întors zâmbetul și a încuviințat din cap. După ce-a plecat de la palat, s-a urcat în lectica sa și le-a poruncit sclavilor să-l ducă pe Colina Aventină.

Chipul Messalinei era scăldat în lacrimi. Tocmai se întorsese de la templul lui Pluto de pe *Germalus* (părculeț în apropiere de Circus Maximus), unde a plâns moartea cavalerului ei, înălțând rugi zeului morții și aruncând flori într-o crăpătură adâncă în pământ, pe care romanii o considerau *Intrarea în Tărâmul Morților*. Mutius a consolat-o pe prințesa Valeriană, care se simțea responsabilă pentru uciderea lui Servilius, recunoscând faptul că a avut o aventură de trei zile cu Goran gotul înainte de întâlnirea cu cavalerul.

– Pentru câteva ore eterne, eu și Servilius ne-am contopit simțurile, inimile, spiritele și sufletele... a spus Messalina, printre lacrimi. Ne-am dăruit cu totul unul altuia. Era atât de nobil! a continuat ea, luându-l în brațe pe Mutius și izbucnind din nou în plâns.

– S-a terminat acum... a spus mijlocitorul, ștergându-i lacrimile cu o batistă fină. Nu trebuie să te simți vinovată pentru moartea cavalerului. A avut o viață minunată și a murit în culmea gloriei sale, apărând-o pe femeia care i-a dăruit totul. Oare nu a fost soarta destul de generoasă cu el?

– Ce se va întâmpla cu... asasinul? Am auzit că a fost prins și supus unui proces.

– Va muri ca un erou în amfiteatrul Flaminus.

– A spus ceva despre mine?

– Nu, nu-ți face griji!

– Nu-mi fac griji, Mutius. Dar viața mea va purta întotdeauna stigmatul acestei tragedii cumplite. Aș ușura oare povara dacă aș recunoaște în fața pretorului că am distrus două destine?

– N-ai făcut nimic rău, iubita mea. Ai fost doar un instrument în mâinile sorții. Singura modalitate prin care poți omagia sufletele iubiților tăi plecați din această lume este să descătușezi – în numele zeiței tale – energia pe care ea ți-a dăruit-o din plin. Misiunea ta este să iubești bărbații, Missi. Altfel, de ce ți-ar fi dat zeii o frumusețe răpitoare și o inimă de aur?

– Nu mă voi mai îndrăgosti niciodată, Mutius. Promit.

– Nu promite așa ceva, iubito! Iubirea este aluatul din care suntem plămădiți. Trebuie să te îndrăgostești,

dar numai pentru scurt timp, cel mult câteva zile. Și nu mai jura nimănui dragoste eternă!

– Ai dreptate, Mutius! a exclamat Messalina, îmbrățișându-l. Trimite-mă departe de Roma! Vreau să călătoresc. Nu ai afaceri și în altă parte?

– Ba da, firește. În toată Grecia, dar și în provincia Asia.

– Minunat! Atena! Pergam! Efes! Tars! Halicarnas! Am fost acolo cu părinții mei când aveam zece ani. M-am îndrăgostit de cetățile noastre din Est. Atâtea monumente impresionante sunt acolo! Statuia uriașă a lui Artemis din Efes, mausoleul din Halicarnas... Ce cultură extraordinară am moștenit din partea aceea a lumii!

Emoționată ca un adolescent, Messalina a uitat de suferința ei și a început să danseze senzuală prin cameră.

– Rezervă-mi un loc în cele mai cunoscute și elegante localuri ale tale! i-a cerut Messalina, cu o hotărâre de fier. Voi accepta toți clienții pe care mi-i vei da. Nu vreau să rămân mai mult de o zi sau două într-un singur loc... Vreau să îmbrățișez lumea întreagă! Nu-i voi refuza nici pe marinarii corabiei tale.

– Ești sigură?

– Daaa! Să plecăm chiar acum! Într-o oră sunt gata.

Contaminat de entuziasmul ei, Mutius a zâmbit. Ținând seama de starea ei sufletească, doar o călătorie în Est îi va ridica moralul.

– Nu voi putea să te însoțesc, a spus bizantinul.

– O, da, știu asta! Dar poți să angajezi o călăuză, nu?

– Fidatus?

– Minunat! Îmi place Fidatus, a spus ea, poruncindu-le sclavelor și valetșilor ei să-i pregătească imediat bagajele.

Mutius i-a scris un mesaj lui Fidatus și i l-a încredințat curierului Messalinei, care a pornit de nădă la drum.

Iute ca un fulger, Messalina l-a concediat pe Mutius, rugându-l să se ocupe – până în cele mai mici detalii – de organizarea călătoriei. Mutius s-a îndreptat în grabă cu lectica sa spre Poarta Capena; a închiriat o trăsură luxoasă, bine echipată pentru călătoriile lungi pe timp de noapte; le-a trimis câteva scrisori partenerilor lui din estul imperiului roman; apoi, s-a întâlnit cu Fidatus și cu unul din paznicii săi la hanul Capena. I-a informat despre călătoria pe care aveau s-o facă, dându-le indicații referitoare la ruta pe care trebuiau s-o urmeze și fonduri pentru drum. Fidatus și paznicul aveau să conducă pe rând trăsura, care avea un mic compartiment pentru vizitiu, unde acesta se putea odihni. Aveau să parcurgă patru sute optzeci de kilometri în sud pe *Via Appia*, spre portul Brundisium, situat în călcâiul cizmei italiene, apoi aveau să se îmbarce pe o corabie de pasageri, ce-i va duce în Grecia.

Înainte de miezul nopții, Messalina a sosit la hanul Capena în litiera ei. În timp ce purtătorii lecticii îi așezau bagajele în trăsură, Mutius a încredințat-o pe prințesă în mâinile credinciosului Fidatus, care a întâmpinat-o cu bucurie și afecțiune. El i-a arătat interiorul din pluș al trăsorii, care era echipată cu un pat mare, perne, păaturi din blană, oală de noapte, o masă pliantă, două amfore cu apă, un vas mare pentru mâncare,

patru ferestre acoperite cu draperii și chiar cu un dispozitiv în formă de tub, care îi permitea călătorului să vorbească cu vizitiul. Mutius a îmbrățișat-o pe nobila lui protejată.

– I-am dat lui Fidatus toate instrucțiunile. Toți partenerii mei te vor primi ca pe o regină, a spus mijlocitorul bizantin.

– Le-ai spus că vreau să lucrez câteva zile în bordelurile cele mai ieftine? a întrebat Messalina, care se temea că luxul excesiv ar putea stârni mânia zeiței Venus Pandemon.

– Desigur, Missi. Te vei bucura de o experiență cu adevărat unică. Vei avea ocazia să fii – timp de două zile – una dintre cele o mie două sute de *hyerodulae* (prostituate sacre, care își ofereau serviciile fără să fie plătite) în templul Afroditei din Corint și vei ajunge, de asemenea, și la sanctuarul lui Apollo din Delphi.

– Voi fi demnă de faima ta, Mutius.

– Știu, Missi. Ești cea mai bună.

Cu ochii în lacrimi, a strâns-o în brațe și a sărutat-o ca un părinte, apoi a ajutat-o să se urce în trăsură. Fidatus a dat bice celor doi măgari, pornind astfel la drum, prin Poarta Capena. Messalina i-a făcut cu mâna lui Mutius, apoi a încuiat ușa, s-a întins pe pat și a adormit în câteva clipe.

A doua zi, *Ordo Equester* a organizat funeralii spectaculoase pentru cavalerul Quintus Publius Servilius.

Caligula i-a trimis pe unchiul Claudius și pe Irod Agrippa ca reprezentanți ai curții imperiale, însoțiți

de Macro, din partea guvernului. O mulțime impresionantă de oameni a însoțit cortegiul funerar în templul lui Saturn (zeul protector al prosperității statului roman), care dădea spre Forum. Demnitari și oameni de rând ascultau în tăcere discursurile solemne ale cavalierilor, urmărind ceremonia de sacrificare a unui bou negru, oferit – în numele lui Caligula – de Colegiul Pontifilor, și procesiunea de purificare a trupului lui Servilius, mistuit de flăcările care îi eliberau sufletul.

La prânz, *Ordo Equester* a organizat *ludi circenses* (curse de care) la Circus Flaminius în onoarea lui Servilius. Pentru prima dată, spectatorii – în număr de aproape optzeci de mii – au realizat că erau liberi să participe desculți la aceste întreceri. Uralele adresate lui Caligula pentru că a anulat legea lui Tiberius contrastau cu indignarea care se citea pe chipurile lui Caecilius Curius, Cathegus și ale celorlalți *boni* la vederea sutelor de femei care își expuneau public nu doar picioarele goale, ci și sânii sau chiar tot corpul în semn de bucurie față de reforma liberală, așteptată îndelung. Caligula nu era acolo ca să savureze uralele, dar unchiul Claudius și Irod Agrippa le făceau cu mâna susținătorilor înfocați de la tribuna înțesată de demnitari, cavaleri, senatori, curteni, oaspeți de seamă și servitori publici.

Iovenia, care primise un bilet la tribuna oficială, stătea în spatele reprezentanților imperiali și a observat că unchiul Claudius nu era atât de încântat de reforma lui Caligula precum Irod Agrippa, care radia de mândrie. Îl mai văzuse de câteva ori pe chipeșul prinț

iudeu, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, la nunta imperială și la palat. Îl privea fascinată de buclele lui negre, bogate, lungi până la umeri, prinse cu o diademă din aur, incrustată cu pietre prețioase.

Spre marea ei uimire, el și-a întors privirea spre ea. Cine era femeia aceea, cu o înfățișare atât de serioasă? se întreba Irod. Știa că o mai văzuse... dar unde? După prima dintre cele șapte curse din program, a început să vorbească cu niște prieteni, plimbându-se printre rânduri până a ajuns lângă ea. Inima Ioveniei bătea cu putere.

– Cred că ne-am mai întâlnit, dar nu-mi amintesc cum te cheamă, i-a spus Irod Agrippa, sărutându-i mâna.

– Iovenia Marotia, Excelența Voastră, a răspuns ea, încercând să rămână calmă.

– Te rog, Iovenia, nu mă face să mă simt atât de bătrân! a spus el. Apoi, și-a apropiat gura de urechea ei și i-a șoptit: Spune-mi Agrippa! Cred că vom deveni prieteni.

El a rostit aceste cuvinte mângâindu-și buzele de urechea ei și învăluind-o în respirația lui caldă, creând astfel o aură de intimitate, care i-a stârnit Ioveniei niște emoții atât de puternice încât picioarele au început să-i tremure necontrolat. Și-a întors fața spre el, apropiindu-și periculos buzele de ale lui.

– Ce te face să crezi asta? a întrebat ea, știind că prietenia dintre un bărbat și o femeie era doar un pretext pentru o relație intimă.

– Nu pari genul de femeie căreia îi plac cursele de care, a spus Agrippa, fără să se îndepărteze nici măcar

cu un pas de ea. I-a sărutat din nou mâna, spunând: Iar mâinile tale îmi spun că ești intelectuală.

– Ai dreptate, i-a răspuns ea, strecurându-și apoi gura spre urechea lui, printre buclele negre, adorabile, șoptindu-i: Sunt profesoară de istorie.

– O! Trebuie să iau urgent niște lecții de istorie.

Au continuat să murmure cuvinte unul în urechea celuilalt, devenind din ce în ce mai intimi.

– Un om cu statutul tău trebuie să cunoască foarte bine evenimentele istorice.

– Dar chiar nu le cunosc, Iovenia. Uneori, numele și cronologia faptelor istorice mă zăpăcesc atât de tare, încât nu pot să țin pasul cu cei care participă la *symposia* (banchete cu tentă intelectuală, destinate numai bărbaților).

– Aș putea să-ți trimit niște cărți.

– Nu, am nevoie de un profesor care să-mi stârnească interesul și să-mi explice conexiunile dintre evenimente.

– Sunt foarte ocupată. Îi predau istoria Liviei Oresilla, soția împăratului.

– O, acolo te-am văzut! La nunta imperială!

– Ai din nou dreptate, Agrippa. Iar drumurile noastre s-au mai încrucișat de câteva ori la palat.

– Da! Îmi amintesc acum! a exclamat el, luându-i mâinile într-ale sale. Este mâna destinului, a destinului...

– Care destin?

Când a început cea de a doua cursă de care, Aripa a luat-o pe Iovenia de mână, spunându-i:

– Vino să-ți arăt!

Nu putea rezista cutezanței lui și nici nu voia s-o facă. Au coborât treptele în fugă și s-au îndreptat spre ieșire. Numai Cathegus și Caecilius Curius au observat plecarea lor.

– Cine era femeia aceea cu Agrippa? a întrebat Curius.

Cathegus și-a chemat unul dintre agenți și i-a cerut să afle identitatea femeii.

În pasajul de sub tribuna oficială, Agrippa alerga spre ieșire, ca un maratonist, trăgând-o pe Iovenia după el. La un moment dat, s-a oprit brusc. Ea s-a ciocnit de el. Agrippa a îmbrățișat-o. A făcut ochii mari la el și a icmit în clipa în care a strâns-o cu putere în brațe, cuibărind-o la pieptul lui vânos. Tensiunea sexuală dintre ei a explodat în câteva secunde, creând o legătură irezistibilă, care depășea granițele decenței, spațiului și timpului.

Simțind cum organul lui viril o mângâia prin kilt, Iovenia a gemut, îngăimând un „Nu” imperceptibil, dar el i-a ridicat bărbia și a sărutat-o cu pasiunea pe care numai un prinț iudeu o putea răspândi atunci când o femeie îi aprindea în inimă focul emoțiilor. Chiar dacă nimeni nu o mai sărutase vreodată în acest fel, ea și-a deschis gura din instinct și i-a întors sărutul, mușcându-i și absorbindu-i limba cu pasiunea nebună a unei femei care nu a mai cunoscut dragostea de foarte mult timp.

Pentru că nimic nu-l putea împiedica să-și strecoare mâna pe sub tunica ei, ea și-a depărtat ușor picioarele, sărutându-l cu și mai multă patimă. El a ținut-o de zid. Ea și-a ridicat genunchii, mișcându-și pelvisul

înainte și-napoi, în timp ce Agrippa îi stimula simțurile, mângâindu-i vulva.

Arzând de dorință și coplesită de un vârtej de sentimente, își împingea cu disperare pelvisul de penisul lui, fără să realizeze că acesta era prea mare pentru o femeie care nu mai făcuse dragoste de un an. Dar dorința era atât de covârșitoare pentru amândoi, încât au continuat să se sărute și să se zvârcolească până când el a reușit s-o penetreze cu putere, lăsând-o practic fără suflare.

Icnind de durere, dar primindu-l în adâncurile ei, s-a încordat, agățându-se cu disperare de el și rugându-l să înceteze. El a încremenit în interiorul ei, în timp ce mucoasa vaginală s-a încheștat pe membrul lui uriaș, descătușând plăcerea pe care femeia o simte doar atunci când penisul imens al partenerului îi întinde vulva la maximum.

– O, Agrippa, este atât de mare!... Simți cât de încordată sunt?

– Da, Iovenia... Este mâna destinului!

– O simt atât de tare!... a gemut ea.

Iovenia l-a sărutat cu frenezie, înfiorându-se și mușcându-l de fiecare dată când o țintuia cu putere de zid, posedând-o cu o pasiune intimă pe care nu o mai trăise niciodată. În timp ce ea a rămas încheștată de el, devorată de valuri de orgasm, uralele mulțimii de deasupra lor l-au adus pe Agrippa cu picioarele pe pământ. Și-a întors privirea. -

Câțiva oameni – printre care și agentul lui Cathegus – îi priveau pe cei doi îndrăgostiți, dar s-au

îndepărtat repede în clipa în care i-au observat privirea. Încă însetat de dorință, Agrippa a eliberat-o pe Iovenia din lanțurile iubirii și au pornit împreună spre piață.

Uitând cu totul de soțul ei, de familia și de întreaga lume, Iovenia s-a urcat cu Agrippa în carul său. Înebunită de iubire, ea l-a urmat în vila sa fabuloasă, în dormitorul lui somptuos, fără să înțeleagă, fără să se gândească sau să reacționeze altfel decât să murmure fără încetare cuvinte de iubire – cuvinte pe care nu i le-a spus vreodată unui iubit sau soțului ei, căci ele erau adânc îngropate în sufletul ei, unde nimeni nu avea voie să pătrundă.

Dar Iovenia nu mai avea nevoie de aceste arme de apărare, nimicite deja de pasiunea devastatoare a prințului iudeu. Goală în brațele lui, copleșită de sărutările lui, ea i-a oferit priveliștea de vis a trupului ei seducător și parfumul dulce al senzualității ei înăbușite atâta amar de vreme. Sâni mari, înzestrați cu o pereche de sfârcuri extrem de sensibile, șoldurile rotunde și apetisante, abdomenul atrăgător, părul pubian luxuriant, care nu reușea însă să-i ascundă labiile superioare, l-au sedus pe Agrippa, cunoscător într-ale artei seducției, inspirându-l să-i șoptească cuvinte de dragoste și stârnindu-i pasiunea pentru a câta, oare, femeie îndrăgostită, pe care destinul generos i-a trimis-o în cale.

În încercările sale neostoite de a dezlega misterul care le făcea pe femei să fie atât de asemănătoare, dar atât de diferite una de cealaltă, Irod Agrippa i-a desfăcut petalele trandafirii care îi înconjurau clitorisul mic și a început să-i exploreze orificiul încordat al

vaginului, să-i absoarbă adâncurile, aducând-o în pragul freneziei și să-i bea nectarul pe care zeii l-au creat pentru zeițele, nimfele și sirenele lor, dar pe care l-au dăruit și muritoarelor pentru ca și cei dragi să se înfrupte din el atunci când le vizitau și le sărutau comoara.

Dar în afară de frumusețea fizică, de îmbrățișările și sărutările pătimașe, de gemetele spontane, de mișcările senzuale și reacțiile ei însuflețite, Iovenia l-a uimit pe Agrippa cu o trăsătură pe care el o aprecia mai presus de orice, dar pe care o găsea foarte rar la femeile din Roma pe care obișnuia să le seducă: flexibilitatea fizică. În timp ce ea stătea întinsă în pat, i-a ridicat picioarele și i le-a împins spre spate ca să-i savureze mai bine adâncurile și să se îmbete cu sucurile ei delicioase, descoperind – spre uimirea și plăcerea lui – că trupul Ioveniei, care practica gimnastica de la o vârstă fragedă, era atât de flexibil, încât își putea încrucișa gleznele în jurul capului ca un acrobat indian.

Cu câtă uimire și admirație a descoperit prințul iudeu talentul Ioveniei de a se contorsiona cu atâta ușurință! Cu câtă uimire a descoperit profesoara de istorie că dexteritatea ei fizică, pe care o dobândise în urma exercițiilor pe care le practica doar pentru a-și menține un trup sănătos, putea să devină sursa unei experiențe sexuale de o intensitate extraordinară! Cât a savurat prințul iudeu deschiderea deplină a organului genital și mișcările ei ample, tipice unei gimnaste! Cât de des și de intens a gustat ea din cupa extazului suprem când el a posedat-o din toate unghiurile și pozițiile posibile! Cât de devastator și răvășitor a fost

ritmul actului sexual când el i-a rotit pelvisul în cerc deasupra lui! Cât de des a atins ea pragul micuței morți!

Noaptea târziu, după ce explozia inițială a simțurilor lor s-a mai diminuat puțin, cei doi îndrăgostiți luau masa pe care le-o serveau *ancillaele* lui Agrippa. În timp ce trăgea din narghilea, Irod i-a spus Ioveniei că nu se mai putea despărți acum de ea și a rugat-o să se mute cu el, cel puțin până când pasiunea dintre ei se va mai domoli, iar ei vor putea să analizeze viitorul cu mai mult discernământ. Iovenia era în culmea fericirii.

Apoi, și-a amintit că era căsătorită cu Marcus Vinicius, un centurion roman din legiunea a XIII-a – Gemina – staționată pe frontiera de nord, și i-a mărturisit adevărul lui Agrippa. Prințul iudeu nu era genul de bărbat care să renunțe la o femeie dintr-un motiv atât de pueril precum starea civilă.

– Măine îi vei scrie soțului tău o scrisoare în care îi vei cere divorțul, a spus el fără ezitare.

– Atât de mult mă vrei? a întrebat ea, acoperindu-i fața cu sărutări, dezmiardându-i pieptul mare și viril și îmbătându-se cu mirosul lui în timp ce fumul narghilelei îi stimula simțurile.

– N-am vrut niciodată o femeie așa cum te vreau pe tine, Iovenia. Nu știu dacă vreau să mă căsătoresc cu tine, deoarece căsătoria – în concepția mea – reprezintă mormântul iubirii, dar voi avea mult timp grijă de tine.

– Dar eu am singură grijă de mine, i-a spus ea cu zâmbet încărcat de dragoste. Sunt profesoară de istorie, ai uitat?

Irod Agrippa era un bărbat foarte posesiv și îngrozitor de gelos.

– Te rog, iubito!... Nu accept să dai lecții străinilor.

– Nu-ți face griji în privința asta! Nu mai am ore până la toamnă. Dar mă duc de două ori pe săptămână la palat ca s-o învăț istoria Romei pe Lady Caligula.

Irod a inhalat fumul parfumat al narghilelei, apoi a clătinat din cap.

– Nu, nu... Cei mai periculoși crai ai Romei roiesc în jurul palatului. Vor porni imediat la vânătoare când te vor vedea.

– Nu ai încredere în mine, Agrippa?

– Firește că am, Iovenia. Dar ar putea să te prindă cu ajutorul magiei, poțiunilor fermecate sau otrăvurilor și ar putea chiar să te siluiască... Este prea periculos să umbli pe acolo.

Inima ei deborda de iubire. Îl adora – cu atât mai mult cu cât știa acum că el dorea să posede – în exclusivitate – fiecare părticică din ea. Acesta era bărbatul pe care îl visase atâta amar de vreme.

– Nimeni nu a încercat vreodată să mă abordeze, a spus ea.

– Bărbații sunt foarte ciudați... În clipa în care vor afla că ești a mea, te vor vâna într-o clipită, a spus Agrippa, gândindu-se în special la Caligula, care obișnuia să le seducă pe femeile prietenilor lui, oferindu-le în schimb pe ale lui. Iar împăratul era un prieten prea însemnat pentru ca Agrippa să-i poată refuza femeia pe care acesta puneă ochii.

– Mă voi supune tuturor dorințelor tale, prințul meu, a spus ea, odihnindu-și capul pe genunchii lui. Măine, mă voi duce la Ladyssa și îi voi spune că nu voi mai putea să-i fiu profesor.

– Nu poți să-i scrii o scrisoare?

Ea l-a tras în joacă de barba scurtă.

– Nu, Agrippa, se va simți jignită. Iar într-o bună zi, cineva va afla că am fost cu tine și acest lucru nu va fi de bun augur.

– Hmm....

– Agrippa, iubitele, nimeni nu știe că sunt a ta. Voi trece cu totul neobservată.

– Foarte mulți oameni ne-au văzut împreună la curse...

– Te priveau cu toții pe tine, pentru că ești chipeș și faimos, a spus ea, sărutându-l.

– Poate... dar dacă trebuie neapărat să te duci la palat, o voi trimite pe menajera mea, Porcia, să te însoțească.

Zâmbind fericită, Iovenia s-a așezat în genunchi și a început să-și mângâie sânii de obrajii lui.

Dimineata, Iovenia i-a scris scrisoarea soțului ei și i-a dat-o lui Agrippa.

– Îți pare rău că faci asta? a întrebat-o el după ce-a citit-o.

– Nu, dragostea mea. Mă simt bucuroasă și onorată că mi-ai cerut să rup toate legăturile cu trecutul meu.

– Este mâna Destinului, Iovenia. Noi nu facem decât să ne supunem voinței sale, a spus el.

Apoi, a sărutat-o, îmbătându-se din nou cu aroma gurii ei, care păstra gustul dulce al plăcerii primei lor nopți pasionale de iubire.

Agrippa a trimis scrisoarea Ioveniei printr-un serviciu de curierat rapid, prin intermediul căruia scrisorile ajungeau la frontiera de nord în doar opt zile. Înainte de a o lăsa pe seducătoarea lui profesoară de istorie să părăsească vila ca să se ducă la palat, Agrippa a trebuit să-și înăbușe nu doar gelozia care îi mistuia sufletul, ci și poftele carnale nesățioase, dorința covârșitoare de a o poseda cu totul, de parcă pasiunea pe care i-o dăruise cu o noapte în urmă nu a fost decât un vis.

Dar în ciuda atracției puternice pe care o simțeau unul pentru celălalt, Iovenia a pus stavilă emoțiilor sale și a coborât în fugă treptele vilei, întâlnindu-se cu Porcia, care o aștepta la poartă. Fără să știe că în ziua precedentă agentul lui Cathegus a urmărit-o pe Iovenia de la Circus Flaminius până la vila lui Agrippa și stătea încă la pândă de cealaltă parte a străzii împreună cu un alt agent, cele două femei s-au urcat într-una dintre lecticile cu două locuri ale lui Agrippa și au pornit la drum spre palat.

În timp ce Porcia, o femeie atrăgătoare în vârstă de cincizeci de ani, aștepta în atrium, Iovenia s-a întâlnit cu Ladyssa în apartamentele acesteia. Nu i-a fost ușor profesoarei Ladyssei să-i spună elevei sale că nu mai putea s-o ajute să descopere tainele istoriei Romei, dar – pentru că Iovenia i-a mărturisit că s-a îndrăgostit și trebuia să stea cu bărbatul vieții ei – Ladyssa a fost impresionată de sinceritatea profesoarei sale și a

acceptat să se dispenseze de serviciile sale, fără să ceară detalii referitoare la identitatea iubitului. Din fericire, cu câteva zile înainte, secretarul lui Lady întocmise un act de vânzare pentru templul lui Incitatus, pe care Iovenia nu trebuia decât să-l semneze ca să scape de responsabilitatea acestei proprietăți. Lady i-a dat apoi două pungi de aur – una pentru serviciile ei, iar cealaltă pentru personalul templului, rugând-o să-i anunțe pe paznici și pe grăjdari că vor fi eliberați în curând din funcțiile lor.

Iovenia s-a întors apoi în atrium, a asigurat-o pe Porcia că totul era în regulă și au părăsit împreună palatul.

Afară, când s-au urcat în lectică, Iovenia i-a spus însoțitoarei sale că mai avea ceva de rezolvat în numele Ladysei. La poarta templului lui Incitatus, Iovenia a lăsat-o pe Porcia în lectică, în timp ce ea a intrat în templu și i-a plătit pe paznici și pe grăjdari, informându-i că înainte de apus vor fi scutiți de îndatoririle lor. Fără să știe că erau în continuare urmărite, cele două femei au pornit cu lectica spre casa Ioveniei. Conform planului, cinci dintre sclavii lui Agrippa le așteptau deja într-o trăsură. Acasă la soțul ei, profesoara i-a spus soacrei sale că trebuia să plece, fără să dea alte explicații. Porcia a ajutat-o pe Iovenia să-și strângă lucrurile, așezându-i numeroasele suluri de pergament și cărți în câteva cufere și le-a poruncit celor cinci sclavi să le ducă în trăsură.

Totul s-ar fi putut desfășura în cea mai mare taină dacă nu le-ar fi urmărit spionii lui Cathegus.

Câteva minute mai târziu, după ce Porcia și Iovenia au plecat, urmărite în continuare de unul dintre agenți, celălalt informator a abordat-o pe soacra profesoarei și a obținut destule informații despre starea civilă a acesteia, profesia și personalitatea ei independentă. Dar, deoarece bătrâna nu știa că nora ei era profesoara de istorie a Ladyseii Caligula, motivele pentru care Iovenia s-a dus mai întâi la palat și apoi la templu au rămas învăluite în mister. Singurul amănunt interesant pe care l-a aflat spionul a fost faptul că soțul Ioveniei era un centurion din legiunea a XIII-a, decorat cu nenumărate onoruri militare, care probabil s-ar supăra pe Irod Agrippa dacă ar afla că prințul iudeu avea o relație cu soția lui.

În după-amiaza aceea, când cei doi agenți au adus la cunoștința lui Cathegus descoperirile făcute, senatul a zâmbit condescendent. Apoi, când a realizat implicațiile politice, a reușit cu greu să-și stăvilească bucuria. Minunat! O femeie romană, căsătorită legal cu un erou de război, care lupta pentru țara lui împotriva triburilor germanice de la frontiera de nord, a fost nu doar sedusă și poate chiar drogată și violată de cel mai bun prieten al lui Caligula într-un loc public în timpul jocurilor funerare organizate în cinstea unuia dintre cei mai onorabili cavaleri ai Romei, ci și răpită din casa soțului ei și obligată într-un mod scandalos să se mute în vila prințului iudeu pentru a-i oferi acestuia servicii de o moralitate îndoielnică. Ce răsunet va avea această poveste despre trădare și adulter în rândurile soldaților?

Cathegus a rămas aproape fără suflare, impresionat de propriile sale gânduri. Asta era! Caligula era pierdut! Înfrumusețată și exagerată, povestea Ioveniei putea să devină subiectul preferat al romanilor. Prestigiul și imaginea lui Caligula în ochii legiunilor vor fi pentru totdeauna pătate de noroi. Toate conspirațiile împotriva împăratului se vor bucura de sprijinul soldaților și al cetățenilor Romei. Cel mai bun prieten al lui Caligula va fi alungat din Cetatea Eternă. Împăratul se va izola în palatul asediat de mulțimea furioasă. *Minunat! Extraordinar!* Iată rezultatele circumstanțelor morții lui Servilius! De aceea a murit! Nu pentru un scandal sexual minor în care erau implicați o târfă și un gladiator, ci ca să provoace un cutremur devastator chiar în inima puterii imperiale! O, cât de generos era destinul! Ce as avea acum în mână! Cel care a declanșat acest lanț de evenimente, al căror deznădămint avea să fie dramatic, trebuia considerat, cu adevărat, întemeietorul celei de a doua Republici a Romei.

„Liniștește-te acum! și-a spus Cathegus. Gândește cu sânge rece! Destinul te-a ales pe tine, și nu pe altcineva, pentru că ai avut inspirația să-i iei pe agenți la cursele de care. Și acum ai un as în mână. Ține-l ascuns și nu dezvălui nimănui ce ai de gând să faci cu el!”

– Ce zici de asta, Cathegus? a întrebat informatorul, care descoperise că Iovenia era căsătorită cu Marcus Vinicius.

– Hmm... nu e mare lucru, a răspuns senatorul, minimalizând importanța informațiilor ca să suprima entuziasmul prematur și să diminueze șansele ca vestea

să ajungă pe buzele tuturor. Nu putem să dăm crezare unei bătrâne, care probabil nu știe ce se află în spatele relației oficiale dintre fiul ei și soția lui.

– Crezi că ar trebui să mai strângem informații referitoare la tipul ăsta, Vinicius? a sugerat celălalt agent.

– Stai să mă gândesc! a spus Cathegus. Deocamdată, întocmiți un raport detaliat, semnați-l și nu uitați că ați jurat să păstrați secretul! Nu vreau s-o mai dau în bară așa cum s-a întâmplat în cazul morții lui Servilius.

Cei doi agenți s-au conformat: au scris raportul pe tăblițe din ceară, apoi au părăsit casa senatorului. Cathegus a mâzgălit câteva rânduri pe un sul de pergament, adăugând tot felul de săgeți și simboluri, așa cum proceda de obicei ca să vizualizeze pașii și etapele unei acțiuni. Oare Marcus Vinicius ar trebui informat în timp ce se afla încă în nord? Sau ar trebui mai întâi chemat la Roma și apoi pus la curent cu cele întâmplate? Dar dacă centurionului nu-i păsa de comportamentul adulterin al soției sale? Era important să-i cunoască opiniile înainte de a trece la acțiune. Cineva va trebui să facă o călătorie până la *Oppidum Ubiorum* – oraș care se numea acum Colonia Agrippina, în urma unui decret dat de Caligula – ca să vorbească cu Vinicius. Dar cine s-ar încumeta să facă o călătorie de asemenea anvergură prin Alpi, apoi spre nord, de-a lungul Rinului, în toiul unei ierni aspre? Cathegus nu putea să părăsească Roma. Hmm... jocul nu era atât de simplu cum părea la prima vedere. Dar nu putea lăsa să-i scape din mâini o șansă ca aceasta, poate unică.

În dimineața zilei de după *Nonae*, în luna ianuarie, Briseis și-a reluat atribuțiile de șefă a *ancillaelor* în slujba Drusillei.

Prințesa s-a bucurat să descopere o schimbare radicală în comportamentul slavei galice atunci când a întâmpinat-o în apartamentele sale. Chipul îi radia de fericire, trupul părea mult mai flexibil, iar rigiditatea a dispărut cu desăvârșire. Zâmbind, și-a îmbrățișat *domina*, mulțumindu-i pentru că a ajutat-o să-și descopere senzualitatea și povestindu-i despre aventurile uluitoare pe care le-a trăit în casa de jocuri a lui Mutius. Apoi, și-a desfăcut tunică pentru a-i arăta Drusillei că tratamentul miraculos aplicat de sora mijlocitorului îi vindecase rănila și cicatricile.

– Ați avut dreptate, *domina!* a spus Briseis în timp ce Drusilla îi dezlega bretelele lenjeriei intime. Toate femeile trebuie să se elibereze din când în când din lanțurile închistării mentale și să-și descătușeze pasiunile carnale nu doar în brațele unui singur iubit, ci în brațele multor, multor iubiți! Goală, Briseis se învârtea prin cameră, înălțându-și brațele în aer și etalându-și trupul statuar. Trei zile de excese te readuc la viață! a spus sclava galică, cu ochi scăpărători, oprindu-se în mijlocul camerei, punându-și mâinile pe șolduri și ținându-și picioarele puțin depărtate în stilul unui manechin care prezintă piese de vestimentație.

Fascinată, Drusilla s-a apropiat de ea și i-a niângăiat sânii mici, admirându-i sfârcurile excitate, care nu purtau semnele abuzului la care au fost supuse.

– Dar cum te simți spiritual? a întrebat-o prințesa.

– Fanteziile îmi îmbată imaginația, a răspuns Briseis.

– Te-ai masturbat?

Sclava a încuviințat din cap.

– Aseară, după ce Lamitha m-a condus la palat.

– Îți place, nu-i așa?

– Da... Îmi place *totul* acum.

Drusilla și-a mângâiat buzele de cele ale sclavei. Briseis a icnit și și-a desfăcut gura. Prințesa avea într-adevăr să o sărute? *Da...* Limba Drusillei i-a dezmiertat buzele și s-a furișat în gura ei, absorbindu-i respirația caldă. Briseis a îndrăznit să-i răspundă la fel, contopindu-și răsuflarea cu cea a stăpânei sale și gâdilându-i vârful limbii. O, ce dulce era aroma *dominei* ei! Mângâindu-i pieptul gol, Drusilla a tras-o spre ea până când atingerea superficială a buzelor s-a transformat într-un sărut fascinant. Briseis, încurajată acum de sărutul Drusillei, a strâns-o în brațe, iar prințesa a îmbrățișat-o la rândul ei cu putere, mângâindu-i fundul rotund și frumos și atingându-i pubisul cu pubisul ei, aducând-o astfel pe Briseis în pragul unei dorințe nebunești.

– O, Drusilla!... a gemut sclava, în timp ce stăpâna ei o săruta cu pasiune. Apoi, a deschis ochii ce-i trădau o teacă cumplită, căci tocmai a realizat că i-a spus *dominei* sale pe nume, lucru interzis unui sclav. Îmi cer iertare, *domina*, a gemut Briseis, în timp ce îi săruta buzele Drusillei și îi dezmierta gâtul.

– De ce-ți ceri iertare? a întrebat-o prințesa, fără să spulbere vraja sărutului.

– V-am spus pe nume.

– Nu e nici o problemă, Briseis. Poți să-mi spui pe nume.

– Ooo!... Drusilla, Drusilla! a oftat sclava galică, strângând-o în brațe pe prințesă, adâncindu-și privirea în ochii ei verzi și seducători, mângâindu-i fundul acoperit de tunică și simțindu-se din ce în ce mai atrasă de frumusețea răpitoare a acesteia.

Apoi, pe când Drusilla și-a strecurat mâna spre vulva slavei și a început să-i mângâie și să-i exploreze labiile ude, Briseis a prins curaj și i-a desfăcut tunică prințesei, care i-a căzut la picioare... *Și acum?*... Acum rangul nu mai avea nici o importanță! Drusilla și Briseis se sărutau și se îmbrățișau cu pasiunea pe care le-au stârnit-o trupurile lor frumoase și seducătoare. Ele se dezmiardau una pe cealaltă, se ciupeau și își absorbeau fiecare părticică din corp, gemând și gâfâind, mângâindu-și și contopindu-și vulvele, sorbind și masturbându-și una alteia clitorisul fremătător, penetrându-și vaginul cu degetele, încolăcindu-și trupurile, țipând și zvârcolindu-se pe covoare până când au gustat împreună din cupa dulce a plăcerii supreme.

Ca două femei îndrăgostite de pe insula Lesbos, care tocmai au descoperit că dragostea nu are bariere și revarsă asupra adoratorilor ei aceeași pasiune și intensitate, prințesa și sclava au trăit împreună fiorii simțurilor și emoțiile inimii lor până când, satisfăcute, au căzut fără suflare una în brațele celeilalte. Dar aceste clipe magice nu dăinuie prea mult. Cele două femei îndrăgostite nu trăiau în vechea insulă Lesbos a poetei

Sappho, ci pe frontul de luptă al Romei imperiale, dominate de putere și intrigi politice.

– Nu vreau să te îndrăgostești de mine, a spus Drusilla, cu o voce lină, mângâind părul castaniu al lui Briseis, în timp ce sclava galică o copleșea cu sărutări pline de tandrețe.

– Cum aş putea să pun stavilă sentimentelor care îmi copleșesc inima? a răspuns Briseis, rostind aceste cuvinte mai mult pentru ea decât pentru iubita ei.

Drusilla și-a mijit, mânioasă, ochii și s-a ridicat de jos, dominându-și sclava.

– Ba da, este posibil! Este posibil! a repetat prințesa, lovind-o cu picioarele. Sărută-mi picioarele, sclavă!

Briseis a îngenuncheat și a îndeplinit porunca Drusillei.

– Iertați-mă, *domina*! a spus ea, simțind însă că, în ciuda cuvintelor aspre, Drusilla încerca doar să preia din nou controlul asupra emoțiilor ei – acesta fiind într-adevăr motivul pentru schimbarea bruscă a dispoziției prințesei. Drusilla și-a ținut privirea asupra sclavei zvelte, care aștepta în genunchi poruncile ei, apoi a tras adânc aer în piept și s-a liniștit, dar și-a păstrat atitudinea mânioasă.

– Îmbracă-te și reia-ți îndatoririle! i-a poruncit ea.

Briseis s-a ridicat, mândră, în picioare, și-a pus tunică, apoi a ridicat-o și pe cea a prințesei.

– Vreți să vă pregătesc o baie, *domina*?

– Nu... Adu-mi numai o tunică curată!

În timp ce Briseis a plecat să-i îndeplinească porunca, Drusilla a pășit fericită pe terasă, savurând

priveleştea uluitoare şi întinzându-se satisfăcută, în spatele balustradei, dincolo de care se revărsa Cetatea Eternă.

– Nu este oare cea mai blândă iarnă pe care am avut-o vreodată? a spus Drusilla, fără să se întoarcă.

– Da, *domina*. Cea mai blândă şi cea mai frumoasă, a răspuns Briseis, ajutând-o pe prinţesă să-şi îmbrace tunică.

– Îmi vei fi mereu loială – numai şi numai mie? a întrebat-o Drusilla, mângâindu-i buzele.

– Da, *domina*, cu siguranţă. Numai şi numai vouă. Sunt incoruptibilă.

– Bine... a spus prinţesa, întinzându-i mâna ca să i-o sărute. Du-te acum şi spune-i Octaviei să vină la mine!

Briseis şi-a încrucişat mâinile pe piept, simţind cum inima îi bătea de fericire, apoi s-a înclinat în faţa Drusillei şi s-a îndepărtat cu eleganţă, ştiind că prinţesa o urmărea cu privirea.

Curând după aceea, Octavia a intrat în biroul Drusillei, îmbrăcată într-un *chiton* scurt, care îi puneă în evidenţă picioarele atrăgătoare şi fizicul androgin.

– M-aţi chemat, *domina*?

– Intră, Octavia! Eşti pregătită pentru ultimul act al piesei noastre?

– Desigur, *domina*.

– Am adus câteva schimbări rolului tău, i-a spus Drusilla. Chandra, prostituata de doisprezece ani pe care o interpretezi, va fi arestată la bordel şi încredinţată magistratului Khursos.

– Pe care îl interpretează cenzorul Publicola Tuditani.

– Exact. Ce părere ai despre el?

– Un bărbat urât și înspăimântător, dar puternic și cinstit.

– Ce crezi despre soția lui, Scribonia?

– Mă urăște.

– De ce? a întrebat prințesa.

– În timpul pauzei ultimului nostru spectacol, mă îndreptam spre cabina fetelor când soțul ei m-a prins și m-a împins în cabina lui. Un voal transparent îmi ascundea șoldurile, iar el a început să mă sărute și să mă pipăie. Mi-a interzis să țip și apoi... femeia aia cumplită, soția lui... a intrat în cabină și m-a văzut în brațele lui... în loc să se năpustească asupra soțului ei, m-a plesnit pe mine și mi-a spus că o să mă facă să plătesc pentru nerușinarea mea.

– Ce făceai când a intrat ea?

– Soțul ei mă obliga să-i fac sex oral...

– Hmm... Nu pare mare lucru...

– Nu e mare lucru, dar e foarte lungă. El mi-a îndesat-o în gură, înecându-mă aproape cu ea...

– Bine, bine... a spus Drusilla, zâmbind.

– Dar priveliștea nu i-a făcut prea multă plăcere. A fost și mai furioasă decât îi cerea rolul Megaerei, soția magistratului, care a venit la bordel și m-a prins în brațele iubitului meu, Marimius.

– S-ar putea să fie un lucru benefic pentru piesa noastră.

– De ce? a întrebat Octavia, cu o presimțire nefastă.

– În noua versiune a spectacolului, magistratul Khursos o va interoga pe Chandra, cerându-i să susțină minciuna conform căreia clientul ei, Marinius, a fost mituit.

– Dar Marinius a refuzat mita! a exclamat Octavia.

– Știu, știu... Dar magistratul trebuie să găsească un vinovat...

– Iar eu trebuie să-i spun că Marinius a acceptat să fie mituit?

– Firește că nu! Magistratul va face tot ce-i va sta în putință s-o convingă pe Chandra să mintă, dar ea nu va accepta, înțelegi?

– Nu-mi place să mint... Ce îmi va face?

– În noua versiune, magistratul te va lega de mâini de o creangă a Copacului Înțelepciunii și te va ridica până când vei atinge pământul doar cu vârful degetelor.

– Complet goală? a întrebat Octavia.

– Desigur. Publicul trebuie să-l urască pe magistratul Khursos pentru torturile la care o supune pe nevinovata Chandra.

– Ce îi va face? a întrebat Octavia, aproape fără suflare.

– O va tortura...

– O va biciui? a întrebat sclava, ducându-și mâna la gură.

– Da. Nu-ți place să fii biciuită?

– Ba da... oarecum... a îngăimat Octavia. Uneori, ating *gaudiumul*, dar numai când mânuiți voi biciul.

– Dar nu mi-ai spus tu că ai atins de multe ori *gaudiumul* la taverna lui Romulus când niște indivizi ți-au biciuit *cunnusul* cu cureaua?

– O, da... puțin... a răspuns Octavia, uitând de aventura pe care o născocise și pe care i-o povestise cu lux de amănunte Drusillei, aventură care s-ar fi petrecut – după spusele sclavei – în timpul petrecerii nupțiale a Ladyssei.

– Așadar, în noua versiune a piesei, magistratul Khursos te va biciui cu un mănunchi de nuiete de salcie, precum cel pe care îl folosim când îi pedepsim pe criminali, dar nu va da cu putere.

– De ce nu? a întrebat Octavia.

– Pentru că loviturile nuietelor de salcie sunt foarte dureroase. Apoi, soția lui, Megaera, alias Scribonia Tuditani, îl va certa pe soțul ei că nu te pedepsește după cum meriți.

– O, nu! a exclamat Octavia, speriată.

– Ba da. Spectatorii trebuie s-o urască și mai mult decât pe magistratul Khursos. Ea va smulge mănunchiul de nuiete din mâna soțului ei și te va biciui fără milă, ba chiar te va tortura folosind o pereche de clești și alte asemenea instrumente.

– O, *domina!* Dar își va lua rolul în serios după ce tot ce s-a întâmplat în cabină.

– Dar totul trebuie să pară aieveya, Octavia. Doar nu vrem să înșelăm publicul, nu?

– Nu... dar o să mă facă să țip.

– E foarte bine, Octavia... Chandra trebuie să țipe cât mai mult cu putință. Dar cel mai important lucru este însă să nu susțină minciunea referitoare la mituirea lui Marinius.

– Înțeleg...

– În final, când fundul ți se va înroși din cauza loviturilor primite, iar nuiielele vor lăsa urme vizibile pe fesele tale, Megaera îi va chema pe sclavi. Ei te vor da jos din copac, dar te vor ține cu capul în jos și cu fundul în sus în așa fel încât magistratul Khursos să te poată plesni cu o paletă dură, iar Megaera să-ți înroșească una din fese cu fierul încins.

– Totul se va întâmpla în realitate? a întrebat Octavia, înspăimântată.

– Cum altfel, Octavia? N-ai visat să fii arsă cu fierul încins?

Octavia a încuviințat din cap, cu ochii plini de lacrimi.

– Cât de mare va fi semnul? a întrebat tânăra sclavă, cu glasul frânt de emoție.

– Cam atât de mic, a spus Drusilla, indicându-i mărimea cu ajutorul degetului mare și al arătătorului. Iar modelul este frumos: un șarpe mic, spiralat. Va arăta foarte bine pe fundul tău.

– Credeți? a plâns Octavia.

– Da, dar va trebui ca torționarii tăi să apese cu putere fierul în carne, iar tu nu te vei mișca, deoarece – în caz contrar – semnul nu se va mai distinge.

– Vor trebui să mă imobilizeze.

– Spectatorii vor fi de partea ta și își vor vărsa mânia asupra magistratului și a nevestei lui nesuferite. Vrem ca publicul să-i urască din tot sufletul. Apoi, Marinius îl va invoca pe zeul Neptun, care se va înălța din spuma mării și îi va transforma pe ticăloși în stane de piatră. Marinius te va salva în numele iubirii, dar,

din cauza suferinței îndurate, vei muri în brațele lui. În timp ce muzicanții vor interpreta o muzică triumfală, Neptun te va purta pe brațele lui puternice și te va încredința îngerilor de pe Câmpiile Elizee, care vor cobora din înaltul cerurilor pe scena teatrului.

Octavia plângea în hohote. Drusilla a încercat s-o consoleze.

– Este o poveste impresionantă, a spus sclava printre lacrimi.

– Iar tu vei fi eroina. Publicul te va iubi la nebunie.

– Și voi? Mă veți iubi când torționarii mă vor înfiera?

– Mai mult ca niciodată, Octavia. Vreau să fii curajoasă, bine?

– Voi încerca, *domina*... Călăii își vor primi și ei pedeapsa?

– Mânia lui Neptun va fi cumplită. Cenzorul Tuditan și soția lui, Scribonia, nu au nici cea mai vagă idee ce-i așteaptă.

Octavia a zâmbit, apoi și-a mângâiat gâtul, căzând pe gânduri.

– Pot să vă propun ceva?

– Spune! a răspuns Drusilla.

– N-ar fi frumos ca, la final, după ce personajele negative își vor fi primit pedeapsa, Chandra să revină, ca printr-o minune, la viață?

Drusilla a privit-o pe tânăra sclavă, apoi a zâmbit.

– Este o idee foarte bună, Octavia. Desigur! Revenirea ta la viață va conferi piesei un final apoteotic.

Octavia a luat mâna Drusillei și i-a sărutat-o.

– Îmi pare bine că vă place, *domina*.

Prințesa a mângâiat-o pe Octavia pe cap, știind că sclava ei aștepta cu nerăbdare experiența pe care avea s-o trăiască în seara aceea.

– Te-ai epilat deja? a întrebat-o Drusilla.

– Nu încă, *domina*. Am amânat momentul până aproape de începerea spectacolului pentru ca pubisul meu să pară moale și fin precum cel al unei copile.

– Bine... Încearcă să te liniștești acum! Pregătește-te cât poți de bine pentru rolul tău! Nu uita că în seara asta, dacă emoțiile pe care le vei transmite prin intermediul personajului tău vor fi copleșitoare, vei deveni o actriță desăvârșită și un model demn de urmat. Romanii te vor adora. Vor dori să te vadă și să te atingă ca pe o zeiță. Te vor admira pentru curajul tău stoic.

Vărsând lacrimi de autocompătimire, Octavia a îmbrățișat-o pe Drusilla, plângând pe umărul ei.

Snainte de amurg, întreaga zonă publică a palatului imperial era înțesată de admiratorii înfocați ai pieselor lui Caligula.

Cercetașii răspândiseră vestea că sfârșitul spectacolului în șase acte, intitulată *Inocență versus răutate*, va întrece orice altă piesă pusă vreodată în scenă în teatrele din Roma.

Chiar dacă autorul piesei era „anonim“, toată lumea știa că era opera împăratului, transpusă pe hârtie, dar și regizată de prințesa imperială, care devenise astfel și *stager* (regizor de teatru). Primele cinci acte s-au bucurat de un succes răsunător, de aceea biletele pentru ultimul s-au vândut ca pâinea caldă, oferindu-le micilor speculanți un motiv în plus să mărească în ultimul moment prețul билетelor rămase.

Când porțile teatrului imperial, cu o mie de locuri, din magnifica Bibliotecă a lui Apollo, s-au deschis, gărzile pretoriene au ținut cu greu piept mulțimii de oameni, care se înghesuiau și se împingeau cu violență în sala de teatru construită în stil grecesc, sub o cupolă

clasică romană luminată de flăcările torțelor susținute de patruzeci de sclavi, cu piepturile goale, dispuși în jurul scenei.

În culise, Drusilla și asistenții ei verificau costumele și le dădeau ultimele indicații celor treizeci de actori, cincizeci de muzicanți și trei sute de figuranți, implicați în piesă. Apelles, tânărul actor care interpreta rolul lui Marinius, s-a apropiat de Drusilla.

– Sora ta n-o să fie prea fericită când o să mă vadă făcând dragoste cu Chandra, alias sclava ta, Octavia, a spus fermecătorul actor, care era acum logodnicul Lesbiei.

– Doar de dragul artei, Appelles. Doar de dragul muzelor.

– I-ai povestit Lesbiei despre scenele mele erotice?

– Nu. Nu are nici un cuvânt de spus în piesa noastră.

– Înțeleg...

– Nu te simți atras de Octavia?

– O, ba da. Nu ai cum să nu te simți atras de ea. *Cunusul* ei lipsit total de păr, emoțiile pe care le transmite... sunt... știi ce vreau să spun...

– Atunci, iubește-o și bucură-te de îmbrățișările ei, bine?

Apelles a dat afirmativ din cap și a plecat.

Înveșmântat în costumul lui impresionant și machiat pentru rolul pe care îl juca – cel al magistratului Khursos –, Publicola Tuditani a abordat-o pe Drusilla într-un colț.

– Cathegus regretă că nu a putut să vină la spectacol, dar îți trimite complimentele sale pline de dragoste, a spus Publicola.

– O, îl ador pe Cathegus! Spune-i că mă gândesc deseori la el! a răspuns Drusilla, simțind că s-ar putea să obțină prin intermediul lui Publicola ceea ce nu a reușit prin cel al lui Mutius.

– Te consideră cea mai frumoasă femeie din lume, i-a șoptit cenzorul la ureche.

– Mă simt flatată, Publicola. Chiar am nevoie de un prieten bun.

– Te simți singură în palatul imperial?

– Foarte singură... Fratele meu nu mai apelează la sfaturile mele. Este fascinat cu totul de soția lui britană, a răspuns, inteligentă, prințesa, știind că Publicola era unul dintre conspiratorii care fuseseră văzuți în ziua morții lui Servilius.

– Ai vrea să te întâlnești cu Cathegus între patru ochi?

– O, da... i-a șoptit Drusilla la ureche. Aș fi extrem de încântată.

– Ce-ai zice să ieși masa la el acasă?

– Hmm... Mi-ar plăcea. Dar cu o singură condiție.

– Care ar fi aceasta?

– Să fim complet singuri.

– Exact asta visează și el... Când?

Drusilla l-a privit pe Publicola, oftând și împreunându-și brațele în jurul taliei, ca și când ar fi anticipat îmbrățișarea lui Cathegus.

– Când? a repetat Publicola.

Drusilla s-a prefăcut adâncită în gânduri, căutând parcă cea mai convenabilă dată cu putință, apoi a răspuns:

– Cred că voi liberă în noaptea de Ide.

– Promiți?

– Da, a spus ea. Ai primit modificările pe care le-am făcut în scenariu?

– O, da! Abia aștept să-i biciuiesc fundulețul sclavei tale, iar ideea cu fierul înroșit... este minunată, Drusilla! Mi-e teamă doar că Scribonia o să fie nemiiloasă cu ea, a spus el, apoi s-a apropiat de urechea prințesei: Soția mea este o ticăloasă, să știi! O urăsc.

– M-am gândit eu că așa stau lucrurile. De aceea, am mai făcut niște modificări în text. Neptun o va pedepsi pe Megaera aruncând-o într-un lac, unde tritonii o vor mânca de vie. Am adus de la infirmerie cadavrul unei femei moarte ca să conferim poveștii un caracter cât mai veridic. Cei șase indivizi care joacă rolul tritonilor vor avea grijă să n-o rănească, dar va avea puțin de suferit.

– Foarte bine! Fă-o pe ticăloasă să sufere!

– Pentru ca personajele să reacționeze cât mai firesc cu putință, nu vreau să-i spun Scriboniei că va fi pedepsită, dar am nevoie de acordul tău pentru asta.

– Ți-l dau cu cea mai mare plăcere, Drusilla!

Prințesa i-a aruncat o privire admirativă. Publicola merita o recompensă – nu doar pentru că i-a facilitat accesul la Cathegus, ajutând-o astfel să-și ducă la bun sfârșit misiunea pe care i-a încredințat-o Caligula, ci și pentru că se dedica trup și suflet succesului piesei și o lăsa să facă ce voia cu soția lui. Îmbrăcată cu un *chiton* scurt, Drusilla și-a ridicat mâinile spre el, unduindu-și seducătoare șoldurile.

– Hai, repede! Atinge-mă ca dovadă a prieteniei mele!

Publicola a ținut-o de un perete și și-a strecurat mâna pe sub *chiton*, dându-i la o parte pânza de *bombyx*,

delectându-se cu senzațiile extraordinare pe care i le provoca părul pubian și înfigându-și două degete în *cunnusul* ei umed.

– Pe toți zeii, Drusilla! Acum înțeleg de ce Cethegus și-a pierdut mințile după tine, a spus el, penetrând-o și mai mult cu degetele în timp ce ea s-a așezat puțin pe vine pentru ca degetele lui să-i atingă și să-i stimuleze cervixul, gemând de parcă avea să atingă orgasmul imediat.

– Gata acum! a spus ea, îndepărtându-i mâna.

El și-a dus degetele la nas și s-a îmbătat cu parful ei seducător.

– Nu voi uita niciodată asta, Drusilla, a spus el, recunoscător.

– Numai ca dovadă a prieteniei mele, bine?

– Desigur.

– Acum încearcă să te concentrezi asupra rolului tău!

Bărbatul cu o statură uriașă și-a reluat ținuta demnă, s-a lovit cu pumnul în piept în semn de salut, apoi s-a întors și a plecat.

Prințesa imperială era mulțumită de turnura pe care o luau lucrurile. Publicola era implicat în conspirația împotriva fratelui ei, dar era, fără îndoială, un om de caracter. Recompensa pe care i-a oferit-o, se gândea ea, în afară de plăcerea pe care a simțit-o pe loc, s-ar putea să dea roade în viitor, lucru pe care sora lui Caligula îl agrea foarte mult.

Drusilla s-a întors apoi imediat la treabă, le-a dat asistenților ei ultimele sfaturi, apoi s-a dus la cabina actrițelor. I-a ridicat moralul Octaviei, spunându-i că

Apelles se simțea atras de ea și era pregătit să joace o scenă de dragoste cu adevărat impresionantă. Sclava a încuviințat din cap, dar nu părea entuziasmată.

– Nu-ți place actorul acela extraordinar? a întrebat-o Drusilla.

– Ba da, dar e atât de tânăr și...

– Și ce?

– Este chipeș și tandru, a spus Octavia pe un ton molcom.

– Înțeleg... Dar ție îți plac bărbații urâți, bătrâni și aspri, nu-i așa?

Octavia s-a luminat la față și a dat, încântată, din cap.

– Uite ce e, fetițo, a spus Drusilla, care nu era dispusă să-i tolereze prostiile, o să joci cât poți de bine și o să faci tot ce-ți cere rolul, ai înțeles?

– Desigur, *domina*. Am vrut doar să vă expun sentimentele mele personale.

– Uită de ele și transpune-te cu totul în pielea personajului Chandra, bine? Ea îl iubește pe Marinius și vreau să-l iubești și tu.

Octavia s-a înclinat, apoi și-a scos roba și și-a expus trupul zvelt și gol, arătând din toate punctele de vedere ca prostituata de doisprezece ani căreia avea să-i dea viață pe scenă.

– *Te iubesc, Marinius!* a gemut ea apoi, rostind o replică din piesă.

Drusilla, celelalte actrițe și asistenții au aplaudat cu toții. Briseis s-a apropiat de prințesă, oferindu-i o rochie brodată, de o frumusețe uluitoare, și a ajutat-o să se îmbrace pentru spectacol.

În timp ce aplauzele și uralele care se auzeau din sala de teatru înțesată de oameni trădau nerăbdarea spectatorilor și dorința lor ca spectacolul să înceapă mai repede, reprezentanții de seamă ai curții imperiale și-au ocupat locurile în două loji situate una în fața celeilalte în avanscenă. În loja din stânga stăteau unchiul Claudius între Lesbia și Agrippinilla, Macro – fără Ennia, dar însoțit de Tysios și alți oficiali din guvern. În loja din dreapta, precedat de șase soldați din gărzile batave și de șambelanul care a anunțat sosirea împăratului Romei, Caligula și-a făcut apariția înveșmântat în toga lui purpurie, încrustată cu pietre prețioase, și purtând pe cap coroana aurie de lauri. În stânga era flancat de Ladyssa, iar în dreapta de Drusilla și de Irod Agrippa; cele două femei erau uluitor de frumoase, purtând tiare romane și bijuterii impresionante și fiind înveșmântate în rochii la fel de somptuoase.

Publicul s-a ridicat în picioare și l-a ovaționat îndelung pe împăratul Romei. Caligula a liniștit mulțimea și a dedicat piesa muzelor tragediei, lirei și flautului, Euterpe și Melpomene, apoi l-a invocat pe zeul Neptun, rugându-l să-i protejeze. În final, după o altă repriză de urale și ovații, toată lumea și-a ocupat locurile, iar cortina s-a ridicat.

Fiecare turnură neașteptată a acțiunii a fost întâmpinată cu aplauze furtunoase. Înainte de pauză, Octavia a interpretat-o pe Chandra cu o măiestrie desăvârșită. Copila-prostituată, care lucra într-un bordel din Pompeii ca să-și întrețină bunica bolnavă și infirmă, a stârnit emoțiile publicului. Dialogul tulburător cu

bunica ei mult iubită, abuzurile pe care le îndura la bordel, încercările de a-i face pe clienți să-i simtă senzualitatea fără să apeleze la brutalitate și bucuria pe care a trăit-o atunci când s-a îndrăgostit de unul dintre ei – Marinius/Apelles – i-au asigurat un loc în inima spectatorilor. Preludiul incitant, nuditatea adolescentină și actul sexual pe care l-a interpretat cu pasiune în brațele tânărului ei iubit au stârnit simțurile publicului.

Romanilor le plăcea să privească jocurile erotice bine regizate, pe care acum actorii le interpretau pe viu, fără să le mai pese de vechea lege a lui Augustus care le interzicea să facă dragoste în spectacolele teatrale, normă abrogată acum de Caligula.

În loja din fața celei în care se aflau Caligula și Drusilla, Lesbia își rodea unghiile, măcinată de gelozie, văzând cum Apelles și Octavia dădeau frâu liber pasiunii lor, în timp ce Agrippinilla lovea disprețuitoare penisul unchiului Claudius, pe care scenele de dragoste îl treziseră la viață, și comenta interpretarea uluitoare a lui Apelles, murmurând cuvinte sarcastice în urechea surorii ei. Când gemetele insistente și țipetele Chandrei, care plutea pe aripile extazului, au excitat publicul, aducându-l în pragul freneziei, tânăra prințesă Iuliană a ieșit năvalnic din lojă, dornică să-și verse mânia asupra lumii întregi. Din loja ei, Drusilla a observat reacția surorii sale mai mici, dar – neimpresionată de accesul de gelozie al acesteia – a continuat să urmărească piesa, încântată de reacția spectatorilor.

Caligula, Ladyssa și Irod Agrippa erau în extaz. Pentru că o lăsase pe Iovenia acasă, prințul iudeu s-a

bucurat de puțină consolare din partea Drusillei, care l-a lăsat să-i mângâie zona genitală prin crăpătura rochiei sale în timp ce ea și-a strecurat mâna pe sub toga lui și a început să-i stimuleze penisul. Apoi, s-a uitat la fratele ei, care i-a ridicat fusta Ladyseiei și se juca cu ea, penetrând-o cu degetele și făcând-o să se răsucescă și să geamă cu pasiune, identificându-și astfel plăcerea cu cea a Chandrei.

Entuziasmul spectatorilor a atins noi culmi în clipa în care copila-prostituată a fost smulsă din brațele lui Marimus și dusă în sala de banchete a bordelului, pe care arhitecții Drusillei au construit-o într-o parte a scenei. Stăpânul bordelului a obligat-o pe Chandra să danseze goală în brațele celorlalți clienți, care o sărutau, o mângâiau sau chiar o penetrau pentru scurt timp de fiecare dată când își freca pelvisul de penisurile lor excitate.

În timp ce partenerii ei senzuali îi provocau Chandrei noi valuri orgasmice, deși nedorite, soldații Megaerei l-au obligat pe Marimus să privească spectacolul din culise. Iubita lui își făcea acum numărul cu frenezie, satisfăcându-și pe rând clienții, fără să știe însă că iubitul ei o privea printr-un ochi de geam, iar lacrimile îi brăzdau obraji. Reacțiile publicului erau la fel de împărțite precum cele ale lui Marimus: pe de o parte, spectatorii erau fascinați de senzualitatea adolescentină a Chandrei, iar, pe de alta, abia își stăpâneau mânia provocată de soția magistratului, care îi spunea lui Marinius că Chandra era doar o fetișcană cu un temperament erotic de nestăvilit, care se

prefăcea că îl iubește, dar care în realitate nu-și putea domoli poftele carnale.

În timpul scenelor fierbinți ale Chandrei, Ladyssa și-a abandonat toate reținerile. Stimulată de Caligula, care era la fel de excitat ca și publicul, s-a așezat în genunchi între picioarele lui și a început să-i facă sex oral bărbatului pe care îl iubea. Absorbită cu totul de activitatea ei, Lady nu s-a oprit nici atunci când, în pauză, Caligula s-a ridicat în picioare ca să primească ovațiile publicului, care nu vedea ce făcea soția imperială, protejată de parapetul înalt al lojii. Când Drusilla a fugit în grabă spre culise, Caligula a început să facă dragoste cu soția lui în spațiul îngust al lojii, între scaunele din față și parapet, savurând din plin explozia uluitoare a pasiunii ei carnale.

– Ce-ai simțit în timp ce o priveai pe târfulița aia? a mormăit el, accelerând ritmul actului sexual, care îi aducea în pragul nebuniei.

– M-am identificat complet cu ea, a gemut Ladyssa, trădându-și astfel dorința secretă.

– Într-o zi, Lady... a îngăimat el, obsedat de aceeași dorință tainică. Într-o zi, am să te oblig s-o faci aieva.

– O, da, Cal! Știu... Transformă-mă într-o târfă! O s-o fac pentru tine... iar tu mă vei putea privi... a spus frumoasa prințesă britană, contopindu-și astfel fanteziile cu cele ale soțului ei, care voia să extindă la maximum granițele iubirii lor.

Între timp, Drusilla a intrat surâzătoare în culise ca să-și laude actorii pentru interpretare și să le dea câteva sfaturi pentru scenele ce vor urma după pauză.

A încremenit însă când i-a văzut pe toți încordați și a auzit țipete și zgomote de obiecte sparte. A descoperit, mânioasă, că Lesbia, orbită de gelozie, bătea cu disperare la ușa cabinei actorilor, certându-l pe Apelles pentru scena de dragoste cu Octavia și poruncindu-i să nu se mai ascundă ca un laș în spatele ușii ferecate. Când a văzut că iubitul său nu voia să se supună voinței ei, a început să arunce în ușă cu tot ce găsea la îndemână.

– Lesbia! Ce dracu' faci? a țipat Drusilla, încercând s-o potolească doar cu puterea privirii ei sfredelitoare.

Neimpresionată, tânăra prințesă a atacat-o pe sora ei mai mare, insultând-o și acuzând-o de regizarea unei piese sordide și de faptul că l-a obligat pe Apelles să interpreteze o scenă dezgustătoare cu *târfulița aia respingătoare*.

Drusilla a plesnit-o cu putere peste față. Lesbia a răspuns în aceeași manieră, lovind în stânga și-n dreapta cu pumnii și picioarele, apoi s-a năpustit ca o furtună în cabina actrițelor și a încercat s-o atace pe Octavia, care a fugit speriată, fără să-i riposteze tinerii prințese Iuliene.

În cele din urmă, Lesbia a fost imobilizată de soldații germanici din garda de corp a Drusillei, care i-au sărit în ajutor. Ei au legat-o pe prințesa impetuoasă și i-au pus în gură un căluș. La ordinul Drusillei, doi soldați batavi au încuiat-o într-un dulap și au rămas de pază la ușă ca două stane de piatră, având grijă ca Lesbia să nu evadeze până când sora ei mai mare avea să-i dea drumul.

În ciuda iureșului creat de Lesbia în culise, după pauză, piesa a fost întâmpinată cu același entuziasm.

Primele scene au înfățișat complotul care urmărea condamnarea la moarte a lui Marinius, sentință care se baza pe diverse acuzații aduse de magistratul Khursos și de nesuferita lui soție, Megaera, care serveau interesele unei șlechte de politicieni corupți. În cele din urmă, Chandra a fost arestată și adusă în fața magistratului, care a început s-o biciuiască, așa cum scria în scenariu. Chandra a rezistat eroic și a refuzat să se supună voinței lui Khursos, chiar și atunci când fundulețul ei rotund s-a înroșit din cauza loviturilor biciuitoare ale nuielilor de salcie.

Țipând și suferind cumplit, legată cu mâinile de creanga Copacului Înțelepciunii, copila-prostituată, atât de nedreptățită de soartă, a stârnit compasiunea publicului feminin, în timp ce bărbații au devenit din ce în ce mai excitați la vederea fundului ei înroșit, ce purta însemnele loviturilor nuielilor de salcie, admirând mișcările contorsionate ale trupului ei zvelt și exclamând încântați atunci când au realizat că fiecare lovitură o făcea să urineze, semn că fetei îi plăcea de fapt pedeapsa aplicată.

Apariția Megaerei a fost întâmpinată cu huiduieli, iar replicile și acțiunea i-au fost adesea întrerupte de insulte și fluierături. Ignorând reacțiile mânioase ale publicului, eroina negativă a piesei a prins sfârșurile și labiile Chandrei cu clame de care erau atașate greutăți, apoi a început s-o biciuiască fără milă. Spectatorii s-au ridicat în picioare și i-au strigat Megaerei să n-o mai pedepsească pe frumoasa *puella* (fată), care refuza în continuare să depună mărturie mincinoasă

împotriva lui Marinius în ciuda suferinței cumplite pe care o îndura. Publicul a început să aplaude în clipa în care soldații Megaerei i-au scos clamele Chandrei și au dezlegat-o, dar și-a exprimat din nou mânia atunci când aceștia au obligat-o să se așeze peste un trunchi de copac, expunându-și fundul înroșit în fața magistratului Khursos și a spectatorilor.

Dar în acest moment, Publicola Tuditani, impresionat de curajul Octaviei, a refuzat să ia paleta cu care trebuia s-o lovească la fund, mângâindu-i fesele înroșite:

– Cum te simți, iubito? a șoptit Publicola, aplecându-se spre Octavia.

– Binișor... a șoptit ea cu o voce calină. Nu trebuie să mă lovești cu paleta?

– Fundul tău este deja destul de umflat.

– Pot să mai îndur și alte torturi.

– Te voi plesni cu mâna, bine?

– Da, îmi place asta. Dar lovește-mă cu paleta înaintea de scena cu fierul înroșit!

Scribonia privea mânioasă în timp ce soțul ei vorbea cu Octavia și îi mângâia tandru fesele.

– Îți spune ce vrem cu toții să auzim? a țipat Scribonia, interpretând rolul Megaerei.

– Nu! Este încăpățânată ca un catâr sicilian! a declarat Publicola, reintrând în pielea magistratului Khursos.

– Țineți-o pe târfuliță ca s-o pot înfiera așa cum merită! a spus Megaera, provocând reacții violente din partea spectatorilor, cărora nu le venea să creadă că cei doi ticăloși aveau s-o tortureze atât de cumplit pe nevinovata *puella*.

Magistratul Khursos a lovit-o cu mâna pe Chandra, savurând contactul fizic cu fundul ei umflat și fierbinte, în timp ce ea țipa la fiecare lovitură ca să amplifice emoțiile publicului. Între timp, soldații Megaerei au stârnit o adevărată furtună în sală în clipa în care au adus un vas cu tăciuni încinși și un instrument de tortură, lung cam de șaizeci de centimetri, la capătul căruia se afla un șarpe încolăcit.

Când Megaera, eroina negativă a piesei, a înroșit instrumentul în foc și l-a invocat pe zeul Vulcan, oferindu-i-o pe Chandra ca ofrandă, spectatorii au înnebunit de-a binelea când au realizat că fata avea să fie arsă cu fierul roșu chiar sub ochii lor.

– E gata? l-a întrebat Octavia în șoaptă pe Publicola.

– Da.

– Spune-le paznicilor să mă imobilizeze, apoi lovește-mă peste fund cu paleta de câteva ori! i-a șoptit Octavia cenzorului.

Patru soldați au prins-o pe Chandra de mâini și de picioare, imobilizând-o și obligând-o să stea cu burta liptă de trunchiul copacului. Megaera a introdus din nou instrumentul în foc în timp ce zeul Vulcan, urât și infirm, și-a făcut apariția în fundal, printre nori de fum și limbi de foc, pentru a supraveghea ritualul de sacrificare.

– *Îndurare, Vulcan! Cruț-o pe nevinovata puella!* a strigat publicul, acoperind țipetele Chandrei în timp ce magistratul Khursos o lovea la fund cu paleta.

În timp ce mulțimea gesticula furioasă și arunca cu diverse obiecte în Megaera, gărzile pretoriene s-au

năpustit printre spectatori ca să-i împiedice pe indivizii înfierbântați să sară pe scenă. Zeul Vulcan le-a strigat oamenilor să păstreze tăcerea. Publicul s-a supus. Muzicanții au bătut tobele. Apucând instrumentul de tortură cu ambele mâini, Megaera l-a ținut deasupra fundului înroșit al Chandrei. Printre spectatorii înmărmuriți, femeile și-au ascuns fața în mâini, iar bărbații priveau scena cu răsuflarea întretăiată. Soldații au ținut-o și mai strâns pe Chandra. Magistratul Khursos a încremenit. În loja lor, Lady l-a prins pe Caligula de braț; Drusilla a căscat ochii mari.

Megaera a izbucnit într-un râs diavolesc și a coborât încet instrumentul de tortură până când fierul încins i-a atins fesa dreaptă. Fata a tipat. Cu o grimasă plină de cruzime, Megaera a apăsât cu putere pe fundul victimei sale. Un norișor de fum, sunetul cumplit de carne arsă și vaietul prelung, de durere, al Chandrei i-a lăsat pe spectatori fără suflare.

Copila-prostituată și-a răsucit, disperată, capul într-o parte și-n alta, tipând și încleștându-se de trunchiul de copac, dar a reușit să îndure suferința copleșitoare fără să-și miște șoldurile, în timp ce Megaera număra cu glas tare până la zece. Când a ajuns la cinci, mulțimea a început să strige cu disperare:

– *Oprește-te! O omori!*

Proteste s-au intensificat. Gărzile pretoriene au oprit cu brutalitate un grup de bărbați mârșoși, care încercau să urce pe scenă. Când a ajuns la zece, Megaera a mai apăsât o dată cu putere pentru ca instrumentul să pătrundă și mai adânc în carne. Fata a

leșinat. Megaera a ridicat ustensila de tortură și i-a blestemat pe spectatori. Magistratul Khursos s-a apropiat de Chandra. Ea i-a aruncat o privire în timp ce se prefăcea inconștientă.

Deodată, teatrul a răsunat de țipete și ovații. Publicul îi saluta astfel pe zeul Neptun și pe Marinius, care apăreau din spuma mării, efect realizat cu ajutorul unei cascade înspumate, create în fundalul scenei prin intermediul unor conducte de apă construite special pentru această scenă. Înconjurat de șase tritoni, Neptun și-a blestemat fratele, pe Vulcan, și l-a lovit cu tridentul până când un alt torent de apă s-a prăbușit peste trupul deform al lui Vulcan, stingând focul și împingându-l peste marginea unei prăpăstii din care ieșeau aburi colorați.

Marinius s-a năpustit spre Chandra și a luat-o în brațe, provocând râuri de lacrimi în rândul publicului în clipa în care copila-prostituată a rostit ultimele cuvinte de dragoste și a murit în brațele iubitului ei. Magistratul Khursos și Megaera au încercat să fugă, dar Neptun și-a exercitat puterile divine și i-a transformat pe cei doi eroi negativi în stane de piatră. Marinius, sfâșiat de durere, i-a încredințat lui Neptun trupul neînsuflețit al Chandrei. Îngerii din Câmpiile Elizee – susținuți de sfori aurii – au pogorât pe pământ, au luat trupul gol al Chandrei și au zburat peste scenă și public, apropiindu-se de cele două loji de deasupra avanscenei, făcându-le cu mâna prințeselor și înclinându-se în fața lui Caligula printre aplauzele furtunoase.

Pe când îngerii se înălțau spre ceruri, ținând-o pe Chandra în brațe, Neptun l-a întrebat pe împărat care

era soarta ce-i aştepta pe conspiratori – magistratul Khursos, Megaera şi celelalte personaje încremenite pe scenă.

– *Moarte! Moarte! Moarte!* a strigat mulţimea.

Caligula s-a ridicat în picioare, şi-a întins braţul drept şi şi-a îndreptat degetul mare spre... *pământ!* Strigătele şi ţipetele oamenilor au atins paroxismul. La porunca lui Neptun, o caracatiţă uriaşă (din recuzita teatrului) şi-a făcut apariţia din valurile mării, l-a prins pe magistratul Khursos cu tentaculele ei lungi (confectionate din lână, acoperite cu o pânză strălucitoare de mătase şi manevrate din tavan de zece asistenţi cu ajutorul unor sfori) şi l-a strâns cu putere, zdrobindu-l şi târându-l apoi în adâncurile mării. Neptun a trezit-o apoi la viaţă pe Megaera, care a început să alerge pe scenă în căutarea unui singur prieten care i-ar sări în ajutor. Neştiind ce soartă i-au destinat autorii piesei, Scribonia/Megaera ţipa şi îi lovea cu disperare pe ceilalţi actori şi figuranţi, stârnind mânia tuturor.

Când i-a atacat cu o violenţă ieşită din comun pe clienţii bordelului, acuzându-i că ei ar fi adevăraţii eroi negativi ai piesei, aceştia au ripostat cu aceeaşi violenţă, i-au sfâşiat costumul şi au imobilizat-o, în ciuda încercărilor ei disperate de a se împotrivi, în timp ce proprietarul stabilimentului a biciuit-o cu nuielele de salcie. Scribonia i-a strigat Drusillei că scena aceasta nu era în scenariu, dar insultele şi aplauzele publicului i-au acoperit ţipetele.

După o serie de lovituri întâmpinate cu urale de spectatori, călăii i-au dat drumul. Clătinându-se şi

tipând în continuare, Scribonia alerga pe scenă, goală și dezorientată, căutând în zadar o cale de scăpare până când Neptun a prins-o cu năvodul și a târât-o în apa înspumată, unde cei șase tritonii au atacat-o și au mușcat-o fără milă, prefăcându-se că o mâncau de vie.

Strigătele disperate ale Scriboniei, care se lupta să scape din mâinile tritonilor, au stârnit și mai multe ovații și aplauze din partea spectatorilor, dornici de răzbunare, până când Scribonia/Megaera a încetat să mai țipe, iar tritonii au ieșit din apă, ronțâind membrele unui corp de femeie, lucru care a conferit și mai multă credibilitate acestui final sângeros. Tritonii s-au apropiat de Neptun, care a spus că s-a făcut, în sfârșit, dreptate. Apoi, în timp ce muzicanții cântau o muzică divină, îngerii din Câmpiile Elizee au pogorât din nou pe pământ, aducând trupul neînsuflețit al Chandrei și susținând că spiritul fetei dorea ca inocența și iubirea să triumfe asupra corupției și răutății. Marinius a alergat spre îngerii și a luat-o pe Chandra în brațe. Apoi, a sărutat-o cu o pasiune răvășitoare și ea a revenit la viață.

Finalul piesei s-a bucurat astfel de un succes răsunător. Nicicând pe întinsul Romei sau al Imperiului Roman nu s-a mai pus în scenă o piesă atât de impresionantă. Cu excepția Scriboniei, care a părăsit teatrul spumegând de furie din cauza tratamentului la care au supus-o tritonii, toți actorii au fost răsplătiți cu ovații și aplauze furtunoase, spectatorii cerând de nenumărate ori ridicarea cortinei.

Octavia și-a etalat fundul gol și roșu în fața admiratorilor înfocați, care s-au îmbulzit să-i atingă și să-i

venereze rana sângerândă, făcută cu fierul încins, de parcă era un semn divin, trimis de zei.

Împăratul a fost și el ovaționat în repetate rânduri, dar i-a lăsat toate onorurile Drusillei, care a apărut în cele din urmă pe scenă, între Octavia și Apelles, și apoi alături de Publicola Tuditani și de ceilalți actori, făcându-le cu mâna spectatorilor și promițându-le alte spectacole, la fel de incitante, în viitorul apropiat. Publicola, Apelles, Neptun și Vulcan au ridicat-o pe umeri pe prințesa copleșită de încântare și au purtat-o printre mulțimea exaltată. Ea le-a permis admiratorilor să-i sărute picioarele și și-a ridicat chiar și fusta ca să se bucure de sărutările lor în părțile cele mai intime, știind că parfumul care răzbătea pe sub pânza subțire de *bombyx* va rămâne pentru totdeauna întipărit în memoria fanilor ei.

Înapoi în culise, Drusilla a fost din nou nevoită să se confrunte cu Lesbia, la fel de mânioasă ca la începutul spectacolului, și a încredințat-o gărzilor batave cărora li s-a ordonat să n-o lase să-și părăsească dormitorul până la noi ordine. Apoi, a început să dăruiască recompense și cadouri actorilor și echipei care a contribuit la punerea în scenă a piesei, rugându-i pe Briseis și pe asistenții ei să ducă la bun sfârșit însărcinarea, în timp ce ea a venit în întâmpinarea unchiului Claudius, a Agrippinillei, a lui Irod Agrippa, Macro, Tysios și altor cunoscuți, care au revărsat asupra ei mii de complimente, dar și numeroase cadouri. Pe când oaspeții plecau din culise, Drusilla a observat că Octavia se făcuse nevăzută. Briseis i-a spus *dominei*

ei că arsura tinerei sclave a fost tratată și că o văzuse ultima oară în compania lui Publicola în timp ce *ancillaele* îl demachiau.

Drusilla s-a dus la cabina lui Publicola, a bătut ușor la ușă și a intrat. În lumina difuză pe care o răspândeau două lămpi cu ulei, prințesa a văzut-o pe Octavia, tot goală, stând pe genunchii lui Publicola, înfipită în penisul lui și sărutându-l cu pasiune, în timp ce el îi șoptea cuvinte de dragoste.

– Bună, Octavia... a spus Drusilla, sprijinindu-se de ușă.

Fata i-a aruncat prințesei o privire senzuală, îngăimând un salut imperceptibil.

– Se simte bine, Publicola? a întrebat prințesa, zâmbind ușor, când cenzorul și-a ridicat privirea spre ea în timp ce o îmbrățișa și o înângăia pe Octavia.

– Resimte încă arsura provocată de fierul încins, dar nu cu aceeași intensitate cu care mi-a făcut inima să ardă, a răspuns Publicola, visător.

– Hmm... frumos din partea ta, Octavia, a replicat Drusilla. Dar nu te simți obosită după experiența pe care ai trăit-o pe scenă?

– Dar acela a fost doar un rol, *domina*.

– Are dreptate, Drusilla, a confirmat Publicola. Dar un rol pe care l-a interpretat cu o artă desăvârșită, nu crezi?

– O, fără îndoială! Toată lumea o iubește.

Cenzorul a sărutat-o tandru pe Octavia.

– Dar eu te iubesc mai mult decât oricine altcineva, i-a spus el.

– O, *Publi!* a gemut Octavia, rotindu-și pelvisul pe genunchii lui și sărutându-l cu pasiune.

Drusilla privea uimită această efuziune de dragoste.

– Și eu ce-ar trebui să spun sau să fac? i-a întrebat ea, jucându-se cu cingătoarea de la brâu.

– Îți plătesc orice sumă îmi ceri pentru ea, i-a spus Publicola Drusillei în timp ce Octavia o privea cu respirația ținută pe *domina* ei, fără însă să-i sugereze în vreun fel răspunsul pe care ar trebui să i-l dea cenzorului.

– Nici nu se pune problema, Publicola, a spus Drusilla. Și noi o iubim la fel de mult, nu-i așa, Octavia?

– Da, *domina*. Ați fost întotdeauna bună cu mine.

– Înțeleg, a spus Publicola.

Octavia l-a sărutat în fugă și i-a șoptit:

– Roag-o să mă lase să stau la tine câteva zile!

– Ai accepta să o lași să stea un timp la mine? a întrebat el.

Drusilla a ezitat.

– Aș putea să o învăț arta teatrală ca să devină o actriță de teatru clasic, a adăugat Publicola ca să-și motiveze rugămintea.

– Femeile nu au voie să joace în piese clasice, a răspuns prințesa.

– Împăratul ar putea să schimbe această tradiție absurdă, așa cum a schimbat deja multe obiceiuri demodate din stilul de viață roman.

Aceasta era o propunere interesantă, cu atât mai mult cu cât venea din partea unui membru al opoziției conservatoare. Drusilla a căzut pe gânduri.

– Pentru cât timp o vrei?

– Două luni e bine? a întrebat Publicola șovăitor.

Octavia și-a ținut răsuflarea. Cenzorul a cerut un răstimp mai mare decât s-a așteptat ea, dar ar fi minunat dacă stăpâna ei i-ar acorda un timp atât de îndelungat ca să fructifice această atracție instinctivă pe care a simțit-o pentru acest uriaș din prima clipă când l-a văzut.

– Hmm... Unde o s-o găzduiești? a întrebat prințesa, spre încântarea Octaviei.

– În casa mea.

– Ce faci cu Scribonia?

– Voi divorța de ea mâine dimineată.

Octavia l-a strâns cu putere pe Publicola în brațe, mișcându-și pelvisul deasupra penisului lui ca să îl simtă în adâncurile ei.

– Vrei să stai cu cenzorul timp de două luni, Octavia?

– Da, *domina*. Nutresc sentimente puternice pentru onorabilul Publicola.

– Vei rămâne însă sclava mea credincioasă și te vei întoarce la mine când îți voi porunci să faci asta?

– Desigur, prințesa mea. Sunteți stăpâna mea și vă iubesc foarte mult.

– Bine atunci. Poți s-o iei, *Publi*, a spus Drusilla, accentuând batjocoritoare numele prescurtat al cenzorului, pe care Octavia îl folosise puțin mai devreme.

Sclava i-a trimis, fericită, un sărut stăpânei sale. Publicola a izbucnit în râs.

– Îți mulțumesc, *Drudi*, i-a răspuns el, făcându-i cu ochiul.

Drusilla a râs ironică, a făcut un gest obscen și a ieșit din cameră, lăsându-i pe cei doi îndrăgostiți să se sărute și să-și continue partida de sex.

In luna iunie a anului *DCCXC ab Urbe condita* (anul 790 după întemeierea Romei, 37 e.n.), Agrippinilla s-a logodit cu vărul ei mai mare, Domitius Ahenobarbus, fratele Domitiei Lepida, mama Messalinei.

Infatuatul Ahenobarbus, care fusese consul al Romei cu cinci ani în urmă, îi era complet indiferent tinerei prințese Iuliene. Nu a schimbat niciodată mai mult de câteva cuvinte cu el, așa că nu se punea problema să se fi sărutat vreodată sau să fi avut relații intime. Fiind *pater familias* al ginții Iulia, Caligula avea autoritatea și responsabilitatea de a le asigura surorilor lui soți de origine nobilă, care nu aveau să se amestece în viața particulară a fetelor și care erau pregătiți să se căsătorească cu ele în orice clipă.

La ceremonia de logodnă, Agrippinilla l-a auzit pe Caligula vorbind despre tatăl lui, Drusus Germanicus, și a aflat astfel, pentru prima oară, că Germanicus a murit în Antiohia la vârsta de treizeci și trei de ani în anul 772 (19 î.e.n.). Deoarece Agrippinilla știa, ca

toată lumea, de altfel, că avea acum paisprezece ani, iar sora ei – Lesbia – treisprezece, a început să se lupte cu datele complicate din calendarul roman și a ajuns la concluzia că Drusus Germanicus – eroul roman, pe care ea îl considera tatăl ei – a murit cu patru ani înainte de nașterea ei, motiv pentru care ea și Lesbia nu puteau să aibă același tată ca Drusilla și Caligula.

Cu toate acestea, Agrippinilla își amintea încă de mama ei, Agrippina cea Bătrână, nepoata lui Augustus, ca și de onorurile, dragostea și respectul de care se bucura din partea membrilor din ambele ramuri ale familiei Iulio-Claudiene până când împăratul Tiberius a exilat-o în insula Pandataria (lângă Napoli), acuzând-o de trădare. Acest lucru s-a întâmplat pe când Agrippinilla avea în jur de șase ani. Împreună cu Lesbia, care avea cinci ani la vremea respectivă, a însoțit-o pe mama ei pe insulă fără să realizeze că era exilată atâta vreme cât trăiau corespunzător statutului lor.

Câțiva sclavi se ocupau de treburile gospodărești; aveau adesea invitați la masă; fetele se jucau cu alți copii; iar profesori foarte buni le-au asigurat o educație solidă. Caligula și Drusilla au venit de câteva ori pe insulă. Atunci, și-a amintit Agrippinilla, mama lor, renumită pentru distincția, dar și pentru tandrețea ei, le-a povestit despre campaniile militare și victoriile obținute de tatăl lor erou; și nimeni nu a avut vreo dată nici cea mai mică îndoială că Drusus Germanicus nu ar fi fost tatăl celor patru copii ai mamei ei.

După ce a aflat data morții tatălui ei, Agrippinilla s-a gândit că anul nu era corect. Toți cei patru frați

imperiali semănau atât de bine între ei – toți erau înalți și frumoși, chiar dacă nu toți aveau aceeași culoare a părului: Agrippinilla era brunetă, Drusilla – roșcată, iar Caligula și Lesbia – blonzi, încât a respins ideea că ar fi fost doar sora lor vitregă, păstrând secretul numai pentru ea.

A doua zi după banchetul oficial, unde, împreună cu sora ei mai mică, au fost protagonistele „Jocului Cozilor“, Agrippinilla a plecat pentru câteva zile în Campania (regiune italiană situată la sud de Roma) ca să participe la petrecerile de Anul Nou alături de prieteni și de rudele care trăiau la Napoli și în regiunile învecinate. Acolo, cu două zile înainte de Anul Nou, s-a dus singură în orașul Cumae și a fost primită în peștera sibilei Amalthea, cea mai cunoscută și venerată dintre toate prezicătoarele din zonă, renumite pentru oracolele lor.

Când Agrippinilla a ieșit din peștera sibilei, abia se mai ținea pe picioare.

Lucrurile pe care i le-a spus Amalthea aveau să-i tulbure nopțile pentru tot restul vieții ei. Nu era fiica omului pe care îl credea tatăl ei, dar va trebui să-și schimbe data nașterii ca să se încadreze în familia din care credea că face parte. Indiferent cât de uluitoare erau aceste dezvăluiri, nu se comparau cu profeția pe care sibila a făcut-o prin glasul zeului Apollo.

– Dacă îți vei schimba data nașterii – a spus Amalthea pe un ton solemn, aruncându-și brațele deasupra capului –, peste doisprezece ani, cel de al treilea soț al tău va fi împăratul Romei, iar fiul tău va deveni el

însuși împărat. Dar fiul tău trebuie să se nască până la sfârșitul anului viitor!

Tremurând, aproape gata să leșine, tânăra prințesă Iuliană le-a poruncit vizitiilor ei s-o ducă imediat înapoi la Roma. Cuvintele sibilei au răsunat în mintea Agrippinillei pe tot parcursul călătoriei sale. Amalthea i-a confirmat bănuiala care a prins rădăcini în sufletul ei în timpul ceremoniei de logodnă... Germanicus nu era tatăl ei! În ciuda stăpânirii de sine și a atitudinii calculate, prințesa simțea că cerul se prăbușea peste ea. Dar oare ce-a vrut sibila să spună prin *schimbarea datei de naștere*? Trebuie să mai adauge cel puțin cinci sau șase ani la cei paisprezece pe care îi avea acum pentru ca nașterea ei „să aibă loc“ înainte de moartea lui Germanicus? Cum ar putea să facă așa ceva? Agrippinilla știa că certificatele de naștere ale cetățenilor romani se completau în registrul din templul lui Iuno Lucina de pe Mons Cispius, în apropiere de Subura, dar nu a pus niciodată piciorul acolo și nici nu și-a văzut vreodată certificatul, pe care romanii nu aveau niciodată nevoie să-l arate cuiva. Ce-ar trebui să facă? Să se ducă la templu și să schimbe data nașterii, punând o dată anterioară anului în care a murit Germanicus? O va ajuta cineva să facă asta? Puțin probabil... Dar pentru că a înțeles că schimbarea datei de naștere era o condiție obligatorie pentru ca profetia sibilei să se împlinească, Agrippinilla simțea că purta pe umerii ei o misiune sfântă și era hotărâtă s-o ducă la bun sfârșit în ciuda tuturor obstacolelor.

Apoi, a început să-și plăsmuiască destinul imperial... Amalthea părea convinsă de fiecare cuvânt pe care l-a spus, dar Agrippinilla fremăta de emoție: trebuia să rămână însărcinată în decurs de două luni ca să dea naștere fiului ei înainte de sfârșitul anului viitor. Apoi, trebuia să se căsătorească și să divorțeze sau să rămână de două ori văduvă înainte de a se căsători cu împăratul Romei... Cine va fi tatăl fiului ei? Cine va fi împărat peste doisprezece ani? Caligula? Nu... Îi plăcea „să se joace“ cu el, dar putea oare să se căsătorească cu sora lui? Caligula știa, fără îndoială, că îi era soră doar de mamă, dar schimbarea datei de naștere ar fi transformat-o în sora lui cu drepturi depline, concepută de aceeași părinți.

Așadar? Ei, bine... Caligula s-a simțit destul de rău în toamna aceluia an și probabil că va muri în răstimpul celor doisprezece ani. În acest caz, cine îi va urma la tron? Împăratul nu avea deocamdată nici un fiu și chiar dacă va concepe unul foarte repede, moștenitorul va fi prea tânăr ca să devină augustus în acest interval de timp și, cu siguranță, prea tânăr ca să se căsătorească cu ea. Era într-adevăr greu să descifrezi ghicitoarea sibilei. Dar Agrippinillei îi plăcea să găsească cheia misterelor și să-și pună inteligența la contribuție ca să dărâme obstacolele și să analizeze probabilitățile fiecărui pas pe care l-a făcut în viața ei scurtă, dar bogată în evenimente.

Referitor la graviditate, Agrippinilla era bine informată. Cu un an în urmă, a reușit să-și provoace un avort bând o fiertură dezgustătoare din plante, pe care

i-a pregătit-o medicul ei grec și sărind apoi pe calul lui de gimnastică până când și-a atins scopul.

Ca să evite o sarcină nedorită, doctorul a sfătuit-o să-i împiedice pe iubiții ei să ejaculeze în organul ei genital între cea de a șasea zi după menstruație și a șasea zi înainte de următoarea menstră. I-a mai spus că în acest interval fertil, orgasmul femeii în timpul ejaculării partenerului ei mărește de douăzeci de ori șansele ca aceasta să rămână gravidă. Deoarece Agrippinilla avea un ciclu regulat de douăzeci și opt de zile, a putut să prevină alte sarcini, dar acum – pentru că trebuia să aducă un fiu pe lume – va pune în aplicare sfatul medicului în așa fel încât să rămână cât mai repede însărcinată.

La palat, a început să conceapă iute un plan. În cea de a doua zi a lui ianuarie, i-a venit menstruația, care a durat patru zile. A calculat perioada fertilă și a ajuns la concluzia că – pentru a rămâne imediat gravidă – trebuia să facă dragoste cu tatăl viitorului împărat al Romei între a douăsprezecea și a douăzecea zi a lunii.

Dar pe cine va alege pentru această misiune?

S-a gândit pentru o clipă la prietenul ei, Eutychus, dar a renunțat imediat la această idee. Cel ales trebuia să fie un patrician de origine nobilă. Logodnicul ei, Domitius Ahenobarbus? Nici nu se punea problema... N-a reușit niciodată să atingă orgasmul cu idiotul ăla. A mai adăugat câteva nume pe lista ei, dar nici unul nu i se părea potrivit. Să-i dezvăluie oare partenerului ei profetia sibilei? Nu... *Niciodată!*

Între timp, Agrippinilla s-a apropiat mai mult de unchiul Claudius. Fiind fratele presupusului ei tată,

Germanicus, și nutriend o pasiune de-o viață pentru istorie, știa, fără îndoială, că nu era fiica fratelui său. Cu toate acestea, pentru că nu voia să-i pună întrebări directe legate de nașterea ei, avea de gând să-l ia prin învăluire. Animată de misiunea sa, Agrippinilla l-a însoțit la cursele de care de la Circus Flaminius organizate în onoarea lui Servilius.

Apoi, în timpul banchetului găzduit de *Ordo Equester*, l-a convins pe unchiul ei să povestească anecdote despre realizările fratelui lui. Claudius era un om blând și extrem de bine educat, în vârstă de patruzeci și ceva de ani, autorul unui număr impresionant de cărți despre războaiele punice și istoria etruscilor. În ciuda mersului său stângaci și a faptului că era bâlbâit, Agrippinilla îl considera extrem de inteligent și spiritual, reușind cu abilitate să evite întrebările ei legate de datele calendaristice.

– Câți ani crezi că am, unchiule? l-a întrebat ea.

– Păi... D-d-după m-m-mintea ta a-a-ascuțită, aş spune că ai t-t-treizeci de ani. D-d-după t-t-trup, aş zice că ai t-t-treisprezece ani. Aşa că – d-d-dacă f-f-facem o m-m-medic – aş spune că ai d-d-douăzeci și unu.

– S-ar putea să ating vârsta asta până o să termini tu de povestit anecdotele, dar am doar paisprezece ani, unchiule.

– C-c-chiar așa?

– C-c-chiar așa! a spus ea, imitându-l.

– F-f-felicitări!

– Să te ia naiba, *verpa* bătrână ce ești!... Încetează să mai faci pe idiotul! Știu că joci teatru doar ca să-ți protejezi fundul! i-a șoptit ea la ureche, ciupindu-l de fese.

El a izbucnit în râs. Agrippinilla era, fără îndoială, o copilă inteligentă, care nu se sfia să spună ce gândește.

– Nu fundul, Agri, doar gâtul, a recunoscut el, în șoaptă. Dar nu trebuie să spui nimănui asta, bine?

– Secretele au un preț, amice, a răspuns ea cu un zâmbet rece.

Claudius și-a adâncit privirea în ochii ei negri, scăpărători, apoi și-a scos de pe deget inelul cel mai prețios, în care era montat un rubin mare, și l-a dat ei.

– E suficient? a întrebat-o el în timp ce ea a probat inelul, care i s-a potrivit pe degetul mare.

Ea l-a sărutat ușor pe obraz și i-a șoptit la ureche:

– Ești generos, unchiule Claudius, dar eu vreau să aflu adevărul mai mult decât orice altceva.

– S-ar putea ca adevărul să te doboare, dragă Agri.

– Nimic nu mă doboară, i-a răspuns ea cu o voce seducătoare, nici chiar datele din calendarul roman.

Claudius știa foarte bine ce voia Agrippinilla să afle, dar îi plăcea să fie provocat.

– Dacă te pricepi la datele calendaristice, dragă Agri, te iau în slujba mea. Urăsc datele calendaristice... Nu reușesc niciodată să stabilesc succesiunea evenimentelor.

– Dar sunt convinsă că-ți amintești succesiunea evenimentelor din anul 772 (19 e.n.), adică acum optsprezece ani, nu-i așa? a spus Agrippinilla.

Unchiul Claudius a tras adânc aer în piept.

– Da, mi le amintesc... a spus el, oftând. Nu voi uita niciodată moartea iubitului meu frate. Drusus Germanicus a fost un roman extraordinar și ar fi putut să...

– Știm ce-ar fi putut să fie, l-a întrerupt Agrippinilla. Spune-mi pe scurt ce-a făcut mama în anii care au urmat morții lui!

– A fost zdrobită de durere. Timp de trei ani, a stat izolată – din proprie voință – în vila ei de pe lacul Nemi (aflat la douăzeci și patru de kilometri la sud de Roma). Nici rudele, nici prietenii nu au putut s-o viziteze. Apoi, a venit la mine. Era îngrijorată pentru că avea doar doi fii – Drusus Nero, care avea atunci paisprezece ani, și Caligula, care avea treisprezece. Știa că ei aveau să moștenească tronul după moartea lui Tiberius. Băieții locuiau deja la Capri cu împăratul, unchiul meu.

– Unde erau Drusilla și Livilla? a întrebat Agrippinilla.

– Livilla avea șase ani, iar Drudi – patru. Mama ta era în doliu și le-a încredințat pe cele două fiice mamei mele, Antonia Minor. Apoi, Livilla a murit și...

– Da, știm asta. De ce te-a căutat mama?

– Voia să mai dea naștere unor fii în cazul în care Nero și Cal ar fi murit tineri, dar nu dorea să se recăsătorească din respect față de memoria soțului ei. Avea doar treizeci și cinci de ani și era extrem de atrăgătoare. Eu aveam treizeci și trei...

Gândul că era fiica unchiului Claudius i-a trecut o clipă prin minte.

– Nu-ți face griji, Agri! a spus acesta, ghicindu-i gândurile. Nu sunt tatăl tău.

– Ți-a cerut asta?

– Nu. Pentru că tatăl meu a suferit un atac când a primit vestea morții lui Germanicus – și a rămas paralizat pe partea stângă – m-a desemnat *pater familias*

al dinastiei Claudiene. În această calitate, am intrat în posesia întregii averi a familiei Claudiene și a răposatului meu frate.

– Atunci, ești un om foarte bogat, unchiule, nu?

– Da, dar pentru că sunt un patrician de modă veche, nu irosesc averea familiei, pe care – la moartea mea – o va moșteni urmașul meu legitim – nu doar întreagă, ci și sporită considerabil.

– Ai un fiu de care eu nu știu?

– Nu. Dacă ar fi să mor fără să am un fiu, fratele tău, Cal, va deveni *pater familias* al dinastiei Claudiene și va intra în posesia întregii mele averi.

– Înțeleg. În acest caz, familiile Iuliană și Claudiană vor asculta de un singur *pater familias*, nu-i așa?

– Exact. Dar să ne întoarcem la mama ta! Pentru că jucam rolul de *pater familias* al dinastiei ei, mi-a cerut sfatul și acordul de a da naștere altor fii. M-a rugat s-o ajut să găsească un bărbat tânăr, sănătos, chipeș și viril, care să aibă o origine nobilă și care să semene cu fratele meu.

– Și...?

– Vezi tu... Viața este foarte ciudată...

– Nu-mi vinde filozofii! Vreau fapte.

– Cu șaptesprezece ani înainte ca mama ta să apeleze la ajutorul meu, tatăl meu, Drusus Claudius, a avut un fiu nelegitim cu una dintre concubinele lui, o tânără romană, pe care o găzduia într-una din reședințele sale. Trei ani mai târziu, mama mea a aflat de existența acestui fiu. A ordonat uciderea concubinei, dar asasinii nu l-au găsit pe fiul ei, fratele meu vitreg.

Când Germanicus a murit, tatăl meu mi-a împărtășit secretul, după ce m-a obligat să jur că nu voi dezvălui nimănui identitatea băiatului. Apoi, mi-a oferit niște indicii și m-a rugat să fac câteva investigații – doar ca să aflu dacă băiatul mai era încă în viață.

– L-ai găsit?

– Da. Mi-am început cercetările pornind de la familia concubinei și în mai puțin de un an, am aflat că ea și-a încredințat fiul mătușii ei. M-am întâlnit cu el fără să-mi dezvălui adevărata identitate. Avea cincisprezece ani și era chipeș, puternic ca un taur și dornic de aventură. Cu toate acestea, tatăl meu nu voia să stârnească mânia mamei mele și pe cea a familiei ei recunoscându-l oficial pe fiul unei concubine... Dar pentru că era bolnav și se afla în pragul morții, mi-a încredințat un document secret, prin intermediul căruia – dacă acest lucru devine imperios necesar – îi pot conferi fratelui meu vitreg numele familiei Claudiene. După moartea tatălui meu, care a survenit la scurt timp după aceea, am aflat că acum – în vârstă de șaisprezece ani – s-a înrolat în armată și staționa cu unitatea sa la frontiera de nord.

– El este tatăl meu?

Claudius a privit-o, apoi a încuviințat încet din cap. Agrippinilla a căscat ochii mari, apoi l-a sărutat pe frunte.

– Ce bine! Mă bucur că sunt măcar nepoata ta vitregă. Cum s-a întâmplat asta?

– Când mama ta a venit la mine și mi-a cerut sfatul, m-am gândit că tânărul meu frate ar putea fi exact

personajul potrivit în piesa noastră. Concubina a fost ucisă înainte de a apuca să povestească familiei sale despre relația pe care a avut-o cu tatăl meu, astfel că nici băiatul și nici altcineva, în afară de mine, nu știa cine îi era tatăl. Mama ta s-a hotărât să plece în *Oppidum Ubiorum* – oraș pe care Caligula l-a numit acum Colonia Agrippina – locul unde s-a simțit atât de fericită alături de soțul ei. Acolo, sub un nume fals și pretinzând că era dascăliță, l-a cunoscut pe tânăr, care la vremea respectivă era legionar și avea nouăsprezece ani.

– Cum îl chema?

– Prenumele era Marcus.

– Mai trăiește?

– Îhî.

– Deci mai am tată! a exclamat Agrippinilla.

Claudius a clătinat din cap, spunându-i:

– Este un secret, Agri. Nimeni în afară de mine nu poate să dezvăluie adevărul despre nașterea ta.

– Marcus știe de existența mea?

– Nu. Mama ta locuia într-o vilă splendidă, pe care i-o oferise guvernatorul Renaniei Superioare, dar a închiriat o casuță modestă ca să păstreze secretul întâlnirilor lor amoroase.

– Îl iubea?

– Da... Din ce-mi scria, și tânărul se îndrăgostise de ea. De fiecare dată când îndatoririle militare îi permiteau acest lucru, venea într-un suflet la casa ei – la început, ca să ia lecții de istorie, literatură... și apoi... El era extraordinar de viril, exact trăsătura de care mama ta avea nevoie ca să-și redobândească încrederea în

senzualitatea ei. Dragostea dintre ei era fantastică. Ea arăta mult mai tânără, iar Marcus – pe bună dreptate – era fascinat de frumusețea ei. După cinci luni, când sarcina a devenit vizibilă, i-a spus că trebuia să plece la Roma, dar a rămas izolată în vila ei și patru luni mai târziu, tu, dragă Agri, ai venit fericită în această lume ciudată, pe care, deocamdată, o împărțim acum cu toții.

– Cât de dezamăgită a fost că a dat naștere unei fete?

– Destul de dezamăgită, trebuie să recunosc... Dar a rămas în Renania Superioară și a reluat aventura cu frumosul meu frate vitreg, pe care am început să-l cunosc destul de bine prin intermediul scrisorilor mamei tale. Câteva luni mai târziu, a rămas din nou însărcinată.

– Cu Lesbia?

– Da. Dar de data aceasta, mama ta a părăsit Renania în clipa în care i s-a confirmat că este însărcinată. S-a întors la Roma cu tine și atunci te-am văzut pentru prima dată.

– Cum arătam?

– Erai un monstruleț îngrozitor, care țipa din rărunchi și care își impunea voința chiar înainte de a împlini un anșor, a spus Claudius, ciupind-o de obraz.

Ea i-a dat în joacă mâna la o parte.

– Ai grijă, unchiule, monstrulețul poate să muște și astăzi!

– Știu, Agri... Mama ta s-a hotărât să plece în est unde își făcuse prieteni cât timp a stat acolo cu răposatul meu frate. De data asta, era convinsă că va da naștere unui băiat. Te-am încredințat mamei mele, Antonia Minor, care le creștea deja pe Drudi și pe

Lilla, și care era fericită să te primească și pe tine în casa ei din Antium. Sora ta, Iulia Livilla, s-a născut în Lesbos șase luni mai târziu, de aceea ne-am hotărât să-i spunem Lesbia.

– Ce căuta mama în Lesbos?

Claudius nu i-a răspuns, dar a clătinat din cap de parcă ar fi vrut să șteargă o amintire neplăcută.

– Orgii sexuale? a întrebat Agrippinilla.

– Da, a oftat Claudius. Nu doar în Lesbos, ci și în multe alte orașe din provinciile de est. S-a simțit deprimată pentru că a dat naștere unei alte fete și a încercat să găsească puțină consolare în excesele sexuale – chiar mai extreme decât cele la care se deda Iulia, mama ei.

– Aha... a spus Agrippinilla cu un zâmbet aprobator. Când s-a întors la Roma?

– Trei ani mai târziu, în vara anului 780 (27 e.n.). Avea acum patruzeci de ani, dar – în ciuda tuturor experiențelor pe care le-a trăit în Est – era la fel de frumoasă și arăta cu cinci ani mai tânără.

– De ce a fost exilată în Pandataria?

– Doi ani mai târziu, după ce s-a întors la Roma, prefectul pretorian al lui Tiberius – Sejanus – care încerca să-l convingă pe împărat să-l facă moștenitorul tronului imperial – a adus dovezi false în sprijinul acuzațiilor de trădare ticluite împotriva mamei tale și a primului ei fiu, Drusus Nero, cel care ar fi trebuit să-i urmeze lui Tiberius la tron. Unchiul meu i-a dat crezare lui Sejanus și l-a exilat pe Nero pe insula Pontia (Ponza de astăzi din Marea Mediterană, în apropiere de Antium), iar pe mama ta, pe insula Pandataria.

Nero a murit în Pontia un an mai târziu, ucis probabil de asasinii lui Sejanus. Mama ta a murit în anul 786 (33 e.n.), după patru ani de exil. Cred că erai acolo când a murit, nu-i așa?

– Nu, a răspuns Agrippinilla. Am locuit cu ea în Pandataria pe parcursul celor patru ani, dar când a murit, eram în Campania cu Lesbia. Amândouă am fost extrem de nefericite, cu atât mai mult cu cât unul din verii noștri mai mari ne-a spus că mama trăia pe insula aceea pentru că a fost exilată sub acuzația de trădare. Aveam zece ani pe atunci, dar am înțeles că era un lucru îngrozitor să fii exilat.

– Chiar și mai cumplite sunt luptele sângeroase pentru succesiunea imperială între o șleahță de maniaci, orbiți de ideea absurdă că tronul Romei le va oferi nemurirea.

– N-ai vrea să devii împărat? a întrebat Agrippinilla. La urma urmei, tu ești primul pe linia succesorală.

– Caligula este un conducător abil, ingenios, devotat trup și suflet Romei. Este un geniu în adevăratul sens al cuvântului. Îl iubesc chiar mai mult decât cercetașii lui și îi doresc o viață lungă și mulți fii sănătoși. În ceea ce mă privește, cărțile mele mi-au asigurat deja nemurirea.

– Dar dacă fratele meu ar păți ceva înainte de a avea un fiu, va trebui să devii împărat împotriva dorinței tale. Nu aceasta este datoria ta dinastică?

– În acest caz nefericit, îmi voi îndeplini datoria cât mai bine cu putință... dar nu mă gândesc la această variantă.

Agrippinilla a analizat cuvintele lui Claudius și a recunoscut că șansele ca el să devină împărat erau într-adevăr destul de mici.

– Certificatul meu de naștere se află undeva aici la Roma sau în Colonia Agrippina?

– Nu, nu în Colonia. Eu personal l-am completat în registrul unde se consemnează nașterea cetățenilor romani din templul lui Iuno Lucina.

– Ai scris numele tatălui meu?

– Nu. Ca *pater familias*, aveam dreptul să scriu că tatăl tău era un cetățean roman de origine nobilă, pe care îl cunoșteam foarte bine – lucru cât se poate de adevărat de vreme ce tatăl tău este un patrician din familia Claudiană la fel ca mine.

– Același lucru ai scris și în certificatul de naștere al Lesbiei?

– Da. Am notat corect data și locul nașterii voastre, dar – pentru că am folosit verbele la timpul trecut – reiese că tatăl vostru a murit înainte de a putea să completeze cu mâna lui certificatele de naștere.

– Așadar, eu și Lesbia suntem oficial orfane?

– Îhî... Dar nu ai de ce să-ți faci griji. Toți copiii din dinastia Iulio-Claudiană vor moșteni proprietăți, aur, bijuterii și titluri nobiliare.

– Drusilla știe că suntem surori doar de mamă?

– N-am vorbit niciodată despre acest subiect. Nu cred că o interesează datele calendaristice.

– Dar Caligula? Nu este *pater familias* și în cazul meu?

– Probabil că știe toată povestea, dar nu-i acordă prea multă importanță.

– Poate cineva să se ducă la templul lui Iuno Lucina și să descopere că nu sunt fiica lui Drusus Germanicus?

– Numai patricienii au acces la registrul familiilor aristocratice, dar trebuie să aibă motive temeinice pentru a face asta.

– Adică?

– Trebuie să fie implicați în dispute legale privind paternitatea sau cetățenia în vederea obținerii unei moșteniri, dispute în care nu vei fi niciodată implicată.

– Tu ai acces la acest registru?

– Cred că da... De ce mă întrebi?

– O, fără un motiv anume. Voiam doar să mă conving... a spus Agrippinilla. N-aș vrea ca cineva să afle că nu sunt fiica unui erou de război venerat de romani.

După ce discuția îndelungată cu unchiul ei „vitreg” s-a încheiat, Agrippinilla s-a simțit ușurată. Avea acum o perspectivă clară asupra situației, fapt care o ajuta să-și elaboreze planul.

Două zile mai târziu, după ce a savurat succesul uluitor al piesei *Inocență versus răutate*, în loja unchiului Claudius, vizavi de loja lui Caligula, Agrippinilla străbătea coridoarele luminoase și treptele din marmură care duceau spre aripa de nord a palatului.

Îmbrăcată într-un *chiton* scurt, purpuriu, strâns în jurul coapselor ei subțiri, și ținând pe umeri o desagă plină cu suluri de pergament, tânăra prințesă Iuliană radia – prin toate fibrele corpului ei – senzualitate și hotărâre. Picioarele lungi și puțin arcuite, frumusețea trupului abia îmbobocit, chipul fermecător, încadrat

de bucle negre, și eleganța întregii sale ținute atrăgeau privirile admirative ale războinicilor rigizi din gărzile batave, pe care Caligula îi însărcinase să supravegheze interiorul palatului imperial.

Când a ajuns în curtea interioară (*peristilium*), de unde intrai în apartamentele unchiului Claudius, s-a uitat în stânga și-n dreapta, analizând împrejurimile luminate de soare, și a observat sub colonada împodobită cu busturile lui Cezar, Augustus și Drusus Germanicus un birou mare, din mahon, îmbrăcat în alamă, și bănci și scaune confecționate în același stil și acoperite cu perne. Bătrânul valet care a întâmpinat-o a invitat-o să se așeze acolo.

– Stăpânul va veni imediat, a spus el, apoi a plecat fără să se încline în fața ei.

Agrippinilla și-a aruncat desaga pe birou, privind cum sulurile de pergament se rostogolesc pe masa din mahon. Apoi, s-a așezat pe un scaun și și-a pus picioarele pe birou, întinzându-și degetele printre bridele sandalelor ei argintate.

Îmbrăcat într-o tunică albă din lână, cu mânecă lungă, și ținând câteva suluri în brațe, Claudius a ieșit în tăcere din sufrageria situată în spatele colonadei. S-a oprit o clipă pe loc, admirându-i picioarele Agrippinillei.

– Dacă vrei să mă ajuți să dezlegăm datele istorice, i-a spus el, ar fi bine să-ți ții picioarele *sub* birou, draga mea.

Agrippinilla s-a supus, leneșă, voinței lui, fără să-și întoarcă fața spre el, apoi și-a ridicat privirea când Claudius a pășit în fața ei. Ca orice bărbat trecut de prima tinerețe, și-a spus ea în gând, era încântat să-și

împărtășească cunoștințele unei persoane tinere, dornice să-l asculte și să-i absoarbă cu nesaț învățăturile.

– Încearcă să nu fii atât de pedant cum spun majoritatea oamenilor că ești, unchiule! a spus ea, cu obrăznicia ei bine cunoscută.

– Sunt doar un diletant meticulos și imparțial, care nu acordă atenție opiniilor altor oameni, iubita mea nepoată, a spus el, așezându-se pe bancă în stânga ei.

A întins apoi două suluri de pergament, pe care le-a așezat unul lângă altul ca să compare datele și evenimentele istorice. Ea a făcut la fel cu sulurile ei și l-a ajutat să conceapă o listă cu datele războaielor punitice. Claudius spunea că datele propuse de diverși istorici erau contradictorii și trebuiau considerate doar niște indicii convenționale și nicidecum literă de lege, neindicând cu certitudine perioada când a avut loc un anumit eveniment istoric.

După un timp, Agrippinilla a observat că privirea lui Claudius aluneca adesea de la sulurile de pergament la picioarele ei, pe care și le agita fără încetare tocmai ca să-i distragă atenția bătrânului de la munca de cercetare atât de plictisitoare.

– De ce te holbezi tot timpul la zonele mele intime, unchiule?

– C-c-chiar nu...

– Nu-mi vinde mie prostiile tale *meticuloase*, Clau-Clau-Claudius! l-a ironizat Agrippinilla, întinzându-se pe scaun în așa fel încât *chitonul* s-a ridicat și mai mult, oferindu-i lui Claudius o perspectivă și mai bună asupra pubisului acoperit de pânza de *bombyx*.

Priveleştea i-a tăiat lui Claudius respirația.

– Recunoaște, unchiule, că mintea îți este plină de fantezii sexuale în care personajul central este micuța ta nepoată *vitregă*, nu-i așa?

– Așa crezi tu? a întrebat el, prefăcându-se mirat.

– Sunt convinsă... Bărbații se gândesc la sex de două sute șazeci de ori pe zi, în special când se află atât de aproape de un *cunnus* încântător.

Claudius și-a mijit ochii, adâncit în gânduri.

– Recunosc... ești foarte aproape, a spus el.

– Și? Vrei să-mi ridic tunica?

– V-v-vrei să faci asta? a îngăimat unchiul ei.

– Uite!... a spus ea, ridicându-și tot mai mult *chitonul*.

Claudius a făcut ochii cât cepele.

– Ooo! a oftat el.

Părul ei pubian se ivea acum pe sub pânza transparentă de *bombyx*.

– Ce mai vrei, unchiule? a șoptit ea, unduindu-și soldurile, depărtându-și și apropiindu-și coapsele.

– Mai arată-mi puțin! a rugat-o el.

Și-a desfăcut puțin *bombyxul*, expunându-și pubisul privirii lui lacome. El a clătinat din cap, uluit, fără să-și desprindă ochii de la muntele lui Venus, de parcă se afla în fața altarului zeiței.

– Ți-ar plăcea să mă atingi? a spus ea, savurând chinurile la care îl supunea.

– V-v-vorbești serios? a bolborosit el.

Ea și-a ridicat pubisul și și-a desfăcut încet coapsele. Claudius a icnit. Vulva ei mică și frumoasă îi oferea o priveleşte de vis, care îi tăia respirația.

– Hai! a spus ea, luându-i mâna. Atinge-mă puțin, dar numai prin pânda de *bombyx*, bine?

– O, Agri! a murmurat el, incapabil să facă vreo mișcare.

Agrippinilla i-a condus degetele spre pânda transparentă, care îi acoperea pubisul. El a început să-i mângâie cu degetele labiile și părțile laterale ale pubisului, atingându-i părul mătăsos, care se strecura pe sub *bombyx*. Contactul fizic a fost electrizant pentru amândoi.

– Freacă puțin mai tare! a gemut ea.

El a început să se joace mai tare cu degetul prin pânda subțire, plimbându-l peste labiile ei.

– Îl simți? a întrebat el.

– Da... Simți că am început să mă ud?

– Da...

– Vreau să mă atingi acum pe sub *bombyx*.

– Pot să fac asta?

– Da... Hai, dar numai puțin, ai înțeles?

Agrippinilla și-a tras pânda atât cât să-i permită accesul între labiile umede. El a început să le mângâie și să le depărteze, îmbătându-se cu senzația pe care i-o producea carnea ei moale și alunecoasă, strecurându-și apoi degetele în jurul clitorisului care se trezea ușor la viață.

– Bobocul tău de trandafir începe să înflorească... a îngăimat el.

Ea privea cum degetele lui se mișcau în același loc.

– Hmm... Știi ce să faci... a gemut tânăra prințesă, din ce în ce mai excitată, lăsându-l să o mai stimuleze un timp.

– O, Agri!... Ești atât de frumoasă. Îți simt aroma...

– Asta pentru că ești un vulpoi bătrân.

– Nu, sunt doar un visător, iubito, a spus Claudius, captivat de senzualitatea ei.

S-a aplecat apoi ca să-i sărute vulva, dar ea și-a acoperit pubisul cu mâinile.

– Nu, nu, nu... a murmurat Agrippinilla. Nu vreau nici măcar să visezi că îi vei face așa ceva nepoatei tale.

– Te rog, iubito! Lasă-mă să te sărut o clipă!

– Nu! a spus ea bosumflată, mângâindu-i inelele de pe degete.

Tremurând de emoție, Claudius și-a scos de pe deget un inel cu un smarald înare, pe care i l-a arătat Agrippinillei:

– Dar dacă îți dau asta?

Agrippinilla a luat inelul și l-a privit. Apoi, s-a uitat la unchiul ei.

– E frumos, a spus ea. Pot să-l păstrez?

– Desigur.

– Îți mulțumesc, unchiule, a spus ea, strecurându-și inelul pe degetul mare. Acum... Chiar vrei într-adevăr să-mi săruți *cunnusul*? l-a întrebat ea cu o voce seducătoare.

– O, da, lasă-mă să fac asta, iubito!

– Bine... Scoate-mi pânza de *bombyx*! i-a șoptit ea.

Cuprins de nerăbdare, a îngenuncheat între picioarele ei și a început să-i mângâie coapsele și să i le sărute pe când ea și le așeza pe umerii lui. Cufundându-și fața în pubisul ei, l-a dezmiardat cu limba și și-a plimbat mâinile pe abdomenul ei plat, încercând să-i desfacă

pânza de *bombyx*. Ea și-a ridicat pelvisul, ajutându-l să-i dezlege breteluțele lenjeriei intime, permițându-i astfel să se înfrupte din floarea ei îmbobocită.

În ciuda personalității ei calculate și viclene, Agrippinilla a savurat din plin cunnilingusul lui, atingând culmile excitației. O... era bun, *foarte* bun! și-a spus ea în gând.

Sărutând-o, absorbind-o și înfruptându-se din ea cu pasiunea pe care numai un bărbat mai în vârstă o poate revărsa asupra unei fetișcane de paisprezece ani, Claudius și-a strecurat un deget în adâncurile ei, desfătându-se cu contracțiile ei vaginale în timp ce îi absorbea și îi gâdila cu vârful limbii clitorisul excitat. Incapabil să mai gândească, îi asculta totuși șuvoiul de cuvinte, care îi descriau sentimentele.

– Oo, te pricepi, să știi, ești un adevărat maestru! a gemut ea. Ce mai vrei acum? Vrei să mă faci să ating orgasmul? Asta vrei tu de la nepoțica ta? Să o faci să plutească pe aripile extazului suprem?... M-ai încins cumplit.

Simțind că ea era în pragul orgasmului, Claudius și-a ridicat tunică și s-a pregătit s-o penetreze în timp ce și-a intensificat procesul de stimulare a clitorisului.

– Ești bun... și rău... și urât... și n-o să te las să mergi mai departe, a îngăimat ea, ghicindu-i intențiile.

– De ce nu, iubito?

– Pentru că *verpa* ta este prea mare pentru găurica mea.

– Nu, nu este prea mare, a șoptit el, în timp ce o stimula cu degetul.

- Nu mă minți, unchiule! Am văzut cât de uriașă poate să devină când am urmărit piesa de teatru alaltăseară... și ți-am ars o palmă peste ea, îți amintești?

- Da, îmi amintesc, dar lasă-mă să-ți ating puțin bobocul de trandafir, te rog!

Ea l-a privit cu intensitate. Stătea în genunchi, cu ochii scăpărători, având întipărită pe chip o grimasă care trăda hotărârea de a merge până la capăt, incapabil să-și mai reprime instinctele. *Asta* era cu adevărat incitant!

- Bine, a spus ea. Dar lasă-mă pe mine să preiau inițiativa!

Claudius și-a retras degetul din adâncurile ei și s-a ridicat în picioare.

Ea și-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui, apoi i-a cuprins penisul cu mâinile și l-a strâns cu putere, simțind cum procesul de lubrifiere se intensifică. Apoi, i-a mângâiat glandul de clitorisul ei cu mișcări lente, circulare.

- Îți place? a întrebat ea.

- Ooo, ești încântătoare, Agri! a șoptit el, în timp ce ea apăsa și mai tare vârful penisului de clitorisul ei și își rotea șoldurile ca să simtă puterea masculină exact acolo unde dorea.

- Repetă și tu figura acum! a gemut ea, excitată la maximum.

Claudius și-a cuprins penisul cu mâinile și a început să-și mângâie glandul de zona ei clitoridiană, icnind din nou în clipa în care Agrippinilla și-a scos *chitonul* și s-a întins pe scaun, fără să știe ce impact copleșitor au avut asupra bărbatului mai în vârstă țâțișoarele ei

goale și obraznice, dar simțind cum dorința devine din ce în ce mai intensă în clipa în care el îi explora periculos de aproape orificiul vaginal. Agrippinilla și-a așezat mâinile peste ale lui și au început să stimuleze amândoi penisul mare, frecându-l de labiile ei excitate.

– Joacă-te puțin cu sfârcurile mele! a îngăimat ea, închizând ochii, încântată.

El i-a cuprins cu mâinile sânii mici și a început să-i mângâie, atingându-i cu palmele sfârcurile sensibile și făcând-o să se înfioare de plăcere.

– Hai, strânge-i tare... ciupește-i! l-a îndemnat ea, simțind cum pielea i se face ca de găină.

– Mai așteaptă puțin, iubito! Lasă-mă să-ți mai dezmierd perișoarele un timp! a spus unchiul Claudius, îmbătându-se cu senzațiile pe care i le provocau atingerea, forma și delicatețea bobocilor feminității ei.

A poposit, în cele din urmă, în zona sfârcurilor și a început să se joace cu ei, să-i stimuleze, să-i frece și să-i ciupească, stârnindu-i plăceri greu de descris în cuvinte.

Îi plăcea, da, îi plăcea foarte mult! Îi accentua și mai mult starea de excitație datorită stimulării concomitente a sfârcurilor și a clitorisului... artă pe care Claudius o stăpânea foarte bine, răspunzând cu aceeași frenezie stimulării penisului său, artă la care nici Agrippinilla nu era mai prejos.

– Vrei să mergi până la capăt, nu-i așa? a îngăimat ea când s-a simțit pregătită să-l primească în adâncurile ei.

– Da, dragă Agri.

– Vrei să-mi sondezi comoara, nu?

– Da...

– Și vrei să împingi cât mai adânc cu putință, nu-i așa? Nu asta vrei?

– Ooo, mă înnebunești...

– Ce-ai face pentru mine dacă te-aș lăsa să dai frâu liber pasiunii tale, în timp ce eu țin, mă zvârcolesc, strig și plutesc pe aripile *gaudiumului*?

– Orice vrei, a spus el, sărutând-o pe gură pentru prima oară. Ea i-a răspuns cu aceeași frenezie, sorbindu-l practic cu totul și făcându-l să creadă că săruta un înger de pe Câmpiile Elizee. Îți dăruiesc trei inele, a șoptit el, înbătându-se cu respirația ei senzuală.

– Nu, unchiule, nu este suficient, a murmurat ea. Vreau să-mi promiți că o să faci ceva pentru mine – ceva foarte, foarte simplu.

– Ce anume, iubito?

– O să-ți spun mai târziu, dar mai întâi vreau să-mi promiți că o să-mi îndeplinești rugămintea.

– Spune-mi acum despre ce e vorba!

– Nu, sunt prea excitată, a spus ea, gâfâind. Și nu cred că mai rezist mult timp... vreau s-o simt în adâncurile mele... adânc, cât mai adânc... vreau să mă aduci în pragul nebuniei. Dar trebuie să ai încredere în mine, unchiule... Este un lucru foarte simplu, lipsit de consecințe pentru tine, dar care mă va face foarte fericită. Nu vrei să mă vezi fericită?

– Ba da, iubito!

– Îmi promiți?

– Da... Îți promit.

– Îți mulțumesc, unchiule Claudius, a murmurat ea, ridicându-și picioarele pe umerii lui, luându-l de gât și venind în întâmpinarea *verpei* lui uriașe.

El și-a cuprins penisul cu mâinile și se pregătea s-o penetreze.

– Nu, stai puțin! l-a rugat Agrippinilla, uitându-se la glandul lui purpuriu. Hai să împingem amândoi... încet... concomitent!... Acum!... Împinge! Ooo!

Ea l-a sărutat din nou în timp ce îi întâmpina penisul cu vulva până când acesta a trecut de sfîcterul îngust al vaginului și a pătruns în adâncurile ei.

– O, iubito, iubito! a oftat el Nu-mi vine să cred!

– Trebuie să crezi... ai pătruns cu totul în mine... dar nu te grăbi, unchiule! Vreau să-ți simt *verpa* îndelung, ai înțeles?

Timp de câteva minute, Agrippinilla l-a făcut pe unchiul ei să uite de lumea întreagă. El pătrundea și se retrăgea, pătrundea și se retrăgea, intensificând sau diminuând ritmul actului sexual, împingând cu putere ca să-i atingă cervixul și rotindu-și penisul în interiorul ei ca să-i excite fiecare părticică a vulvei ei seducătoare. Ea se agăța de el, gemând, sărutându-l și lovindu-și pelvisul de penisul lui ca să intensifice fricțiunea organelor lor genitale.

– E atât de bine, unchiule! O simt adânc... e atât de mare... Ah! Trebuie s-o facem des, nu-i așa? O să rămân aici cu tine... multe zile... Mă vrei?

– O, da! Te vreau cu disperare, iubita mea Agri! a spus Claudius, cu răsufierea întretăiată.

– Poți să mă ai oricând...

– Da! Te vreau tot timpul, iubito!

– Vom dormi împreună și îți voi dărui totul... Nu-mai ție... Vrei să mă ai cu totul?

– O, da, Agri! Te vreau atât de mult... Nu mai rezist... O să... Lasă-mă să ies!...

– Nu, înăuntru! Vreau să bem împreună din cupa orgasmului și să simt în adâncul meu sămânța ta... Dar stai puțin! Îți spun când sunt gata... Împinge cu putere! Da, așa! Mă înnebunești! Da! Mai tare! Rănește-mă! Da! Da! Acum! Daaa! Acum! Mai tare! Și mai tare!

Tremurând și țipând, tânăra prințesă continua să-și lovească pelvisul de el, simțind cum valul sămânței lui îi invadează adâncurile exact în clipa în care orgasmul ei a atins punctul culminant.

Da, a fost un *gaudium* de vis! Cum și-ar fi putut imagina vreodată că unchiul Claudius stăpânea atât de bine arta iubirii? În timpul celorlalte partide sexuale, care au urmat după prima explozie a simțurilor lor, i-a mărturisit că numai datorită frumuseții, entuziasmului și cuvintelor ei senzuale, el era acum un alt om.

Și Agrippinilla îl iubea cu adevărat pe acest „alt om”... Copleșit de fericire, Claudius a acceptat s-o găzduiască pe frumoasa lui nepoată, căreia i-a împărtășit câteva zile de-a rândul tainele iubirii. Ea s-a întors în apartamentele ei de câteva ori ca să ia haine curate și suluri de pergament, spunându-i Drusillei că stătea la unchiul Claudius ca să ia lecții de greacă și de istorie.

Deoarece nimeni nu-și închipuia că Agrippinilla nutrea sentimente adevărate pentru unchiul ei în vârstă, stângaci și bâlbâit, nimeni n-a împiedicat-o să se perfecționeze în artele clasice.

In timp ce Agrippinilla își continua aventura secretă cu unchiul Claudius, alte evenimente importante și-au urmat cursul în zilele care au urmat după succesul răsunător al piesei *Inocență versus răutate*.

După spectacol, cenzorul Publicola Tuditani a petrecut toată noaptea încuiat în cabina sa, unde a făcut dragoste până la epuizare cu seducătoarea Octavia. Apoi, în jurul prânzului, au plecat amândoi spre reședința lui de pe Colina Aventină. În timp ce iubita lui îl aștepta ascunsă în spatele perdelelor lecticii, Publicola a divorțat de soția sa, Scribonia, și a alungat-o din casa lui ca să o găzduiască pe cea care i-a reaprins în suflet flacăra pasiunii.

Frumoasa sclavă era atât de îndrăgostită de uriașul Publicola, iar el era atât de copleșit de iubire și dorință, încât s-au refugiat împreună într-un *cubiculum* și s-au ferecat înăuntru chiar înainte ca Scribonia să părăsească reședința.

În timp ce sclavii lui Publicola îi făceau bagajele Scriboniei, soția alungată și-a vărsat mânia asupra ușii

cubiculumului, țipând, blestemând și amenințându-i pe cei doi îndrăgostiți cu torturi inimaginabile sau chiar cu moartea. Înăuntru, aceștia se sărutau și făceau dragoste cu o pasiune nebună.

Strigătele de încântare ale Octaviei au acoperit un timp exploziile de mânie ale Scriboniei, dar pentru că țipetele și loviturile în ușă ale scorpiei s-au intensificat, Publicola s-a enervat la culme. Și-a retras, fără tragere de inimă, penisul din vulva încântătoare a Octaviei, s-a năpustit la ușă și a deschis-o cu violență.

Scribonia a încremenit pe loc, dezgustată de priveliștea pe care i-o oferea goliciunea lui, și și-a primit imediat pedeapsa – un punin în față, care a trimis-o în lumea viselor. Văzând că Scribonia sângerează, Publicola și-a chemat valeții și le-a poruncit s-o ducă la infirmerie.

Seara, în timp ce vestea divorțului lui Publicola s-a răspândit în rândul *bonilor*, cenzorul i-a făcut o vizită lui Lucius Cathegus. El i-a spus tânărului senator că viața alături de Scribonia devenise insuportabilă și l-a rugat să ia legătura cu Fabius Lentulus, cel care juca rolul de *pater familias* în familia ei, ca să negocieze înapoierea zestre ei.

Cathegus a acceptat, apoi l-a întrebat dacă a vorbit cu Drusilla.

Publicola i-a aruncat o privire bănuitoare senatorului măcinat de nerăbdare, apoi i-a răspuns pe un ton rece:

– Se simte singură.

– O, m-ai gândit eu! a exclamat Cathegus înfrigorat. A acceptat să ia masa cu mine?

– Ți-ar plăcea, nu?

– Hai, Tuditani! Ce-a spus?

– Se pare că nu se mai înțelege chiar atât de bine cu fratele ei.

– Bine, bine, știam asta... Vine sau nu?

– O urăște pe prințesa britană.

– Să te ia dracu', Tuditani! a țipat Cathegus, lovind cu pumnul în masă. Vreau să-mi spui de Drusilla, nu de târfa aia călăreață!

– Liniștește-te! Pentru că ești reprezentantul coaliției *boni*-republicani, ar trebui să te gândești cu atenție la implicațiile politice ale acțiunilor tale, cu atât mai mult cu cât vrei să faci sex cu sora împăratului doar pentru că mai simți încă în nări aroma *cunnusului* ei.

Cathegus și-a mijit ochii. Ce pune la cale ticălosul de cenzor? Să-i boicoteze „afacerea” cu Drusilla? Publicola era, fără îndoială, un pion-cheie în intriga lor, nu doar datorită fizicului său impresionant, ci mai ales experienței lui politice și admirației de care se bucura în rândul iubitorilor de teatru.

– Nu te critic pentru pasiunea pe care o nutrești pentru splendida femeală Iuliană, a continuat Publicola, dar trebuie să mă asigur că „aderarea” ei se va dovedi un atu pentru cauza noastră. Ai înțeles? Nu trebuie să te limitezi să-i înfigi *mentula* în fund, ci trebuie să-i bagi și niște idei republicane în cap – și, crede-mă, Cathegus, nu are doar un *cunnus* minunat, ci și o min-te genială, *capisci*?

– Nu trebuie să-ți faci griji, a răspuns Cathegus, calm de această dată. Dacă îmi va accepta invitația, îmi

voi stoca ideile în *mentula* mea, pe care apoi i-o voi înfige în toate orificiile posibile.

Publicola a izbucnit în râs. Apoi, i-a spus lui Cathegus că Drusilla a acceptat să ia masa cu el în seara Idelor lui *Januaris*. În timp ce tânărul senator se lupta să-și mascheze încântarea și i-a strâns brațul cenzorului în stilul roman, Publicola a adăugat:

- Nu vrea să fie nimeni prin preajmă. Numai voi doi.
- Se teme de spionii fratelui ei?
- Mințile geniale își iau întotdeauna măsuri de precauție, a spus Publicola.

- Nici măcar *ancillaele* care să ne servească masa?
- Nimeni. Poruncește-le să pregătească dinainte bunătățile și să le lase în cuptor, apoi vei servi masa cu mânuțele tale! Mai ai o variantă: poți s-o devorezi pe Drusilla pe post de delicatesă.

Cathegus a pufnit în râs, apoi l-a strâns în brațe pe uriaș și i-a promis să obțină informații importante despre acțiunile și strategiile lui Caligula chiar de la prima întâlnire cu fascinantă soră a împăratului.

- Fascinantă, nu? a spus Publicola, cu un zâmbet onctuos, referindu-se la semnificația inițială a cuvântului (*fascinum* însemna falus).

- O, da! a răspuns Cathegus. Puterea fascinației ei nu influențează oare *fascinumul* tuturor bărbaților?

- Poate că Drudi este atât de fascinată de orice *fascinum*, a spus Publicola chicotind, încât îți va oferi șansa de a-i fascina – tare și adânc – *cunnusul* minunat astfel că în final te vei îndrăgosti de ea ca un copil.

Cei doi bărbați au râs cu poftă de gluma lor naivă, apoi Cathegus l-a condus pe cenzor spre ieșire.

A doua zi, Drusilla s-a dus să-l vadă pe fratele ei în biroul lui, purtând o broșă frumoasă din aur, modelată sub forma unui fluture, incrustată cu rubine și smaralde.

– Cine crezi că mi-a oferit această bijuterie? l-a întrebat Drusilla cu un zâmbet misterios.

– Irod Agrippa? a spus Caligula, căruia nu-i scăpase flirtul din timpul spectacolului dintre sora și prietenul lui.

– Nicidecum.

– Cine atunci?

– Prietenul nostru... Lucius Ca-the-gus.

– O! Te întâlnești cu el?

– Daaa! Mi-a trimis un mesaj împreună cu acest fluture din aur, în care îmi spune că mă așteaptă cu nerăbdare în seara de Ide.

– Minunat, dragă Drudi! Vei încerca să duci la bun sfârșit misiunea pe care ți-am încredințat-o?

– Desigur, Cal. De ce m-aș întâlni altfel cu cel mai periculos dușman al nostru?

Caligula a încuviințat din cap, zâmbind aprobator. După aceea, Drusilla i-a povestit despre crizele de gelozie pe care le-a făcut Lesbia în pauza din timpul spectacolului și i-a sugerat că sora lor de treisprezece ani ar trebui să primească o lecție dură ca să nu le mai facă probleme altă dată.

– Și la ce fel de lecție te gândești? a întrebat Caligula.

Drusilla s-a plimbat un timp prin biroul fratelui ei, apoi i-a venit ideea potrivită.

– Cred că ar trebui s-o exilezi timp de șase luni pe insula Lyparis (pe coasta de nord a Siciliei), a propus ea.

– Hmm... pe insula bordelurilor?

– Da, a răspuns Drusilla. Mai devreme sau mai târziu, toate fetele capricioase din Roma sunt trimise în bordelurile din orașele unde se află bazele noastre militare ca să-și îndeplinească îndatoririle de prostituate. Dacă îți mai amintești, acuin cinci ani, când Tiberius a aflat că ne culcam împreună, m-a exilat timp de trei luni pe arhipelagul Lyparis. Exilul nu mi-a diminuat iubirea pentru tine, dar m-a făcut să înțeleg valoarea actului sexual frecvent, lipsit de pasiunea care stârnește gelozii inutile.

– Nu-mi aminti, Drudi! Mai am încă scrisorile în care mi-ai descris cu lux de amănunte partidele tale sexuale senzaționale. Nici nu mai știu de câte ori m-am masturbat citindu-le.

– Ca să nu mai vorbim de clipa în care m-am întors la Roma, nu-i așa, răule ce ești? a spus Drusilla, așezându-se pe fotoliul lui Caligula și strecurându-și mâna pe sub toga lui. De câte ori nu mi-ai cerut să te excit povestindu-ți sentimentele pe care le trăiam în timp ce tot soiul de bărbați – marinari, negustori, oameni de toate rasele și culorile – făceau sex cu mine ca animalele, făcându-mă să țip ca o adevărată târfă și aducându-mă mereu în pragul orgasmului, fără însă să mă facă să beau cupa *gaudiumului* până la capăt?

– Încetează, Drudi! Dacă mai evoci mult amintirile acelea, cu vocea ta senzuală, o să mă faci să...

– Să ce? i-a șoptit ea, contopindu-și buzele cu ale lui.

– Știi tu...

Drusilla i-a dăruit un sărut frugal, apoi a îngenunchat și i-a cuprins *mentula* în gură. Caligula a oftat...

ea știa întotdeauna cum să-i dăruiască plăcerea maximă. Multe femei posedau arta seducției, dar sora lui... Sora lui era o adevărată maestră în arta felației – felul în care își folosea limba, buzele, dinții și cerul gurii, dar și arta cu care îi „înghițea” glandul, îndesându-l până în trahee și strângându-l în așa fel încât îi crea o plăcere cu adevărat unică – erau irezistibile. Mai mult încă, tehnicile Drusillei de stimulare a penisului erau, de asemenea, inepuizabile: ea își folosea dinții, degetele și unghiile ca să-i mângâie, să-i muște sau să-i ciupească penisul, cunoscând foarte bine etapele și intensitatea excitației masculine, pe care o dubla cu talentul ei de a linge și de a absorbi organul sexual al partenerului ei, oferindu-i astfel plăceri inimaginabile.

Și acesta era doar începutul! Deoarece prințesa imperială știa cum să-și conducă iubitul în pragul orgasmului și cum să prelungească momentul excitației și al extazului suprem, intensificându-i sau diminuându-i dorința de a ejacula prin diverse tertipuri sexuale, plăcerea partenerului nu cunoștea limite. În clipa supremă a orgasmului, ea îl copleșea cu pasiunea ei, stimulându-i penisul cu degetele, în timp ce continua să-l absoarbă cu gura până când iubitul o împrășca cu lava lui albă, incapabil să mai reziste artei sale de seducție. Imediat după aceea, zeița felației îi prelungea spasmele orgasmice prin mișcări concomitente ale mâinilor și gurii ca să-l stimuleze să ejaculeze din nou, sorbind și înghițind cu nesăț până și ultima picătură a sămânței lui.

Sărutându-i senzuală penisul și mângâindu-și fața de abdomenul lui, Drusilla și-a privit fratele cu dragoste

pe când acesta încerca să-și recapete suflul și să se relaxeze. Adora întotdeauna momentele de intimitate care urmau după momentele de excitație frenetică pe care i le provoca fratelui ei.

Știind că arta cu care stăpânea felația îi provoca lui Caligula o satisfacție intensă, care îi influența sentimentele și îi intensifica iubirea pe care o nutrea pentru sora lui, Drusilla trăia aceeași satisfacție alături de el, chiar dacă nu atingea orgasmul genital. Plăcerea pe care i-o dăruia fratelui ei îi umplea sufletul de mândrie și fericire și nu avea nevoie decât de câteva mângâieri și cuvinte de apreciere din partea lui ca să se simtă cea mai norocoasă femeie din lume.

După ce Caligula și Drusilla s-au liniștit și și-au recăpătat puterea rațiunii, doi soldați din gărzile batave au condus-o pe Lesbia în biroul împăratului. Așteptându-se să fie pedepsită, prințesa de treisprezece ani era mult mai supusă, dar nu avea de gând să le ceară îndurare celor doi frați mai mari. Cu toate acestea, când Caligula a anunțat-o că o exila timp de șase luni pe insulele Lyparis, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Chiar vreți să ajung pe mâinile codoșilor, care mă vor ține prizonieră în bordeluri și mă vor obliga să mă prostituez ca o târfă oarecare?

– Da, Lesbia, a răspuns Caligula. Scenele de gelozie și manifestările emoționale necontrolate, care trădează un caracter posesiv și egoist, nu sunt caracteristice membrilor dinastiei Iulia.

– Dar mă vor obliga să fac lucruri îngrozitoare acolo! a exclamat Lesbia.

– Să faci dragoste cu bărbați este un lucru îngrozitor în opinia ta? a întrebat Drusilla pe un ton sarcastic.

– Nu este îngrozitor dacă sunt îndrăgostită de bărbatul acela, a răspuns Lesbia, bosumflată.

– Opinia ta este foarte restrictivă, draga mea surioară, a spus Caligula. Pentru că ești o fată nobilă și inteligentă, ar trebui să știi că trupul tău tânăr și frumos atrage și îi excită pe foarte mulți bărbați. De ce vrei să fii atât de crudă cu ei și să nu le dăruiești frumusețea ta?

– Nu ți se va întâmpla nimic rău, iubito, a adăugat Drusilla, mângâind-o pe cap. Unchiul Tiberius m-a exilat și pe mine prin părțile acelea pe când aveam paisprezece ani și pot să-ți spun că am trăit o experiență cu adevărat unică, din care am învățat foarte multe lucruri.

– Da? Și ce crezi că aș putea să învăț de acolo? Cuvinte triviale în limbi exotice? a întrebat Lesbia, pe ton la fel de sarcastic ca și cel al surorii ei.

– Limbile sunt extrem de importante, frumoasa mea soră, a răspuns Caligula. Dar cel mai important este să înțelegi că trupul nu-ți aparține numai ție sau iubiților pe care îi alegi la un moment dat în viață, ci întregii omeniri.

– Și vei învăța cum să fii aleasă pentru frumusețea ta, nu doar pentru rangul tău înalt, a continuat Drusilla.

– Dar dacă nu vreau să fiu *aleasă*?

– Atunci, vei fi legată de un scaun mare, cu picioarele depărtate, și te vor obliga să *alegi* calea cea mai grea.

– Ai trecut și tu prin această experiență? a întrebat Lesbia, dezgustată.

– Doar pentru că a fost alegerea mea, a răspuns Drusilla.

Ea i-a aruncat apoi o privire lui Caligula, care a dat din cap, semn că își amintea scrisoarea în care îi descria aventura ei.

Lesbia stătea încremenită pe loc, clătinând din cap.

– Dar nimic din toate acestea nu ți se va întâmpla dacă te vei comporta cu demnitatea unei prințese Iuliene, a spus Caligula.

– După câteva zile, misiunea ți se va părea extrem de incitantă, a completat Drusilla. Bărbații te vor adora, Lesbia. Este foarte simplu.

– Chiar dacă pubisul meu este lipsit complet de păr? a întrebat Lesbia, puțin stânjenită.

Drusilla a zâmbit.

– Zona ta genitală este atât de senzuală, iar labiile tale sunt atât de excitate, încât lipsa părului pubian îi va înnebuni pe bărbați.

– Labiile mele se excită doar dacă un bărbat le mângâie ușor și îndelung, iar bărbații nu au, în general, timp de preludiu.

– Dacă le vei spune că îți place să fii mângâiată ușor și îndelung, ei se vor supune dorinței tale, a continuat Drusilla.

– Bărbații nu au de unde să știe ce-ți place și ce nu, a spus Caligula. Spune-le, cu o voce seducătoare, ce mișcări îți provoacă cea mai mare plăcere!

– Dar ce faci cu sânii mei mici? a întrebat Lesbia, preocupată de bobocii ei de trandafir, care nu au ajuns încă la maturitate. Sunt aproape invizibili.

Drusilla a început s-o gâdile prin tunică.

- Datorită stimulării la care te vor supune clienții, sânii tăi își vor deschide petalele ca doi trandafiri și îi vei arăta apoi cu mândrie tuturor prietenilor pe care îi vei avea în viitor.

Caligula a strâns-o în brațe pe surioara lui mică, spunându-i:

- Și nu uita că toate prostituatele sunt sfânte în ochii zeilor, pentru că ele intensifică fericirea oamenilor!

Lesbia a privit-o pe sora ei.

- Codoșii te-au pus la încercare din clipa în care ai sosit acolo?

- Da, firește. Trebuie să afle ce metode te excită și cum pot să te facă să atingi orgasmul ca să te vândă clienților potriviți. Nu-ți place ideea asta?

Lesbia a icnit. Ca majoritatea fetelor de vârsta ei, își imagina în taină cum ar fi să lucreze într-un *lupanar*.

- Câți clienți voi avea pe zi? a întrebat-o Lesbia pe Drusilla.

- Vei lucra între amiază și miezul nopții, uneori mai mult dacă sunt foarte mulți clienți. Te vei retrage într-un *cubiculum* cu un bărbat și vei face dragoste cu el cam o jumătate de oră; aş spune, aşadar, că vei avea cam treizeci de clienți pe zi, deși uneori te vor cumpăra mai mulți bărbați o dată, cu care vei face dragoste mai mult timp.

- Trebuie să te prefaci că atingi *gaudiumul* cu fiecare dintre ei?

- Sunt convinsă că vei atinge de multe ori *gaudiumul* fără să fie nevoie să-l simulezi, a spus Drusilla cu un zâmbet.

– De câte ori pe zi poate o femeie să aibă orgasm?
a întrebat Lesbia, de parcă n-ar fi știut răspunsul.

– De câte ori te masturbezi într-o zi? a întrebat-o Caligula.

– Da, dar asta nu-ți provoacă un *gaudium* adevărat, nu-i așa, Drudi?

– Vezi tu, dragă Lesbia, dacă faci de mai multe ori dragoste cu același bărbat, după un timp nu mai poți să atingi același *gaudium* ca la început. Dar în Lyparis, vei avea de fiecare dată un alt bărbat, în brațele căruia vei cunoaște alte forme ale plăcerii, și fiecare partidă va presupune mereu „un nou început” – și pentru tine, și pentru client. Înțelegi? Aceasta este frumusețea pe care ți-o oferă șansa de a lucra într-un bordel – te dăruiești în fiecare zi unor bărbați diferiți, care nu te vor dezamăgi niciodată.

– Este bine să atingi orgasmul de atâtea ori?

– Desigur, Lesbia! Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Fiecare partidă sexuală oferă trupului noi surse de sănătate și energie. Și nu uita că o femeie poate să atingă *gaudiumul* de două sute șaiszeci de ori, spre deosebire de un bărbat! Știi doar că după fiecare orgasm, bărbații trebuie să se relaxeze cel puțin o jumătate de oră înaintea unei alte partide sexuale... dacă mai sunt în stare de încă una...

– Da, uneori se întâmplă ca partenerul să aibă orgasm și să termine partida sexuală înainte de a mă satisface pe deplin și acest lucru este extrem de neplăcut, a spus Lesbia.

– Nimic din toate acestea nu ți se va întâmpla în Lyparis, a asigurat-o Drusilla, dăruindu-i un sărut tandru surorii ei mai mici. Majoritatea clienților sunt virili ca niște tauri. Le place să le excite pe fetele cele mai frumoase cu diverse jocuri sexuale, apoi fac dragoste cu ele cu o pasiune rar întâlnită. Uneori, dacă ai șansa să ajungi în mâinile unor clienți bine dotați, te vor face să atingi orgasmul de zece sau poate chiar de douăzeci de ori într-o jumătate de oră. Nu este acest lucru extrem de incitant pentru o tânără prințesă ca tine?

– Ce fac dacă rămân însărcinată? a întrebat Lesbia.

– Este puțin probabil, a răspuns Drusilla. Pe insulă, lucrează mai mulți medici greci. În fiecare zi, înainte de a te întâlni cu clienții, îți vor introduce în cervix un tampon mic din ceară și îți vor da anumite creme parfumate, cu care îți vei unge zona genitală sau îi vei ruga pe clienții tăi să te ajute.

– Vor accepta să facă asta?

– Desigur. Dacă îi vei ruga cu vocea ta senzuală, perspectiva de a-ți pregăti *cunnusul* și anusul pentru actul sexual îi va excita peste măsură. Și te vor excita și pe tine, deoarece cremele nu previn doar sarcinile și îți protejează zona genitală de eventuale răni, ci te vor stimula și îți vor crea niște senzații incitante, ca niște furticături, încât e posibil să atingi orgasmul doar simțindu-le degetele în adâncurile tale. Cel mai important lucru este să adopți o atitudine pozitivă cu fiecare client în parte. După câteva zile, vei învăța să-i iubești pe toți indiferent de vârstă, maniere sau aspect

fizic. Și atunci când vor simți că vrei să-i faci pe toți fericiți, fără rezerve, te vor face și ei fericită.

Lesbia a încuviințat, apoi s-a întors spre Caligula:

– Dacă mă voi comporta ca o adevărată *lupa*, vei reduce perioada exilului meu? l-a întrebat ea, dăruindu-i fratelui ei câteva sărutări pe gât.

– Vom vedea, iubito, a răspuns Caligula, întorcându-i sărutările. Trimite-mi cât mai des scrisori în care să-mi povestești cu lux de amănunte performanțele tale și nu uita că trebuie să-i aduci ofrande – prin acatele tale de iubire – zeiței Venus, căci numai așa vei fi răsplătită, iar noi ne vom simți mândri de tine!

Lesbia a dat afirmativ din cap. Drusilla i-a strâns deopotrivă în brațe pe sora și pe fratele ei.

– Facem asta numai pentru binele tău, a șoptit Drusilla.

– Da, știu... a recunoscut Lesbia, sărutând-o. Sub ce nume voi „profesa” în Lyparis?

– Ce-ai zice de... Marililla? a propus Drusilla.

– Hmm, da, îmi place Marililla, a acceptat Lesbia, zâmbind. Apoi, s-a întors spre Caligula: Ai de gând să atașezi decretul exilării mele în *Rostra*?

– Nu... Îl voi emite astăzi, dar îl voi păstra câteva luni printre documentele mele personale.

– Poți să eviți menționarea insulei Lyparis? a întrebat Lesbia.

– Bine, voi schimba destinația exilului. Ești mulțumită acum?

– Da... Îți mulțumesc, fratele meu mai mare, a spus ea, unduindu-se senzuală, cuprinzându-i un picior

între picioarele ei și frecându-se de el ca o prostituată adevărată: Cât ai plăti pentru o partidă cu Marililla, cea mai senzuală târfă de pe insulele Lyparis?

– O să-ți spun când o să vin să-mi inspectez flota din Palermus, i-a șoptit Caligula la ureche.

– Nu mă lăsa să aștept prea mult! i-a spus ea pe același ton șoptit. Prețul meu s-ar putea să fie prea mare pentru tine.

Drusilla le-a făcut semn celor doi soldați din gările batave să se apropie.

– Du-te acum, iubito! a spus Caligula.

Lesbia i-a mai sărutat o dată pe frații ei mai mari, apoi s-a îndreptat mândră, împreună cu cei doi soldați batavi, spre ușă.

Când a ajuns în prag, s-a întors spre Caligula:

– La revedere, Cezar, a spus ea, salutându-l în stil roman.

Cei doi războinici batavi s-au întors imediat:

– Te salutăm, Cezar! au spus ei într-un glas.

Caligula și Drusilla au răspuns la salut:

– Pentru gloria eternă a Romei!

Lesbia și cei doi soldați batavi s-au întors din nou spre ușă și au ieșit din biroul lui Caligula.

Cu două ore înainte de amiază, de Idele lui ianuarie, amfiteatrul Flaminius era înțesat, peste capacitatea maximă, de treizeci și cinci de mii de oameni, care așteptau nerăbdători începutul întrecerilor de gladiatori între Goran gotul și cei șase luptători ce aveau să se bată pe viață și pe moarte începând cu orele amiezii.

Oamenii făceau pariuri înregistrate de agenții din sistemul public și privat, care se plimbau printre spectatori împreună cu vânzătorii de apă, vin, cârnați și năut, în timp ce trei sute de muzicanți, dansatori, pantomimi, jongleri, acrobați și înghițitori de foc ofereau în arenă un spectacol de vis.

Bătea ușor vântul, dar era senin. Femeile au venit în număr mare ca să-și susțină idolul frumos și blond, care acum avea să înfrunte moartea ca să salveze onoarea iubitei lui misterioase. Temperatura blândă le permitea femeilor să-și ctaleze cu generozitate formele seducătoare în timp ce sărutau portretele și statuile mici ale lui Goran gotul, care se vindeau ca prăjiturile calde.

Sub cortul care adăpostea tribuna imperială, oficialitățile au început să-și ocupe locurile. Primul a sosit *aedile* Marcus Terentius Cotta, care se ocupa de organizarea întrecerilor de gladiatori (*Munera Gladiatoria*); apoi, Velleius Paterculus, comandantul Cohortei Urbane, care a condus ancheta în cazul asasinării lui Servilius, urmat de doi membri *boni* – chestorul Licinius Scaevola și magistratul Erminius Sanga, însoțiți de văduva lui Servilius și de cei doi copii ai ei. Mulțimea a întâmpinat-o cu aplauze și urale pe Marcia Cordia, mai-marea Ghildei Prostituatelor, care a venit însoțită de câteva reprezentante de seamă ale ghildei, ce purtau toate – peste trupurile complet goale – cele mai bune piei de leopard. Ele erau escortate de cei mai cunoscuți mijlocitori din Roma, în frunte cu Mutius, care încerca să treacă neobservat printre colegii săi de breaslă.

Aproape șaizeci de cavaleri, însoțiți de soțiile sau concubinele lor, au fost conduși de valeți spre locurile lor aflate sub loja imperială, de unde aveau să privească spectacolul și membrii *boni* Caecilius Curius, Pompeius Labrio, Tullius Sergius și Lucius Vettius. Senatorii – cam o sută la număr, dintre care unii au venit în compania soțiilor și fiicelor lor – toți partizani ai lui Caligula, cu excepția lui Hortensius Scaurus, care își păstra neutralitatea în politică, și a reprezentanților *bonilor* Cato Nepos, Fabius Lentulus și Lucius Cathegus – și-au ocupat și ei locurile situate lângă tribuna imperială. Rândurile de deasupra lojii erau destinate cercetașilor și reprezentanților echipei Verzilor, conduse de Metellus Gabinius și Publius Cereus, însoțiți de Eutychus, câștigătorul curselor de care sub stindardul Verzilor, și de actorul Apelles, înconjurat de trupa teatrală a piesei *Inocență versus răutate*, printre care se aflau și cenzorul Publicola Tuditani și frumoasa Octavia, înveșmântată în haine elegante. În aceeași zonă, Arkana și Kardixa i-au întâmpinat pe cetățenii britani, care trăiau în număr mare la Roma, și i-au condus la locurile lor.

Între timp, în loja imperială, și-a făcut apariția Macro, în compania lui Tysios, îmbrăcat și machiat ca o fată; apoi, Irod Agrippa – fără Iovenia – flancat însă de Pyrallis și Nymphidia, cele două concubine de lux, pe care Caligula i le-a dăruit pentru un timp; și în final, unchiul Claudius și surâzătoarea Agrippinilla, îmbrăcată într-o rochie splendidă, în nuanțe de turcoaz, și purtând pe cap o tiară încrustată cu diamante,

asortată cu cercei și un colier din aceleași pietre prețioase, bijuterii care au aparținut bunicii lui Claudius – Octavia (sora lui Augustus, căsătorită cu Marc Antoniu) și pe care prințul mai vârstnic al dinastiei Iulio-Claudiene i le-a dăruit acum tinerei sale nepoate.

În spatele lor, logodnicul Agrippinillei, Domitius Ahenobarbus – vărul lui Claudius din partea mamei – a încercat în zadar să schimbe câteva cuvinte cu viitoarea lui soție, apoi și-a reluat discuția cu sora lui, Domitia Lepida, mama Messalinei, și cu soțul ei, Valerius Messalla Barbatus, care tocmai se întorseseră din vacanța petrecută în Gallia Narbonensis. Ahenobarbus le-a spus părinților Messalinei că a văzut-o pe Missi de câteva ori la vila mamei lui din Antium de Anul Nou, dar nu știa nimic despre călătoria ei în provinciile din Est. Ei au aflat despre această călătorie dintr-o scrisoare pe care Messalina le-a lăsat-o acasă și în care le spunea că scopul voiajului ei era dorința de a-și îmbogăți cunoștințele despre cultura elenă, promițându-le să se întoarcă înainte de Idele lui martie.

În cele din urmă, când generalii, magistrații și oficialii guvernamentali și-au ocupat, la rândul lor, locurile din tribuna imperială, doisprezece trâmbițași din gărzile pretoriene, îmbrăcați în uniformă militară, au întâmpinat cu acordurile lor sosirea lui Caligula. Edilul Marcus Terentius Cotta, care se ocupa de organizarea întrecerilor de gladiatori, a anunțat și el sosirea împăratului Romei. Uralele și aplauzele mulțimii au răsunat cu putere în clipa în care un pluton de soldați din gărzile batave a înconjurat scaunul imperial, luând apoi

poziție de drepti, în timp ce toți cei trei sute de interpreți ai spectacolului prezentat înainte de luptele dintre gladiatori s-au aliniat în fața tribunei imperiale și l-au primit pe augustus cu numere de acrobație uluitoare.

În momentul în care reprezentația a atins apogeul, trâmbițașii au suflat de trei ori din instrumentele lor, iar Caligula – înveșmântat în toga lui purpurie, incrustată cu nestemate, și purtând pe cap coroana aurie de lauri – și-a făcut o apariție triumfală în tribuna imperială, înălțând brațele spre mulțimea care îl ovaționa stând în picioare și care scanda „Ce-zar! Ce-zar!”, adunirând în același timp frumusețea femeilor din tribuna spectatorilor, care își etalau sânii pentru el, pentru Roma și pentru zei.

Uralele au răsunat din nou în clipa în care Lady Caligula și Drusilla și-au făcut și ele intrarea în scenă, alături de împărat, purtând tiare și bijuterii superbe, și înveșmântate în rochii identice, albastre, concepute de tânărul creator de modă Petronius Niger, în așa fel încât pieptul lor generos, acoperit doar de un singur strat de muselină, era aproape la fel de expus privirilor admiringe precum cel al femeilor din public. Drusilla purta în păr fluturele din aur primit de la Cathegus, spre marea încântare a tânărului senator, care o privea cu nesaț din rândurile rezervate membrilor Senatului situate în spatele gărzilor batave.

În timp ce Drusilla răspundea, împreună cu Ladyssa, aplauzelor spectatorilor, a observat stăruința cu care Cathegus o urmărea și l-a răsplătit dăruindu-i o privire senzuală și un sărut de la distanță, care a făcut

ca inima senatorului să palpita la gândul că minunata prințesă Iuliană era la fel de *nerăbdătoare* să-l întâlnească chiar în seara aceea, după terminarea întrecerilor.

Interpreții care au susținut numerele de acrobație au părăsit repede arena. Caligula s-a așezat pe scaunul său din pluș, cu spătar înalt, Lady și Drusilla – de-o parte și de alta a tronului lui, edilul – pe un scaun lângă sora împăratului, iar ceilalți invitați și spectatori pe scaunele lor din tribuna imperială sau din restul amfiteatrului. Atmosfera era electrizantă. De aproape un an, Roma nu a mai găzduit o luptă pe viață și pe moarte între gladiatori. Iar cazul lui Goran gotul era un subiect atât de intens discutat încât romanii abia așteptau să-i vadă deznodământul.

Huiduieli și proteste vehemente i-au întâmpinat pe crainicii care i-au prezentat pe cei șase gladiatori selecționați dintr-un număr de luptători criminali, ce aveau să-l înfrunte pe asasinul cavalerului Quintus Publius Servilius într-o succesiune de confruntări. Numele, locul nașterii, vârsta, victoriile și înfrângerile, dar și colegiile de gladiatori din care făceau parte au fost acoperite de insultele și huiduielile mulțimii, care își manifesta astfel – într-un mod foarte clar – preferințele.

Cu toate acestea, când cei șase bărbați au intrat în arenă – trei gladiatori *Retiarius*, înarmați cu o plă-năvod în mâna dreaptă și un trident în stânga, și trei gladiatori *Murmillone*, înarmați în stil galic, cu un coif mare, protecții din fier la picioare, un scut mare, oval, și *spatae* lungi (săbii celtice) – au primit aplauze din partea lui Caligula, Lady și Drusilla, care trebuiau să

afișeze o atitudine neutră, dar mai ales din partea *bonilor*, a cavalerilor și a văduvei lui Servilius. Orice îndoială referitoare la preferințele publicului a fost însă imediat spulberată de ovațiile coplesitoare ale bărbaților și țipetele de extaz ale femeilor, care au cutremurat amfiteatrul în clipa în care crainicii l-au prezentat pe Goran gotul.

Escortat de Sempronius Vatia, la colegiul căruia activase până atunci, tânărul chipeș și blond, echipat în stilul de luptă al unui gladiator trac, cu un scut mic și rotund și o sabie încovoiată ca o coasă, a intrat în arenă, întâmpinat cu flori și confetti de mulțimea extaziată.

Cei șapte gladiatori au străbătut împreună arena, apoi s-au aliniat în fața tribunei imperiale. Și-au întins brațul drept, ținându-și degetele strâns lipite, cu excepția degetului mare, pe care îl țineau lateral, gest care simboliza sabia scoasă din teacă (emblema luptelor pe viață și pe moarte) și l-au salutat pe împărat strigând într-un glas: *Ave, Caesar! Morituri te salutant!* („Ave, Cezar! Cei care vor muri te salută!”) Caligula și-a întins brațul drept, cu palma în sus, și l-a plimbat de jur împrejur, dedicând luptele de gladiatori mulțimii, care a izbucnit din nou în aplauze furtunoase.

Claudius i-a spus Agrippinillei că a pariat foarte mulți bani pe Goran, convins fiind că avea să-i învingă pe toți cei șase adversari.

– De ce crezi asta? Zeița Fortuna ți-a vândut un pont? l-a întrebat ea, cu o privire rece.

– Nu, n-am primit nici un pont, iubito, i-a răspuns Claudius. Am tras această concluzie după o evaluare

tehnică. Gotul luptă în stilul unui gladiator trac, stil care presupune agilitate, viteză și hotărârea de a ucide. Tânărul este foarte bine antrenat și cunoaște la perfecție acest stil de luptă. Chiar dacă gladiatorii *Murmillone* sunt mai bine apărați, armele și echipamentul de protecție le îngreunează mișcările. Pe de altă parte, săbiile lor lungi (*spatae*) nu sunt potrivite pentru un atlet tânăr și iute, care poate să evite loviturile cu agilitatea unui tigru.

– Dar ce spui de cei trei *Retiarius*? Nu sunt cei mai periculoși gladiatori *Secutor* (urmăritor) dintre luptătorii traci? a susținut Agrippinilla, care avea cunoștințe solide în acest domeniu.

– Firește că sunt cei mai periculoși. Luptele dintre traci și gladiatorii *Retiarius* ar putea să dureze foarte mult timp, dar dacă gotul este bine antrenat, lucru de care sunt absolut convins, și poate să facă față unor confruntări de lungă durată, va ieși în cele din urmă învingător.

– Nu știu dacă este chiar așa, Claudius. Nu este floare la ureche să câștigi șase confruntări consecutive. Chiar dacă îi va ucide pe primii adversari, va fi probabil rănit și la final va fi secătuit de puteri. Dacă se va confrunța la urmă cu cel mai bun *Retiarius*, va pierde lupta.

– Vrei să pariezi? a ispitit-o unchiul Claudius, care era pasionat de pariuri, jocuri cu zaruri și jocul de table.

– Ce miză propui? i-a șoptit Agrippinilla la ureche.

– Stai să gălesc una profitabilă!

Prima confruntare a început. Adversarul lui Goran era un *Murmillone* uriaș, care l-a atacat pe got cu o

violență uluitoare, stârnind ropote de aplauze din partea publicului. El a reușit în cele din urmă să-l rănească pe Goran în dreptul pieptului, dar s-a împiedicat și a căzut în nisip. Blondul, agil, a sărit asupra lui și și-a îndreptat sabia spre pieptul acestuia. *Murmillone* l-a lovit însă pe got cu genunchiul în vintre, lucru care a stârnit un val de proteste din partea spectatorilor. Goran s-a rostogolit la pământ.

Publicul privea cu respirația întretăiată cum *Murmillone* a încercat de câteva ori să curme viața gotului cu sabia lui lungă. Dar idolul mulțimii a parat de fiecare dată loviturile adversarului său și a reușit în final să-l rănească în jurul coapsei. Uriașul gladiator s-a clătinat. Gotul s-a năpustit asupra lui și l-a doborât la pământ. S-au luptat ca niște lei în deșert, până când Goran a reușit să-l imobilizeze și și-a îndreptat sabia încovoiată ca o coasă deasupra capului rivalului său. Pentru că a dat dovadă de curaj în timpul acestei confruntări, *Murmillone* a ridicat pumuul, cerând îndurare.

Goran a ezitat. Cu degetul mare îndreptat spre pământ, mulțimea scanda *Jugula! Jugula! Jugula!* (strigăt prin care romanii cereau moartea prin secționarea venei jugulare). Goran și-a ridicat adversarul în picioare, apoi – printr-o săritură abilă – i-a tăiat gâtul aplicându-i una dintre loviturile lui secrete, ucigându-l pe loc.

Publicul s-a ridicat în picioare, aclamând frenetic victoria extraordinară a gotului. Purtând măști pe față, îngrijitorii amfiteatrului au intrat în arenă, au verificat starea gladiatorului *Murmillone*, l-au declarat mort și l-au scos din arenă. Între timp, uralele s-au domolit

în clipa în care slujitorii care se ocupau de Goran l-au ajutat să se retragă într-un colț ca să-i panseze rana sângerândă de la piept.

– Mai vrei încă să pariezi pe victoria gotului? l-a întrebat Agrippinilla pe Claudius, care își mușca îngrijorat unghiile, privind cum slujitorii îi pansau rana lui Goran, dar răsufând ușurat când a văzut că nu-l duc la infirmerie.

– Firește, tipul este puternic ca un leu, a răspuns el.

– Și care este miza pe care ești dispus s-o pierzi?

– Pun la bătaie perla care îți place atât de mult.

– Bine. Ce se va întâmpla în cazul în care vei câștiga?

– Mă vei lăsa să-ți imprim un tatuaj pe fund cu inițialele C și A.

– Știi cum să faci tatuaje, l-a întrebat ea la ureche, sau este doar un pretext ca să-mi înțepi fundul?

– Te voi surprinde cu talentul meu în acest domeniu.

– Bine, *verpa* bătrână ce ești, s-a făcut! a spus Agrippinilla. Îmi doresc într-adevăr perla aceea.

Între timp, în vreme ce slujitorii îi coseau rana lui Goran, trei mauritani – doi bărbați și o femeie – care fuseseră condamnați pentru furt să fie aruncați pradă leilor – au fost aduși goi în arenă, însoțiți de gărzile pretoriene, în frunte cu pretorul, care a pronunțat sentința. Grupul s-a aliniat în fața lojii imperiale, iar magistratul a enumerat pe scurt motivele condamnării, rugându-l pe împărat să confirme sentința sau să-i ierte pe condamnați. Spectatorii și-au îndreptat degetul mare spre pământ și au început să strige: *Aruncați-i*

pradă leilor! Aruncați-i pradă leilor! Caligula și-a întins brațul, cu degetele strânse în pumn, dar cu degetul mare în poziție orizontală, incitând mulțimea să strige verdictul cu și mai multă vehemență, apoi și l-a îndreptat implacabil în jos.

Soldații le-au dat celor trei prizonieri câte un pumnal, oferindu-le astfel șansa să se apere, apoi au părăsit arena împreună cu magistratul, lăsându-i pe cei trei nefericiți să-și înfrunte soarta. Doisprezece lei adulți și flămânzi s-au năpustit în amfiteatru. Acompaniate de strigătele mulțimii, felinele au pornit pe urmele mauritanilor, sărind asupra lor și sfâșiindu-i cu ghearele. În doar câteva clipe, femeia a fost sfârtecată în bucăți. Cei doi bărbați s-au coalizat și au reușit să ucidă un leu, dar au fost înfrânți de celelalte feline.

Lady și-a acoperit ochii îngrozită în timp ce alte femei la fel de sensibile și-au întors capul în altă parte ca să nu privească festinul leilor, care se luptau între ei în timp ce devorau trupurile celor trei victime. Drusilla și Agrippinilla, obișnuite cu ritualurile crude ale romanilor, au privit spectacolul fără plăcere, dar nici îngrozite.

– De ce ai încuviințat o pedeapsă atât de crudă? l-a întrebat Lady pe soțul ei.

– Face parte din tradiția noastră, iubito. Criminalii de altă naționalitate ajung pradă leilor.

– Dar cetățenii romani?

– Depinde de statutul lor. Cavalerii și patricienii sunt exilați și deposezați de toate proprietățile lor; plebeii sunt biciuiți în locuri publice; sclavii sunt

crucificați de stăpânii lor. În cazul conspirațiilor politice, al mituirii și al trădării, vinovații pot fi strangulați în *Tullianum* (închisoare mică în apropiere de *Rostra*) sau executați de soldați.

În arenă, îmblânzitorii de lei au obligat animalele să intre în cușca lor, iar o sută de îngrijitori au îndepărtat rămășițele celor trei mauritani, împrăștiind nisip proaspăt peste zonele pline de sânge.

Luptele dintre Goran gotul și ceilalți adversari ai săi au fost întâmpinate cu aceleași urale entuziasmate. Într-o succesiune confruntări eroice, idolul mulțimii i-a învins pe cei cinci rivali ai săi. Pe trei dintre ei, atletul blond, extrem de agil, i-a ucis aplicându-le lovituri directe, în timp ce pe ceilalți doi i-a imobilizat – după o luptă corp la corp – amenințându-i cu sabia lui tracică. În aceste două cazuri, deoarece publicul cerea moartea gladiatorilor învinși, gotul și-a ațintit privirea asupra împăratului, așteptând verdictul acestuia. În ciuda câtorva degete ridicate de *boni* și de cavaleri, Caligula le-a făcut pe plac spectatorilor și a îndreptat degetul spre pământ de fiecare dată.

Triumful gotului a fost întâmpinat cu și mai multe flori și confetti. Câteva femei goale de la brâu în sus, copleșite de frenezie, s-au năpustit asupra tânărului chipeș, dar gărzile pretoriene le-au împins cu brutalitate la locurile lor.

– Cred că fundulețul tău drăguț va purta pentru totdeauna însemnele aventurii noastre clandestine, iubita mea nepoată, i-a șoptit Claudius Agrippinillei, în culmea fericirii.

– Abia aștepti, nu? a cedat prințesa, sărutându-l ușor. A observat apoi o oarecare agitație în arenă și a continuat, zâmbind: Dar cred că trebuie să mai aștepti puțin până să te declari victorios, dragul meu unchi.

Luat cu totul prin surprindere, Claudius i-a privit pe crainicii care anunțau că Lothar nubianul îl provoacă pe Goran gotul într-o competiție pe viață și pe moarte. Gladiatorul negru, care a organizat petrecerea gladiatorilor la taverna lui Romulus în ajunul Nașterii Soarelui și s-a bucurat împreună cu prietenii lui de favorurile uluitoare ale Messalinei, a intrat falnic în arenă, însoțit de reacțiile contradictorii ale spectatorilor și de aplauzele furtunoase ale *bonilor*. El l-a salutat pe împărat și și-a fluturat armele tipice stilului de luptă *Retiarius* – tridentul și plasa – în fața mulțimii. Claudius, enervat de turnura evenimentelor, s-a întors spre Caligula, spunându-i:

– P-p-pune capăt acestei p-p-prostii, Cal! Gotul a câștigat competiția fără nici o umbră de îndoială!

– Îmi pare rău, Clau-Clau-Claudius, a răspuns Caligula, batjocoritor. Poate că o să pierzi toate pariurile, dar noi vom avea parte de cea mai spectaculoasă întrecere din istoria luptelor de gladiatori.

– Dar încalcă t-t-toate r-r-regulile!

– Te înșeli, dragă unchiule! Regulile permit ca învingătorul să fie provocat la luptă de încă doi combatanți, a precizat Caligula. Nu-i așa, Terentius?

Edilul Terentius Cotta a confirmat regulile, iar Drusilla l-a încurajat pe unchiul Claudius să parieze în continuare pe got, pentru că îl va învinge pe

nubian. Profund dezamăgit, Claudius s-a întors spre Agrippinilla:

– Agenții de pariuri i-au oferit probabil lui Lothar o sumă uriașă de bani ca să le scape pielea și să nu fie nevoiți să plătească toate pariurile puse în favoarea gotului, a mărâit el.

– Fii cavaler, unchiule! O să-ți fac un masaj bun în schimbul perlei, bine?

Lupta pe viață și pe moarte între Lothar și Goran a fost într-adevăr una dintre cele mai aprige din istoria competițiilor de gladiatori organizate la Roma în decurs de sute de ani – încă de la primele *Munera Gladiatoria* ținute în capitala imperiului. După un număr de atacuri spectaculoase, luptătorul blond a provocat o rană adâncă în bicepșii nubianului, dar în cele din urmă, gladiatorul negru l-a prins pe got în plasa lui, l-a doborât la pământ și și-a ridicat tridentul, așteptând verdictul împăratului. Spectatorii și-au ridicat cu toții degetul mare, rugându-l pe Caligula să cruce viața gotului.

Reprezentanții *boni* și cavalerii și-au îndreptat însă mânioși degetele spre pământ, cerând ca moartea lui Servilius să nu rămână nepedepsită. Caligula a așteptat un timp înainte de a lua o decizie, apoi a făcut un pas extrem de important pe scara politică: a îndreptat degetul... spre cer!

Văduva lui Servilius a izbucnit în lacrimi. Cavalerii s-au întristat. Membrii *boni* au protestat, furioși, dar covârșitoarea majoritate a oamenilor au aplaudat clemența împăratului. Lothar l-a eliberat pe nefericitul got,

lăsându-l la pământ, apoi s-a îndreptat spre loja imperială și și-a ridicat tridentul în semn de victorie. Dar Goran știa că forurile superioare ale colegiului lui Sempronius Vatia îl vor vinde ca sclav pe galerele florei imperiale, așa că a ales moartea în locul sclaviei cumplite. S-a ridicat în picioare și și-a aruncat sabia în direcția nubianului.

Sub ochii spectatorilor împietriți, Goran l-a rănit pe nubian la umăr, provocându-i o rană superficială, care n-a făcut altceva decât să-l înfurie pe gladiatorul negru, care l-a prins din nou pe got cu plasa și l-a amenințat cu tridentul, îndreptându-și privirea spre împărat, care – fără nici o urmă de ezitare – a coborât degetul spre pământ înainte ca cineva să poată interveni. Publicul și-a ținut respirația. Lothar l-a privit pe Goran, știind că tânărul got l-ar fi putut ucide cu ușurință, dar nu a făcut acest lucru, pentru că dorința lui nu era aceea de a-l ucide pe nubian, ci de a muri demn în arenă.

– *Hasta la vista*, prietene! i-a spus nubianul în graiul iberic adversarului său mândru.

Apoi, a înfipt cu putere tridentul în pieptul lui Goran și l-a țintuit de pământ.

Femeile au vărsat lacrimi amare și au aruncat cu flori peste idolul lor mort în timp ce bărbații au avut numai cuvinte de laudă pentru spectacolul extraordinar oferit de împărat, ovaționându-l apoi îndelung. Drusilla i-a făcut semn din cap lui Cathegus, care o privea cu insistență, dându-i de înțeles că aștepta cu nerăbdare masa pe care o vor lua împreună. Caligula l-a lăudat

pe edilul Terentius Cotta pentru organizarea acestui spectacol grandios. Drusilla l-a copleșit și ea cu laude, spunându-i lui Cotta că îi va face o vizită în zilele următoare, ascunzându-și motivul real (obținerea autorizației lui Mutius) sub pretextul că dorea să-l ajute să primească bugetul pentru proiectele sale. Apoi, alături de Lady și Caligula, a părăsit amfiteatrul înțesat de admiratori înfocați, ținându-l la distanță de gărzile batave.

Părinții Messalinei au invitat câțiva magistrați și cavaleri, împreună cu soțiile acestora, la vila lor de pe Colina Aventină, incluzându-l printre invitați și pe Irod Agrippa. Prințul iudeu a refuzat diplomat invitația, dar le-a permis încântat lui Pyrallis și Nymphidiei să-i însoțească pe Domitius Ahenobarbus și Hortensius Scaurus, aflați și ei pe lista invitaților. Apoi, și-a croit drum prin mulțime și s-a furișat în lectica lui, unde Iovenia îl aștepta, goală precum o sirenă și mai îndrăgostită ca o adolescentă care cunoștea dragostea pentru prima oară în viața ei.

Publicola a părăsit tribuna, însoțit de Octavia, înainte de a fi criticat pentru că a divorțat de Scribonia, lucru pe care unii membri *boni* îl considerau o insultă, de vreme ce cenзорul alunga o soție de origine nobilă din familia Fabiană, condusă de confratele lor, Fabius Lentulus, ca să înceapă o relație cu o tânără sclavă, care interpreta pe viu – fără rușine și rezerve – scene de dragoste în piesele regizate de sora împăratului. Mutius le consola pe Marcia Cordia și pe colegele ei din Ghilda Prostituatelor, care deplângeau moartea unui gladiator atât de frumos.

Mijlocitorul bizantin era și el trist din cauza dez-nodământului tragic pe care l-a avut aventura de o noapte a Messalinei cu Servilius, dar simțea, de asemenea, că i s-a luat o piatră de inimă, pentru că nimeni nu a descoperit faptul că el a orchestrat întâlnirea aceea fatidică – și acum, când gladiatorul gelos era mort, șansele ca cineva să afle despre implicarea lui erau aproape nule. Metellus Gabinius și Publius Cericus, a căror petrecere nebună era programată pentru seara aceea, alături de membrii echipei Verzilor, le-au invitat pe prostituatele îmbrăcate doar în piei de leopard, dar și pe alte *lupae*, să-i însoțească la petrecerea organizată în templul lui *Hercules Invictus* (edificiu public, unde romanii îl puteau venera pe Hercule cel Invincibil, situat în apropiere de Circus Maximus), pe care echipa Verzilor și a cercetașilor l-au închiriat și l-au decorat special pentru această ocazie.

Unchiul Claudius a mai zăbovit, împreună cu Agrippinilla, în fața amfiteatrului, discutând despre pariurile sale și adunându-și banii pariați pentru cele șase confruntări pe care gotul le câștigase. Existau discuții aprinse între agenții de pariuri și clienții lor cu privire la pariurile făcute, de vreme ce înfrângerea gotului a survenit *după* cele șase lupte concomitente. Nimeni nu părea să țină seama de faptul că alți doi gladiatori îl puteau provoca la luptă după cele șase victorii obținute. În final, agenții de pariuri ai lui Claudius au anulat pariurile pe care acesta le-a făcut convins fiind că luptătorul got avea să obțină „triumful deplin“, dar patricianul inteligent a câștigat în cele din urmă o

sumă considerabilă de bani. În drum spre casă, în litera sa, însoțit de Agrippinilla, susținea că a câștigat și pariul făcut cu ea.

– Ce-ar fi dacă amândoi am câștiga ceva? i-a propus seducătoarea lui nepoată.

– Îți dorești din tot sufletul perla aceea mare, nu-i așa, târfulițo? a răspuns unchiul ei, mângâindu-i fundul.

– Desigur... Dar tu o să-mi înțepi fundul și o să mi-l însemnezi pentru totdeauna cu inițiala ta. Nu asta îți dorești cel mai mult, *verpa* bătrână ce ești?

– Ești atât de șireată, Agri... a spus el pe când ea și-a scos tunică și a început să-și mângâie jucăușă tâțișoarele de față lui.

In seara aceea, Metellus Gabinius a trimis o litieră la reședința particulară a lui Macro ca s-o aducă pe soția lui, Ennia Sabina, la templul lui *Hercules Invictus*.

Macro, care locuia acum permanent în vila sa din Forum, alături de tinerii săi *eratos* greci, nu a mai venit acasă de câteva zile. Ennia știa că soțul ei era mult mai preocupat de politică și de adolescenți decât de treburile gospodărești, care cădeau toate în grija ei. Având o zestre impresionantă și provenind dintr-o familie bogată, fără origini aristocrate, dar cu rădăcini străvechi, Ennia se ocupa și financiar de treburile administrative ale reședinței soțului ei.

Noaptea în care a făcut dragoste cu Caligula, cu douăzeci de zile în urmă, în timpul banchetului oficial, i-a rămas adânc întipărită în minte. N-a aflat niciodată că senzațiile extraordinare pe care le-a simțit în zona genitală se datorau mușcăturilor gândăceilor – *Cantharis Iberiana* – pe care Caligula i-a introdus pe furiș în vaginul ei. Credea, așadar, că orgasmul neîncetat și

intens pe care l-a trăit în seara aceea a fost provocat de puterile divine ale împăratului, care a descătușat senzualitatea caracteristică sabinelor. Ca urmare, Ennia nu a mai întreținut de atunci relații sexuale, satisfăcându-și poftele carnale cu ajutorul fanteziilor erotice și masturbării frecvente.

Îndoindu-se puțin de cuvintele lui Metellus Gabinius, tânărul conducător al echipei Verzilor, care i-a promis că împăratul va veni să se întâlnească cu ea, Ennia a rugat-o pe mama ei, Fulvia, să o însoțească la petrecere ca să evite avansurile nedorite ale invitaților. Trei sute de oaspeți erau așteptați să sosească la templul lui *Hercules Invictus* în seara aceea.

Îmbrăcată cu o tunică clasică, în nuanțe deschise de verde, și o pelerină elegantă, asortată cu tunica, purtând la gât un colier simplu, din aur, fără alte podoabe, bruneta zveltă s-a urcat în litieră și le-a poruncit purtătorilor lecticii să treacă pe la casa mamei ei. Fulvia Sabina, o femeie obeză, dar încântătoare, în vârstă de patruzeci și doi de ani, a ales pentru această ocazie o rochie roz, mulată pe corp, asortată cu tot felul de șiraguri, volănașe, pene, coliere ieftine și voaluri, care mai de care mai stridente.

Edificiul închiriat de membrii echipei Verzilor și de cercetași pentru petrecerea lor anuală era alcătuit dintr-o sală de mese uriașă, săli de întâlnire, o sală pentru jocuri, diverse *cubicula*, o piscină interioară, trei băi mari, dotate cu căzi spațioase din lemn, umplute cu apă caldă, patru *latrinae* comune, o sală de gimnastică – toate legate prin holuri și coridoare. Sala

de mese, decorată cu panglici verzi, cu flori artificiale colorate în verde și figurine din lut sau mucava (obținută din in și papirus), ce înfățișau care și vizitii, cai și zei, era plină până la refuz.

Invitații, majoritatea foarte tineri, stăteau îngheșuiți la mese, beau vin sau bere și fredonau cântece, în timp ce sclavii le aduceau mâncare, muzicanții cântau, fetele dansau, prostituatele acoperite doar cu pieile de leopard petreceau o noapte nebună, iar indivizi mascați improvizau scenete – totul desfășurându-se într-o atmosferă festivă, asupra căreia vegheau nenumărați soldați în haine civile.

După ce au arătat invitațiile și au intrat în sala de mese, mama și fuca s-au trezit împinse prin mulțime și despărțite una de alta în ciuda eforturilor lor de a rămâne împreună. Formele generoase și sâni debordanți ai Fulviei au atras un roi de tineri, care au prins-o pe mama Enniei într-un carusel amețitor, unde câțiva muzicanți cântau la tobe și flaute, îndemnând-o să danseze, să râdă și să bea vin neîndoit cu apă. Cât de tare îi plăcea Fulviei petrecerea aceea sălbatică! Și toți tinerii aceia care dansau în jurul ei, își atingeau trupurile încinse de al ei, o sărutau și o îmbrățișau, pișcând-o de fundul ei mare, mângâindu-i pieptul și spunându-i că era regina nopții, nimfa cea mai senzuală a lui Hercule, și multe alte prostii încântătoare, o înnebuneau de-a dreptul.

Răsucind-o, pasând-o de la unul la altul, plimbând-o printre coridoare și uși spre o destinație necunoscută, dar cui îi mai păsa?, grupul de tineri și muzicanți a condus-o pe Fulvia spre una dintre băile

aburinde. Purtând încă tunicile lor scurte, câțiva indivizi au intrat în cada mare din lemn. Trupurile lor au atras privirile Fulviei, care și-a concentrat atenția asupra organelor lor genitale, ce se iveau prin țesătura udă, în timp ce se bălăceau în cadă și împrășcau apă caldă peste tot, invitând-o să li se alăture.

– Hai, Fulvia! Vino să faci baie cu fiii lui Hercule! O să-ți placă la nebunie!

Atrasă de propunerea lor, dar încă șovăitoare, mama Enniei își freca burta cu mâinile de parcă ar fi cerut un răspuns animalului ascuns înăuntru. În ritmul din ce în ce mai alert al tobelor și flautelor, ceilalți indivizi au început să-i mângâie șoldurile plinuțe și fundul generos, încercând să-i desfacă panglicile și bretelele care îi susțineau rochia.

– Nu, nu, nu... a spus Fulvia, îndepărtându-i.

Apoi, și-a întins brațele și s-a îndreptat în pași de dans spre cada de baie, unduindu-și senzuală șoldurile pe ritmurile muzicii. Bărbații au ajutat-o să urce treptele din lemn spre buza căzii, apoi au luat-o în brațe și au băgat-o în apa caldă. Rochia i s-a mulat pe trupul ei plinuț, dar înăinile tinerilor excitați au reușit să-și croiască drum spre coapsele ei grăsuțe în timp ce plutea senzuală printre ei, simțind cum membrele lor o mângâiau prin vălurile și tunicile lor scurte. Gurile lor s-au contopit cu gura ei voluptuoasă, delectându-se cu sărutările pătimașe, cu buzele cărnoase și cu limba ei invadatoare.

Gemând și depărtându-și ca o broască picioarele groase, a simțit cum tinerii au reușit să-i desfacă bretelele din jurul taliei și au început să-i pipăie sânii

uriași și să-i ronțăie sfârcurile lungi și impresionante, care se trezeau vioaie la viață sub stimularea continuă a tinerilor excitați. Alte mâini s-au furișat pe sub apă și au ajuns în zona genitală, unde i-au scos pânza de *bombyx* și i-au mângâiat vulva rotofeie, acoperită în întregime de o pădurice stufoasă de păr pubian, care plutea printre degetele lor în timp ce îi depărtau labiile rotunde și îi stimulau clitorisul sensibil ca să-i atâțe poftele carnale și să-i topească inima.

Cât de minunată era baia aceea caldă! Ce plăcere îi provocau gurile și mâinile lor obraznice! Ce desfătătoare era carnea ei care se revărsa printre voalurile și tunica ei scurtă! Cu câtă poftă se zvârcolea, țipa și tremura în timp ce tinerii îi mușcau fundul rotund, îi ronțăiau *cunnusul* fierbinte, se înfruptau – pe sub apă, dar și la suprafață – din sucurile ei zemoase, îi întindeau și îi depărtau picioarele, îi lingeau și îi mușcau anusul, atacându-i clitorisul fremătător cu lăcomia unor rechini flămânzi!

Dar matroana sabină, a cărei dorință era greu de domolit, i-a lăsat să facă tot ce doreau cu o senzualitate debordantă, încât tinerii și-au revărsat cu violență pasiunea asupra ei, penetrându-i gura și vulva și pompând-o cu entuziasm de parcă doreau să-i umfle trupul rotund ca un balon ca să nu ajungă pe fundul căzii. Reacționând ca o balenă prinsă cu harponul, incitându-i însă pe vânătorii ei s-o străpungă și mai adânc, Fulvia a atins orgasmul de mai multe ori în timp ce petrecăreții îi sondau pe rând adâncurile, stropind cu apă în jurul lor și aducând-o în pragul freneziei.

După ce s-a văzut despărțită de mama ei, Ennia a căutat-o un timp cu privirea, pierzându-se în mulțime și refuzând avansurile bărbaților atrași mai mult de tunica ei elegantă și de chipul ei senzual decât de trupul ei bine proporționat, dar prea scund și slab pentru gustul romanelor.

Cu toate acestea, pe când străbătea un coridor, trei bărbați s-au luat după ea, deoarece înfățișarea ei tipică unei sabine – ochi mari și negri, piele mediteraneană, maxilare ușor proeminente, o gură mare, dinți albi, perfect aliniați, buze cărnoase, sprâncene negre, stufoase și un păr negru, bogat, împletit în jurul capului – îi atrăgea ca un magnet pe romanii veșnic îndrăgostiți. În plus, parfumul ei feminin stimula îngrozitor de tare simțurile masculine.

În clipa în care Ennia s-a oprit pe loc și s-a uitat de jur împrejur, căutând fără îndoială pe cineva, cei trei bărbați s-au apropiat de ea.

– Cauți pe cineva anume? a întrebat-o cel mai înalt dintre ei.

– Da, o femeie corpulentă, îmbrăcată într-o rochie roz, mulată pe corp, a răspuns Ennia.

– Cred că am văzut-o, a spus el, făcându-le cu ochiul prietenilor lui.

– Da? Unde?

– Vino să-ți arăt! a spus bărbatul fără ezitare.

Ennia l-a crezut și l-a însoțit împreună cu ceilalți doi bărbați, care o flancau tăcuți. Doi străjeri au trecut pe lângă ei și au privit-o, dar și-au văzut mai departe de drum.

– Faci parte din neamul sabinelor? a întrebat-o individul înalt.

– Da, a răspuns ea spontan, mușcându-și însă imediat limba.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi mințit, deoarece sabinile aveau reputația de a fi prăzi ușoare în mâinile romanilor.

Individul a străbătut un coridor slab luminat, apoi s-a oprit brusc și s-a întors spre ea.

Ceilalți doi bărbați i-au zădărnicit retragerea, încercuind-o pe la spate.

– Îmi plac sabinile, a spus tipul înalt, punându-i o mână pe osul pubian și jucându-se cu degetul în zona aceea pe când ceilalți doi prieteni au imobilizat-o, apucând-o de brațe.

– Vă rog, lăsați-mă în pace! i-a implorat ea, incapabilă să se apere.

– Vreau doar să te ating puțin, a spus individul înalt, ridicându-i tunică și pipăindu-i picioarele încordate în timp ce ceilalți doi bărbați au început s-o sărute pe gât și să-i mângâie sânii mici, stimulându-i cu degetele sfârcurile excitate.

– E încinsă, Sepi, a spus unul dintre ei, atingându-și penisul de fundul ei.

– Nu, vă rog! Nu sunt deloc încinsă, a spus ea cu o voce rugătoare.

– Trebuie să ne convingem dacă acest lucru este adevărat, a spus individul înalt, strecurându-și mâna pe sub pânza de *bombyx* și atingându-i vulva pe care Ennia încerca s-o protejeze încordându-și coapsele.

Hmm... ce păr stufos ai acolo! a continuat el, dezmierdându-i părul pubian, care îi acoperea abdomenul inferior și se ivea printre lenjeria intimă.

– Vă rog!... Am o întâlnire cu un om foarte important.

– Sunt convins că poate să mai aștepte puțin, a răspuns el, mângâindu-și buzele de ale ei, în timp ce prietenii lui continuau să-i stimuleze sfârcurile, provocându-i valuri de excitație, care s-au canalizat rapid în zona genitală.

– Nu cred... a gemut ea, încercând să-i evite sărutările.

– Hai!... O să te placă și mai mult dacă vei fi pregătită, a insistat tipul înalt, căruia prietenii i-au spus Sepi de la Septimius.

– Nu vrem decât să te atingem puțin, iubito, i-a șoptit unul dintre ei, frecându-i în continuare sfârcurile.

– ...să-ți savurăm puțin *cunnusul* acela fierbinte, tipic unei sabine, i-a șoptit celălalt.

– Nu vrem să-ți facem rău, a spus Septimius, strecurându-și mâinile pe sub tunica ei și stimulându-i zona genitală prin stufărișul luxuriant al părului pubian în timp ce își mângâia buzele de fața ei.

– Oh! a oftat Ennia, simțind o serie de contracții vaginale, care au determinat-o să-și miște senzuală pelvisul.

– Nu greșești cu nimic dacă îți depărtezi pentru scurt timp picioarele ca să-ți mângâiem buzele ude, a insistat Septimius, simțind că ea era gata să cedeze.

– Cât înseamnă „scurt timp”? a îngăimat ea.

– Doar atât cât să mă îmbăt cu senzualitatea ta, a șoptit Septimius, apucând o şuviță din părul ei pubian, pe care a răsucit-o apoi pe degete.

– Ooo!... Numai tu, bine? a gemut ea.

– Nu, iubito... Și prietenii mei merită să se delecteze cu frumusețea ta.

– Vom fi tandri, a șoptit individul care îi stimula sfârcurile.

– După aceea, mă veți lăsa să plec? a întrebat ea, întorcându-se spre el.

– Da, firește, a spus el, sărutând-o pe obraz.

– Bine, i-a șoptit ea lui Septimius, dar nu mergi mai departe!

– Hai!... a spus el, mângâindu-i șoldurile subțiri.

Tremurând de plăcere, Ennia și-a pus mâinile pe umerii lui și și-a depărtat ușor coapsele.

– Doar la suprafață, bine? a gemut ea, în timp ce Septimius își plimba degetele pe labiile ei excitate, depărtându-le ca să-i simtă clitorisul fremătător și secrețiile care îi umezeau vaginul.

– Ooo!... a găfâit ea, depărtându-și și mai mult coapsele și permițându-i accesul în comoara ei, acoperită în interior cu un pufuleț de păr seducător.

– Îl simți? a întrebat-o Septimius, rotindu-și degetul între labiile ei, deasupra clitorisului.

– Da, acolo...

Bărbatul care îi stimula sfârcurile prin faldurile tunicii și-a strecurat mâinile prin despicătura de la subraț a veșmântului și i-a cuprins cu palmele sămii mici, mângâindu-i și mai aprig vârfurile sensibile ale sfârcurilor, lucru care i-a intensificat gemetele și mișcările pelviene. Celălalt individ și-a furișat și el mâinile pe sub tunică ei și a început să-i maseze fundul

apetisant, dându-i la o parte pânza de *bombyx*, depăr-tându-i fesele, stimulându-i despicătura dintre ele, aco-perită și ea de păr și penetrându-i apoi ușor anusul cu degetul mijlociu.

Prinsă între cei trei bărbați și atacată din toate părțile, Ennia rostea cuvinte de neînțeles pe când Septimius îi lărgea și mai mult labile, jucându-se cu trei degete în interiorul orificiului vaginal.

– Îți place, nu-i așa? a întrebat-o el în șoaptă.

– Da, îmi place!

– Să pătrund și mai adânc?

– Da, dar numai puțin... a îngăimat ea.

Individul înalt și-a introdus degetele și mai mult în adâncurile ei în timp ce tipul din spate i-a penetrat și mai mult anusul, plimbându-se cu degetele de la cealaltă mână spre vulva ei, înecându-se în vaginul ei umed.

Oh!... De ce erau atât de răi cu ea? De ce nu putea să-i respingă și să-i alunge? Cât o vor mai chinui așa? Avea să atingă în curând orgasmul, iar ei nu erau de loc cuminți – îi ridicau tunica deasupra șoldurilor! Era într-adevăr o pradă ușoară în mâinile romanilor, așa cum erau toate sabinele. Dar cum ar fi putut să reziste unei stimulări atât de intense? Și de ce-ar fi rezistat până la urmă?

Copleșită de aceste gânduri, Ennia s-a întors spre individul din spatele ei ca să-l roage să nu o mai chinuiască, dar buzele lor s-au întâlnit și el a sărutat-o, iar ea i-a răspuns cu pasiune, de parcă aștepta de mult clipa asta. Apoi, au început cu toții s-o sărute și s-o

strângă în brațe. Au îmbrățișat-o și i-au depărtat picioarele, frecându-și membrele de coapsele și fesele ei.

– Nu, nu puteți să faceți asta! Ați promis... a gemut ea, în timp ce Septimius și-a retras degetele din adâncurile ei și și-a frecat penisul de vulva ei primitoare.

– Dar îți dorești asta la fel de mult ca și noi, nu-i așa? a spus Septimius.

– Da, dar nu este corect... Sunt căsătorită.

– Hai să intrăm într-un *cubiculum*! a propus individul din spatele ei.

– L-am închiriat pe cel mai bun înainte de a te întâlni pe tine, a spus celălalt bărbat.

– Oh!... De ce mă ispitiți? a îngăimat ea.

– Pentru că vrem să-ți dăruim o partidă de sex pe care n-o vei uita prea curând.

– Vrem să atingi culmile extazului suprem așa cum nu ai făcut-o până acum.

– Nu, nu vreau. Am o întâlnire.

Septimius a penetrat-o doar cu vârful penisului, intrând și ieșind fără să împingă prea tare.

– Aș putea să te fac să atingi orgasmul chiar acum, știi asta? a spus el.

– Știu, dar este prea periculos, a gemut Ennia.

– Atunci, hai să intrăm în *cubiculum*! a spus tipul din spatele ei, răsucindu-i sfârcurile între degete.

– Sunteți atât de încăpățânați, a murmurat ea, în timp ce Septimius și prietenii ei continuau s-o stimuleze, aducând-o în pragul nebuniei.

– Asta pentru că voi, sabinele, sunteți atât de fierbinți... a spus tipul, care își mângâia penisul de fesele ei.

– Iar parfumul tău este atât de puternic și de irezistibil, încât a trebuit să te urmărim, a spus celălalt.

– Voi muri dacă voi merge cu voi acolo, a bâiguit ea.

– Nu, iubito. Te vom ajuta să atingi *gaudiumul* până când vei spune: Stop!

– Sunteți siguri? a întrebat ea.

– Jurăm... a spus Septimius, dând glas părerii unanime a prietenilor lui.

– Voi atinge orgasmul foarte repede, a spus senzuala sabină, frecându-și vulva udă de penisul lui.

– Da, e adevărat... dar îl poți atinge de mai multe ori, nu-i așa? i-a răspuns Septimius, mușcându-i buzele.

– Poate că ai dreptate, dar nu mă puteți ține mai mult de o jumătate de oră.

– Jurăm... O jumătate de oră, nici un minut în plus.

– Bine. Să mergem atunci!

Cei trei indivizi au strâns-o în brațe și au lăsat-o jos. Genunchii îi tremurau. Abia se mai ținea pe picioare. A reușit în cele din urmă să-și controleze puțin trupul excitat.

– Trebuie să ajung la întâlnire nu mai târziu de miezul nopții, ați înțeles? a spus ea, strângându-și pânza de *bombyx* în jurul șoldurilor, îndreptându-și tunica și aranjându-și părul răvășit.

– Nici o problemă, mai sunt două ore până la miezul nopții, a răspuns Septimius.

Ennia a oftat, copleșită de nerăbdare.

– Veți fi tandri cu mine, da?

– Desigur, iubito, a răspuns Septimius, în timp ce prietenii lui o sărutau pe gât.

Ea a respirat adânc. Apoi, i-a urmat pe cei trei tineri spre dormitorul pe care îl închiriaseră. Dar cu puțin înainte de a ajunge la destinație, Metellus Gabinius, care o căuta pe Ennia cu cei doi străjeri, cu care eroii noștri s-au întâlnit ceva mai devreme, a zărit-o de la distanță.

– Ennia! a strigat-o el cu putere.

Ennia a încremenit pe loc, apoi s-a întors și l-a recunoscut pe cercetașul care o invitase la petrecere, promițându-i că împăratul o va întâlni între patru ochi.

– O, salut, Metellus! a strigat ea, făcându-i cu mâna.

– Cine este individul ăsta? a întrebat-o Septimius.

– Cu el trebuia să mă întâlnesc, a răspuns ea repede.

– Ne părăsești? a întrebat-o, dezamăgit, unul din prietenii lui Septimius.

– Nu am altă soluție...

– Crezi că ne mai putem întâlni, Ennia?

Ea s-a uitat la ei. Pe chipurile lor se citea o dezamăgire profundă pentru că pierdeau o femeie „fierbinte“, dar și speranța că poate se vor revedea.

– Bine, a șoptit ea. Voi veni aici exact peste două zile, la o oră după apusul soarelui.

Apoi, aducându-le zâmbetul pe buze, și-a luat rămas-bun de la ei și s-a îndreptat mândră spre Metellus. Inima i-a zvâcnit în piept atunci când cercetașul i-a spus că împăratul tocmai a sosit incognito.

– Vrea să mă vadă? a întrebat ea, ascunzându-și încântarea.

Înainte de a-i răspunde, Metellus a început să adulmece în jurul ei.

– Miroși de parcă simțurile ți s-au și aprins deja.

– Poate că așa și este, Metellus, dar nu e treaba ta, a spus Ennia, care nu avea de gând să-i permită tânărului să discute probleme atât de intime cu ea. Nu uita că sunt soția lui Naevius Sutorius Macro, comandantul suprem al guvernului imperial!

– Ai dreptate, Ennia. Dar știu că Cezar te iubește foarte mult și – pentru că și eu îl iubesc la fel de mult – mă bucur că te simți „înfiorată” de atențiile sale.

– La ce te referi?

– Hai să dăm cărțile pe față, Ennia! Știi – cred – că mă bucur de încrederea împăratului, care îmi împărtășește uneori din secretele sale. Știe că aș înfrunta bucuros mai degrabă moartea decât să-i trădez încrederea. Și pentru că tu ești unul dintre secretele pe care mi le-a împărtășit, sper să ai la fel de multă încredere în mine ca și el.

– Bine, tinere, o să am încredere în tine.

– Nimeni nu va afla vreodată ce v-au pregătit zeii – ție și lui Cezar – în această noapte nebună. Cât privește relația voastră intimă, gura mea va rămâne pe veci pecetluită, dar tu trebuie să fii conștientă că – dacă va ajunge la urechile cuiva – acest lucru ar putea avea repercusiuni politice.

– Înțeleg. Ce vrea Cezar să fac?

– Vorbesc acum în numele împăratului. Din motive pe care ți le va explica mai târziu, vrea să mă urmezi și să faci tot ce-ți voi spune.

– Bine, a spus Ennia, nerăbdătoare. Să inergem!

Metellus a condus-o printr-o succesiune de coridoare, apoi au intrat într-o cameră goală, slab luminată, iar el s-a oprit în fața unei uși.

– Cezar mi-a spus că ai simțit puterea lui divină prima dată când te-ai aflat în compania lui, e adevărat?

– O, da! a răspuns Ennia, amintindu-și senzațiile ciudate, de o intensitate uluitoare, pe care le-a simțit în vagin atunci când Caligula a făcut dragoste cu ea.

– Te vei afla din nou în brațele împăratului în camera din spatele acestei uși.

– Abia aștept, Metellus. Hai să intrăm!

– La timpul convenit, Ennia. Mi s-a spus să-ți împărtășesc mai întâi câteva informații importante. În primul rând, Cezar este încarnarea unui mare zeu. Este la fel de puternic ca Jupiter Optimus Maximus. Eu personal i-am văzut pe cei doi zei discutând în templul lui Jupiter de pe Capitolium unele reforme religioase de o importanță covârșitoare. Eram însoțit de câțiva dintre colegii mei din echipa Verzilor.

– Ooo! Știam eu, știam eu! Numai un zeu mă putea excita în felul acela! a exclamat Ennia, fără să pună la îndoială cuvintele lui Metellus.

– La fel ca Jupiter, Cezar se poate metamorfoza după bunul lui plac, dar – pentru că vrea să-ți ațâțe la maximum dorința pe care o simți pentru el – m-a rugat să te leg la ochi, pentru că nu vrea ca aura lui divină să-ți influențeze comportamentul. Atunci când va considera de cuviință, te va lăsa să-l vezi în toată splendoarea lui. Ai înțeles?

– O, da! Am înțeles... Leagă-mă la ochi, Metellus!

– Nu încă, Ennia. Divinul împărat adoră să facă dragoste cu femei ale căror simțuri au fost deja excitate.

– O, Metellus! Simțurile mi se trezesc la viață doar când îți aud cuvintele.

– Știu, dar Cezar m-a rugat să te pregătesc cum se cuvine și să am grijă ca – înainte de a intra în cameră și de a te bucura de îmbrățișările lui – dorința ta pentru el să fie copleșitoare.

– Desigur, a spus Ennia, simțind cum pasiunea pune deja stăpânire pe ea. Ce vrei să fac?

– Închide ochii!

Ennia l-a ascultat.

– M-a rugat să te dezbrac, căci vrea să-ți faci apariția în cameră complet goală.

– Bine, Metellus... Dezbracă-mă pentru el!

Tânărul i-a desfăcut clama care îi prindea tunică, iar aceasta i-a alunecat la picioare. Îmbrăcată doar cu lenjeria intimă, trupul scund și zvelt al Enniei răspândea aroma puternică a unei femei copleșite de poftele carnale. Sâni mici, sfârcurile excitate, picioarele drepte, bine proporționate, și păduricea luxuriantă din zona abdomenului inferior au trezit la viață simțurile lui Metellus, stimulată de misiunea pe care Caligula i-a încredințat-o. El i-a scos apoi, fără să stea prea mult pe gânduri, lenjeria intimă și pânza de *bombyx*, îmbibată de secrețiile ei abundente.

– Întotdeauna ești atât de udă? a întrebat-o el, atingându-i fața cu *bombyxul* impregnat în sucurile ei incitante.

– Da... adică, nu chiar întotdeauna...

A icnit în clipa în care i-a mângâiat sfârcurile cu țesătura udă, strângându-i între degete și provocându-i fiori pe șira spinării.

– Ce faci, Metellus? l-a întrebat ea cu respirația întretăiată, încercând să-l îndepărteze cu blândețe.

– Divinul împărat vrea să te aduc în pragul excitației maxime ca să-ți intensific dorința pe care o simți pentru el.

– Ooo!... Bine, a spus ea, sprijinindu-se cu mâinile de umerii lui, în timp ce el continua să-i stimuleze sfârcurile.

A simțit cum rămâne din nou fără suflare în clipa în care i-a mângâiat abdomenul cu pânza umedă, provocându-i noi valuri de excitație și accentuând procesul de lubrifiere. l-a depărtat apoi coapsele și a început să-i frământe labiile și clitorisul excitat cu pânza de mătase, înfigându-și degetele în vagin și delectându-se cu secrețiile neobișnuit de abundente și cu mucoasa vaginală extrem de dilatată. Ea a început să geamă și l-a strâns în brațe.

– O, sunt atât de excitată!... a murmurat ea, împingându-și pelvisul înainte și înapoi.

– Se pare că cineva te-a stimulat deja înainte.

– O, da!... Cei trei indivizi... m-au atins peste tot... și... apoi s-a oprit brusc, muștrându-se în gând: La naiba, Ennia, de ce ești atât de naivă? Nu trebuie să recunoști lucruri atât de intime. Metellus, a continuat ea, te rog, nu-i spune asta lui Caligula!

– De ce nu? Adoră femeile care se dăruiesc cu ușurință străinilor.

– Într-adevăr?

– Da. Ce ți-au făcut cei trei tineri?

– M-au înconjurat și m-au stimulat... Mi-au depărtat picioarele și m-au penetrat cu degetele... foarte mult timp...

– Și tu te-ai udat ca un burete, nu? a întrebat Metellus, mișcându-și degetele în interiorul ei.

– Da, e adevărat... Mi-au ridicat tunica... mi-au depărtat fesele și coapsele... și m-au invadat cu membrele lor mari...

– Ai făcut dragoste cu ei?

– N-am apucat. Voiau să-mi ofere o partidă de sex de neuitat și mă duceau într-un *cubiculum* când ne-ai surprins tu și m-ai strigat.

– Erai gata să te implici în partida aceea „de neuitat” cu toți trei?

– *Daaa!* Crezi că împăratul ar fi fost încântat dacă am fi mers până la capăt?

– Desigur.

– Ooo! a gemut ea. Apoi, a început să-l sărute pe Metellus cu o pasiune nebună, simțind cum membrul lui se trezește la viață pe sub faldurile *chitonului* său. Bine, a spus ea atunci. Ia-mă acum!

– Nu, îmi pare rău, Ennia. Nu sunt un străin, a murmurat tânărul, îndepărtându-se de seducătoarea sabină în ciuda dorinței lui de a face sex cu ea chiar acolo.

– Ai dreptate! Nu poți să mă seduci... Dar sunt pregătită, să știi!

– Bine. Hai să te leg la ochi!

– Da... repede!

Metellus a scos din buzunar o eșarfă lungă și neagră, cu care a legat-o strâns la ochi. Apoi, a deschis

cutiuța din piele pe care Caligula i-a dat-o de dimineață și i-a explicat cum trebuie să procedeze. El și-a introdus, așadar, degetele umede în cutiuță, retrăgându-le apoi acoperite de cantaride minuscule.

Ennia, legată la ochi, a simțit cum degetele lui se strecoară din nou în vaginul ei și a crezut că făcea asta doar ca să-i intensifice pofta carnală. Tânărul a scos și mai mulți gândăcei din cutie, pe care i-a introdus apoi în anusul Enniei. Fără să simtă încă înțepăturile micilor insecte, l-a auzit deschizând ușa camerei și a simțit cum o împinge înăuntru și închide ușa în urma ei.

– Cezar... Unde ești? a murmurat Ennia, pășind ca o somnambulă prin camera mare, slab luminată.

Cu încălțăminte cu tocuri înalte, trupul ei zvelt și gol oferea o priveliște de vis, cu părul ei negru ca pana corbului, împletit în jurul capului, la fel de luxuriant ca și cel pubian, care îi împodobeabă abdomenul inferior. A simțit apropierea unui bărbat, care a început s-o mângâie peste tot.

– O, Cezar, a fost un chin să te aștept atâta amar de vreme!

– Ssst! a mormăit el, strângând-o în brațe.

A început apoi să-i mângâie frenetic vulva, sondându-i adâncurile ude. Ea l-a sărutat cu pasiune și apoi a scos un vaiet prelung. Ooo... puterea lui divină o gâdila fără milă! S-a năpustit asupra lui, ridicând înnebunită un genunchi și încercând să-și domolească pasiunea răvășitoare frecându-și cu frenezie pelvisul de mâna lui.

– O, iubirea mea... focul m-a cuprins din nou, a gemut ea, în pragul nebuniei, căci înțepăturile micilor insecte deveneau din ce în ce mai intense.

Nu-i provocau durere și nici nu distingea o înțepătură de alta, dar efectul lor era covârșitor. Senzația de excitare pe care o simțea în toată zona genitală – de la clitoris până în pântec – o transformase într-un vulcan gata să erupă.

– O, nu... Nu te opri! a spus ea, când el și-a retras degetele din interiorul ei. Te rog, ce faci? Vorbește cu mine!

– Mergi! i-a poruncit el cu o voce răgușită.

A luat-o apoi de mână și a început să se plimbe prin cameră cu ea, privind cum șoldurile îi tresăreau sub „puterea lui divină” înțepătoare. Apoi, a răsucit-o pe loc și a dispărut. Ea s-a rotit un timp, gemând și apăsându-și abdomenul cu mâinile. Apoi, s-a ciocnit din nou de el și l-a luat în brațe. El i-a frecat sfârcurile cu degetele, intensificându-i și mai mult zvâcnirile violente ale mușchilor pelvieni. Ea l-a sărutat cu pasiune în timp ce el o trăgea de părul pubian, stimulându-i clitorisul cu degetele.

– Ia-mă, Cezar! Ard... a gemut ea.

Dar Ennia nu avea de unde să știe că nu era același bărbat. Era atât de copleșită de dorințele carnale și complet răvășită de senzațiile pe care le simțea în zona pelvisului, încât nu putea să facă diferența între ei. În jur de douăzeci de bărbați stăteau rezemați de perete, privind-o într-o tăcere adâncă. Nu avea cum să-și dea seama că – atunci când unul se retrăgea – altul îi lua locul.

Legată la ochi și pustiită de dorință, credea că împăratul era cel care se juca cu ea... și continua să-i strige pe toți *Cezar, zeul sau stăpânul meu*, dar Caligula nu era acolo. O dăruise celor mai fideli cercetași ca răsplată pentru serviciile lor, urzind intriga chiar în dimineața de dinaintea întrecerilor de gladiatori și rugându-l pe Metellus Gabinius să-i raporteze a doua zi reacțiile Enniei.

– Este doar un experiment, Metellus, i-a spus Caligula, dându-i cercetașului o cutiuță plină de cantaride. Sunt convins că nici douăzeci de bărbați în floarea vârstei nu vor reuși să satisfacă o femeie, în special o sabină, încinsă de înțepăturile acestor monstruleți.

– Probabil că își va da seama că nu sunteți acolo, Cezar.

– Prostii, Metellus! Când o femeie este legată la ochi și înnebunită de dorință, poate să facă sex cu o *cohortă* de legionari (în jur de patru sute optzeci de oameni), fiind convinsă că a avut un singur partener.

Experiența pe care a trăit-o Ennia în noaptea aceea a confirmat spusele lui Caligula. Le-a trezit simțurile nu doar celor douăzeci de cercetași norocoși, ci și zeilor și zeițelor iubirii și sexului, venerați sub diverse nume pe tot întinsul imperiului. Erau, cu siguranță, acolo și o priveau uluiți...

Cercetașii au sărutat-o pe rând și i-au mângâiat fiecare părticică a corpului – de la părul pubian la anus, de la mucoasa vaginală la părul de la subraț, de la umeri la fundul rotund și tare, stimulând-o, mușcând-o, îmbătându-se cu aroma și dulceața ei.

Apoi, ultimul dintre ei a legat-o mai strâns la ochi și a așezat-o pe patul mare din cameră.

Ea s-a întins pe salteaua din lână și i-a primit pe toți de parcă fiecare dintre ei era *el*, împăratul; *el* a așezat-o pe burtă și i-a devorat fesele, mușcându-i despicătura dintre ele și areola; *el* s-a înfruptat din *cunniusul* ei, retrăgându-se puțin pentru ca apoi s-o mistuie cu pasiune, provocându-i valuri succesive de orgasm; tot *el*, cu *verpa* lui uriașă, a penetrat-o și a făcut dragoste cu ea – *el*, întotdeauna *el*, zeul care o făcea să țipe de plăcere și să atingă orgasm după orgasm, zeul al cărui membru era întotdeauna viguros și poate chiar mai viguros după ce ejacula în interiorul ei – și asta pentru că nu avea de unde să știe că zeul era de fiecare dată un alt bărbat, iar puterea divină, care o răvășea, era provocată de înțepăturile *cantaridelor*, pe care „zeul“ i le introducea din când în când în vagin ca să-i intensifice secrețiile și dorința de a face dragoste.

Acesta era motivul pentru care pofta Enniei, după două ore de sex intens, care ar fi distrus orice altă femeie, continua să fie insațiabilă. Și zeul ei i-a împlinit ruga, oferindu-i și mai mult sex, căci ea atinsese acum pragul nebuniei.

– Asistenții mei te vor imobiliza acum, i-a șoptit el la ureche, cu vocea lui răgușită, de nărecunoscut.

– Da, Cezar! Spune-le să mă țintuiască și să mă omoare o dată pentru totdeauna!

Cu mâinile încleștate pe trupul lui, Ennia l-a auzit pocnind din degete, apoi s-a deschis o ușă. Cei douăzeci de cercetași epuizați, care i-au oferit un *gaudium*

incredibil, au părăsit în tăcere camera în timp ce Gabinius și o duzină de tineri din echipa Verzilor le-au luat locul fără să mai încerce să-și mascheze pașii. Zeul ei a lăsat-o acolo, pe pat. Câteva clipe mai târziu, a simțit cum patru, cinci sau poate și mai mulți bărbați au ridicat-o în picioare și au curățat-o de sperma în care aproape se înecase. Ea i-a îmbrățișat pe tineri, gemând ca o sirenă, de vreme ce atingerile lor intensificau „puterea divină” care îi inistuia încă pântecul.

Între timp, ceilalți bărbați au întors salteaua pe partea cealaltă și au schimbat așternuturile și pernele. Apoi, au așezat-o din nou pe pat și au început s-o mângâie, încercând să-i domolească zbaterile, deși știau că mai simțea încă efectele înțepăturilor afrodisiace.

– Unde este stăpânul meu? a gemut ea, răsucindu-și șoldurile într-o parte și-n alta.

Metellus i-a desfăcut eșarfa de la ochi. Ennia a clipit nedumerită, apoi l-a recunoscut.

– O, tu ești, Metellus... a spus ea. L-a strâns apoi în brațe, tremurând ca o frunză în bătaia vântului. Puterea divină mă aduce încă în pragul nebuniei.

– Știi, Ennia... Cezar s-a transformat într-o lebedă.

– Ooo, va face dragoste cu mine așa cum Jupiter a făcut eu Leda?

– Da. Am venit aici ca să vă ajutăm.

– Minunat!... Hai, atinge-mă, pregătește-mă!

Ea l-a sărutat. El i-a masat vulva și i-a mângâiat clitorisul, care se dublase practic din cauza stimulării excesive. Ceilalți bărbați i-au tras genunchii spre umeri, i-au ridicat pelvisul și i-au depărtat coapsele.

– O, linge-mă, Metellus! Hai, nu mai sta pe gânduri!

Tânărul și-a cufundat fața în vulva ei acoperită de păr. I-a adulmecat labiile excitate, s-a îmbătat cu sucurile ei delicioase și i-a savurat clitorisul, în timp ce ceilalți îi mușcau sfârcurile și îi lingeau orice păticeică din corp la care aveau acces. Ea și-a pierdut din nou uzul rațiunii, gemând, țipând și atingând noi valuri de orgasm, poate chiar mai puternice decât cele pe care le-a trăit în brațele zeului ei. Dar oare chiar avea de gând să se întoarcă la ea sub înfățișarea unei lebede? Va avea ea privilegiul de a face dragoste la fel ca Leda și Zeus în timpurile de demult?

În timp ce toate gurile și mâinile lacome o devo-rau fără milă, făcând-o să se zbată ca o marionetă și să geamă ca o nimfă din pădurile sacre ale lui Dionisos, un alt tânăr – îmblânzitor de animale – a împins spre pat o lebădă albă (mascul). Metellus și ceilalți s-au retras și i-au ridicat capul ca să vadă splendoarea din fața ei. Și l-a văzut pe zeu învăluit într-o aură magică! Visa? Sau era aieveja? Dar nu a mai avut timp să găsească un răspuns, căci pasărea a bătut din aripile ei uriașe și a sărit pe pat în fața pelvisului ei, în timp ce Metellus și prietenii lui îi țineau genunchii ridicați, oferindu-i astfel lebedei o priveliște neîngrădită asupra organelor genitale ale Enniei. O, da! Zeul-lebădă se uita la ea, legănându-și gâtul lung deasupra trupului ei.

– Vino, împăratul, zeul și stăpânul meu! a gemut ea.

Apoi, ca și cum i-ar fi înțeles cuvintele, pasărea uriașă a mușcat din carnea moale a abdomenului, din labile și clitorisul ei, strecurându-și ciocul galben în

adâncurile ei. Ooo... cât de puternic, de atent și de tandru era iubitul ei divin! Cât de frumos o săruta! Iar ea își mișca pelvisul, venind în întâmpinarea *lui*, îngăimând cuvinte de dragoste, atingând orgasmul odată cu *el* și dăruindu-*i* tot sufletul ei.

La îndemnul dresorului său, lebăda și-a întins aripile și a sărit cu picioarele între coapsele ei, atingându-și abdomenul de zona genitală a Enniei, căutând și stabilind contactul cu orificiul ei genital, arcuindu-se și mângâindu-se de vulva ei, gâgâind zgomotos ca răspuns la strigătele Enniei, ascunzându-și capul între sânii ei și făcând dragoste cu ea într-un ritm alert și intens, învăluindu-*i* trupul în aripile ei uriașe. Chiar și fără penis, impactul constant al organului său masculin asupra clitorisului ei și excitația maximă pe care a atins-o erau atât de puternice, încât îi simțea prezența în adâncurile sale, răspunzând mișcărilor ritmice ale păsării cu un entuziasm debordant, venind în întâmpinarea ei și gustând din plin plăcerea supremă. O, *Doamne!* a exclamat în gând, simțind cum îi atrăgea clitorisul în orificiul său cu o forță răvășitoare.

– *Da! O, daaa!* a țipat Ennia în timp ce lebăda îi cuprindea cu sfincterul său organul excitat al plăcerii, aducând-o în pragul nebuniei. *Da! Daaa!* a strigat sabina, electrizată, în timp ce contracțiile ei s-au accelerat, atingând aceeași intensitate ca iubitul ei mitic.

Și în culinea extazului suprem, el și-a revărsat sămânța asupra pețiolului ei rigid. Pentru o clipă ce s-a transformat într-o eternitate, bând amândoi din cupa plăcerii primordiale, viața s-a scurs din trupul ei,

iar ea a pășit pe tărâmul micuței morți. Și Ennia continua să bea din această cupă a plăcerii, tremurând necontrolat în timp ce el îi împroșca vulva deschisă cu seva vieții. Ea a încercat să-l țină strâns între coapse pe zeul ei chiar și atunci când el nu mai avea ce să-i ofere, dar dresorul și-a luat lebăda și a plecat. Încă gemând, Ennia l-a luat în brațe pe Metellus, tremurând, în timp ce insectele din adâncurile ei nu-i dădeau pace.

– O, Metellus! Potolește-mi poftelile nesățioase! a murmurat ea.

Toți tinerii excitați s-au strâns în jurul ei, îmbrățișând-o, sărutând-o, mușcând-o și ciupind-o peste tot. Metellus s-a strecurat deasupra ei și a penetrat-o cu violență; în sfârșit, după ce și-a înfrânat atât timp dorința de a face dragoste cu încântătoarea sabină, și-a descătușat pasiunea cu frenezie, delectându-se cu țipetele ei și cu valurile copleșitoare de orgasm.

După partida cu Metellus, toți prietenii lui au făcut dragoste cu ea în toate pozițiile posibile. Au alternat sexul vaginal cu cel anal, presărând momentul cu tot felul de jocuri erotice: o plesneau peste fund, îi explora *cunnusul* cu mâna, îi loveau sau îi zgâriau cervixul până când tinerii, epuizați, au cedat în fața nesățioasei Ennia și s-au trântit pe pat sau pe podea, încercând să-și recapete energia. Dar stimulii excitanți ai *cantaridelor* erau implacabili, iar ea își freca pelvisul de picioarele lui Metellus.

– Simt în continuare cum puterea divină îmi devorează trupul, a spus ea, mieunând ca o pisică în călduri.

El a privit-o, apoi a început să chicotească și s-a ridicat în picioare.

Spre uimirea ei, Metellus a înfășurat un prosop mic în jurul unui băț și l-a înmuiat în apă.

– Bine, Ennia dragă, depărtează-ți picioarele!

Ea s-a așezat senzuală pe spate și și-a ridicat genunchii. El i-a introdus bățul cu prosopul în vagin, excitând-o din nou cu mișcările sale, și în clipa în care Ennia era gata să atingă iar orgasmul, l-a scos. Metellus a verificat prosopul și a adunat câteva insecte zdrobite, pe care le-a așezat pe o pernă. A repetat figura, introducându-i de această dată prosopul în anus, de unde a scos alte gâze moarte, pe care le-a așezat, alături de celelalte, pe pernă; apoi, a luat o amforă și i-a spălat cu o cârpă curată întreaga zonă erogenă în timp ce ea gemea încântată, fără să cunoască adevăratul scop al misiunii sale.

– Cum te simți? a întrebat-o el, privind rămășițele insectelor de pe pernă.

– Bine, i-a răspuns ea, privindu-l. La ce te uiți?

– La puterea divină.

– Ce vrei să spui?

– Uită-te singură!

Ennia s-a ridicat în picioare și a privit perna.

– Ce sunt astea? a întrebat ea.

– *Cantharidae Iberianae*. N-ai auzit niciodată de aceste insecte?

– Poftim? Insecte afrodisiace? a întrebat ea.

El a zâmbit. Ea s-a uitat de jur împrejur. Și ceilalți tineri zâmbeau. Un gând cumplit i-a trecut prin

mente. Metellus i-a apropiat perna de față. Ennia a privit rămășițele gângărilor și s-a strâmbat.

– Unde le-ai găsit? a întrebat ea cu glas tremurător.

– Chiar aici, a spus el, mângâindu-i vulva.

– Nu se poate! Cine le-a introdus acolo?

– Eu.

– Când?

– Când te-ai pregătit pentru întâlnire.

Ennia și-a mijit ochii, amintindu-și cuvintele pe care Metellus i le-a spus în momentele acelea.

– Ticălosule! a mârâit ea, cuprinsă de ură și dezgust.

Cezar o să te omoare când o să-i povestesc ce-ai făcut!

– Împăratul mi-a dat insectele... și tot el mi-a spus cum să procedez.

– Nu e adevărat! a țipat ea.

– Ba da! A folosit aceeași putere divină când a făcut sex cu tine la banchet.

– Nu! Nu! Nu te cred! a strigat ea. Unde e Cezar?

Primii douăzeci de cercetași, pe care Ennia i-a confundat cu Caligula când au făcut dragoste cu ea, au apărut din spatele unei draperii și s-au aliniat în mijlocul camerei.

Ea s-a uitat la Metellus și a murmurat:

– Unde e Cezar?

Un cercetaș a făcut un pas înainte și a spus:

– Eu sunt Cezar!

Ea a clătinat din cap. Totul era aievea sau trăia un coșmar?

– Nu, a spus un alt cercetaș, alăturându-se primului. Eu sunt Cezar!

Ennia a făcut ochii mari. Un alt tânăr a făcut un pas înainte:

– Eu sunt Cezar!

– Ba eu sunt Cezar! a spus un bărbat blond.

– Ba nu... Eu sunt Cezar! a spus altul.

Ennia și-a astupat urechile în timp ce fiecare cercetaș venea în față și spunea: „Eu sunt Cezar!”

– Nu! Nu e adevărat! a țipat ea. S-a transformat în lebădă.

Toată lumea a izbucnit în râs. Dresorul și-a făcut și el apariția în cameră, ținând lebăda de lesă. Chipul ei s-a luminat.

– Cezar! a exclamat ea.

– Îmi pare rău, Ennia, a spus dresorul. Aceasta este lebăda mea dresată, pe care o cheamă Hannibal.

Ennia a privit lebăda, care a început să gâgâie la comanda dresorului și deznădejdea a pus stăpânire pe ea.

– Nuuu... a spus ea printre suspine. De ce mi-ai făcut asta?

– Hai să privim și partea frumoasă a lucrurilor! a spus Metellus, luând-o în brațe. Te-am făcut cu toții să trăiești un orgasm de neuitat, nu-i așa?

Ea l-a împins cu violență, apoi a început să-i lovească pe ceilalți cu pumnii și picioarele, izbucnind în lacrimi amare.

– Ticăloșilor! Lașilor! a strigat ea. Plecați de aici!

Apoi, s-a prăbușit pe pat, ascunzându-și fața în pernă, plângând și blestemându-și soarta. Cum de a fost atât de naivă? Cum s-a lăsat păcălită atât de ușor? Rușine să-ți fie, Ennia!

Metellus le-a făcut semn celorlalți să plece. Apoi, i-a mângâiat părul lung și negru, răsfirat pe pernă, și a acoperit-o cu o pătură.

– Liniștește-te, Ennia! Absolut nimeni nu-ți cunoaște identitatea.

– El ți-a cerut să-mi faci asta? a întrebat ea cu respirația întretăiată.

– Firește. Cezar te-a oferit în dar celor mai fideli cercetași ai lui și m-a rugat să pun în practică experimentul cu insectele.

Ea și-a întors dezgustată privirea spre el.

– Asta am fost – un dar?

– Da, dar ai fost minunată.

– Pleacă de aici, cercetaș nenorocit ce ești! Du-te și spune-i ce bine m-am distrat cu insectele, cu cezarii și cu... Zeus! a mârâit Ennia cu o privire amenințătoare.

Apoi, s-a prăbușit din nou în pat și a izbucnit în lacrimi. Metellus a plecat. Ea l-a auzit închizând ușa în urma lui.

– Să te ia naiba, Caligula! a murmurat ea printre dinți. O să plătești pentru acest... experiment.

Apoi, s-a cuibărit în pat și a început să plângă în hohote ca o fetiță căreia i s-a luat pentru totdeauna jucăria preferată.

Dar în timp ce se liniștea, simțea încă în zona genitală o senzație ușoară, dar persistentă de mâncărime. Probabil că efectul secrețiilor cantaridelor se făcea încă simțit, s-a gândit ea. Cum a îndrăznit Caligula să-i facă așa ceva? Cu ce-a greșit ca să-i stârnească atâta răutate? Nu știa oare că îl privea ca pe un zeu? Și

acum... dacă vestea despre renghiul pe care i l-a jucat se răspândea în oraș, avea să ajungă batjocura tuturor... Cum va reacționa Macro? Va divorța? Poate că exista un motiv politic în spatele faptei vrednice de dispreț puse la cale de Caligula... Cum va putea să nege Ennia toată povestea? Dar cei trei tineri? S-au purtat frumos cu ea... Cel puțin, ei au fost sinceri. Oare mai erau prin preajmă?

Ennia s-a ridicat din pat și și-a căutat tunica. La naiba! Sandalele erau acolo, dar nici urmă de tunică. Unde a dezbrăcat-o Metellus? S-a năpustit la ușă și a deschis-o. Ce bine! Tunica era acolo pe o bancă.

In ziua aceea, de Idele lui *Januarius*, după ce a urmărit luptele de gladiatori și sfârșitul tragic al lui Goran la amfiteatrul Flaminius, Drusilla s-a întors la palat ca să facă o baie.

Ideea de a-l suporta pe Cathegus pe tot parcursul serii pe care avea să o petreacă la reședința lui nu o încânta prea mult. Dar misiunea pe care i-o încredințase fratele ei și siguranța imperiului erau niște factori extrem de importanți, motiv pentru care avea să îndure cu stocism atențiile unui senator republican.

Firește, își spunea în sinea ei... *Dacă* senatorul Cathegus era într-adevăr capul conspirației *bonilor* și republicanilor care urmărea să-l asasineze pe fratele ei; *dacă* el a conceput un plan în acest sens; *dacă* a ascuns planul în seif; *dacă* avea să reacționeze conform așteptărilor la narcoticul pe care fratele ei i l-a dat în dimineața aceea; *dacă* reușea să i-l pună în vin; *dacă* senatorul va cădea într-un somn adânc; *dacă* ținea cheia seifului în medalionul de la gât sau într-un alt loc din dormitor; *dacă* avea să găsească seiful în biroul lui;

dacă cercetașul trimis de fratele ei se va afla în grădină sub fereastra biroului senatorului ca să-i dea instrumentele de scris; *dacă* va reuși să deschidă seiful; *dacă* va putea să găsească planul conspirației; *dacă* va reuși să copieze planul și eventual numele conspiratorilor și rolul lor; *dacă* cercetașul va ajunge în siguranță cu documentul ei la Caligula; *dacă* senatorul se va trezi a doua zi în compania ei fără să bănuiască absolut nimic; *dacă* va putea să plece vie și nevătămată din casa lui Cathegus – atunci va putea să spună că și-a dus misiunea la bun sfârșit. Și *dacă* așa vor sta lucrurile, istoria Romei se va schimba pentru totdeauna! Fratele ei va găsi o modalitate prin care îi va înfrânge pe *boni* și îi va șterge de pe fața pământului.

În timp ce *ancillaele* îi aranjau părul și o machiau, Drusilla chicotea. Planul ei cuprindea prea mulți de *dacă* astfel încât ideea de a schimba cursul istoriei părea de domeniul fantasticului.

– Sunt neliniștită, *domina*, a spus Briseis, ajutând-o pe Drusilla să se îmbrace cu o pereche de *mutandole* din mătase neagră, cu tiv din dantelă albastră, pe care prințesa i-a ales, împreună cu alte articole seducătoare de îmbrăcăminte, din colecția lui Petronius Niger.

– De ce ești neliniștită? a răspuns Drusilla, frivolă, admirându-și în oglindă trupul de zeiță. Aceste *mutandole* îmi acoperă fundul mai bine decât pânza demodată de *bombyx*. Apropo, i-am propus lui Petronius să-i numească *chiloței*. Sună mai sexy, nu crezi?

– Vă admir simțul umorului, *domina*, a răspuns sclava galică. Dar mă îngrijorează siguranța voastră.

Senatorul Lucius Cathegus este un dușman fanatic al împăratului și...

- De unde știi asta? a întrerupt-o Drusilla.

- Cu tot respectul, *domina*, toată lumea din oraș cunoaște numele republicanilor din aripa dreaptă și știe că Lucius Cathegus complotează împotriva lui augustus.

- Vrea doar să se bucure de atențiile mele, Briseis. Întâlnirea noastră nu are implicații politice, a răspuns Drusilla, ascunzându-și intențiile, deoarece nimeni nu trebuia să afle adevăratul motiv pentru care acceptase să petreacă seara în compania tânărului senator.

- Dar de ce ați acceptat să intrați în vizuina lupului fără protecția gărzilor batave? a întrebat-o sclava elegantă în timp ce o ajuta pe *domina* ei să se îmbrace cu o rochie din mătase neagră, uluitoare, împodobită cu lănțișoare din aur, prinse de guler și de talie, acoperindu-i astfel sânii frontal, dar lăsându-i la vedere sfârcurile seducătoare.

- Nu sunt atât de fragilă așa cum crezi tu, draga mea. Și pentru că sunt o prințesă din dinastia Iulia, nu mă tem de nimic, a spus Drusilla, în timp ce Briseis i-a pus doi cercei mici din aur în urechi.

- Știu... dar dacă vi s-ar întâmpla ceva, l-aș ucide pe ticălos cu mâinile mele, a spus sclava, adîmirînd ținuta stăpânei sale, care îi tăia practic răsufierea.

- Ți-ai pune viața în pericol pentru mine? a întrebat-o prințesa, dăruindu-i un sărut.

- Firește, *domina*. M-ați ajutat să-mi descopăr adevărata personalitate și vă sunt recunoscătoare, a

răspuns Briseis, făcând un ultim retuș coafurii Drusillei, ale cărei bucle roșii erau legate la spate și prinse deasupra capului cu panglici albastre.

– Bine, iubito. O să-i spun lui Acilius Trebellius să supravegheze vizuina lupului.

– Vă mulțumesc, *domina*, a spus sclava galică, în timp ce prindea broșa în formă de fluture în părul Drusillei, apropiindu-și periculos buzele de cele ale stăpânei sale.

Prințesa a mers mai departe și a sărutat-o. Briseis i-a răspuns cu pasiune, abandonându-se cu totul și gemând în clipa în care Drusilla și-a strecurat mâna prin crăpătura tunicii, dând la o parte pânza de *bombyx* și simțindu-i vulva udă, adevărata ei „personalitate“.

– Când vrei să-ți dăruiești din nou acest *cunnus* lasciv unui grup de bărbați aflați în pragul freneziei? a întrebat Drusilla în șoaptă în timp ce îi stimula clitorisul.

– O, *domina*, vă rog... Nu mă nui faceți să mă gândesc la asta!

– Te exciți, nu?

– Da... dar nu vreau să devin sclava sexului.

– De ce nu? Dacă devii sclava sexului, te voi salva, legându-te de mâini ca să te împiedic să te masturbezi, dar îmi va plăcea să mă joc cu tine și cu micile tale jucărioare.

– Vă rog! Dacă mai vorbiți așa, o să...

– O să ce?

– Ooo! Doar știți cât de repede mă excit acum!

– Și? O să ai orgasm?

– Da.

– Bine, suficient! a spus Drusilla, retrăgându-și brusc mâna din vulva ei. Ajută-mă să mă încălz acum!

Prințesa s-a așezat pe un scaun și a urmărit-o pe Briseis, care s-a rezemat de un perete și și-a apăsât abdomenul cu mâinile, reprimându-și orgasmul pe care era gata să-l atingă.

– Sunteți îngrozitoare, *domina*.

– Da, știu... Dar îți place, nu-i așa?

– Da... Îmi place tot ce faceți.

– Bine, Briseis. Adu-mi cizmulile albastre și ajută-mă să mă încălz! i-a poruncit prințesa.

Sclava și-a reprimat sentimentele și – cu ținuta și eleganța ei obișnuite – a luat o pereche de cizmulile cu tocul înalt, o inovație din ultima colecție a lui Petronius, și a îngenuncheat în fața Drusillei. Prințesa și-a întins un picior lung și frumos, lipsit de orice firicel de păr.

– Sărută-mi piciorul, iubito!

Cu degetele ei lungi, Briseis i-a gădilat piciorul Drusillei, apoi l-a dezmiardat cu buzele sale și și-a mângâiat fața și gâtul de el.

– Nu mă simt umilită, *domina*, a spus Briseis, ronțăindu-i degetele și privind-o cu ochi pătrunzători.

– Știu... altfel, nici nu te-aș lăsa să faci asta.

Briseis și Drusilla au continuat să practice acest ritual, sclava lingând cu aceeași plăcere nu doar picioarele delicioase ale prințesei, ci și cizmulile cu care o încălța, legându-i baretele albastre în jurul gleznei subțiri.

– Nu este oare Petronius un geniu? a spus Briseis, lingând și sorbind senzuală tocurile cizmulitelor, pe care fostul ei stăpân le-a creat pentru prințesa Iuliană

cu doar câteva zile în urmă ca să se asorteze cu rochia neagră, uluitoare, și cu *chiloțerii* pe care Drusilla i-a ales pentru cina cu Cathegus.

– O, da, este un creator de modă fenomenal, a încuviințat Drusilla, și un bărbat la fel de chipeș... Ai avut dreptate să mi-l recomanzi pentru noua mea garderobă.

– Cizmulițele arată atât de bine în picioarele voastre, a șoptit sclava, mângâindu-le cu tandrețe. Mi-a spus că modelele pe care le creează pentru voi sunt unice – nu va mai realiza niciodată un model identic.

Drusilla a zâmbit, apoi s-a ridicat în picioare și și-a vopsit buzele senzuale cu o pastă roșie.

– O să fiți neastâmpărată în seara asta? a întrebat Briseis, ajustându-i pentru ultima oară coafura.

– O, da... Ești geloasă?

– Nu, *domina*. O să mă gândesc la voi.

– Da? Și o să devii la fel de neastâmpărată, nu?

– O, da... a șoptit sclava, gâdilând sfârcurile Drusillei, care s-au trezit imediat la viață printre lăntișoarele din aur. Sunteți geloasă?

Drusilla a chicotit, apoi a făcut o piruetă în fața oglinzii ca să vadă dacă rochia mătăsoasă se ridică destul de mult încât să ofere o priveliște de vis – *chiloțerii* ei negri.

– Când vă întoarceți? a întrebat Briseis.

– Mâine pe la prânz, a răspuns răvășitoarea prințesă de nouăsprezece ani... asta dacă o să scap vie și nevătămată din ghearele lupului cel rău.

– După cum arătați, mă îndoiesc că o să scăpați prea ușor.

– Nu-ți face griji, iubito! O să-l învârt pe degete.

Sclava galică a clătinat din cap, apoi a pus pe umerii goi ai Drusillei o *paenula* albastră, splendidă.

– Nu uitați să-i spuneți lui Acilius să supravegheze vizuina lupului! i-a șoptit Briseis la ureche.

Drusilla i-a lovit ușor cu degetul năsucul atrăgător, spunându-i:

– Liniștește-te, Briseis, și gândește-te ce-o să-mi facă lupul cel rău cu limba lui lungă și băloasă!

Briseis a privit-o pe *domina* ei seducătoare ieșind fericită din cameră și a simțit un nod în stomac. Cum putea Drusilla să fie atât de liniștită și sigură pe ea? Nu-și dădea seama că era periculos să se culce cu dușmanul fratelui ei? Ce joc făcea? Hmm... și-a spus Briseis, dacă era un joc politic, atunci lucrurile o puteau lua pe un făgaș nedorit într-o fracțiune de secundă.

Întinsă pe pernele din pluș ale lecticii sale, purtate pe umerii a opt sclavi spre casa lui Cathegus din *Carinae*, Drusilla se gândea la Ladyssa. Ajunsese s-o agreeze acum pe cumnata sa, pentru că era sinceră, sexy și destul de inteligentă să nu rivalizeze cu ea.

La douăzeci de zile după căsătoria ei cu împăratul Romei, personalitatea lui Lady se transformase radical: renunțase la inflexibilitatea ei britană și la repulsia pe care o nutrea inițial față de tradițiile romane, judecând cultura romană dintr-o perspectivă mult mai largă, bazată pe perceperea obiectivă a propriilor ei instincte senzuale. Faptul că soțul ei a încurajat dragostea Ladyssei pentru Incitatus; fascinația pe care el o manifesta față de harurile ei; pasiunea cu care el

o copleșea în timpul actelor sexuale frenetice; fanteziile lui emulative și faptul că o stimula să se implice uneori în relații cu străinii ca să-și descătușeze poftele firești – toate acestea constituiau motivele transformării sale fizice, fericirii și emancipării ei culturale.

Deoarece nu auzise vreodată ca un bărbat să aprobe aventurile sexuale ale soției sau rudelor lui de sex feminin în timp ce se implica, la rândul lui, în aventuri cu soțiile sau rudele feminine ale altor bărbați, Lady a aflat astfel de la soțul ei că loialitatea față de valorile familiale nu are nici o legătură cu căsnicia – pe care Caligula o considera un instrument josnic de tortură folosit de bărbați ca să le stăvilească vitalitatea soțiilor, ca să le exploateze ca sclave și ca să-și reverse frustrările asupra lor.

Drusilla știa ce se întâmplă între fratele ei și Lady, deoarece Caligula avea încredere deplină în sora lui, iar britana îi mărturisea iubirea pe care o nutrea față de soțul ei extraordinar și față de întreaga familie Iuliană, din care se simțea acum onorată să facă parte. Dar pentru că Lady era încă prea naivă și prea tânără ca să înțeleagă complexitatea istoriei și politicii romane, Drusilla și fratele ei au hotărât să-i ofere prințesei britane mai mult timp înainte de a-i dezvălui conflictul dintre *boni* și conducătorii imperiali și să nu-i spună nimic despre conspirația republicană ce urmărea asasinarea soțului ei.

Cu toate acestea, la sugestia lui Caligula, prințesa avea să-i lase impresia lui Cathegus că Ladyssa îl cucerise atât de mult pe împărat, încât preluase deja frâiele

palatului și complota împreună cu soțul ei ca s-o exileze pe Drusilla. Oare nu toată lumea credea că poziția ei puternică de prințesă imperială era acum serios amenințată de rangul înalt al Ladysei – acela de soție imperială? Era, așadar, de la sine înțeles că cele două prințese se urau de moarte, iar împăratul – obsedat de sex – devenea o marionetă în mâinile seducătoarei fiice a regelui Tudorus.

Ideea potrivit căreia între ea și Lady exista o rivalitate cumplită reprezenta o altă lovitură de maestru aplicată dușmanilor săi de geniul politic al fratelui ei. Drusilla devenea astfel o partidă atrăgătoare pentru conspiratori – nu doar pentru frumusețea ei, ci mai ales pentru că, având acum un motiv politic datorită căruia ar putea apela la ajutorul lor ca să-și salveze pielea, o puteau convinge să se întoarcă împotriva fratelui ei, devenind astfel o sursă de informații prețioase. Orbiți de aroganța și egoismul lor, membrii *boni* vor încerca s-o atragă în tabăra lor, fără să știe că, în loc să fie un dar din partea zeilor, ei introduceau de fapt în citadela visurilor lor republicane un cal troian.

În timp ce lectica o purta pe străzile înguste din *Carinae*, Drusilla chicotea... Un cal troian, nu? și-a spus ea, mângâindu-și stomacul de parcă ar fi încercat să simtă acolo prezența lui Odiseu și a războinicilor săi greci. Oare *bonii* erau atât de naivi încât să subestimeze inteligența lui Caligula și să ignore lecțiile istoriei?

Gândindu-se încă la viclenia lui Odiseu, a mângâiat inelul cu topaz pe care îl purta pe deget, verificând dacă nu exista cumva pericolul să-l piardă. Apoi, a

ridicat căpăcelul de care era prinsă piatra rotundă și a privit cristalele roz ascunse în interiorul monturii, rugându-le să fie la fel de puternice precum celebrii eroi greci, care au cucerit Troia și l-au obligat pe Enea să fugă în Latium, unde – împreună cu fiul său – a întemeiat dinastia Iulia... Fratele ei i-a spus că doza era suficient de puternică încât să-l adoarmă pe Cathegus într-un sfert de oră și să-l țină într-o stare de inconștiență mai bine de cinci ore. A început apoi să calculeze timpul pe care îl avea la dispoziție. Mai erau trei ore până la miezul nopții. Indiferent de planurile pe care Cathegus și le-a făcut pentru seara aceea, Drusilla a ajuns la concluzia că la aproape o oră după miezul nopții el trebuia să doarmă liniștit în brațele lui Morfeu, zeul viselor.

Îmbrăcat într-o tunică purpurie, din brocart, fără mâneci, care avea pe partea frontală două dungi verticale, brodate cu fir de aur, și încins cu o cingătoare din aur, tânărul senator a întâmpinat-o pe Drusilla în pragul casei sale. Apoi, când ea a coborât senzuală din litieră, ridicându-și rochia până la genunchi, el i-a privit cu uimire picioarele lungi, lipsite complet de păr, și tocurile înalte, nemaivăzute, ale cizmulițelor ei, pe care prințesa le mișca încet pentru ca senatorul să le admire pe-ndelete.

Stând în fața lui, cu cizmulițele cu tocuri, era cu un cap mai înaltă decât el, dar, în loc să se simtă umilit, Cathegus era în culmea fericirii, fascinat de trupul ei statuar. I-a sărutat mâna împodobită cu inele și a compleșit-o cu complimente. Drusilla le-a poruncit

purtătorilor lecticii să se întoarcă la palat, apoi și-a scos gluga de la pelerina ei albastră.

– Arăți seducător în această tunică frumoasă, fără mâneci, dragul meu, a spus ea, mângâind brațele păroase ale lui Cathegus și ajungând până la baza gâtului, unde – a observat ea – nu purta nici un lanț. De unde ai știut că mă atrag bărbații cu bicepși puternici?

– Te visez în fiecare noapte de când te-am văzut la banchetul imperial, așa că am ajuns să-ți cunosc foarte bine fanteziile, a spus el, cu ochii ațintiți asupra broșei din păr pe care i-o dăruise.

– Sună foarte promițător... a spus ea. Apoi, s-a apropiat de urechea lui și i-a șoptit: Îți mulțumesc pentru fluturele din aur. Îl ador.

– Îți mulțumesc că l-ai purtat la întrecerile de gladiatori, a răspuns el, pe același ton șoptit, mângâindu-și buzele de urechile ei și de cerceii pe care îi purta, gest care i-a provocat plăcere Drusillei.

– Vom fi singuri în seara asta? a întrebat ea, intrând în atrium și privind de jur împrejur ca să verifice dacă senatorul și-a respectat promisiunea pe care i-o făcuse lui Publicola Tuditani când acesta i-a adus la cunoștință condițiile prințesei.

– Firește, Drusilla. Restul lumii s-a înecat în *Oceanus*, iar noi suntem singurii supraviețuitori.

– Sper ca lucrurile să rămână așa până mâine, bine?

– Dacă vrei, ne putem bucura de această izolare un an întreg, Drusilla, i-a spus el.

Apoi, după ce i-a scos pelerina, a privit-o cu uimire cum făcea piruete prin atrium doar ca să-și etaleze

rochia cea nouă. Sâni ei mari și frumoși se iveau puțin pe sub lăntișoarele din aur, iar rochia s-a ridicat în jurul soldurilor, descoperindu-i *chiloteii* negri și picioarele lungi, care păreau și mai lungi încălțate în cizmulile albastre, cu tocuri înalte.

Cathegus a rămas înmărmurit de admirație, văzând-o cum se sprijină cu spatele gol de o coloană din marmură, cum își ridică brațele, cum mângâie coloana și își unduiește soldurile.

– Așadar, Cathegus... Ce visai să-mi faci?

– Să te privesc.

– Doar atât? Cineva mi-a spus că ești un lup feroce, care o să mă sfâșie de vie.

– Nu, nu sunt un lup, Drusilla. Sunt doar un bărbat fascinat de personalitatea ta, care nu are nici cea mai mică intenție să spulbere vraja.

– Vino aici!

Senatorul s-a apropiat de ea. Ținându-și încă mâinile deasupra capului, ea și-a mișcat încet bustul în așa fel încât sfârcurile excitate să se ivească printre lăntișoarele din aur.

– Vraja dăinuie încă? l-a întrebat ea.

– Nu ai nici cea mai vagă idee ce impact ai asupra mea, i-a răspuns el, cu privirea ațintită asupra sânilor ei, care – datorită înălțimii sale – se aflau exact la nivelul ochilor lui în toată splendoarea lor magnetică.

– Ce-ar fi să mă ajuți să aflu? i-a spus ea cu o privire provocatoare.

El și-a pus mâinile pe pieptul ei, plimbându-le de jur-împrejurul sânilor peste lăntișoarele din aur. Apoi,

și-a ascuns fața între ei, mușcându-i cu delicatețe sfârcurile care se iveau printre lăntișoare.

– E bine, Cathegus... Începi să te porți precum lupul cel feroce.

– Nu... Aș putea să te mângâi ore în șir... fără să te dezbrac, a spus el în timp ce îi mușca și îi lîngea sfârcurile. Aș putea să mă joc cu tine, să te sărut peste tot, să-ți excit fiecare parte sensibilă a trupului tău minunat, să te aduc în pragul extazului suprem, dar să nu te trec niciodată acest prag, să inventez metode noi de excitare, să-ți dăruiesc cuvinte magice, să găsesc noi căi prin care să ne împărtășim sentimentele, să ridicăm nivelul așteptărilor, să facem ceva ce n-am făcut niciodată... să transformăm această noapte într-un moment de cotitură în viața noastră.

– Un moment de cotitură? a repetat Drusilla, gândindu-se la misiunea ei, excitată însă de cuvintele lui, dar și de modul inedit în care îi stimula sfârcurile. Îmi place... a spus ea, aplecându-și bărbia.

El și-a adâncit privirea în ochii ei scânteietori, frumoși ca pietrele negre de smarald, dar pline de viață și dorință. Apoi, a sărutat-o pe gură suficient cât să-i soarbă aroma buzelor senzuale, dulceața limbii și vraja sărutului amețitor, strecurându-și mâinile pe lângă coloana din marmură ca să-i mângâie spatele gol.

– Ești un maestru în arta sărutului, a murmurat ea, strângându-l în brațe și frecându-și sânii de pieptul lui. Îmi place... a repetat ea, în timp ce el îi ronțăia buzele.

Gândul că trebuia să găsească medalionul lui Cathegus ca să-și ducă misiunea la bun sfârșit nu o

împiedica însă să savureze sărutările lui pătimase, căci el nu dorea altceva decât să-i dăruiască plăcere și să se bucure de răspunsurile ei senzuale.

Ca să evite desfășurarea prea rapidă a evenimentelor, Drusilla s-a eliberat din îmbrățișarea lui și s-a îndreptat spre centrul camerei, fluturându-și jucăușă rochia și bocănind ușor cu tocurile pe podeaua din marmură a atriumului.

– Vrei să mai faci un pas, micuțule *senator*?

El a zâmbit auzind-o cum accentuează cuvântul *senator*, apoi a început să se plimbe în jurul ei, delectându-se cu frumusețea trupului înalt, cu lungimea uluitoare a picioarelor și cu formele ei seducătoare.

– N-am văzut niciodată o piesă de lenjerie intimă ca aceasta, a spus el.

– Se numesc *mutandole*, a specificat Drusilla, dar eu prefer să le spun *chiloței*. I-am comandat special pentru această seară. Ți plac?

– Da, arăți minunat îmbrăcată cu ei.

– Vino! Atinge-i!

Îmbătat de parfumul ei, a început să-i mângâie șoldurile și fundul prin mătasea neagră și tivul albastru din dantelă, atingându-i pubisul și simțindu-i – prin țesătura moale – buclele bogate ale părului pubian.

– Îmi place mai mult să-mi imaginez ce se ascunde sub lenjerie ta minunată decât să-ți privesc comoara complet goală, i-a șoptit Cathegus.

– Îmi place ce-mi spui, i-a răspuns ea, gândindu-se la ironia cuvintelor lui – comoara ei s-ar putea să-i fie fatală, așa cum s-a dovedit calului troian pentru Troia.

Cu toate acestea, se simțea atrasă de el și excitată de mângâierile lui, care au părăsit zona calului troian și s-au îndreptat spre coapse și spate.

– Picioarele tale, Drusilla... par și mai impresionante datorită acestor *chilotei* adorabili și cizmulite ciudate.

– Picioarele îți plac cel mai mult din toate părțile corpului meu? a întrebat Drusilla, care adora să fie admirată pentru picioarele ei lungi – o raritate egalată poate la Roma doar de cele ale Messalinei.

Cathegus a căzut pe gânduri, clătinând din cap în căutarea unui răspuns.

– Știi, Drusilla... este imposibil să separi piesele sculpturilor lui Fidias sau să spui dacă o anumită parte este mai atrăgătoare decât alta. O capodoperă te impresionează ca întreg. Armonia, puterea și proporțiile sunt cele care definesc frumusețea, iar în cazul tău...

– Nu-mi vorbi ca un filozof grec! l-a întrerupt Drusilla. Trebuie să te impresioneze ceva în mod deosebit, ceva de care să te simți atras.

El a ezitat. Ea a făcut un pas înapoi și s-a învârtit pe loc, ridicându-și fusta.

– Hai, Cathegus! Ce-ți place mai mult?

Tânărul senator a oftat.

– Mă fascinează înălțimea trupului tău.

– De ce? a întrebat ea.

– Deoarece... Senzualitatea unei femei înalte și energia pe care o degajă trupul tău sunt copleșitoare. Iar picioarele tale mă lasă practic fără suflare și fără cuvinte, astfel că mi-e imposibil să-ți spun de ce le consider atât de seducătoare.

– Ești un bărbat foarte senzual, Cathegus.

– De ce? a întrebat el.

– Pentru că nu pierzi vremea vorbindu-mi despre ochii mei verzi sau despre mâinile mele frumoase, a răspuns ea, dând drumul rochiei, ale cărei falduri i-au acoperit picioarele.

– Dar îmi plac și ochii tăi, a spus el, impulsivat... și mâinile, și umerii, și sânii, și fundul, și părul, și gâtul, și buzele, și urechile, și dinții, și nasul... Dacă mă întrebi ce mă frapează la tine, îți spun că înălțimea și picioarele, dar când un bărbat face dragoste cu o femeie, toate elementele intră în acțiune, iar un chip frumos ca al tău nu va determina doar o sută de corăbii să pornească la luptă, ci le va determina să treacă în zbor dincolo de Coloanele lui Hercule.

Comparația cu Elena din Troia îi făcea plăcere, dar calul ei troian începea să-și piardă răbdarea.

– Nu vrei să mai faci încă un pas?

Senatorul și-a scos tunică și a aruncat-o pe podea.

– Cathegus! a exclamat ea, apropiindu-se de el. Ai un trup statuar... a continuat Drusilla, plimbându-și mâinile pe pieptul, pe șoldurile și pe penisul lui acoperit de pânza de *bombyx*.

El s-a întins pe tunică și a început s-o privească de pe podea, admirându-i înălțimea trupului de zeiță. Ea și-a depărtat picioarele și a început să se plimbe în sus și jos, deasupra lui, atingându-l cu rochia și oferindu-i o priveliște de vis ori de câte ori trecea pe deasupra feței lui – o frântură din picioarele ei lungi și vulva acoperită de *chiloței*. Priveliștea depășea puterea imaginației

sale, dar penisul lui s-a trezit cu adevărat la viață când a început să-i mângâie picioarele. Drusilla a repetat figura de câteva ori, apoi și-a ridicat încet rochia, unduindu-și pelvisul deasupra capului senatorului. Când și-a dezvăluit picioarele în deplina lor splendoare, el le-a mângâiat cu și mai multă pasiune, ajungând în zona genitală, unde a început să-i dezmierde labiile prin pânza de mătase în timp ce ea își unduia șoldurile și îl lăsa să savureze sucurile care deveneau vizibile prin *mutandole* și aroma din ce în ce mai puternică a organelor genitale.

Fascinat de trupul ei îmbătător, o privea cum își scotea rochia, lăsând lănțișoarele să-i acopere în continuare sânii, dar oferindu-i tabloul desăvârșit al trupului ei magnific. În timp ce o mângâia în toate locurile în care putea să ajungă, ea s-a ghemuit deasupra capului lui, iar el a început să-i lingă zona genitală prin *chiloțerii* negri, amestecându-și saliva cu sucurile ei abundente. Acest cunnilingus realizat prin pânza de mătase era și mai incitant decât cel pe care și-l imaginase că avea să i-l dăruiască atunci când avea s-o țină goală în brațele sale.

Gemând de plăcere, în pragul excitației supreme, Drusilla a început să-i stimuleze penisul prin pânza de *bombyx*. Nu a fost surprinsă să descopere că senatorul nu atinsese același nivel al excitației, deoarece mintea și senzațiile sale se concentrau asupra cunnilingusului pe care i-l dăruia prințesei. Cu toate acestea, Drusilla i-a cuprins penisul cu gura, fără să îndepărteze pânza de *bombyx*, ca să-i împărtășească senzațiile pe care i le stârnea, înfruptându-se din ea prin pânza de mătase.

După ce s-au jucat așa un timp, Cathegus s-a ridicat în picioare, a luat-o în brațe pe Drusilla, care își stăpânea cu greu pasiunea carnală, și a așezat-o cu spatele de un perete. Fiindcă era mult mai înaltă față de el încât a trebuit să se aplece ca să-l poată săruta pe gură și să-și mângâie sfârcurile de ale lui, stimulându-le cu degetele ei bine îngrijite. A simțit atunci cum penisul lui încerca să se strecoare printre labiile ei, reușind în cele din urmă să pătrundă în adâncurile ei prin țesătura lenjeriei intime.

– Cathegus... a gemut ea, încurajând cu mișcări lascive actul sexual. Ți dai seama cât de aproape sunt de plăcerea supremă... iar felul în care mă exciți mă determină să mă abandonez cu totul în mâinile tale... să-ți dăruiesc totul... și mai mult decât atât... să te las să faci tot ce vrei... ca să atingem amândoi culmile extazului?

Senatorul devenea din ce în ce mai excitat cu fiecare cuvânt pe care ea îl rostea cu vocea ei îmbătătoare, care îl scotea din minți. Între timp, pentru că Drusilla își ridicase un picior și coapsele lor se mângâiau acum una de alta, penisul lui era gata s-o penetreze cu totul în ciuda rezistenței lenjeriei lor intime.

– Știu, Drusilla... a gemut el, dând-i jos *mutandole* până la nivelul șoldurilor. Mi-ai intrat în sânge... vraja ta mi-a cuprins fiecare fibră din corp... și te simt... te simt în lăuntrul meu... cum spui tu... da... suntem aproape... foarte aproape... a spus el, trăgându-i și mai jos lenjeria intimă, mângâindu-i fesele și îmbrățișând-o.

– Vrei să ne dezbrăcăm complet? a îngăimat ea. Poți să mă iei... goală... și să mă aduci în pragul nebuniei... vrei să faci asta?

– Da, dar nu încă, Drusilla... Vreau să prelungesc dorința... Vreau să te privesc... să te sărut... și să te iubesc...

Ea l-a sărutat, aruncând în același timp o privire spre clepsidra așezată pe un dulap de la capătul atriumului. Mai era cel puțin o oră până la miezul nopții.

– Bine, Cathegus... a gemut ea. Și eu vreau să te iubesc... să prelungim momentul... și să așteptăm până când suntem pregătiți.

S-a eliberat ușor din strânsoarea lui și și-a pus *mutandole*. El o privea în timp ce se plimba prin atrium, înaltă și grațioasă ca o nimfă în extaz, încălțată cu cizmulițele ei cu tocuri înalte și îmbrăcată doar cu *chiloțeei* ei negri, cu dantelă albastră, ce-i acopereau abdomenul, fundul și șoldurile până la nivelul taliei ei de viespe și îi scoteau în evidență frumusețea picioarelor ei splendide, în timp ce sânii păreau și mai impresionanți acum când erau goi și străluceau la fel ca tot corpul ei alb ca laptele.

– Mi se pare mie sau m-ai invitat la cină, Cathegus? l-a întrebat ea, stând în fața unei oglinzi din argint, unde își aranja buclele roșii și îl privea senzuală pe senator.

Cathegus și-a aranjat pânza de *bombyx* în jurul taliei și s-a apropiat de ea.

– Firește, Înălțimea Voastră, a spus el, plimbându-și degetele de-a lungul coloanei vertebrale a Drusillei. Am pregătit o masă simplă.

– Ne îmbrăcăm? l-a întrebat ea.

– Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă te-aș lăsa să faci asta.

– Bine, a răspuns ea. Casa ta este destul de izolată ca să ne putem bucura de o conversație interesantă fără să scandalizăm vecinii.

În sufragerie, întinși pe *lectus medius* din *triclinium*, Cathegus îi dădea să mănânce Drusillei în gură, dezmiardând-o și ținând-o în brațe, în timp ce ea îi împărtășea problemele pe care le avea cu Lady. Urmand planul secret pe care îl concepusese împreună cu Caligula, Drusilla i-a mărturisit senatorului că Lady îl domina acum pe împărat, folosindu-se de pretextul că era îndrăgostită nebunește de el, îndeplinindu-i toate dorințele excentrice și chiar întreținând – la cererea lui – relații sexuale aberante cu un cal.

– Ai văzut-o făcând asta? a întrebat Cathegus, vădit dezgustat.

– Da, dar te rog să păstrezi secretul, pentru că numai eu știu asta și dacă zvonurile ajung la urechea lui Caligula, își va da seama că totul a pornit de la mine.

– Nu-ți face griji, iubito! Ne vom împărtăși multe secrete în viitor.

– Sinceră să fiu, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de aventurile ei sexuale, a spus Drusilla cu dispreț, dar ieri, unul dintre libertii mei a auzit că târfa britană îl ruga pe fratele meu să mă exileze pe insulele Lyparis.

Cathegus s-a încruntat, cuprins de mânie. Toată lumea știa că femeile exilate pe acele insule din Sicilia erau obligate să lucreze în bordeluri. A luat-o în brațe și i-a spus că – dacă avea să primească o pedeapsă atât de crudă – va strânge o flotă și va porni pe urmele ei

în mai puțin de nouă zile. Între timp, Drusilla a observat că senatorul bea foarte puțin vin îndoit cu foarte multă apă.

Chiar dacă mai avea o oră până să treacă la fapte, Drusilla se temea că – fără vin – s-ar putea să simtă gustul cristalelor pe care plănuia să i le pună în pocal. Senatorul era însă convins că ea era în pericol de a fi exilată și i-a propus să-i trimită în fiecare zi câte un mesaj. Dacă într-o zi nu va mai primi mesajul, va înțelege că a fost exilată și va putea să pornească pe urmele Drusillei înainte de sosirea ei pe insulele Lyparis.

– Nu pot să îndur nici măcar gândul că marinarii aceia vulgari te-ar putea atinge fie și numai cu un deget, a spus senatorul, mângâindu-i sânii și picioarele.

– Îți mulțumesc pentru cuvintele tale frumoase, Cathegus, a spus ea, stimulându-i cu degetele zona genitală. Dar nu am acceptat invitația ta ca să-ți cer protecție, crede-mă, ci pentru că mă simt atrasă de tine.

Au schimbat un sărut pătimaș, iar pasiunea care îi mistuia s-a dezlănțuit năvalnic. După o nouă perioadă de tatonare, Cathegus i-a scos în cele din urmă *chiloțeei* în timp ce ea stătea întinsă pe burtă, gemând de plăcere. În pragul excitației maxime, senatorul privea extaziat fundul perfect al prințesei pe când ea și-l ridica îmbietoare, mângâindu-și senzuală fața și sânii de pătura din mătase de pe *lectus medius*. Cathegus i-a atins ușor fundul și spatele, apoi i-a depărtat fesele și și-a strecurat degetele printre labiile ei ude, îmbătându-se cu parfumul ei, dezmierdându-i *cunnusul* carnos și alunecos și concentrându-se asupra stimulării

clitoridiene în așa fel încât să prelungească la maximum acest moment și să-i ofere plăcerea supremă.

În ciuda faptului că acceptase invitația lui Cathegus din rațiuni politice, Drusilla se abandona cu totul în mâinile senatorului, pentru că talentul cu care îi stimula senzațiile carnale o aducea în pragul orgasmului. Puțin surprinsă că senatorul nu și-a însoțit metodele de stimulare și prin sărutări în zona genitală, ci continua să bea pocale de apă, Drusilla s-a întors pe spate și și-a ridicat picioarele lungi, legănându-le prin aer, depărtându-le și apropiindu-le sau îndoindu-și genunchii pentru a oferi ochilor săi lacomi o priveliște unică – centrul organului ei sexual. În tot acest timp, el își plimba degetele pe picioarele ei, făcându-i pielea ca de găină și savurând la maximum senzațiile și reacțiile pe care i le provocau atingerile sale.

Apoi, a început să-i sărute picioarele, să i le lingă, să le muște și chiar să-i lingă cizmulițele cu tocuri înalte, exprimându-și senzualitatea prin cuvinte de dragoste ca răspuns la gemetele ei de plăcere și la încurajările verbale de a o copleși cu sărutări. Cu toate acestea, nu părea deloc dornic să se înfrupte din vulva ei lascivă, din trandafirul ei mare și roșu, care îi făcea pe toți bărbații din Roma să-i dăruiască un cunnilingus fenomenal.

Simțindu-i dorința frenetică, a început să-i mângâie muntele lui Venus, plimbându-și degetele prin părul pubian și strecurându-le apoi în vaginul ei, aducând-o din nou în pragul orgasmului. El s-a așezat deasupra ei și și-a mângâiat un timp penisul de sânii ei, stimulându-i sfârcurile și delectându-se cu grimasele ei de

plăcere. Drusilla i-a zgâriat ușor cu unghiile organul și scrotul, apoi i l-a cuprins cu gura și i-a dăruit un fellatio minunat, savurând din plin mărimea acestuia, în ciuda faptului că nu atinsese excitația maximă.

După un timp, a reușit să-l stimuleze ceva mai mult, dar a ajuns la concluzia că avea probleme de erecție provocate, probabil, de dorința lui excesivă de a o posedea. Nu era un lucru surprinzător. Mulți bărbați virili se confruntă cu această problemă prima dată când vor să facă dragoste cu o femeie de care sunt îndrăgostiți nebunește. Cathegus s-a întins lângă ea, sărutând-o tandru.

– Drusilla... Este dificil să ating nivelul maxim al excitației.

– Dar dacă ți-aș spune că te iubesc? a încercat prințesa, știind că bărbații sensibili pot atinge acest nivel dacă le dăruiești răbdare și cuvinte de dragoste.

– Îți apreciez efortul, dar...

– Dar ce, Cathegus?

– Ești atât de frumoasă, Drusilla... și poți să-mi aprinzi simțurile încât să te fac să plutești pe aripile extazului suprem.

– Ce vrei de la mine, Cathegus? Nu vezi că sunt gata să-ți dăruiesc totul?

– Dar dacă ți-aș cere să...?

– Ce anume? a întrebat ea, gândindu-se la tot felul de dorințe excentrice.

– Drusilla... m-ai lăsa să-ți rad părul pubian?

Rugămintea lui a lăsat-o cu gura căscată. Nu i-a trecut niciodată prin cap că senatorul îi va cere așa ceva.

– Nu-ți place? Sunt atât de mândră de bogăția buclelor mele pubiene! a spus ea, mângâindu-le tandră. N-am tăiat niciodată nici măcar un firicel din el...

– Îmi imaginez, iubito. Dar nu-ți închipui cât de atrăgător va arăta pubisul tău complet ras – strălucitor și fin ca mătasea, încins însă de dorințe pătimașe.

– Cathegus... acesta este cel mai îndrăzneț lucru pe care mi-l ceri, să știi! a spus Drusilla, pendulând între dorința de a-i face pe plac pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit și consecințele necunoscute pe care s-ar putea să le aibă lipsa părului pubian asupra propriilor sentimente, dar și asupra celor ale fratelui și iubiților ei.

– Știu... a răspuns el, scoțând de sub o pernă o cutie plată din piele. Vreau să-ți arăt cât de mult îmi doresc să accepți...

Cathegus a desfăcut cutia. Drusilla a făcut ochii mari, uluită de ceea ce vedea: un colier imens din aur masiv, încrustat cu numeroase pietre prețioase – diamante, rubine, smaralde și perle negre.

– Este absolut magnific, Cathegus! a exclamat ea.

El i l-a pus la gât și a dus-o în fața unei oglinzi din alamă, mângâindu-i trupul înalt și gol și jucându-se cu părul ei pubian.

– Valorează o avere, a spus Drusilla.

– Da. A fost al Cleopatrei.

Ei, bine – și-a spus Drusilla, amintindu-și broșa de smarald a Cleopatrei, pe care o primise în dar de Ziua Nașterii Soarelui de la Acilius Trebellius – se pare că bijuteriile reginei Egiptului sunt menite să ajungă la

mine... Apoi, și-a desfăcut colierul de la gât și i l-a dat lui Cathegus.

– Nu pot să-l accept, iubitele.

– O, ba da, a gemut el. M-aș bucura atât de mult dacă l-ai primi.

– Știu, a spus ea, strângându-i ușor penisul cu mâna. Și pentru că ești atât de generos cu mine, te voi lăsa să-mi razi părul pubian.

– O, Drusilla! a șoptit el, mușcând-o de umăr. Mă faci cel mai fericit om de pe pământ.

Acest lucru era, fără îndoială, adevărat, și-a spus Drusilla, care a acceptat să se despartă de bijuteria ei luxuriantă nu doar ca să marcheze un punct important în jocul politic în care îl avea ca adversar pe senatorul republican, ci și pentru că era curioasă să vadă de ce considera Cathegus că pubisul ei era mai incitant fără păr.

Cathegus a pus colierul în cutie, apoi a ajutat-o pe Drusilla să se întindă în pat și a tras de un cordon. În clipa aceea, draperia din spatele divanului s-a dat la o parte, dezvăluind o cadă adâncă, sub forma unui ou, din marmură neagră, construită într-o cameră spațioasă, ai cărei pereți erau acoperiți cu plăci din marmură de Sicilia în nuanțe de galben.

– Uluitor! Ești bine organizat, după câte văd! a exclamat ea cu un zâmbet aprobator.

El a încuviințat din cap, apoi a deschis un robinet și a lăsat apa caldă să curgă în voie, umplând fundul rotund al căzii.

– Vrei să faci baie? a întrebat ea.

– Nu, nu încă, a răspuns el, luând câteva prosoape și o cutie din marmură, în care se aflau două cuțite bine ascuțite, cu mânere din fildeș – asemănătoare cu bricele ascuțite folosite de romani ca să se bărbie-rească – și două vase din ceramică, în care se aflau creme de ras și balsamuri.

– Să începem cu subrațele!

– Bine, a spus ea, ridicându-și mâinile.

El a udat mai întâi zona, apoi a uns-o cu cremă și în final, i-a ras părul până când pielea a devenit catifelată.

– Îmi place, i-a spus ea.

Cathegus era, fără îndoială, un maestru în arta epilării feminine și atingea un puternic orgasm mental când le făcea asta femeilor pe care dorea cu pasiune să le posede. Stând întinsă pe prosoape, cu spatele rezemat de perne, și ținând în mână o oglindă ca să privească ritualul de sacrificare al părului ei luxuriant, Drusilla și-a depărtat cât putea de mult coapsele, expunându-și întreaga zonă genitală. Prințesa a urmărit apoi cu încântare și emoție cum senatorul plimba lama ascuțită a briciului pe muntele lui Venus, pe care îl spălase înainte și îl unsese cu cremă, apoi în jurul labiilor, tăind cu precizie fiecare firisor de păr din jurul glugii clitoridiene, îndepărtând cu degetele clitorisul din calea lamei ca să nu-l rănească.

– Ai grijă, iubittle! Mă gâdili, a gemut ea, cu respirația întretăiată, simțind cum procesul de lubrifiere a vaginului se intensifică datorită excitației puternice.

Șoptindu-i cuvinte de admirație, stârnite de frumusețea pubisului ei gol, care se dezvăluia acum în deplina

lui splendoare, Cathegus a simțit cum penisul lui devine tare ca fierul. Drusilla l-a cuprins cu o mână și a început să-l strângă, în timp ce cu cealaltă își mângâia zona epilată, fină ca mătasea. El a rugat-o apoi să se întoarcă pe burtă și să-și ridice fundul ca să-i poată epila și zona dintre fese. După ce a terminat ritualul, a pus șuvițele de păr într-un săculeț de in.

– Ai de gând să-l păstrezi ca trofeu sau vrei să-l vinzi la licitație ca obiect de valoare care a aparținut unei prințese din dinastia Iulia? l-a întrebat Drusilla, vădit amuzată.

– Nici una, nici alta. O să fac infuzie din el, pe care o s-o beau când o să am nevoie de un afrodisiac, i-a răspuns el, râzând.

Apoi, a uns întreaga zonă epilată cu balsam.

Priveliștea neîngrădită, pe care i-o ofereau labiile ei excitate și gluga clitoridiană, alături de osul pubian proeminent, care dădea naștere celui mai impresionant munte al lui Venus pe care Cathegus îl văzuse vreodată, l-a adus pe senator în pragul extazului. El a mângâiat, a sărutat, a lins, a mușcat, a sorbit, a ronțait și s-a înfruptat cu pasiune din vulva regală a Drusillei, provocându-i de câteva ori orgasm, în timp ce o răsucea de pe o parte pe alta în toate pozițiile posibile, lingându-i cizmulițele cu tocuri înalte, atingându-i cu tandrețe corpul de o frumusețe unică, ronțâindu-i clitorisul și îmbătându-se cu sucurile ei.

Deasupra sau dedesubt, depărtându-și sau apropiindu-și picioarele, îndoindu-și genunchii ca să vină cu pelvisul în întâmpinarea gurii lui lacome, Drusilla

a fost nevoită să-i elibereze penisul pe care îl cuprinsese cu gura, deoarece metodele lui de stimulare și valurile de orgasm pe care le simțea o făceau să țipe cu frenezie. Nebunia a atins punctul culminant în clipa în care a penetrat-o cu penisul lui rigid, făcând apoi dragoste cu ea cu o pasiune rar întâlnită, fascinat de vaginul sângериu, în care penisul lui intra și ieșea cu o forță incredibilă.

Apoi, când credea că i-a dăruit totul, el a vrut mai mult. Pentru că asistase la partida sexuală dintre Drusilla și Macro din timpul banchetului imperial, Cathegus a luat o eșarfă și a înfășurat-o în jurul gâtului prințesei, în timp ce accelera ritmul actului sexual.

Sufocându-se treptat, a fost cuprinsă de spasmele organice, pășind din nou pe tărâmul micuței morți. Nu și-a pierdut însă cunoștința și l-a înlănțuit cu picioarele ei lungi, lovindu-și pelvisul de el, și-a smuls eșarfa de la gât și l-a rugat să-și reverse seva în adâncurile ei.

În pragul orgasmului, Cathegus și-a retras penisul din vulva Drusillei și a târât-o pe prințesă în cada din marmura neagră, obligând-o să se ghemuiască înăuntru. A luat apoi un *olysbos*, pe care i l-a introdus în vagin ca să nu-i întrerupă orgasmul. În timp ce ea se masturba cu falusul din piele, el s-a ridicat în picioare și i-a introdus penisul în gură, masturbându-se în același timp. Aha, asta vrea, și-a spus ea, într-o clipă de luciditate. Pentru că era obișnuită să practice sexul oral cu fratele său, îi plăcea ca partenerii ei să-i ejaculeze în gură, motiv pentru care a pus în practică toate

metodele ca să-i provoace ejacularea lui Cathegus. Brusc, însă, el a întrerupt sexul oral.

– Ține-ți gura deschisă și linge-mi doar glandul! i-a spus el, cu respirația întretăiată, intensificând ritmul masturbării.

Îndeplinindu-i dorința, l-a înșfăcat de fesele puternice și l-a zgâriat cu forță în timp ce își freca pelvisul de fundul căzii ca să miște *olysbosul* fixat înăuntru. Gemetele și gâfâielile lui se contopeau cu ale ei, așa cum se contopeau și valurile de orgasm pe care le simțeau amândoi. Mârâind ca un lup, Cathegus rostea cu respirația întretăiată:

– O, da! Îi dau drumul!

Și i-a dat drumul.

Dar în loc să ejaculeze numai spermă, penisul lui împrășca spermă amestecată cu urină. Foarte multă urină... Puțin sărată, dar călduță și delicioasă, cu care Drusilla s-a îmbătat din plin. Și în timp ce el o stropea cu urină, valurile orgasmice au continuat, atingând amândoi extazul suprem. Țasta era șiretlicul, s-a gândit ea. Dar jocul nu se terminase încă. Pentru că băuse foarte multă apă înainte și în timpul mesei, el a luat-o repede în brațe și a așezat-o pe *lectus medius*, unde i-a depărtat picioarele ca să-i fixeze *olysbosul* în vagin. În acest timp, i-a ridicat genunchii până la nivelul umerilor ca să aibă acces în zona anusului și și-a îndreptat glandul spre areola ei.

– O, da, Cathegus, a gemut ea, fă-mi sex anal! Lasă-mă fără suflare!

Penetrându-i anusul fără să stea prea mult pe gânduri, i-a provocat Drusillei noi valuri puternice de

orgasm, dublate acum și de *olysbosul* fixat în vagin. Intensitatea penetrării și a actului sexual anal a lăsat-o fără suflare, împiedicând-o să-și exprime prin țipete fericirea pe care o simțea. Dar Cathegus știa că ea a atins culmea plăcerii supreme și și-a contopit din nou orgasmul cu al ei, ejaculând deopotrivă spermă și urină – foarte multă urină caldă – în rectul ei, creându-i senzații cu adevărat uluitoare.

Astfel, au atins amândoi apogeul fericirii. Bucuria de a-și fi dăruit reciproc extazul maxim, după ce l-au amânat până au ajuns în pragul nebuniei, ca și darul inestimabil pe care i l-a făcut Drusilla, deși nu și-a închipuit vreodată că cineva îi va cere asta, le-au secătuit energia. Drusilla, epuizată, se relaxa acum în brațele lui, uitând aproape de misiunea ei. Aproape... dar nu complet. Chiar dacă nu exista nici o clepsidră în sufrageria lui Cathegus, și-a dat seama că timpul a trecut pe neșimțite și era momentul să treacă la acțiune, dar nu-l putea adormi pe senator dacă nu-i turna cristalele în vin.

– Acum, pentru că ai revărsat în corpul meu toată apa pe care ai băut-o, nu crezi că ar trebui să sărbătorim acest moment de cotitură din viața noastră cu niște vin bun? l-a întrebat ea, dăruindu-i un sărut seducător.

– Ba da, Drusilla... a spus el, mângâindu-i pubisul ras, dar – pentru ca această noapte să devină de neuitat – vreau să-ți ofer senzații noi, inedite.

– Poftim? a întrebat prințesa cu o voce îmbătătoare și naivă.

Cathegus a luat cutia de marmură, a deschis-o și a scos de acolo o cutiuță mai mică, în care se aflau trei

inelușe identice din aur, de care erau prinse câte două biluțe din același material.

– Sunt cercei? a întrebat ea, privind inelușele.

El i-a atins cerceii din urechi.

– Ai deja cercei, i-a răspuns el.

– Atunci?

– Două inelușe se prind de sfârcuri, iar celălalt – de gluga clitoridiană, a spus el, dându-i micile bijuterii.

– Hmm... sunt drăguțe, a spus ea, ridicându-se în pat și încercând să-și imagineze cum să le poarte.

El s-a jucat din nou cu cerceii ei. Ea a făcut ochii mari, apoi a clătinat din cap.

– Nu, nu, nu... Doar nu-ți închipui că o să te las să-mi faci așa ceva, a spus ea, cu o privire speriată.

– De ce nu? Nu ai nici cea mai vagă idee ce senzații incitante îți vor provoca în tot corpul și cât de atrăgătoare și mândră vei fi când aceste două inelușe îți vor împodobi sfârcurile, iar celălalt – comoara de aici... a spus el, atingându-i gluga clitoridiană. Acum, pentru că nu mai ai nici un firicel de păr, toți cei care vor avea privilegiul să te vadă goală vor rămâne înmărmuriți de frumusețea ta extraordinară, pusă și mai mult în valoare de aceste bijuterii.

Drusilla a pus un ineluș în punctul de întâlnire a labiilor superioare cu cele inferioare și pe celelalte două pe sfârcuri. Apoi, a luat o oglindă și s-a privit timp îndelungat.

Prin minte i-au trecut imagini cu iubiții ei, care – extaziați de micile bijuterii – își întindeau mâinile, dornici să le atingă.

– Și ai de gând să-mi faci trei găuri? a îngăimat ea.

– Da... Dar și acest proces se va dovedi incitant. Am instrumentele perfecte pentru asta și știu cum să procedez ca să nu te fac să suferi.

– Dar este dureros...

– Doar o mică înțepătură, iubito. Voi unge instrumentele și inelușele cu o alifie specială, pe bază de opiu, care vindecă rănille în mai puțin de o oră.

– Ce senzații îmi vor stârni din clipa în care le vei fixa? a întrebat Drusilla, jucându-se cu biluțele de pe inelușe.

– Pentru că le voi fixa chiar de organele cele mai sensibile, care reprezintă sursa plăcerii, vei simți în permanență o senzație de excitare, care se va acutiza în clipa în care cineva le va atinge și se va juca cu ele... iar când vei face dragoste, iubito... vei avea un *gaudium* mult mai puternic și mai îndelungat.

Asta era ceva destul de tentant, s-a gândit Drusilla, știind că senatorul nu va renunța prea ușor la dorința lui.

– Pot să le scot dacă vreau?

– Nu, să nu încerci să faci asta de una singură! a spus el, luându-i inelușele din mână. Uite cum voi proceda! a continuat el. Voi lărgi fiecare ineluș cu acești clești speciali. O parte a inelului este fixă, dar cealaltă poate fi scoasă. După ce îndepărtez biluța, introduc inelul prin partea mobilă în gaura făcută în carne.

Drusilla a luat din mâna lui inelul desfăcut în două, i-a pipăit vârfurile ascuțite prin care se atașa în carne și a observat că erau bine șlefuite.

– După ce introduc semicercul în gaura din carne, pun biluța la locul ei, apoi întregesc cercul și îl strâng cu ajutorul cleștilor până când cele două biluțe se apropie foarte mult una de alta. Trebuie să folosești aceiași clești dacă vrei să le îndepărtezi.

– Asta înseamnă că trebuie să apelez la ajutorul tău dacă vreau să le scot, a spus ea.

– După ce vei gusta senzațiile pe care ți le vor provoca, n-o să mai vrei s-o faci... Dacă vei dori totuși acest lucru, îți voi da adresa maestrului chinez care mi-a dezvăluit acest secret.

– Aici, la Roma?

– Da, firește. Te sfătuiesc chiar să-l vizitezi în zilele următoare ca să-ți faci un control. Dar va trebui să juri că nu vei dezvălui nimănui numele și adresa lui.

Drusilla a acceptat. Cathegus i-a arătat cele trei instrumente identice de perforare, fiecare dintre ele compus dintr-un ac perforator, din aur masiv, prins de un mâner din fildeș, și un soi de tampon din plută în care se fixa acul în momentul în care pătrundea în carne.

– Ai plănuit toate astea înainte de venirea mea? l-a întrebat ea, îmbrățișându-l.

– Da... Am vrut ca noaptea asta să fie cu totul deosebită.

– Îmi place... a spus ea, sărutându-l.

Apoi, l-a lăsat să-și ducă misiunea la bun sfârșit, simțindu-se ciudat de excitată când instrumentele i-au perforat cele trei părți sensibile ale corpului. Cathegus a acordat o atenție deosebită sfârcurilor, perforându-le

exact prin mijloc. Apoi, a găurit gluga clitoridiană foarte aproape de clitoris, dar fără să-l atingă.

După ce acele i-au străpuns carnea și au rămas fixate în tamponul de plută, senatorul a rugat-o să stea nemișcată până când balsamul avea să-i vindece rănilile. Apoi, a luat o clepsidră mică, al cărei nisip se scurgea într-un sfert de oră, și a întors-o invers.

– Cum te simți? a întrebat-o el, întinzându-se lângă ea.

– Binișor. Am o senzație de mâncărime în zona clitorisului... Vaaaai!

– Asta este senzația pe care ți-o vor provoca inelușele.

– Hmm... Joacă-te puțin cu degetul... în zona perforată! a gemut ea.

Cathegus i-a îndeplinit dorința, iar ea a atins imediat orgasmul în clipa în care degetul lui a atins acul înfipț în carne.

– Gata acum! a spus el, retrăgându-și degetul. Trebuie să așteptăm să se vindece toată zona.

– Îmi vei fixa inelușele după ce nisipul din clepsidră se va scurge complet? a îngăimat ea.

– Da, a spus el, mângâindu-i chipul seducător.

S-au sărutat cu pasiune, iar ea i-a cuprins cu mâna penisul tare ca o stâncă.

– Te-a excitat acest proces de perforare? l-a întrebat ea.

– Da, foarte mult, iubito... Este un proces extrem de minuțios, în care trebuie să găsești punctele exacte pe care să le perforezi, fără să provoci prea multă durere.

În plus, faptul că m-am apropiat atât de mult de punctele-cheie ale sensibilității tale mi-a provocat fiori prin tot corpul de fiecare dată când ți-am perforat carnea.

– Îmi plac cuvintele tale... a spus ea, strângându-i penisul cu mâna.

Când nisipul din clepsidră s-a scurs complet, el a scos acele și i-a fixat cele trei inelușe. Ea voia să se joace imediat cu ele, dar el a sfătuit-o să mai aștepte un sfert de oră.

– Bine... Hai să sărbătorim astă-noapte de neuitat și apoi du-mă în dormitor! a spus ea, așezându-se pe marginea divanului.

Purtând încă cizmulițele cu tocuri înalte, și-a întins picioarele pe măsuta de lângă *lectus medius* și a început să-și mângâie zona din preajma inelelor, fără însă să le atingă. Își depărta și își apropia picioarele, înfiorându-se și tremurând ca și când avea să atingă alte culmi ale orgasmului.

Fascinat de efectul pe care îl exercitau inelele sale asupra prințesei, Cathegus a umplut două pocale cu vin roșu.

– Grăbește-te, Cathegus, te rog!

Senatorul îndrăgostit i-a oferit Drusillei un pocal și au ciocnit în cinstea unei nopți de neuitat. În chipa aceea, Drusilla a scos un țipăt puternic și a tresărit violent ca și când inelul din clitoris ar fi înțepat-o. A scăpat pocalul din mână, care s-a rostogolit pe podea, vărsând vinul pe covor.

– Îmi pare rău, a îngăimat ea, aplecându-se. Am simțit o durere ascuțită în zona clitoridiană.

- Nu-i nimic, iubito, a spus Cathegus, punând pocalul pe masă.

Apoi, s-a ridicat din pat ca să-i umple din nou pocalul cu vin. Drusilla a desfăcut rapid capacul inelului ei cu topaz și i-a turnat în vin toate cristalele roz.

Când s-a întors, aducând un pocal gol, ea i l-a luat din mână și l-a strâns cu putere.

- Hai, umple-l! a pus ea, cu o voce tânguitoare, de parcă își reprima dorința impetuoasă de a face dragoste, încercând de fapt să-și reprime emoțiile provocate de faptul că se apropia de momentul critic al misiunii sale.

Cathegus i-a umplut pocalul și au închinat din nou în cinstea unei nopți memorabile. Apoi, au băut vinul. După ce-au golit pocalele, ea l-a rugat s-o ducă în dormitor.

Simțindu-se fericită pentru reușita misiunii sale și excitată de inelele fixate în punctele cele mai sensibile ale corpului, l-a rugat să facă dragoste cu ea cu multă tandrețe. Cât de frumoasă era! își spunea senatorul. Cât de atrăgător era trupul ei, cu pubisul complet ras și împodobit cu inelușul clitoridian! Cu câtă pasiune îl privea! Pentru că inelușele îi stârneau într-adevăr niște senzații uluitoare și minunate, ea răspundea îmbrățișărilor sale cu multă pasiune, iar el își conto-pea dragostea, sărutările, fiorii și plăcerea cu ale ei. Apoi, a simțit cum o senzație plăcută de împlinire îl învăluie pe nesimțite, purtându-l în lumea viselor, populată de sute de femei frumoase și goale, toate arătând la fel ca prințesa care îi furase inima.

Drusilla a așteptat până când narcoticul și-a făcut complet efectul, apoi și-a scos cizmulițele și a pășit în vârful picioarelor prin cameră în căutarea medalionului. L-a găsit în sertarul noptierei lui, apoi a intrat în biroul senatorului ca să execute pas cu pas planul conceput de Caligula.

Două ore mai târziu, după ce a găsit seiful și a copiat numele, datele, locurile, sumele de bani și misiunile încredințate celor implicați în conspirația republicanilor împotriva împăratului Romei și după ce i-a dat geanta cu sulul de pergament sigilat și cu instrumentele de scris lui Publius Certicus, care aștepta afară, sub fereastra biroului lui Cathegus, Drusilla a închis seiful, a pus înapoi cheița în medalion și medalionul la locul lui, apoi, s-a întins în pat lângă iubitul ei, confundat într-un somn adânc.

Nu a mai avut timp să se gândească la descoperirile uluitoare pe care le făcuse și să se bucure de succesul misiunii sale, pentru că s-a prăbușit în brațele lui Morfeu, visând că trei îngeri din Câmpiile Elizee au prins-o cu fire de aur și au înălțat-o spre ceruri.

— *A*i făcut o treabă foarte bună, Certicus! a spus Caligula, desfășurând sulul de pergament pe care cercetașul loial, în vârstă de șaisprezece ani, îl preluse de la Drusilla prin fereastra biroului lui Cathegus și îl adusese împăratului cu puțin înainte de ivirea zorilor, după noaptea aceea fatidică a Idelor lui ianuarie.

— Sunt mândru de încrederea pe care mi-o acordați, Cezar! a răspuns Publius Certicus. Mai doriți ceva acum?

Stând la masă în biroul său privat, Caligula a desfășurat sulul de pergament și l-a parcurs rapid.

— Cât ai așteptat ca Drusilla să-ți încredințeze pergamentul? a întrebat Caligula, care a observat că acesta fusese umplut, de la cap la coadă, de scrisul surorii lui.

— Prințesa a deschis fereastra cam la trei ore după miezul nopții. I-am dat geanta cu instrumentele de scris, iar ea mi-a dat-o înapoi cam după o oră sau două. Apoi, am venit într-un suflet la palat.

— Verifică din nou ca să vezi dacă nu cumva lipsește ceva din geantă! a spus Caligula, citind și

gândindu-se la unele dintre cele mai interesante detalii pe care sora lui le-a copiat din sulurile și notițele găsite în seiful lui Cathegus.

Certicus a luat geanta de jos și a întins conținutul pe birou în timp ce împăratul continua să citească, fără să aibă nici o reacție. Cercetașul a enumerat articolele de pe birou:

– O călimară, trei condeie de scris, un sigiliu, două lămpi cu ulei, patru cremene, două prosoape. Nu lipsește nimic, Cezar.

– Ai făcut o treabă foarte bună, Certicus! a repetat împăratul, evaluând informațiile prețioase pe care i le-a furnizat Drusilla despre planurile sinistre ale dușmanilor săi.

Nu se îndoise nici o clipă că sora lui își va duce misiunea la bun sfârșit, dar rezultatele pe care le-a obținut erau de-a dreptul surprinzătoare.

– Vreau discreție totală din partea ta, Certicus, i-a spus Caligula tânărului său agent, care nu cunoștea conținutul pergamentului, dar care a înțeles că prințesa Iuliană nu se juca de-a v-ați ascunselea în casa unuia dintre cei mai importanți rivali politici ai împăratului.

– Puteți fi sigur de asta, Cezar! a răspuns cercetașul, lovindu-se cu pumnul în piept. Nimeni din imperiu nu va afla vreodată din gura mea ce am făcut, am văzut și am auzit în seara asta în timp ce îndeplineam misiunea pe care mi-ați încredințat-o.

– Cum i-ai explicat lui Metellus Gabinius absența ta de la petrecerea Verzilor de aseară?

– Am spus că trebuie să plec în *Reate* (oraș aflat la aproximativ cincizeci de kilometri nord-est de Roma pe *Via Salaria*) ca să particip împreună cu familia mea la licitația pentru un teren.

– Și povestea asta are vreun sâmbure de adevăr?

– Da, Cezar. Licitarea aceluia teren a fost programată pentru ziua de ieri și a ținut de la prânz până la miezul nopții, iar familia mea deține un alt teren în vecinătate.

– Bine, a spus Caligula, scriind ceva pe o tăbliță de lut. Înainte de a te duce acasă și de a face o baie bine-meritată, mai vreau să te rog ceva... Îl cunoști pe prietenul meu, Irod Agrippa?

– Nu personal, dar l-am văzut de câteva ori în compania voastră, Cezar.

Caligula a apăsat inelul cu sigiliul său pe tăbliță și i-a dat-o lui Publius Certicus. Cercetașul a citit-o.

– Am scris adresa reședinței sale personale, a spus Caligula. Du-te la el, arată-i sigiliul și spune-i să vină imediat la palat!

– Nu e cam devreme, Cezar?

Împăratul s-a uitat pe fereastră. Pe cer se iveau primele culori ale zorilor.

– Da... ai dreptate, a spus el. Apoi, a tras de un cordon care atârna de peretele din spatele scaunului său. Fă o baie caldă aici, la palat, și apoi du-te la Agrippa, bine?

Un soldat din gărzile batave a bătut la ușă și apoi a intrat.

– La porunca voastră, Cezar! a exclamat soldatul cu accentul său germanic, luând poziție de drepți.

- Condu-l pe acest tânăr la o baie! a poruncit împăratul.

- La care, Cezar? a întrebat soldatul, care nu putea să-și încalce una dintre trăsăturile tipic germanice - nevoia de precizie.

- Hmm... condu-l la baia surorii mele! a spus Caligula, care s-a întors apoi zâmbind spre cercetaș: Drusilla are câteva *ancillae* drăguțe, care te vor servi cu plăcere, Certicus. Tânărul a făcut o plecăciune. Du-te și distrează-te acum! Dar vreau să ajungi la Agrippa cu cel puțin trei ore înainte de prânz.

După ce Publius Certicus și soldatul batav au părăsit camera, Caligula a studiat pergamentul în liniște. Apoi, a ieșit pe terasă și a privit răsăritul.

- Jupiter! Jupiter! Îți mulțumesc! a exclamat Caligula, înălțându-și brațele spre cer. Îți mulțumesc pentru că mă călăuzești, Jupiter Optimus Maximus, și pentru puterea pe care mi-ai încredințat-o! Îți aud vocea, zeule atotputernic! Te-aud încurajându-mă să continui reforma revoluționară despre care mi-ai vorbit în timpul rugilor mele. Știu că ești alături de mine. Știu că m-ai ales pe mine, Gaius Caesar Germanicus Caligula, să conduc poporul Romei spre libertate. Ajută-mă să-i învăț pe oameni cuvintele magice pe care ni le-ai dăruit pentru binele universului: LIBERTATE! LIBERTATE PENTRU TOȚI! Ajută-mă să zdrobesc restricțiile impuse libertății de exprimare a ideilor, personalității și visurilor oamenilor, indiferent dacă sunt sclavi sau stăpâni, aflați în căutarea bunăstării sau fericirii personale! Dă-mi puterea și

luciditatea de a transforma Imperiul Roman într-un catalizator din care să se nască cei mai buni arhitecți, ingineri, artiști, meșteșugari, medici, bucătari, prostituate, bancheri, astrologi, negustori, cărturari, scribi, tâmplari, instalatori și filozofi! Dăruiește-mi iscusința politică și un pumn de fier ca să distrug gramțile impuse de legiuitorii corupți și de așa-zișii profeți, care încalcă dreptul oamenilor de a trăi așa cum vor și de a întemeia familia pe care o doresc! Zeule atotputernic! Ajută-mă să le ofer femeilor posibilitatea de a se bucura de senzualitatea lor nativă cu toți bărbații pe care îi doresc – fie părinți, fie soți, fie frați, fie iubiți – fără să fie obligate să renunțe la plăcerile lui Venus! Ajută-mă să acord cetățenia romană tuturor celor care jură supunere imperiului! Mii de culturi, religii și tradiții diferite, care să împărtășească împreună un viitor mai bun – *Pax Romana*! Ajută-mă ca împreună cu legiunile noastre glorioase să romanizez întreaga lume! Veghează asupra misiunii mele, zeule atotputernic! Împărtășește-le viziunea mea tuturor triburilor din lume! Apără-mă de trădători, mincinoși, calomniatori și... moraliști! Mă voi debarasa singur de trădători, Jupiter, dar scapă-mă de moraliștii care nu văd adevărul și răspândesc minciuni ca să obțină puterea pentru a-și impune principiile false! Apără-le pe curajoasa și minunata mea Drusilla și pe iubita mea Ladyssa! Îți mulțumesc, stăpâne al Olimpului! Îți mulțumesc, Jupiter Maximus, zeu atotputernic al Romei!

Caligula a rămas un timp încrememit, cuprins de extazul divin, simțind cum măreția zeului și strălucirea

cetății de la picioarele lui îi umplu sufletul. În fiecare dimineață, rugile închinat lui Jupiter și relația puternică pe care o avea cu stăpânul Olimpului îi alimentau energia și inteligența native. Faptul că îi împărtășea gândurile și aspirațiile sale divinității supreme a Romei era pentru Caligula nu doar un imperativ personal, ci și modalitatea cea mai importantă prin care își ridica moralul și își consolida hotărârea de a schimba lumea și de a elibera omenirea din cătușele fricii și principiilor morale restrictive.

Înapoi în biroul său, Caligula și-a concentrat din nou atenția asupra paragrafului din sulul de pergament unde Drusilla copiasse notițele prescurtate, așa cum apăreau în documentele lui Cathegus, notițe care făceau referire la Irod Agrippa: „Irod A. a rpt. Iovenia M., soț. lui Mrc. Vinicius, erou de rzb., centr., legiun. XIII. MV vine la Rm. de Idele lui febr. Îl acz. pe IA de adult. Implic/calomn./atac împotr. lui C. – reputaț. distr. în fața arm. înain. de Idele lui mart.“

Față de celelalte informații importante referitoare la conspirația republicană, de aceasta trebuia să se ocupe cât mai repede – de aceea, l-a trimis pe Certicus să-l cheme de-ndată la palat pe Irod Agrippa. Cum era posibil ca prietenul lui s-o răpească pe soția unui erou de război? Cine era această Iovenia M.? Reputația extraordinară pe care o avea Caligula printre soldații armatei romane era unul dintre stâlpii de susținere ai *imperiumului* său, motiv pentru care trebuia să pună imediat capăt zvonurilor defăimătoare care îl implicau pe cel mai bun prieten al său. Trebuia să reprime

fără întârziere orice informație referitoare la aventurile iudeului cu soția unui soldat roman, care lupta sub stindardul Romei la granițele imperiului.

– Iovenia, Iovenia... a murmurat Caligula.

Unde auzise numele acesta? Apoi, a asociat brusc numele cu Ladyssa. Oare soția lui britană o cunoștea pe femeia despre care se spunea că a fost răpită de cel mai bun prieten al lui?

– Lady doarme încă, Maiestatea Voastră, l-a informat Arkana în clipa în care împăratul a intrat în apartamentul soției sale.

El a aruncat o privire în camera în care Lady dormea liniștită, învelită în păături. Era atât de frumoasă și de nevinovată, încât nu s-a îndurat s-o trezească.

– Spune-mi, Arkana, cunoști o femeie cu numele de Iovenia? a întrebat-o Caligula pe garda de corp a Ladyssei, care făcea curățenie prin sufragerie.

– Iovenia? Da, cunosc o femeie cu acest nume.

Firește! și-a spus Caligula în gând, amintindu-și de profesoara de istorie a soției sale – femeia care a cumpărat templul lui Incitatus și apoi a transferat proprietatea în jurisdicția împăratului.

– Care este numele ei complet? a întrebat Caligula.

– Iovenia Marotia.

Nu mai avea nici o îndoială acum... Iovenia M. era Iovenia Marotia. Nu era o veste bună. Dacă *bonii* făceau legătura între Iovenia și Ladyssa și, poate și mai rău, între Iovenia, Ladyssa și Incitatus, încercările de a-l implica în povestea cu Irod Agrippa s-ar putea să dea roade și să se dovedească devastatoare.

– Unde se află acum?

– Probabil că la mama ei, a răspuns Arkana.

– Vine astăzi aici ca să-i predea Ladyseiei lecții de istorie?

– Nu cred. Iovenia a renunțat să-i mai dea lecții prințesei în urmă cu câteva zile.

– Înțeleg. Știi adresa mamei ei?

– Îmi pare rău, Maiestatea Voastră, nu o cunosc, a mințit Arkana, care a considerat că era mai bine să nu-i mai dea și alte informații și s-o lase pe stăpâna sa să-și rezolve, împreună cu soțul ei, problemele personale.

Caligula s-a întors în cabinetul său de lucru și a început să se ocupe de vraful uriaș de documente pe care șambelanul i le așeza zilnic pe birou. Povestea Agrippa/Iovenia era extrem de ciudată și tulburătoare. Cum putea să creadă că prietenul lui fidel, în care avea deplină încredere, un om de cultură, înzestrat cu simțul dreptății și al onoarei, ar fi putut să „răpească” o femeie căsătorită cu un erou de război? Un... erou de război? Această sintagmă era la fel de ciudată ca și presupusa „răpire”... Caligula a recitat fragmentul din pergamentul surorii lui.

Numele soțului Ioveniei era, fără îndoială, Marcus Vinicius, centurion în legiunea a XIII-a. Caligula, ca oricare alt roman, cunoștea foarte bine renumele acestei legiuni – *Gemina* – deoarece, sub comanda lui Iuliu Cezar, a trecut Rubiconul în prima zi după Idele lui decembrie în anul *DCCIII aUc* (anul 703 după calendarul roman = 50 î.e.n.). Ziua aceea a reprezentat un punct de cotitură în istorie, pentru că a pus capăt

Republicii Romei și a instaurat domnia Cezarilor peste întregul Imperiu Roman. *Gemina* staționa acum la periferia orașului Colonia Agrippina sub comanda lui Tullius Pompeius Rufus, unul dintre cei mai curajoși legați ai lui Servius Sulpicius Galba, dar Caligula n-a auzit niciodată despre acest centurion Marcus Vinicius și nici nu a văzut vreodată vreun raport din care să reiasă că era erou de război.

La cererea sa, șambelanul i-a adus dosarul legiunii a XIII-a. Caligula l-a răsfoit și a găsit numele centurionului pe care îl căuta. A început apoi să-i citească realizările militare. Bărbatul avea treizeci și unu de ani... s-a înrolat în armată la vârsta de cincisprezece ani... opt luni mai târziu, a ajuns în legiunea *Gemina*, staționată în *Oppidum Ubiorum* (oraș care – în urma decretului lui Caligula – a primit numele de Colonia Agrippina)... a participat la peste patruzeci de lupte și ambuscade... a primit două decorații... a fost promovat centurion... și apoi *primus pilus* (cel mai înalt rang al centurionilor) la vârsta de douăzeci și cinci de ani... a primit prima permisie la douăzeci și șapte de ani... a petrecut un an la Roma... Aha! Atunci s-a căsătorit cu Iovenia Marotia, pe data de XI octombrie DCCLXXXVI (11 octombrie 786 aUc = 33 AD)... s-a întors în legiunea a XIII-a... a participat la patru bătălii în Renania... a primit alte trei medalii... și o permisie de patru luni în Latium (regiunea Romei) în anul DCCLXXXIX (789 aUc = 36 AD), apoi s-a întors din nou în postul său din Colonia.

Ei, bine, Marcus Vinicius nu primise titlul oficial de „erou de război“, dar grație realizărilor sale militare

putea să primească această înaltă distincție după următoarea victorie obținută de legiunea sa. Caligula a scos dintr-un sertar al biroului ultimele rapoarte primite de la Servius Sulpicius Galba, comandantul armatei romane de la frontiera de nord. Situația din jurul Coloniei Agrippina era calmă. Cu toate acestea, Galba se aștepta la un atac masiv din partea tribului *Chatti*, o hoardă de barbari din nord-est, care în toamna trecută au ocupat teritorii întinse din Renania, situate la est de Rin. Căpeteniile tribului, se specifica în raport, strângeau două sute de mii de luptători ca să atace, la începutul primăverii, orașele romane aflate pe malul vestic al râului.

Caligula a recitat apoi raportul asupra activității lui Marcus Vinicius și a observat că următoarea permisie a centurionului era programată pentru luna septembrie a anului viitor. Aha!... Întorcându-se la pergamamentul Drusillei, Caligula și-a concentrat atenția asupra datelor...

„MV vine la Rm. de Idele lui febr. Îl acz. pe IA de adult. Implic/calomn./atac împotr. lui C. – reputaț. distr. în fața arm. înain. de Idele lui mart.“

De ce credea Cathegus că MV, adică Marcus Vinicius, se va întoarce la Roma la mijlocul lui februarie, în ciuda pericolelor pe care le implica o călătorie prin Alpi în timpul iernii? Singurul răspuns la această întrebare era acela că – descoperind aventura dintre Irod și Iovenia – membrii *boni* plănuiau să obțină, cu ajutorul cunoștințelor pe care le aveau în armată, o permisie specială pentru Vinicius, înainte de cea deja

programată. Aceasta îi putea fi acordată centurionului numai de către legatul Tullius Pompeius Rufus.

Primul lucru pe care l-a făcut Caligula a fost să-i dicteze scribului o depeșă urgentă, adresată lui Galba, în care își exprima îngrijorarea față de mobilizarea tribului *Chatti*, rugându-l să-i trimită un raport detaliat referitor la desfășurarea trupelor militare, pregătirea acestora, taberele militare, tranșeele, mașinăriile de război etc., propunându-i să deplaseze alte legiuni dacă ar fi avut nevoie de întăriri și ordonându-i în final să nu mai acorde permisiile soldaților romani, indiferent de rangul acestora. Deocamdată, aceasta era singura măsură de precauție pe care Caligula putea s-o ia în aceste circumstanțe, respectând ierarhia militară și nespecificând numele centurionului. Dacă ar fi făcut-o, acțiunea lui ar fi putut să stârnească suspiciuni, iar *bonii* l-ar putea acuza că încerca să mușamalizeze o conspirație – dacă povestea Irod/Iovenia/Vinicius avea să ia amploare la Roma.

Împăratul a verificat apoi biografia legatului Tullius Pompeius Rufus, un patrician tânăr de douăzeci și opt de ani, care servea în armată cam din aceeași perioadă cu Marcus Vinicius. Caligula nu-l cunoștea personal pe legat, deoarece a fost desemnat comandant al legiunii a XIII-a de către predecesorul lui Galba, Gnaeus Porcius Arpinus, dar – pentru că era un Rufus – avea numeroase legături de familie la Roma. Oare familia Rufi nu se înrudea cumva cu familia Claudiană? Da, cu erudiția lui, unchiul Claudius știa probabil totul despre această ramură Rufus din

genealogia familiei Rufi și poate că era exact omul potrivit ca să stabilească o legătură neoficială cu comandantul lui Vinicius. Caligula a trimis imediat un soldat la apartamentele lui Claudius, cerându-i să vină imediat la biroul imperial.

După aceea, a examinat în treacăt dosarul legiunii *Gemina* și a alcătuit o listă de nume, care îl cuprindea și pe cel al lui Marcus Vinicius. Apoi, a studiat alte fragmente scrise în același stil criptic, prescurtat, din pergamentul Drusillei, dar ceva i-a atras atenția în complotul Irod/Iovenia: „Reputaț. distr. în fața arm. înain. de Idele lui mart.“ *Înainte de Idele lui martie!* Având o semnificație istorică importantă, corelată cu asasinarea lui Iuliu Cezar, care a avut loc în urmă cu optzeci și doi de ani – executată de o șleahță de trădători din aceeași coaliție *boni*/republicani, care acum complota împotriva lui – Idele lui martie era, fără îndoială, cea mai potrivită dată pentru lichidarea actualului Cezar.

Cu un zâmbet sinistru pe buze, împăratul de douăzeci și cinci de ani a studiat pergamentul în căutarea altor indicii referitoare la ziua aceea fatidică și le-a găsit: „Idele lui mar. I) Unit. Mare adună forțe, înconj. și distr. găr. bat. înain. de mz. npt. II) Repub. înjung. C. III) UM ales dictr. timp de 6 ln.“

Asta era! și-a spus Caligula chicotind.

Apoi, a început să râdă și s-a îndreptat spre terasă. Și-a pus mâinile pe balustradă, a coborât bărbia și și-a ațintit privirea în pământ.

– Îți mulțumesc, Jupiter! a șoptit el. Acum le cunosc planul și ticăloșii nu știu asta. Ești extraordinar,

zeule atotputernic! Îmi oferi două luni de libertate absolută, două luni în care să-mi pregătesc capcana în care vor cădea cu toții! *Vae Victis!* („Vai de cei învinși!“) Îți jur, Jupiter! Voi fi necruțător!

Vădit satisfăcut, Caligula a izbucnit în râs. Strategia lui, care avea drept scop anihilarea membrilor *boni*, dădea roade. Din acest motiv, căsătoria lui cu Ladyssa Tudorus a fost un factor decisiv, care i-a oferit pretextul Drusillei de a juca rolul calului troian în tabăra dușmanilor. A fost convins de la bun început că vor cădea în capcană. De aceea, se simțea acum în al nouălea cer.

Deși căsătoria a avut ca motiv aparent tratatul pe care l-a încheiat cu regele Tudorus al Britaniei, uniunea lui cu fiica acestuia făcea parte din strategia ingenioasă pusă la cale de Caligula. Tânărul prinț, care a primit puterea absolută din partea Senatului Romei datorită dinastiei nobile din care făcea parte, dar și cu sprijinul armatei romane, era pregătit să-și analizeze fiecare acțiune din toate unghiurile posibile și fiecare acțiune trebuia să-i aducă cât mai multe avantaje. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu prințesa britană dacă nu ar fi fost atrăgătoare, deoarece Caligula credea cu tărie că atracția sexuală era un semn favorabil din partea zeilor; și nu i-ar fi oferit niciodată Ladyssei Tudorus numele său doar ca să sprijine politica externă, menită să romanizeze întreaga lume prin alianțe solide cu conducători străini.

Ca să-și realizeze planul revoluționar pe care îl concepute ca să elibereze societatea romană de toate

restricțiile învechite, trebuia să dea o lovitură decisivă coaliției de dreapta dintre membrii *boni* și republicani, care se opunea cu disperare oricărei schimbări – ca și când o societate modernă putea să rămână pentru totdeauna încremenită în timp și să îndure tirania câtorva demagogi puternici în loc să se bucure de produsul libertății absolute, pe care numai un conducător luminat o putea dăruia poporului său. Cu toate acestea, Caligula nu putea să dea o lovitură fatală dușmanilor săi dacă aceștia nu loveau primii. Numai un atac armat direct i-ar oferi posibilitatea împăratului să reacționeze și să-i distrugă pe conspiratori cu binecuvântarea poporului Romei.

În consecință, Caligula a cântărit încă de la bun început avantajele pe care i le-ar fi putut oferi căsătoria lui cu Ladyssa Tudorus în lupta acerbă pe care o ducea cu *bonii*. Și a anticipat rolul pe care avea să-l joace soția lui britană în capcana pe care plănuia să le-o întindă dușmanilor săi – îi va lăsa să creadă că intenționa să o exileze pe Drusilla ca să-i facă pe plac noii regine a inimii sale. Sub pretextul schimbării balanței puterii la palat, a transformat-o pe sora lui într-o nadă fermecătoare, ce avea să-i atragă în plasă pe conspiratori. Și acum, primele rezultate ale strategiei sale politice au început să se vadă. Intrase în posesia unor dovezi certe.

Pergamentul Drusillei confirma existența conspirației. În timp ce Caligula stârnea în mod deliberat mânia *bonilor* prin edictele sale provocatoare, care ofereau libertate absolută poporului roman, aceștia trebuiau să se opună domniei sale revoluționare,

atacând la fel cum au făcut-o predecesorii lor – Brutus, Cassius și ceilalți asasini republicani, care l-au ucis pe Iuliu Cezar, primul conducător liberal al imperiului. Exact la asta se aștepta Caligula! Dar întrucât cunoștea data fatidică, mijloacele și numele conspiratorilor, în loc să cadă în plasa lor, așa cum i s-a întâmplat marelui Cezar în ziua aceea cumplită a Idelor lui martie, el îi va atrage în capcană și va scăpa Roma de uneltirile lor o dată pentru totdeauna.

În acest moment, soldatul batav l-a condus pe unchiul Claudius în birou în timp ce împăratul chicotea, gândindu-se la alte metode excentrice, care vor continua să stârnească mânia *bonilor* în următoarele două luni și îi va determina să comită și mai multe greșeli.

– M-m-mă b-b-bucur să văd că ești b-b-bine d-d-dispus, d-d-dragă nepoate! a spus Claudius, provocându-i hohote de râs lui Caligula, care l-a îmbrățișat și l-a privit cu o afecțiune neobișnuită.

– Mă întreb cum poți s-o înveți pe Agrippinilla greaca și istoria cu felul tău bâlbâit de a vorbi.

– D-d-după un t-t-timp, mă l-l-liniștesc și mă fac î-î-înțeleș.

– Și cum te liniștește ea pe tine, *verpa* bătrână ce ești? Practicând felația?

– N-n-numai la asta te g-g-gândești, i-a răspuns Claudius, evitând abil subiectul. D-d-de aia m-ai c-c-chemat?

– Nici pe departe, unchiule. Te-am chemat dintr-un motiv foarte important.

– B-b-bine. Îmi plac m-m-motivele i-i-importante, a spus Claudius, așezându-se pe scaun și luând o prăjitură cu miere dintr-un coșuleț de argint de pe biroul lui Caligula, din care a început să ronțăie.

– Îl cunoști pe Tullius Pompeius Rufus?

– F-f-firește. Este soțul v-v-verișoarei mele de-a t-t-treia. Un s-s-soldat b-b-bun.

– Un soldat extraordinar, aș spune. Deși este foarte tânăr, este deja comandantul glorioasei legiuni a XIII-a – *Gemina* – staționată în Colonia Agrippina sub comanda lui Galba.

– Mă b-b-bucur că îi a-a-apreciezi m-m-meritele.

– M-am hotărât să acord legiunii *Gemina* Cununa de Aur (înalță distincție militară).

– Sunt de acord. S-s-soldații de acolo se a-a-așteaptă în p-p-primăvară la un atac masiv din partea t-t-tribului *Ch-Ch-Chatti*.

– Unchiule! a exclamat, uimit, Caligula. N-am știut că ești atât de bine informat în privința problemelor cu care se confruntă armata noastră.

– Nu vor fi p-p-probleme, Cal. G-G-Galba o să-i mănânce de vii pe t-t-ticăloșii ăia așa cum mănânc eu p-p-prăjitura asta cu miere.

– Nu mă îndoiesc de victoria noastră, unchiule. Chiar astăzi voi porunci ca distincția Cununa de Aur să-i fie trimisă sub escortă lui Galba în mai puțin de un *nundinum* (săptămâna romană de opt zile). Dar vreau să te implici mai mult în guvernarea noastră și să-i trimiți imediat o scrisoare prietenului tău Rufus,

prin care să-l anunți – confidențial – de distincția pe care împăratul o acordă legiunii sale.

– Voi fi b-b-bucuros să fac asta, Cal.

Caligula i-a înmănat apoi notița pe care o scrisese puțin mai devreme:

– Acestea sunt numele celor patru soldați cărora le voi acorda Inelul Germanic (inel gravat din lemn de stejar și aramă, râvnit de legionarii romani care luptau în războaiele germanice).

Claudius a citit lista și și-a mușcat ușor buza de sus când a văzut numele lui Marcus Vinicius. Hmm... nu era ciudat că numele fratelui său vitreg – tatăl Agrippinillei și al Lesbiei – se afla pe lista aceea? s-a întrebat în sinea lui.

Fără să remarce reacția lui Claudius, Caligula a continuat:

– Spune-i lui Rufus să-i menajeze pe acești soldați, să nu le încredințeze misiuni riscante și nici să nu le acorde permisii, fără să-i informeze însă de distincțiile pe care le vor primi. Este o surpriză.

Claudius s-a arătat de acord. Apoi, a discutat cu Caligula câteva probleme referitoare la politica externă, atingând în treacăt subiectul reorganizării comerțului cu Britania și propunând numele a doi cavaleri care vor prelua contractele imperiale semnate inițial de regretatul Quintus Publius Servilius. Caligula și-a notat numele acestora, apoi l-a condus amabil pe unchiul său până la ușă, rugându-l să trimită scrisoarea lui Tullius Pompeius Rufus printr-un curier imperial, care avea să plece din Roma două ore după prânz.

În drum spre apartamentele sale, Claudius se gândea la rugămintea atât de ciudată a lui Caligula. De ce era atât de dornic să-l implice în decizia de a acorda Cununa de Aur legiunii a XIII-a și Inelul Germanic lui Marcus Vinicius? Nepotul său era extrem de discret în privința acțiunilor sale politice, dar nu făcea niciodată ceva fără un motiv bine întemeiat. Deși Claudius era moștenitorul dinastic al tronului imperial, nu manifesta nici un interes pentru această funcție periculoasă și îl sfătuisese, în taină, pe Caligula să numească un succesor mai tânăr în testamentul său în cazul în care o boală fatală sau un accident neprevăzut ar scurta viața împăratului. În toamna trecută, Caligula a fost ținut la pat câteva luni de o boală foarte gravă; iar probabilitatea ca un conducător atât de revoluționar ca el să fie asasinat era destul de mare și împăratul lua, fără îndoială, în calcul și această variantă. Deoarece Claudius știa că nepotul lui nu neglija o problemă atât de importantă, așa cum era succesiunea, iar rugămintea pe care i-a adresat-o de a-i trimite o scrisoare lui Rufus sub pretextul că dorea „să-l implice în afacerile de stat“ nu apăruse peste noapte, singurul răspuns plauzibil la întrebarea lui Claudius trebuia să fie corelat cu Marcus Vinicius.

Poate că împăratul a aflat că *primus pilus* al legiunii a XIII-a era de fapt fratele vitreg al lui Drusus Germanicus – tatăl lui Caligula, care a murit pe când tânărul Cal nu avea decât șapte ani. Posibil... Datorită celor trei sute de cercetași, Caligula avea antene în întreaga Romă. Cercetașii nu erau doar niște admiratori

înfocați ai curselor de cai, ci erau niște tineri incoruptibili, bine organizați, devotați trup și suflet împăratului, căruia îi raportau dorințele și nemulțumirile poporului roman, dar căruia îi aduceau și alte informații mult mai valoroase – cum ar fi, de exemplu, descoperirea identității tatălui lui Marcus Vinicius.

Deoarece Claudius era singurul frate al răposatului Drusus Germanicus – și, așadar, fratele vitreg al lui Marcus Vinicius – i se părea firesc ca împăratul să pregătească discret terenul pentru recunoașterea oficială de către cel care juca rolul de *pater familias* în familia Claudiană – respectiv, Claudius – a originii nobile a lui Vinicius pentru ca acest soldat viteaz, de treizeci și unu de ani, să fie desemnat primul moștenitor al imperiului. Așa vor sta lucrurile până când soția lui Caligula va aduce pe lume un moștenitor de sex masculin. Pe de altă parte, Claudius știa că Marcus Vinicius a mai fost decorat pentru faptele sale de viteză pe câmpul de luptă și – acordându-i acum Inelul Germanic – Caligula îl ridica practic la rangul de „erou de război al Imperiului Roman“, un titlu ideal pentru fratele vitreg al lui Drusus Germanicus, care îi oferea astfel sprijinul armatei romane – stâlpul *imperiumului* absolut al lui Caligula.

Era posibil, se gândea Claudius, ca nepotul său vizionar să nu-i dezvăluie încă unchiului său vitreg originea sa nobilă și să nu-l lase la vatră până la încheierea campaniei împotriva tribului *Chatti*. Abia pe urmă, avea să-l aducă la Roma ca să-l inițieze pas cu pas în administrația imperială. Cu toate acestea, în ciuda

faptului că se bucura pentru că fratele său vitreg va obține – cu ajutorul lui Caligula – recunoașterea pe care o merita, fără ca el (Claudius) să încalce jurământul pe care i-l făcuse tatălui său, trebuia să recunoască faptul că asemenea gânduri nu erau decât pure speculații, despre care nu avea voie să sufle nici un cuvânt – nici măcar Agrippinillei.

– S-a trezit? l-a întrebat Claudius pe bătrânul lui valet când a intrat în apartamentele sale.

– Nu știu, sire. Prințesa nu m-a strigat și nici pe Domnia Voastră nu v-a chemat.

Claudius a deschis încet ușa dormitorului său și a privit-o pe Agrippinilla dormind liniștită în patul lui mare...

Prințul Tiberius Claudius Drusus Nero Germanicus – alias unchiul Claudius sau Claudius Bâlbâitul – în vârstă de patruzeci și șapte de ani, care era primul pe linia succesorală a marelui Imperiu Roman, și-a pierdut definitiv rațiunea – lucru firesc, de altfel – când s-a îndrăgostit de nepoata lui seducătoare, în vârstă de paisprezece ani, prințesa Iulia Octavia Agrippina cea Tânără – alias Agrippinilla – fiica secretă a lui Marcus Vinicius, *primus pilus* în legiunea a XIII-a, care avea să devină în curând „erou de război“ și poate moștenitorul imperiului în momentul în care Claudius îl va recunoaște ca fiind fiul secret al tatălui său – un prinț, așadar, din dinastia Claudiană, așa cum era el însuși.

Cu o seară în urmă, după ce a asistat la tragedia lui Goran gotul, care și-a găsit sfârșitul în amfiteatrul Flaminius, Claudius și Agrippinilla s-au întors la palat

și au intrat în apartamentele prințului printr-o ușă privată. Chiar dacă în litieră, Agrippinilla i-a mai făcut încă o dată dovada senzualității sale, mângâindu-și țâțșoarele abia îmbobocite de chipul unchiului ei în timpul călătoriei de la amfiteatrul Flaminus spre Colina Palatină, acum – în apartamentele acestuia – prințesa era hotărâtă să-i ofere un spectacol și mai bun.

Oprindu-se în fața unei oglinzi mari din argint, și-a scos rochia splendidă, de culoare turcoaz, și și-a așezat pe cap tiara incrustată cu diamante, privindu-l în același timp pe unchiul ei nu foarte chipeș, dar fermecător, care emana iubirea pentru ea prin toți porii. Stătea rezemat de tocul ușii, fascinat de personalitatea ei cutezătoare și de trupul ei înalt și zvelt, pus în valoare de colierul și de cerceii cu diamante, care au aparținut cândva bunicii lui, Octavia. Apoi, și-a ațintit privirea lacomă asupra pânzei minuscule de *bombyx*, pe care o franjurase în partea din față, dezvăluindu-și seducătorul munte al lui Venus, dar și câteva smocuri jucăușe din părul pubian.

– Nu mi-ai arătat niciodată această pânză de *bombyx* franjurată, a spus Claudius, umezindu-și buza de sus.

– Asta pentru că ai fost atât de preocupat de pariurile tale prostesti, încât nu m-ai atins deloc toată după-amiaza, i-a răspuns ea, cu o privire dezaprobatore.

– O, Agri... dacă te-aș fi atins, pasiunea pe care o simt pentru tine m-ar fi scos din minți!

– Ești oricum nebun după mine, *verpa* bătrână ce ești! i-a răspuns ea, fără să-l privească, trăgând de firișoarele de păr care se strecurau printre franjurile

lenjeriei intime și unduindu-și fesele micuțe și rotunde, expuse privirii unchiului ei, căci pânza de *bombyx* era extrem de îngustă la spate și nu-i acoperea deloc fundul.

– Îți place să mă înnebunești, nu-i așa? a spus Claudius.

– Firește... Vîno aici!

El s-a apropiat de ea și a început s-o mângâie printre franjurile lenjeriei intime, contopindu-și degetele cu ale ei. Ea s-a întors spre el și l-a sărutat cu pasiune, dăruindu-și reciproc cuvinte tandre de iubire.

– Trebuie să fac pipi, a gemut ea, conștientă de reacția pe care i-o vor provoca cuvintele ei.

– O... iubito! Hai să trecem la treabă! a spus el, stimulându-i clitorisul.

– Ești atât de urât și de nesuferit...

– Da, știu, iubito...

– ...și întotdeauna vrei să mă vezi cum îmi eliberez *cunnusul* de urina aurie și caldă...

– Da, așa e. Nu mă pot abține... a îngăimat el, copleșind-o cu sărutări și strecurându-și degetul în vulva ei udă.

– Și ce vrei să faci acum? a întrebat ea, cu respirația întretăiată, ajutându-l să-și dea jos toga și cuprinzându-i penisul cu mâna.

– Iubito, hai să mergem la baie!

– De ce? a gemut ea, știind cum să-i intensifice starea de excitație, îndeplinindu-i cât mai lent dorința.

– Chiar nu știi de ce? a șoptit el.

– De ce? Vrei să-l bei?

– Daaa... Știi cât de mult îmi place asta...

– Dar ce zici dacă nu-mi dau jos pânza de *bombyx*?

– E foarte bine, micuța mea nimfă. Păstrează-ți bijuteria și dăruiește-mi privirea ta ucigătoare!

– Care privire? Cea care îți străpunge sufletul?

– Da, aceea.

– Nu știu dacă o să reușesc, unchiule, a îngăimat ea. Sunt prea excitată acum...

Claudius a luat-o în brațe și a dus-o în baie. Apoi, a ajutat-o să se așeze pe marginea căzii din marmură albă, cu picioarele goale înăuntru. El a îngenuncheat între picioarele ei zvelte și a început să-i lingă vulva seducătoare printre franjurile pânzei de *bombyx* în timp ce și-a strecurat două degete înăuntru și a început să-i stimuleze mucoasa vaginală.

– O să fac foarte mult pipi, să știi! a gemut ea. Îl țin de câteva ore bune.

– Dă-i drumul, iubirea mea! Îl simt deja...

– Da... Hmm...

Când și-a retras degetele din vulva ei, urina aurie a început să curgă mai întâi în jeturi scurte, apoi în suvoaie, revărsându-se din plin în gura lui deschisă. Claudius a băut cât a putut de mult, savurându-i gustul, privindu-i chipul frumos, încadrat de tiara cu diamante și gâtul împodobit cu colierul din aceleași pietre prețioase, care îi mângâia țâțișoarele îmbobocite, contopindu-și privirile și trăind senzații uluitoare, care îi înlănțuia în vraja iubirii.

Apoi, a închis ochii în timp ce urina caldă îi stropea toată fața. Apăsându-i cu mâinile abdomenul inferior pentru ca urina să se scurgă în totalitate, i-a poziționat muntele lui Venus în așa fel încât jetul de

urină din orificiul uretral să se scurgă direct în gura lui, bucurându-se în același timp de priveliștea pe care i-o oferea această poziție și de impactul pe care îl exercita urina asupra lui. El putea astfel să-i lingă adâncurile, sorbindu-i ultimele picături de urină și strecurându-și din nou degetele în interiorul ei. După ce s-a eliberat de povara lichidului, Agri se simțea ușoară și fericită. Dar a rămas fără suflare când unchiul Claudius a apăsât cu degetele exact în punctul sensibil de pe suprafața mucoasei vaginale, care devenise și mai sensibil în cele cinci zile și nopți de când se bucura de atențiile sexuale ale iubitului ei matur, dar neobosit, care era un maestru în arta dragostei.

În câteva clipe, Agrippinilla a simțit un fior care i-a străbătut tot corpul atunci când unchiul ei și-a continuat jocul cu degetele în același punct sensibil. Gemând, i-a mărturisit că simțea din nou nevoia să facă pipi, deși știa că senzația pe care o experimenta acum era diferită și mult mai intensă decât cea de dinainte. Claudius i-a șoptit să-i dea drumul... și a continuat s-o stimuleze. Așezându-și palma mâinii stângi pe abdomenul inferior, a apăsât și mai tare în același loc „fierbinte“ cu degetele mâinii drepte, retrăgându-le iute afară și apoi înfigându-le cu forță în același loc. El a repetat figura de câteva ori. *Oh!* a icnit Agrippinilla.... știa atât de bine cum și unde s-o atingă ca s-o excite la maximum. Apoi, a icnit din nou.

Tremurând și apucându-l de părul lui cărunț, s-a întins brusc pe covorul de pe podeaua băii, aruncându-și tiara și depărtându-și picioarele ca o broască.

Mișcându-și pelvisul în sus și în jos, nimfa Iuliană era în pragul orgasmului, exprimându-și extazul iminent prin gemete și strigăte puternice de *da-da-da-da* rostite cu răsuflarea întretăiată, în timp ce Claudius a continuat să-i stimuleze cu vârful degetelor același loc sensibil până când i-a resimțit orgasmul intens prin sfincterul uretral. O, ce bucurie! Ce fericire au trăit amândoi în clipa în care contracțiile organelor ei genitale s-au propagat în tot trupul ei, iar el s-a îmbătat cu lichidul generat de momentul unic al ejaculării ei, gustând pentru prima oară din nectarul lui Venus!

– Oh! Hai, sondează-mi adâncurile! Nu mai sta pe gânduri! a strigat ea, în timp ce orgasmul o purta pe aripile fericirii supreme.

Pierdut în percepțiile senzoriale ale organului ei seducător, unchiul Claudius i-a ridicat picioarele până la nivelul umerilor și a penetrat-o cu o forță ieșită din comun. Deoarece ea simțea deja contracții orgasmice puternice, accentuate de penetrarea lui violentă, voia ca el să ejaculeze imediat în adâncurile ei. Ca să-și atingă scopul, venea în întâmpinarea mișcărilor lui și își răsuca pelvisul, gemând:

– *Acum, unchiule! Hai, dă-i drumul!*

Dar pentru că știa că – odată inițiată în arta ejaculării – o femeie poate atinge orgasmul și poate ejacula de nenumărate ori, atât timp cât iubitul o stimulează cu degetele sau îi atinge cu glandul cel mai sensibil loc al vaginului, Claudius s-a bucurat de partida sexuală cu nepoata lui mai mult decât s-a așteptat aceasta. Atunci a realizat Agrippinilla că reacțiile ei ciudate nu

se diminuau prea ușor, că de fapt îi dăruia, fără să vrea, exact ceea ce el îi dăruia ei, trăind la intensitate maximă actul sexual frenetic printre momente de ejaculare și de orgasm fantastic.

Pentru că își recupera energia din intensitatea senzațiilor ei, unchiul Claudius alterna uneori actul sexual cu mișcări rapide, aducând-o în pragul nebuniei, iar alteori cu mișcări lente, senzuale, însoțite de sărutări și îmbrățișări tandre, savurând gemetele și cuvintele ei de plăcere, în timp ce îi mușca sfârcurile sau o făcea să ejaculeze din nou, stimulându-i cu degetele toate zonele sensibile ale trupului. Când Agrippinilla a simțit că el era gata să ejaculeze, a contopit mișcările lui puternice cu un nou val de contracții vaginale, ținându-l de umeri, apucându-l de fund și trăgându-l spre ea, încătușându-l în îmbrățișarea ei, rotindu-și șoldurile sau frecându-și cervixul de glandul lui. Iar când frumoasa lui nepoată apela la aceste trucuri, unchiul Claudius nu-i mai putea rezista. Nimeni nu ar fi putut să-i reziste.

Gâfâind, gemând și îndemnându-se unul pe celălalt, și-au desăvârșit uniunea simțurilor. Agri l-a ținut strâns în brațe în timp ce el și-a revărsat sperma în cupa deschisă a florii ei, primind – în culmea fericirii – seva plină de viață a prințului pe care dorea să-l transforme în tatăl fiului ei.

Din ziua în care Agrippinilla a vizitat-o pe sibila Amalthea în Cumae înainte de sfârșitul anului trecut, prințesa de paisprezece ani își amintea încă profeția sibilei cuvânt cu cuvânt:

„Dacă îți vei schimba data nașterii, doisprezece ani de acum înainte cel de al *treilea* soț al tău va deveni împăratul Romei și *singurul* tău fiu va deveni el însuși împărat. Dar fiul tău trebuie să se nască *înainte* de sfârșitul anului viitor.“

Din ziua aceea, cuvintele sibilei nu i-au mai dat pace Agrippinillei. De vreme ce schimbarea datei ei de naștere nu era o problemă urgentă, s-a hotărât să-și canalizeze toate forțele ca să rămână însărcinată cu viitorul împărat al Romei. Și pentru că fiul ei trebuia să se nască înainte de sfârșitul aceluși an, trebuia să ia o decizie cât mai repede. În timp ce analiza numele bărbaților de origine nobilă, care ar fi putut s-o ajute să-l conceapă pe viitorul împărat, Agri nu a găsit pe nimeni demn de misiunea ei imperială și i-a eliminat de pe listă pe toți posibiii candidați, chiar și pe logodnicul ei, Domitius Ahenobarbus, care – în ciuda sângelui său albastru – nu era vrednic de o însărcinare atât de importantă.

Apoi, a început să se gândească la unchiul Claudius... Judecând după modul în care o privea în ochi și după gesturile ocazionale când o pișca de fundulețul ei drăguț, știa că el se simțea atras de personalitatea ei captivantă și, în afară de Caligula, avea originea cea mai nobilă dintre toți bărbații din Roma. În plus, era foarte inteligent, avea o educație aleasă, deținea o funcție importantă în cadrul Colegiului Pontifilor și era apreciat printre istoricii din Roma și Alexandria pentru greaca pe care o vorbea impecabil și pentru numeroasele sale lucrări despre războaiele punice și istoria etruscilor.

Pasiunea lui pentru jocurile de noroc, lucru care îi scotea în evidență curajul, era proverbială. Agrippinilla îi citise deja lucrarea *Cum să câștigi la zaruri*, un tratat paradoxal despre noroc versus moralitate, în care îl parodia pe Cato Cenzorul, un individ mediocru, mort de aproape două secole, autorul unor proclamații stupide împotriva cetățenilor dornici de sex, care reprezentau chintesența atitudinii moraliste represive a *bonilor*. Chiar dacă făcea haz de vorbirea bâlbăită a unchiului Claudius, de mersul lui stângaci și de înfățișarea lui fizică nu prea încântătoare, era un bărbat fascinant, care probabil că ascundea o tărie de caracter extraordinară și poate chiar o senzualitate debordantă.

Favorurile Agrippinillei au înclinat spre Claudius în timpul banchetului organizat de *Ordo Equester* cu zece zile înainte de Idele lui ianuarie în cinstea cavalerului ucis, Quintus Publius Servilius. Cu ocazia aceea, unchiul Claudius i-a dezvăluit secretul datei ei de naștere și i-a povestit despre fratele lui vitreg, care era tatăl ei. Atunci a hotărât că Tiberius Claudius Drusus Nero Germanicus – alias unchiul Claudius – era omul potrivit să scrie destinul Romei, zămisindu-l pe viitorul împărat al imperiului. Din clipa aceea, a conceput un plan prin care să-l seducă în perioada ei fertilă din ianuarie cu scopul – nu chiar atât de secret – de a rămâne însărcinată cu el. Din prima clipă când au făcut dragoste în *peristiliumul* care împrejmuia apartamentele sale, a știut că a luat decizia corectă. Prințul Claudian, vârstnic, era atât de fascinat de atitudinea ei

impertinentă, atât de excitat de senzualitatea ei irezistibilă și atât de impulsionat de vârsta ei fragedă, de trupul zvelt și de perspectiva de a face dragoste cu nepoata lui, încât s-a transformat într-un iubit minunat.

Și în timp ce el se îndrăgostea nebunește de ea, Agrippinilla era atât de mândră de succesul ei, încât a început să simtă pentru el nu doar o pasiune sexuală răvășitoare, ci și o fascinație puternică față de interesul lui pentru istorie, dar și față de personalitatea lui captivantă. Viața secretă pe care o ducea împreună cu unchiul ei și experiențele sexuale inedite au devenit pentru scânteietoarea Agrippinilla o sursă de euforie, temperată de afecțiunea pe care o avea pentru această *verpa* bătrână. Nu avea nevoie să apeleze la trucuri artificiale ca să-i trezească dorința și să-l facă să ejaculeze în adâncurile ei în timp ce ea plutea pe aripile orgasmului – care, considera ea, juca un rol vital dacă voiai să rămâi însărcinată.

– Vrei să-mi dai un răspuns la o întrebare fundamentală, iubita mea inteligentă? a întrebat-o Claudius în timp ce se relaxau pe podeaua băii după partida lor nebună de amor.

– Ce vrei să afli – semnificația vieții?

– Hmm... Subiectul ăsta este pe locul al doilea, cred.

– Ce altceva? De ce te bat întotdeauna la zaruri?

– *Edepol!* M-ai bătut doar de trei ori! a exclamat unchiul Claudius, sensibil când venea vorba de jocurile de noroc.

– *Chiar așa?* Câte jocuri am jucat?

– Ei, bine... nu-mi mai aduc aminte.

- Nu mă face să râd, prostănacule! Am jucat trei partide și te-am bătut de fiecare dată. Ți-am contracara mișcările cu multă abilitate.

- Bine, bine... Să nu deviem de la subiect!

- În regulă, dar nu-mi vinde mie prostiile tale erudite, pentru că o să regreti amarnic! I-a avertizat ea, sărutându-l pe bărbie. E clar?

- Foarte clar.

- Dă-i drumul atunci!

El s-a uitat la ea în timp ce Agrippinilla îl domina, stând deasupra lui și privindu-l cu ochi scânteietori. Ar fi copleșit-o cu sărutări dacă nu s-ar fi hotărât să-i pună întrebarea aceea fundamentală:

- De ce nu ți-e teamă că o să rămâi însărcinată?

- O întrebare elementară, unchiule, elementară! Pentru că fac parte din dinastia Iulia, nu mă tem de nimic.

- Hai, fii serioasă!

- De ce vrei să știi? Ți-e teamă că s-ar putea să devii tată?

- Nu, deloc.

- Pentru că nu ne este teamă - nici mie, nici ție - de ce ne mai batem capul cu problema asta? Motivul pentru care vreau să ejaculezi în interiorul meu îl constituie plăcerea pe care o simt în acel moment. Și acest lucru este *într-adevăr* fundamental, cred eu.

- Are vreo legătură cu favoarea pe care m-ai rugat să ți-o îndeplinesc prima dată când am făcut dragoste?

- *Nuuuu*, a răspuns ea dintr-o suflare. O să te rog să mi-o îndeplinești la timpul potrivit, a continuat ea, sărutându-l cu tandrețe și gândindu-se la favoarea pe

care avea să i-o ceară – schimbarea datei ei de naștere. Datorită autorității sale, avea acces la Registrul Nașterilor Cetățenilor Romani de la templul lui Venus Lucina și putea să-i îndeplinească ușor rugămintea.

Mai târziu, pentru că fiecare dintre ei trebuia să-i plătească celuilalt pariul pierdut la finalul întrecerilor de gladiatori, unde Goran gotul și-a găsit într-un mod atât de tragic sfârșitul, Claudius i-a dăruit frumoasei lui nepoate renumita perlă pe care ea și-o dorea atât de mult – o perlă roz, impresionantă, în formă de ou, de cinci centimetri – savurând plăcerea pe care Agrippinilla o simțea în timp ce mângâia bijuteria uluitoare și promițându-i că o va îmbrăca într-o foiță de aur și i-o va oferi ca pandativ – numai pentru ea.

Apoi, Agri și-a plătit și ea partea ei din rămășag. S-a întins pe pat și l-a lăsat să-i facă un tatuaj pe fesa stângă – inițialele A și C încadrate într-o inimă. Micile înțepături ale acului cu care el îi perfora pielea le-au provocat amândurora o stare maximă de excitație, fapt care a dus la alte partide de sex până la desăvârșirea operei de artă de pe pielea ei. Privind rezultatul final în oglinda de argint din dormitorul lui, Agrippinilla a simțit că tatuajul nu reprezenta doar contopirea inimilor lor, ci și simbolul puternic al vieții care creștea în pântecul ei, căci știa că – după partida uluitoare de dragoste din baie – a deschis porțile celei mai nobile sămânțe din Roma.

A doua zi, după întâlnirea cu Caligula, Claudius o privea prin ușa întredeschisă a dormitorului pe iubita lui nepoată care dormea ca un prunc în patul lui. Nu

avea de unde să știe că atitudinea ei tandră față de el se datora profeției sibilei Amalthea. Dacă ar fi știut adevărul, i-ar fi trimis un cadou profetei din Cuman, căci cuvintele ei i-au dăruit cea mai mare bucurie a vieții și, în plus, nu-l interesau motivele afecțiunii pe care nepoata lui o manifesta față de el. Cui i-ar mai fi păsat de aceste motive când plăcerea carnală atingea perfecțiunea cerurilor? Oare mintea umană putea să înțeleagă rațiunile zeilor și zeitelor dragostei?

După câteva clipe, Claudius a închis încet ușa, poruncindu-i valetului său să stea de pază în fața dormitorului și să aștepte chemarea ei. Apoi, s-a îndreptat spre biroul lui ca să-i scrie epistola lui Tullius Pompeius Rufus, care avea să pornească la drum – din porunca lui Caligula – la amiază printr-un curier imperial, care pleca din Roma la aceeași oră în fiecare zi spre frontiera de nord.

Un fior ciudat i-a străbătut corpul lui Claudius. În timp ce scria în epistolă numele lui Marcus Vinicius, simțea că evenimentele aveau să ia o turnură neașteptată, ce vor schimba destinul Romei și – în ciuda dorinței sale de a rămâne în umbră – va fi aruncat în mijlocul unor lupte dinastice. De o parte a baricadei se va afla Marcus Vinicius, a cărui origine nobilă Claudius a jurat să nu o dezvăluie niciodată decât „în caz de forță majoră”. De cealaltă parte, se vor afla fiii cele secrete ale lui Marcus Vinicius – Agrippinilla și Lesbia – a căror mamă l-a rugat să păstreze taina identității adevăratului lor părinte până când Agri va împlini șaisprezece ani. În plus, exista șansa ca iubita

lui, Agrippinilla, să rămână însărcinată cu el. Dar de ce ar face așa ceva? Se afla oare sub influența unei vrăji care o determina să aducă pe lume un prinț Iulio-Claudian, care într-o bună zi avea să clatine fundația dinastică a imperiului?

Dacă Claudius ar fi cunoscut toate evenimentele viitoare, motivele, ramificațiile și consecințele întâmplărilor spectaculoase din ziua aceea a Idelor lui ianuarie, ar fi fost convins că zeii le jucau destinul la zaruri – pe al lui și pe al celorlalți muritori – iar viața însemna driblarea abilă a mișcărilor divinității.

— *L*asă-mă să ghicesc! Ești campion la cursele de care? a întrebat Rethia, una dintre *ancillaele* Drusillei, în timp ce turna apă caldă peste umerii lui Publius Cericus, admirând în bătaia primelor raze ale soarelui trupul athletic al acestui tânăr de șaisprezece ani.

— Greșit! a răspuns el, ridicându-se în capul oaselor în cada din marmură a Drusillei, savurând din plin baia pe care Caligula i-a oferit-o cu generozitate ca răsplată pentru succesul misiunii sale.

— Atunci, ești cadet în gărzile pretoriene? l-a întrebat o altă *ancilla* frumoasă, de vreme ce el a promis să dăruiască un sărut primei slave care ghicea ce rol îndeplinea în anturajul imperial.

— Îmi pare rău, iubito, i-a spus el tinerei slave. Cum te cheamă?

— Dunia, a răspuns ea.

Apoi, a început să chicotească împreună cu celelalte *ancillae*, care îl spălau cu bureți îmbibați în esențele rare din Siria ale Drusillei.

- Ești unul dintre actorii care joacă în piesele *dominei* noastre? a întrebat alta, dorind să obțină sărutul.

- Nu.

- Gladiator? a îndrăznit cea de a patra.

- Fii serioasă! Împăratul nu are echipe de gladiatori, a răspuns el.

- Cred că știu... a spus Dunia, spălându-i zona genitală.

- Da? a întrebat-o el, în timp ce penisul i s-a trezit la viață în mâinile Duniei.

- Faci parte din echipa Verzilor, a spus sclava frumoasă.

- Ooo! a exclamat el, zâmbind. Nu e chiar așa, dar meriți oricum sărutul.

Chipul Duniei s-a luminat și i-a oferit buzele. Tânărul cercetaș a sărutat-o, încercând s-o învețe să sărute cum trebuie, dar ea și-a ținut buzele pecetluite. El a prins-o și a obligat-o să intre în cadă, mângâindu-i apoi picioarele.

- Te rog! a strigat ea. Lasă-mă să ies!

- De ce? Nu mă placi? a întrebat el, strecurându-și mâinile pe sub apă ca să ajungă la comoara ei ascunsă de *chitonul* scurt.

- Ba da, a spus ea, luptându-se cu el și strângându-și picioarele, dar nu am voie să am relații cu bărbați fără permisiunea *dominei* mele.

- Dar acum nu este aici, a răspuns Certicus.

După câteva momente de chicoteală, celelalte sclave l-au înconjurat pe frumosul roman și au eliberat-o pe Dunia din îmbrățișarea lui.

Între timp, două sclave tinere din Asia și-au făcut apariția în cameră și au urmărit bălăceala din cadă cu un zâmbet criptic. Tenul lor întunecat și catifelat, ochii mongoloizi, părul negru, tăiat scurt și cu breton, fața rotundă și plată, nările largi, buzele mari și senzuale și trupul zvelt, tras ca prin inel, indicau faptul că proveneau din Orientul Îndepărtat.

Rethia, care se ocupa de îmbăierea lui Certicus, le-a făcut semn să se apropie.

– Hmm... unde le-a găsit Drusilla pe fetele astea? a întrebat el când cele două sclave s-au apropiat de cadă.

– *Domina* le-a cumpărat acum o săptămână. Vin dintr-un ținut îndepărtat din apropierea Chinei. Se numește Thailia.

– Vorbiți latina? le-a întrebat el.

Cele două fete thailiene au clătinat din cap.

– Nu știm latină, a răspuns una dintre ele, cu o expresie în care se citea regretul.

– Sunt gemene? a întrebat Certicus, observând că semănau aproape la perfecție.

– Da. Nu-i așa că sunt drăguțe? a întrebat Rethia.

– Da, așa e... a recunoscut cercetașul, analizându-le trupurile... dar nu prea au carne pe oase, micuțele de ele... a spus el, făcându-le semn să se aplece ca să le atingă sânii minusculi prin tunică... și nu stau bine nici la capitolul săni.

– Da, știu, dar au alte calități, a spus Rethia. Pot să-ți facă un masaj extraordinar.

– Cum? Cu mânuțele alea?

– Nu, cu trupul lor.

– Aha!... Interessant...

– Nu e doar interesant, Certicus, a spus Rethia, întinzându-i mâna ca să-l ajute să iasă din baie, e „fierbinte“.

Sclavele s-au strâns imediat în jurul lui ca să-l șteargă cu prosoape din in și să-i frece trupul athletic, chicotind vesele când au ajuns în zona genitală, unde au început să-i șteargă cu atenție penisul, testiculele și fundul. Rethia le-a poruncit *ancillaelor* să dea drumul prăzii lor, apoi l-a condus pe cercetaș la o bancă din inarmură și i-a spus să se întindă în timp ce gemenele thailiene și-au scos tunicile. Păreau foarte tinere, poate chiar adolescente. Certicus le-a admirat picioarele ușor arcuite, dar mai ales osul pubian proeminent, acoperit de șuvițe lungi de păr mătăsos.

Ele au așezat sub banca de marmură niște bureți și vase în care se aflau diverse lichide și creme, apoi s-au apropiat de tânărul roman musculos și au început să-l mângâie, rostind câteva cuvinte în limba lor ciudată. El le-a prins cu mâinile de șolduri și le-a tras spre penisul lui excitat, pe care gemenele au evitat să-l atingă și chiar să-l privească. Fără să-și modifice expresia gravă a chipului, l-au întins pe burtă, s-au uns cu cremă pe mâini și au început să-i maseze picioarele, mai întâi cu degetele și apoi cu pieptul. După ce au înmuiat bureții într-un lichid și l-au uns pe cercetaș cu o cremă, au împrăștiat spuma albă, rezultată în urma amestecului lichidului cu crema, peste tot corpul lui, strecurând-o chiar în jurul penisului tare ca piatra.

După ce s-au urcat călare pe picioarele lui, cele două gemene au început să-i facă masaj cu pubisul lor,

frecându-și vulva de mușchii lui într-un ritm perfect sincronizat.

– Cum te simți? l-a întrebat Rethia, stând la capătul băncii, de unde le urmărea pe fetele thailiene cum îi masau fundul cu spumă.

– Minunat, a răspuns cercetașul lui Caligula. Simt cum *verpa* mea caută cu disperare o gaură în marmură. Mă simt bine, în ciuda terenului alunecos.

Una dintre gemene a făcut și mai multă spumă și s-a întins peste el. A continuat tratamentul, mișcându-și trupul ca un delfin și inasându-i fundul cu osul pubian, brațele cu mâinile, iar vertebrele superioare și omoplații cu bărbia. Cealaltă sclavă thailiană s-a lăsat pe vine în fața lui și i-a masat chipul cu mâinile, cu bărbia și cu pomeții obrazilor. Certicus a încercat s-o sărute pe gură, dar ea și-a frecat doar năsucul de buzele lui.

– Cred că te place, a spus Rethia.

– De ce?

– Pentru că gestul pe care l-a făcut ea – frecarea nasului de chipul cuiva – are conotații erotice, este un soi de sărut și poate chiar mai mult decât atât.

– Cum o cheamă?

– Lactia, iar sora ei este Setis.

Certicus i-a făcut cu ochiul Rethiei, apoi și-a frecat nasul de gâtul Lactiei. Fetei i-a plăcut gestul lui, apoi și-a apropiat nasul de al lui și a început să-l frece, făcând mișcări circulare, senzuale.

– Hmm, Lactia... a murmurat el.

Ea i-a acoperit gura cu palma de parcă vocea lui ar fi tulburat vraja „sărutului“ și și-a extins mișcările în

zona ochilor. După un timp, sora ei geamănă, Setis, s-a ridicat în capul oaselor, stând în continuare călare pe spatele lui Certicus și i-a făcut semn Lactiei s-o însoțească. Cele două fete i-au făcut apoi un alt masaj cu spumă pe tot corpul și l-au întors pe spate. L-au acoperit cu spumă și au început să-i aplice același tratament, masându-i bustul cu oasele lor pubiene.

Pentru că penisul lui era excitat la maximum, Lactia s-a așezat deasupra lui și s-a înfipt ușor-ușor în organul lui sexual.

– Hmm, căprioara vrea să facem dragoste, i-a spus cercetașul Rethiei.

– Nu, Certicus. O să-ți maseze penisul, tratându-l ca pe oricare altă parte a corpului.

Lactia s-a rotit deasupra lui cu trei sute și zece grade, creându-i o senzație extraordinară prin frecarea vulvei ei de penisul lui. Apoi, s-a sprijinit cu mâinile de șoldurile lui și și-a încordat mușchii abdominali.

– Vai! Mă strânge! Are cumva un cleștișor în *cunnius*?

– Cam așa ceva... a răspuns Rethia. Fetele din Asia de Est învață încă de la o vârstă fragedă să-și dezvolte mușchii pelvieni și îi folosesc foarte bine.

– Crezi că pot să fac dragoste cu ea?

– Da, poți, dar nu uita că ele îți fac masaj! Acesta nu are nici o legătură cu actul sexual.

În timp ce Setis își mângâia vulva de pectoralii și umerii săi, Certicus își sălta pelvisul, făcând-o și pe Lactia să sară, înfiptă cum era în penisul lui. Strângându-l cu „cleștișorul“ ei, i-a făcut un masaj prelungit, lucru care i-a stimulat procesul de lubrifiere, fără să-i

stârnească însă vreo reacție emoțională. Apoi, și-a retras vulva din organul lui și a schimbat locul cu sora ei. Setis l-a călărit în aceeași manieră ca Lactia, în timp ce aceasta își freca labiile durdulii de gâtul și de fața lui, dilatându-și petalele deasupra nasului său și lăsându-l să-i lingă și să-i sărute clitorisul. Atunci, a simțit și a văzut „cleștișorul” orificiului vaginal, care îi sorbea limba ca și când *cunnusul* ei era o gură lacomă, dormică să-l înfulece.

Gemenele thailiene au continuat să-i facă masaj pe rând, acum fiind toți trei plini de spumă, așezându-se peste corpul lui, masându-l în diverse moduri și înfigându-se cu vulva în penisul lui, dar numai ca să-l maseze, retrăgându-se imediat în clipa în care simțeau că era gata să ejaculeze.

– Mă ajută sau nu să ating punctul culminant? a îngăimat Certicus, adresându-i-se Rethiei.

În loc să-i răspundă, sclava și-a ațintit privirea spre ușă.

– Nu cred, tinere, a spus Briseis, stând în pragul unei uși de cealaltă parte a băii.

Cercetașul a privit în direcția de unde venea vocea. Îmbrăcată într-un *chiton* similar cu cel pe care îl purtau celelalte *ancillae*, având însă tivul cusut cu fir din aur, eleganta sclavă galică le-a făcut semn gemenelor thailiene să pună capăt masajului.

– Cine e fata aceea? a întrebat-o Certicus pe Rethia.

– Este mai-marea sclavelor prințesei, i-a șoptit *ancilla*.

– Aha... a spus cercetașul, privind trupul înalt și zvelt al lui Briseis, învăluit într-o aureolă de lumină

și observându-i prin *chitonul* scurt picioarele lungi și coapsele seducătoare.

Se pregătea să o salute, dar ea a făcut cale întoarsă înainte ca el să rostească vreun cuvânt.

Apoi, în timp ce Lactia și Setis și-au luat vasele și au plecat, Rethia l-a ajutat să se ridice în picioare și l-a condus din nou spre cada de baie, unde celelalte fete l-au spălat și l-au șters cu prosoape din in, evitând să-i atingă organul genital de teamă că mai-marea sclavelor le-ar putea vedea.

Între timp, Briseis a intrat în garderoba Drusillei și a început să-i aranjeze hainele în diverse dulapuri, verificând o listă scrisă pe un sul de pergament. Apoi, și-a aranjat în fața unei oglinzi părul prins în coadă de cal. S-a simțit oarecum ușurată când a aflat că împăratul i-a permis unui tânăr să facă baie în camera prințesei. Tânărul trebuia să fie unul din cercetașii lui Caligula, însărcinat probabil cu misiunea de a o veghea în taină pe Drusilla în timpul nopții petrecute în compania lui Cathegus. Dacă a fost recompensat în acest mod generos, însemna că cercetașul și-a dus misiunea la bun sfârșit, iar Drusilla era în siguranță.

– Bună, Briseis, a spus Certicus.

Sclava și-a întors capul spre el. Cercetașul stătea în pragul ușii, cu mâinile rezemate de cadrul de sus, înfășurat doar cu un prosop, etalându-și cu nonșalanță trupul athletic.

– Numele meu este Publius Certicus.

– Îmi pare bine de cunoștință, Publius, i-a răspuns Briseis, fără să zâmbească, dar impresionată de chipul

frumos al tânărului, de talia lui subțire și de umerii săi puternici.

– De ce nu le-ai lăsat pe gemene să-și termine treaba? a întrebat-o el.

– Pentru că o terminaseră deja.

– Nu în concepția mea, a spus el.

Apoi, a traversat camera și s-a apropiat de ea. Privirile li s-au încheștat o clipă.

– Maseuzele thailiene nu apreciază... a spus ea, dar nu a mai avut timp să termine fraza, pentru că Certicus a apucat-o de mijloc și a tras-o cu putere spre el, strângând-o la piept.

Ea a icnit. El a sărutat-o pe gură. Zbătându-se în brațele lui, Briseis a încercat să-i evite buzele. Prosopul s-a desfăcut și a căzut. Un fior a străbătut trupul sclavei galice când a simțit cum penisul lui îi mângâia abdomenul. Fiind puțin mai înalt decât Briseis, a prins-o de părul strâns în coadă de cal și i-a dat capul pe spate, obligând-o să deschidă gura. Și-a strecurat apoi limba printre dinții ei încheștați. Ea l-a mușcat, fără însă să-l rănească. Încurajat, Certicus și-a introdus mâna printre coapsele ei, stimulându-i vulva acoperită de pânza de *bombyx*.

– Nu! Dă-mi drumul! a mârâit, mândră, sclava Drusillei.

– Taci din gură! a mormăit cercetașul, sărutând-o din nou.

Prin fața ochilor i-a apărut imaginea lui Mamercus, adolescentul care a posedat-o cu violență în casa de jocuri a lui Mutius în urmă cu zece zile. Cât de crud a fost cu ea! Și cât de mult i-a plăcut să fie siluită

de tânărul acela obraznic! De ce? De ce voia să mai fie siluită de un alt adolescent? Copleșită de puterea tânărului, a simțit acum un alt fior – de data aceasta în zona genitală – cuprinzându-i labiile și vaginul și provocându-i o lubrifiere intensă în clipa în care el și-a introdus degetele în adâncurile ei.

– Mă siluiești! a țipat ea, schimonosindu-și chipul în ciuda atracției pe care o simțea față de goliciunea tânărului chipeș.

– Ești atât de udă încât nu poți să negi că îți place.

– Nu, oprește-te! l-a rugat ea, zbatându-se din nou, fără să reușească însă să se elibereze din strânsoarea lui, ci dimpotrivă, devenind prizoniera degetelor lui înfipite în vulva ei și a degetului mare, care apăsa cu putere pe osul ei pubian.

Briseis ardea de dorință! El a mușcat-o de gât, iar ea s-a agățat cu frenezie de mușchii lui goi și puternici, agitându-și pelvisul înainte și înapoi ca să-i simtă cât mai adânc degetele înfipite în comoara ei. El i-a smuls pânza de *bombyx*, apoi a trântit-o pe o sofa, întinzându-i brațele și sărutând-o din nou. Ea nu a rezistat impulsului de a-și depărta picioarele și de a-l lăsa pe Certicus s-o penetreze cu toată puterea sexuală a tinereții lui.

– Vai! Ce rău ești! a îngăimat Briseis când Certicus i-a scos *chitonul*, i-a ridicat picioarele până la nivelul genunchilor și a accelerat ritmul actului sexual, penetrându-i cu o forță sălbatică vulva deschisă și roșie ca un trandafir.

Cât de adânc îi simțea penisul în interiorul ei! Cu câtă forță se lovea de pubisul ei! Cât de repede îi atâța

simțurile! Ea l-a apucat cu mâinile de fund, stimulându-i mișcările. Când a simțit că îi răspundea cu aceeași frenezie, i-a coborât genunchiul stâng, îndepărtându-i-l cât a putut de mult ca să-i privească vulva frumoasă, devastată de loviturile lui nemiloase, și a început să tragă de sfârcurile ei lungi ca s-o aducă în pragul nebuniei.

Cucerită de tânărul cercetaș roman, sclava galică s-a abandonat cu totul în mâinile lui, ca o femeie îndrăgostită nebunește, spunându-i s-o posede, s-o lase fără suflare, s-o sfâșie cu pasiunea lui, sărutându-l, strângându-l în brațe, zgâriindu-l pe spate și mușcându-l de umeri până când a atins extazul suprem. Cu răsuflarea întretăiată, își lovea pelvisul de penisul lui, sărutându-l din nou ca să-și înăbușe țipetele, rotindu-și șoldurile și îngăimând: *Hai, ejaculează, trăiește orgasmul odată cu mine!* Cu câtă pasiune își dorea să simtă în adâncurile ei seva plăcerii lui!

Dar nu a ejaculat. Tânărul cercetaș și-a retras penisul din vulva lui Briseis, frecându-l în schimb de abdomenul ei și și-a introdus degetele în organul ei genital ca să mențină starea orgasmică. *O, da, Publius! Continuă să faci asta!* Iar extazul pe care îl simțea a atins cote maxime în clipa în care penisul lui puternic se freca de stomacul ei ca și când ar fi vrut să-i penetreze inima, iar ea se arcuia și gemea sub atacul constant al degetelor lui, care îi provocau noi valuri de orgasm. După câteva clipe, el a mormăit ceva și a tras-o de păr, sărutând-o și mușcând-o de buze până când Briseis a simțit cum un jet de spermă se revarsă

printre trupurile lor. Plutind pe aripile extazului, ea s-a strecurat pe sub el și i-a cuprins penisul cu gura, delectându-se cu seva lui dătătoare de viață.

Tremurând și urlând ca un leu, Certicus i-a înfipt penisul cât mai adânc în gură, obligând-o să-i soarbă și ultimele picături de spermă. Cât de adânc a pătruns! Dar ce senzație extraordinară a simțit sorbind din izvorul virilității sale! Cât de mândră era pentru că i-a dăruit plăcerea sublimă abandonându-se cu totul poftei lui carnale! De câte ori nu a tras-o de păr în semn de apreciere în timp ce ea îi absorbea penisul în ultima etapă a orgasmului său! Cuprinzându-i șoldurile cu mâinile, ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul, Briseis își dorea ca momentul acela să dăinuie pentru totdeauna și a reușit să-i confere nemurire întipărimdu-l pe vecie în memoria ei.

– Ai fost la un pas să mă lași fără suflare, Publius, i-a spus ea, cu o voce dulce, savurând încă gustul delicios al sevei lui, în timp ce se relaxau pe podea, rezemați de sofa.

– Da, știu. Dar eram atât de excitat după masajul celor două gemene încât a trebuit să trec imediat la acțiune ca să evit apariția contracțiilor în zona testiculelor.

– Ai fi făcut-o, așadar, cu oricine, nu-i așa? a spus ea, ștergându-l cu prosopul lui.

– Da, dar tu mi-ai stimulat simțurile peste măsură în clipa în care te-am văzut.

– De ce?

– Din cauza ținutei tale, cred. Și a vulvei tale apetisante, a răspuns el, mângâindu-i zona dintre coapse.

– Am urât-o când eram adolescentă. Dar mă bucur că îți place.

– Crezi că o putem convinge pe Drusilla să-ți acorde câteva zile libere?

– Da, de ce? Vrei să ne mai întâlnim?

– Desigur. Îmi plac femeile mai bătrâne.

– Nu sunt bătrână! Tu ești prea tânăr! a spus ea, jucându-se cu penisul lui flasc. Câți ani ai?

– Am împlinit șaisprezece ani în octombrie.

– Ești scorpion?

– Da. Iar tu?

– Eu sunt taur. Voi împlini douăzeci și șase în mai.

– Îți plac bărbații mai tineri?

– Da. Foarte mult.

– De ce? a întrebat Certicus.

– Pentru că sunt plini de vitalitate și nu-și ascund dorințele pătimăse.

– Ți-a plăcut când te-am siluit?

– Ei, bine... îmi place să fiu constrânsă.

– Mai ai și alte dorințe care îți stimulează simțurile?

– Da, i-a răspuns ea, strângându-i penisul, care a început să se trezească încet la viață.

– Data viitoare, o să fiu mai rău cu tine.

– Bine... a gemut ea.

Apoi, s-au sărutat, iar ea a simțit că organul lui devine din ce în ce tare.

– Există vreo clepsidră pe aici? a întrebat Certicus.

– Da, de ce?

– Trebuie să ajung la o întâlnire cu trei ore înainte de amiază.

– Mă duc să verific.

Briseis s-a ridicat în picioare și a pășit goală, în stilul elegant al manechinelor, spre ușă. El i-a privit trupul înalt și bine proporționat în timp ce ea se îndrepta spre camera învecinată ca să verifice clepsidra de acolo. Apoi, a închis ușa, s-a oprit o clipă în fața unei oglinzi și și-a plimbat degetele prin părul castaniu ca să-i dea volum. După aceea, a pășit spre el, oferindu-i-se în toată splendoarea goliciunii sale.

– Mai ai o oră... a spus ea, cuibărindu-se la pieptul lui și cuprinzându-i din nou penisul cu mâna.

– Ești foarte frumoasă, i-a spus el.

– Drusilla e mult mai frumoasă decât mine.

– Poate că așa e, dar tu ești atât de senzuală... a răspuns el. Apoi, și-a adâncit privirea în ochii ei și a întrebat-o cu respirația întretăiată: Ai fost siluită de multe ori?

– Nu, doar de câteva ori.

– Când s-a întâmplat ultima oară?

– Acum zece zile, a răspuns ea, simțind cum penisul lui se trezește pe deplin la viață.

– Aici, la palat?

– Nu... M-au dus la o casă, a șoptit ea.

– Aha... Mulți bărbați? a întrebat el, stimulându-i clitorisul cu mâna.

– Hmm... Un grup de indivizi cam necizelați...

– Și ți-a plăcut?

– Ei, bine... a îngăimat ea, strângându-i penisul ...când m-au posedat cu forța și m-au lovit și... Dar hai să nu vorbim despre asta!

- De ce nu? Te excită? a întrebat el, simțind cum vulva i se umezește din nou.

- Da. Îmi creează o senzație puternică...

- Te-au biciuit?

- O, da, mult... a răspuns ea cu un glas tremurător.

- Aș vrea să te văd biciuită și siluită.

- Ești tare răutăcios... a gemut ea.

Apoi, s-a urcat deasupra lui și s-a înfipt în penisul său, legănându-i-se în poală. Certicus a început atunci să-i ronțăie și să-i absoarbă sfârcurile, simțind că ea era în pragul unui alt orgasm.

- Îmi place când faci asta... a gemut ea.

- Sfârcurile tale sunt atât de lungi pentru că indivizii ăia au tras de ele?

- Da... și mi le-au prins cu clame, a îngăimat ea, rezemându-și fruntea de a lui și mișcându-și cervixul într-un ritm lent și senzual.

- Aș vrea să văd asta, a șoptit el.

- Ce anume? Cum sunt siluită? a întrebat ea, cu respirația frântă de emoție și încântare.

- Da, vreau să văd spectacolul ăsta.

- Chiar așa? Când? a întrebat ea printre gemete.

- Măine... Te duc la ferma unui prieten.

- Bine, a îngăimat ea. Și ce-o să-mi faci?

- O să chem câțiva băieți răi...

- Aha, pare interesant... dar să fie tineri, ai înțeles?

- Firește, tineri și răi. Nu vei mai avea scăpare. Iar când te vor prinde, vreau să le opui rezistență în timp ce ei îți vor sfâșia tunică și te vor dezbrăca.

- Bine, le voi opune rezistență și le voi stârni mânia.

– Te vor face să suferi, să știi! Te vor lega, te vor biciui și îți vor prinde sfârcurile cu clame. Vreau să te aud țipând.

– O, Publius! O să țiip din rărunchi! a spus ea, legănându-se din ce în ce mai repede și sărutându-l. Jură-mi că o să mă faci să țiip!

– Îți jur, iubito. Te vor silui fără cruțare și își vor introduce *verpaele* mari în vulva ta primitoare. Te vor aduce în pragul nebuniei.

– Îmi place perspectiva. Da! Să pătrundă cât mai adânc în pântecul meu!

– Vreau să atingi orgasmul cu toți indivizii aceia! Ai auzit? a mârâit el, răsucindu-i sfârcurile fără milă și accelerând ritmul actului sexual.

– Da, îl voi atinge... ești atât de puternic! a șoptit ea, frecându-se cu pasiune de penisul lui tare ca o stâncă.

Fascinată de propriile fantezii legate de siluire, Briseis își călărea armăsarul pironită parcă de călăii ei – când el o mușca sau o ciupea, țipa de parcă o ceată de tineri excitați o răneau fără milă; se bucura de înbrățișările lui ca și când era unul din acești tineri înnebuniți de dorință; și a atins de multe ori culmea plăcerii supreme ca și când toți siluitorii ei o răvășeau unul după altul ca într-un ritual atavic insuflat muritorilor de zeul Dionisos încă de la începutul omenirii.

Iar în clipa în care Certicus nu a mai putut să-și reprime dorința pătimașă pe care iubita lui a răscolit-o în sufletul și în trupul lui prin manifestarea fățișă a obsesiei ei, a posedat-o pe la spate, intensificându-i de sute ori plăcerea, pentru că de această dată a ejaculat în

interiorul ei, stimulându-i simțurile, făcând-o să plutească pe aripile extazului și dăruindu-i în final senzația unică a împlinirii desăvârșite.

Cu câtă pasiune s-au îmbrățișat când totul s-a terminat! Cât de sincere erau sărutările lor! Cât de fericită s-a simțit când i-a promis că se va întoarce în curând! Și cum i s-a strecurat teama în suflet în clipa în care l-a văzut plecând! Pentru că nu știa ce rol a jucat în misiunea împăratului sau a Drusillei, a încercat să-și găsească liniștea, bazându-se pe sinceritatea adolescentului și gândindu-se că și el a vrut să-i împărtășească aceleași sentimente profunde pe care și ea i le-a dăruit la rândul ei.

Cu o oră înainte de amiază, șambelanul l-a condus pe Irod Agrippa în biroul împăratului.

– Arăți minunat, prietene! a exclamat Caligula, îmbrățișându-l pe chipeșul prinț iudeu în vârstă de patruzeci și șapte de ani.

– Nici tu nu arăți rău, dragul meu Cal! i-a răspuns Agrippa, bătându-l prietenește pe spate. Apoi, în timp ce strângea mâinile împăratului, i-a privit cu admirație părul blond și statura înaltă, tipică membrilor dinastiei Iulia, pusă în valoare de toga lui purpurie: Arăți de parcă toată splendoarea și gloria Romei au pogorât asupra ta!

– Poate că este o magie înfăptuită de fratele meu Jupiter, dar mai degrabă este efectul luminii care se răsfrânge în cameră, efect pe care probabil a scontat sticlarul care mi-a creat ferestrele, a răspuns Caligula cu un zâmbet prietenesc. Nu vezi cum strălucesc geamurile în bătaia razelor de soare?

– Hai să credem în magie, Cal! Sticlarii sunt precum femeile – fac lucruri fără să știe ce fac.

– Nu prea cred că ai dreptate în privința asta, dar ia un loc, prietene!

Irod Agrippa s-a așezat pe un scaun și a scos din buzunar tăblița pe care Caligula i-a trimis-o prin intermediul lui Publius Certicus, punând-o apoi pe birou.

– Care e problema, așadar? Pornim la război împotriva părților?

– Gustă din prăjiturile cu miere! i-a spus Caligula, arătându-i coșulețul din argint de pe biroul înțesat de documente și suluri de pergament. Parții mai pot să aștepte.

În timp ce prințul iudeu ronțăia o prăjitură, Caligula a desfășurat câteva suluri. După ce-a descoperit complotul republicanilor, în urma căruia Irod Agrippa trebuia să fie acuzat de adulter din cauza aventurii sale cu Iovenia, soția lui Marcus Vinicius, erou de război, împăratul a hotărât că nu avea nici un rost să-și supere prietenul expunându-i această problemă personală, care se putea rezolva într-un mod mult mai simplu, fără s-o implice pe Iovenia sau să-i dezvăluie existența complotului.

– Ne confruntăm cu o problemă serioasă în Alexandria. Știi ceva despre asta? l-a întrebat Caligula.

– Desigur. Grecii care trăiesc acolo i-au dat afară din bibliotecă pe toți cărturarii iudei și încearcă să alunge din oraș întreaga populație iudaică.

– Exact... a spus Caligula, citind sulurile de pergament. Conform rapoartelor mele, au loc revolte de stradă... Ura dintre cele două etnii se acutizează pe zi

ce trece... Ambele părți suferă de pe urma faptelor reprobabile... incendii, distrugeri și jefuirea magazinelor... Locuitorii iudei reprezintă cam o pătrime din populația Alexandriei... Douăzeci și șapte de victime numai în ultima lună...

– Da... Îngrozitor! Grecii, egiptenii și iudeii trăiesc și muncesc împreună de trei secole și acum spiritele s-au încins dintr-odată.

– Știi că totul a pornit de la o dezbatere filozofică între două *doctrinae*?

– Da, am auzit. Mărul discordiei îl constituie lucrarea unui alchimist... un oarecare Linus și numai știu cum....

– Linus Paulus.

– Exact, Linus Paulus... Nu știu ce teorie a formulat, dar se pare că a criticat unele dintre dogmele religioase ale iudeilor. Câțiva rabini au ars niște exemplare din această carte în piața Cleopatrei și toată povestea s-a transformat într-un dezastru.

– După cum bine știi, Egiptul nu este oficial provincie romană, dar aparține împăratului Romei din perioada în care autoritățile greco-egiptene i l-au oferit lui Octavian Augustus după sinuciderea Cleopatrei și uciderea lui Marc Antoniu. Așadar, îmi revine sarcina să păstrez pentru posteritate comorile, istoria, cultura și monumentele acestui tărâm magnific și să vin în sprijinul agriculturii, comerțului, religiilor și științelor, care trebuie să înflorească sub *Pax Romana*. De aceea, orice problemă din Alexandria mă afectează direct și profund.

Irod Agrippa a încuviințat din cap. Era evident că împăratul dorea să-l implice în evenimentele din Alexandria.

– Și tu crezi că eu pot să rezolv cumva această situație? l-a întrebat prințul iudeu pe tânărul împărat roman.

– Da. Charisma și respectul de care te bucuri – nu doar din partea mea, a familiei mele și a tuturor romanilor, ci și din partea unor personalități de marcă din Orientul Mijlociu – te transformă într-un atu valoros pentru politica mea externă în regiunea aceea a imperiului. Toată lumea știe că ești cel mai bun prieten al meu și când iei cuvântul oamenii te ascultă cu atenția pe care i-ar acorda-o împăratului Romei.

– Sunt impresionat de cuvintele tale, Cal. Și îți înțeleg îngrijorarea pe care o nutrești față de bunăstarea Egiptului. Acum spune-mi ce vrei să fac!

Caligula s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră.

– Vreau să te duci în Alexandria în calitate de reprezentant personal al împăratului Romei, Agrippa! Te investesc cu aceeași putere pe care o am și eu! Vei avea parte de onorurile și bogățiile rezervate împăratului Romei! Îi cunoști pe cei mai importanți oameni de acolo și le vorbești limba. Îți voi conferi puteri depline ca să rezolvi controversile și să iei deciziile care vor reinstaura pacea. Ia cu tine toți sclavii și concubinele pe care le vrei! Măine dimineață, una dintre corăbiile mele te va aștepta în portul din Ostia...

Caligula, extaziat, s-a aplecat în fața scaunului lui Agrippa și s-a sprijinit cu mâinile de brațele fotoliului,

ațintindu-și privirea în ochii negri și adânci ai prietenului său.

– Fă asta pentru mine, Agrippa!

– Firește, Cal, a răspuns prințul iudeu, îmbrățișându-l. Caligula l-a sărutat pe obraji cu multă afecțiune.

– Îți mulțumesc, Agri! Ești un om extraordinar! a spus el.

Apoi, s-a îndreptat spre biroul lui și s-a așezat pe scaun.

– Sper să fiu vrednic de încrederea ta, a spus Agrippa. Voi face tot ce-mi va sta în putință ca să aduc părțile combatante la o înțelegere amiabilă, dar trebuie să mărturisesc că nu cunosc prea multe lucruri despre doctrinele implicate. Ce știi despre ele?

Caligula i-a înmănat lui Agrippa o carte broșată și a deschis, la rândul lui, una identică.

– Herophanes, mai-marele bibliotecarilor din Alexandria, mi-a trimis aceste două volume ca să mă ajute să înțeleg cele două doctrine. Pe al tău poți să-l citești în timpul călătoriei, iar eu îți voi expune acum, cât mai concis cu putință, punctul meu de vedere. Lucrarea lui Linus Paulus, care a iscat controversa, se numește *Natura legăturilor alchimice*... Pagina 4.

Irod Agrippa a luat un condei de pe birou și a început să ia notițe pe marginile paginilor cărții lui.

– Teoria lui Linus, care i-a deranjat pe rabinii iudei din Alexandria, susține că *nu forțele vitale, ci numai legăturile alchimice stau la baza vieții*. Știm însă, încă de pe vremea lui Democrit, care a trăit acum mai bine de patru sute de ani, că materia este alcătuită din

diverse elemente, care se pot împărți în categorii precum mineralele, copacii, animalele și muritorii, iar fiecare dintre aceste categorii se poate diviza în alte subcategorii. Dar teoria lui Democrit se bazează pe ideea potrivit căreia totul în univers se compune din particule mici, invizibile, pe care filozoful grec le-a numit *a-tomos*, pentru că nu se mai pot diviza.

– Da, îmi amintesc teoria lui Democrit. Este perfect logică.

– Mai știm, de asemenea, că forțele vitale sunt cele care mențin unitatea acestor elemente. Iudeii cred că zeul lor unic, Iehova, este cel care a insuflat forța vitală atunci când a creat omenirea. Egiptenii cred că această misiune îi revine – în timpul zilei – zeului Soare, Ra, iar noaptea – zeiței Lunii, Isis. Grecii cred că Eros este cel care insuflă forțele vitale, împreună cu alți zei, în funcție de calitatea forțelor implicate. Aceasta este credința pe care o împărtășese și romanii. Ai înțeles?

– Oarecum. Ce sunt aceste legături alchimice?

– În concepția lui Linus, elementele alchimice reprezintă tot un soi de materie, care acționează însă prin propriile lor mijloace și creează un soi de clei invizibil, cu ajutorul căruia *a-tomos* se prind unii de alții. În opinia lui, elementele alchimice nu au nevoie de forțe vitale ca să-și îndeplinească misiunea.

– De ce nu? a întrebat Agrippa, luând notițe.

– Ai pus punctul pe „i“, Agri. Cum poți să susții că un lucru care se mișcă sau face ceva nu este susținut de o forță vitală insuflată de unul sau de mai mulți zei în funcție de cultura și religia unui popor?

– Linus Paulus se înșală, așadar.

– N-aș putea să spun asta cu certitudine, dar probabil că a ignorat un fapt indubitabil: dacă aceste legături alchimice există într-adevăr, atunci *ele* sunt forțele vitale.

– Bine spus, Cal. Unii oameni nu văd adevărul nici dacă se află în fața lor.

Caligula a luat două suluri mici de pergament și i-a dat unul lui Agrippa:

– Le-am dictat scribilor câteva dintre cele mai interesante citate, pe care le-am ales personal din studiile realizate de cei mai prestigioși cărturari care au lucrat în Alexandria în ultimul secol. Unele sunt ciudate, altele clare, dar te vor ajuta să susții o dezbatere profitabilă pentru a-i convinge pe oameni să se implice în diverse proiecte fără ranchiună sau fără respingerea opiniile contrare.

– Asta numeai tu *rezistența umană*?

– Aaa, îți mai aduci aminte... a spus Caligula, impresionat de memoria prietenului său, care nu uitase discuțiile lor pe teme filozofice.

– Firește, Cal. Îmi plac definițiile succinte și vorbele de duh, a răspuns Agrippa. Spuneai, de exemplu, că – deoarece toată lumea manifestă o anumită rezistență umană – în momentul în care aflăm de ce, când și cum influențează această rezistență gândirea și comportamentul oamenilor, putem să le intuim acțiunile...

– ...și îi putem controla, a completat Caligula.

Agrippa a chicotit. Prietenul său n-a ignorat nici un factor sau aspect care i-ar fi putut mări șansele de a deține controlul asupra semenilor lui.

– Nu trebuie să fiu prevăzător? a întrebat Caligula, chicotind la rândul lui.

– Te descurci foarte bine, Cal, a spus Agrippa, desfășurând sulul de pergament. Nu cred că înai există cineva în lume care să ia în calcul toate detaliile așa cum o faci tu.

– Acolo, ai să găsești numele unor erudiți din epocile trecute, dar și din cea prezentă, împreună cu citațele și teoriile, care te vor ajuta să reduci rezistența umană în dezbaterile tale. Îl menționez în primul rând pe Lucretius Caro, care susținea că *nimic nu se naște din nimic*, teorie pe care o poți folosi de fiecare dată când polemicile tind să frizeze ridicolul.

– Da, Lucretius se bucură de foarte mult respect în rândul erudiților. Iată un alt citat interesant: *Contraria sunt complementa* („lucrurile contrare sunt complementare“), a spus Agrippa, citind sulul de pergament. Cine e individul ăsta – Nilsus Bohrus – căruia îi aparține citatul?

– Este originar din ținutul danezilor, dar s-a mutat în Alexandria în urmă cu câțiva ani și a început să studieze *physis* (natura). Împreună cu alți fizicieni, s-a dedicat studiului atomilor (*a-tomos*). Unul dintre ei, un oarecare Maximus Planctus, a formulat chiar o teorie în care susține că lumina nu este o rază continuă, ci este compusă din particule invizibile de energie, pe care le numește *quanta*.

– Poate că are dreptate. Nu ți s-a întâmplat ca atunci când închizi ochii în fața unei raze de lumină să vezi tot felul de particule minuscule?

– Ba da, de aceea teoria cuantică mi se pare cât se poate de logică. Și asta cu atât mai mult cu cât marele Bohrus susține că în fiecare *a-tomos* există mai multe feluri de *quanta*, care asigură forța vitală, ivindu-se pentru scurt timp în spațiul atomului și apoi sărind fără urmă ca să apară într-o altă parte a aceluiași atom.

– Iar danezul ăsta numește acest fenomen *salt cuantic*, a spus Agrippa, citind mai departe sulul de pergament. Este fascinant, Cal. Dacă am putea să facem și noi *salturi cuantice* și să ne ivim brusc în diverse locuri ca apoi să ne facem nevăzuți la fel de brusc cum am apărut, am rezolva toate problemele fără bătaie de cap.

Imitând cu degetele „salturile cuantice”, Agrippa și Caligula râdeau ca niște copii, imaginându-și cum ar fi să apară pe neașteptate în camera unor femei frumoase, dar inaccesibile, pe care le-ar supune unei „siluii cuantice”, iar apoi ar dispărea ca să-și facă din nou apariția în casele altor femei. Apoi, au încetat să mai râdă și au reluat citatele care îl vor ajuta pe Agrippa să-și însușească și să înțeleagă cele mai recente teorii formulate de erudiții din Alexandria.

– *Nu putem vorbi despre a-tomos într-un limbaj obișnuit*, susține Wernus Heisenbergus¹, un tânăr din Germania, care acum locuiește în Alexandria, a spus Caligula.

– Corect! Voi apela la acest citat dacă cineva va încerca să minimalizeze forța vitală a atomilor, a răspuns Agrippa. La ce se referă *principiul incertitudinii* pe care îl formulează acest individ?

¹ Aluzie la fizicianul german Werner Heisenberg (1901–1976) (n. tr.).

– Sustine, în linii mari, că determinarea poziției și vitezei unei particule este inexactă din cauza faptului că se mișcă prea repede. Acestea sunt speculații, firește, dar – pentru că majoritatea erudiților sprijină teoria lui Heisenbergus – putem apela la acest *principiu al incertitudinii* atunci când un nătărău se trezește să ne ceară dovezi clare referitoare la modul în care acționează forța vitală.

– Da, cred că această teorie se va dovedi benefică pentru dezbaterea mea, a spus Agrippa, luând notițe și continuând să citească sulul de pergament.

– Nu trebuie să uiți însă că adepții lui Pitagora și Euclid îți vor cere să le oferi rezultate clare, de necontestat, de vreme ce teoremele lor geometrico-matematice sunt atât de perfecte, a spus Caligula. Dar îi poți contracara apelând la *teorema inconsistenței*, enunțată de Kurtus Goedelius¹, care ne spune că putem demonstra – cu ajutorul legilor unei teoreme – că aceasta este inconsistentă, în ciuda perfecțiunii ei aparente.

– Ce schimbare spectaculoasă de situație, nu-i așa?

– Da, dar dacă te vei întâlni cu Goedelius, îți va oferi probabil mai multe explicații. Și nu uița să te întâlnești cu omul pe care toată lumea îl consideră un geniu!

– Cu Albertus Einsteinus? a întrebat Agrippa, citind pergamentul.

– Exact. El este autorul *teoriei relativității*, care pare greu de înțeles, dar care susține în fond că timpul și spațiul sunt omoloage și inseparabile ca două fețe ale

¹ Aluzie la Kurt Gödel (1906–1978), matematician austriac (n. tr.).

unei singure monede. Ele nu sunt însă absolute, pentru că timpul și distanțele unui eveniment măsurate de doi observatori au, în general, valori diferite.

– Și asta înseamnă că – dacă timpul și spațiul sunt relative – toate lucrurile și ideile sunt, de asemenea, relative. Corect?

– Firește. Dar cel mai interesant lucru pe care îl susține acest geniu este următorul: *Imaginația este mai importantă decât cunoașterea.*

– Minunat! Voi apela la acest citat ori de câte ori cineva îmi va pune la îndoială cunoștințele.

– O idee reconfortantă, nu, Agrippa? Dar ai grijă!... Einsteinus nu spune că știința nu este importantă. El susține doar că imaginația e puțin mai importantă. De fapt, dacă te întâlnești cu el, ar trebui să-l rogi să-ți spună care este raportul exact între cei doi factori.

– Bine, așa voi face. Cine sunt indivizii ăștia – Watsonius și Crickus?

– O, da, a răspuns Caligula. Watsonius vine din Atlantida – insula aceea mare de dincolo de Coloanele lui Hercule, iar Crickus s-a mutat de mic copil din Britania în Alexandria¹.

– Din țara frumoasei tale soții, nu-i așa? a comentat Agrippa, citind mai departe.

– Da. După cum vezi, ei știu din surse necunoscute că toate ființele sunt alcătuite din celule, iar în

¹ James D. Watson (n. 1928), biolog molecular american, și Francis Harry Compton Crick (1916–2004), bio- și neurofizician britanic (n. tr.).

interiorul fiecărei celule există o substanță invizibilă care se numește *ADN*...

– *ADN*? Și ce înseamnă?

– Este un soi de acid. Ei au descoperit că *ADN*-ul este compus dintr-o *spirală dublă*, minusculă, care înregistrează tot ceea ce vedem, facem și simțim și transmite aceste informații urmașilor noștri.

– De aceea semănăm cu părinții noștri, nu-i așa?

– Nu doar noi, oamemii, ci și plantele și animalele. Toate sunt înzestrate cu celule care au în componența lor *ADN*-ul.

– Uluitor, nu?

– Da, dar citește mai departe! În fiecare individ – oameni, plante sau animale – *spirală dublă* este identică. Ea se diferențiază foarte puțin în cazul indivizilor din aceeași specie, dar se deosebește radical în cazul indivizilor din specii diferite. Cu toate acestea, toate *spiralele duble* se reproduc rapid, transmit toate informațiile despre viață încă de la începutul omenirii și nu mor niciodată. Scopul lor este să ofere energie și structură fiecărui individ într-o anumită etapă a evoluției sale.

– Au vreo dovadă în sprijinul acestei teorii?

– Nu știu. Ei au lucrat în Atlantida cu niște instrumente speciale, dar îi poți întreba personal, a răspuns Caligula. Această teorie se îmbină perfect cu cea a lui Carlus Darvinius, chiar dacă el a formulat-o cu mulți ani înainte de Watsonius și Crickus.

– Darvinius s-a născut și el în Britania!

– Da... Întreprinde o muncă asiduă de cercetare în Egipt ca să-și demonstreze *teoria evoluționistă*,

conform căreia toate formele de viață au evoluat din viețuitoare mici, transformându-se ulterior în animale mari, iar muritorii se trag din maimuțe.

– Asta e ridicol, nu crezi?

– Ei, bine... poate că Prometeu, în loc să zămislească omul din lut, l-a făcut dintr-un cimpazeu, căruia i-a insuflat viață. Pe de altă parte, *spirală dublă* a acestui animal poate să fie similară cu cea a omului, în ciuda părului de pe tot corpul și a feței ciudate, înzestrate cu o gură mare, fără buze.

– Da, de ce nu? a încuviințat Agrippa. Poate că Prometeu a manipulat ADN-ul unui cimpanzeu adormit și i-a dăruit buze cărnoase ca să sărute... și așa am apărut noi!

– Posibil. Ai observat că nici un alt animal nu are buze ca ale noastre? a întrebat Caligula.

– Da și în plus, spre deosebire de animale, facem dragoste mai des, oricând vrem și trăim cu mai multă intensitate *gaudiumul*.

– Firește! Ne-am născut ca să aducem prinosul nostru zeilor iubirii și sexului – Eros, Venus, Isis, Ish-tar și Dionisos. Asta stă la baza *evoluției*!

– De fapt, teoria lui Darvinius este similară cu cea formulată de Heraclit, care susținea că *nimic nu rămâne neschimbat*, a spus Irod Agrippa, citind cartea.

– Și dacă *panta rei* („totul curge”), de ce nu ne-am gândi că totul trece de la un stadiu inferior la cel superior al dragostei și sexului? Chiar dacă trebuie să revenim cu picioarele pe pământ, putem să credem la fel de bine că o uniune perfectă cu mama Natură este un miraj fantastic.

– La ce te referi? a întrebat Agrippa, încruntându-se.

– Viața, lucrurile și tot ceea ce implică noțiunea de natură ar putea fi doar un simplu miraj, pe care zeii îl oferă ochilor noștri dacă îndrăznim să urmăm o cale inovatoare și să le oferim ceea ce ei își doresc de la noi – fericire și încântare...

– Posibil, Cal... Dar hai să revenim la oile noastre! Care este poziția noastră față de controversele din Alexandria?

– Toți acești erudiți, cu toate speculațiile lor, observă și măsoară fațetele infinite ale aceluiași fenomen: ceva care se mișcă singur – ca *spirală dublă* a ADN-ului – sau este pus în mișcare de factori externi. Ceva care se naște și moare, generând în acest proces schimbări pozitive, a spus Caligula.

– Poți să fii mai succint? a întrebat Agrippa, luând notițe. Am obosit de când tot scriu.

– Să ne amintim de *MPL! Mișcare* – trebuie să ne mișcăm în toate direcțiile posibile în căutarea armoniei și împlinirii; *Produsul finit* – trebuie să ducem la bun sfârșit misiunea pe care zeii ne-au încredințat-o la naștere; *Libertate* – trebuie să ne extindem orizontul în toate direcțiile și să ne bucurăm de mirajul zeilor.

– Bine, acestea sunt niște principii interesante, dar nu trebuie să uităm că revoltele au fost declanșate de rabinii iudei, care – deranjați de cartea lui Linus Paulus – au ars câteva exemplare într-un loc public.

– Încercarea lui Linus de a exclude forțele vitale este exagerată. Ceilalți cărturari din Alexandria, chiar și cei mai erudiți dintre ei, ale căror teorii le-am menționat

în pergament, nu pot să dovedească faptul că forțele vitale nu joacă un rol fundamental în *physis*. Așa că problema se pune în felul următor: nu contează *dacă* există una sau patru forțe vitale, ci de unde se nasc ele. Universul a fost clădit de ceva sau cineva? Sau a apărut ca urmare a fenomenului de *singularitate*?

– Poftim? Ce e... fenomenul de *singularitate*?

– O, l-am omis pe Stephanus Hawkingus¹... Deschide cartea bibliotecarului din Alexandria, a spus Caligula, răsfoind volumul broșat, la pagina 170!

– Bine, fă-mi un rezumat, te rog! l-a rugat Agrippa, care își pierduse răbdarea.

– Pornind de la teoria relativității a lui Einsteinus, Hawkingus a ajuns la concluzia că universul s-a născut în urma unei explozii de proporții, care a avut loc acum cincisprezece eoni. Pentru că totul s-a întâmplat în condiții singulare, a caracterizat fenomenul folosind termenul de *singularitate*.

– Mai apar și alți erudiți aici..., a observat Agrippa, citind fragmente din carte.

– Poate că altcineva a ajuns la aceeași concluzie cu mult înaintea lui, a spus Caligula.

– Înțeleg... Uite, aici fenomenul se numește *Big Bang* (marea explozie). O expresie care primește repede, nu crezi?

– Da, dar pentru că suntem cu toții de acord cu teoria lui Lucretius – *nimic nu se naște din nimic* –

¹ Stephen Hawking (n. 1942), fizician englez, teoretician al originii universului (n. tr.).

chiar dacă majoritatea erudiților susțin *teoria Big Bang*-ului, întrebarea noastră despre originea și natura forțelor vitale rămâne aceeași: Unde și cine a declanșat această explozie?

– Dintr-un vulcan, cred eu, s-a aventurat Agrippa.

– Posibil, dar erupția unui vulcan este consecința forțelor vitale din adâncurile lui. Putem spune, așadar, că forțele vitale au existat înaintea *Marii Explozii*. Și cine altcineva ar fi putut, în afară de aceste forțe, să fi aruncat în aer stelele, soarele, luna, pământul și toate celelalte constelații, împiedicând împrăștierea lavei uriașe?

– Sunt de acord, Cal. Nimeni nu poate să nege existența apriorică a forțelor vitale.

– Și chiar dacă marii învățați ai lumii susțin că *Big Bang*-ul a creat forțele vitale, nu ne pot convinge că o explozie de asemenea anvergură s-a declanșat din senin. De aceea, putem spune, fără îndoială, că zeii atotputernici au creat forțele vitale atunci când au zămislit universul.

– Da, nu există altă posibilitate, a încuviințat Agrippa. Indiferent de forma pe care o au, zeii – mai mari sau mai mici – sau diverse alte entități au creat vulcanul și au declanșat erupția. Minunat! Cred că voi reuși să-i conving chiar și pe cei mai idioți dintre acești erudiți de faptul că...

– Liniștește-te, Agri! Trebuie să-i convingi doar pe rabini.

– De ce? Ei știu deja acest lucru.

– Nu e chiar așa. Susțin că *numai* zeul lor a creat universul.

Prințul iudeu și-a încordat maxilarul și și-a mijit ochii. Toate restricțiile impuse copiilor lui Israel i-au invadat gândurile. Trebuia să-i atragă atenția prietenului său asupra amenințării pe care o constituia disprețul pe care fanaticii religioși îl nutreau față de alți zei și îl răspândeau în comunitățile iudaice.

– Este absurd ce susțin ei. Un singur zeu nu poate să creeze universul doar prin propriile forțe... Dar vreau să profit de această ocazie ca să-mi exprim regretul pentru faptul că poporul iudeu este constrâns încă din fragedă pruncie să creadă într-un singur zeu. În special, într-un zeu ca Iehova, care este crud, amenințător și auster, care a impus poporului său *cele zece porunci* ca un tiran, care îi pedepsește pe oameni din motive cât se poate de aberante și care îi îndeamnă să le omoare cu pietre pe femei doar pentru că le-a plăcut să facă dragoste. Nu este o nebunie?

Irod Agrippa nu-și mai putea stăpâni mânia provocată de moralitatea exagerată a rabinilor iudei, dar și de suferința poporului său, căruia i s-a impus să se închine unui singur zeu – cel despre care se spunea că i s-a arătat pe un munte profetului Moise și i-a încredințat *cele zece porunci* pentru ca triburile evreilor să se lepede de păcatul „idolatriei“.

– Și știi ce spun aceste porunci? a mârâit mândros nobilul prinț din familia Irozilor.

– N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns împăratul roman.

– Se bazează pe aceleași principii sănătoase după care se conduc și egiptenii, babilonienii, grecii și romanii, cu

o singură excepție înspăimântătoare: Încearcă să controleze plăcerile carnale ale oamenilor și stabilesc pedepse cumplite în cazul aventurilor sexuale de orice natură în afara căsătoriei, dar și în cazul sodomiei, cunnilingusului, felației, prostituției și masturbării. Îți vine să crezi asta?

– Chiar așa? a întrebat Caligula, zâmbind. Interesant!

– Nu e chiar atât de interesant, prietene. Știi că părinții sunt obligați să-și supună pruncii de sex masculin practicii de circumcizie?

– Da, am auzit de asta. Probabil că este foarte dureroasă.

– Firește, Cal. Dar s-a transformat într-un ritual, iar adulții sunt fericiți pentru că fiii lor trec prin același chin prin care au trecut și ei în fragedă pruncie.

– Aceasta este una dintre poruncile zeului lor?

– Nu... Sodomia, prostituția, felația, cunnilingusul, masturbarea și circumcizia nu sunt pomenite în cele zece porunci. Iar printre pergamentele iudaice, există versiunea originală a unuia dintre cele mai erotice poeme scrise vreodată – *Cântarea Cântărilor* – care conține multe dintre practicile pe care le-am menționat.

– Și...?

– Și aici e buba... Moise a adus poruncile ca să unească triburile nomade ale lui Israel sub o singură religie monoteistă, total diferită de celelalte. Scopul lui era să-i convingă pe oameni să se așeze pe pământul pe care el îl numea Tărâmul Făgăduinței.

– Palestina?

– Exact. Dar după Moise, alți iudei, care pretindeau că sunt profeții lui Dumnezeu, au interpretat

după bunul plac cele zece porunci ca să îngrădească și mai mult practicile sexuale ale evreilor. Îți vine să crezi că adolescenții iudei nu au voie să aibă contacte sexuale chiar în perioada dezvoltării lor, atunci când natura își cere cu putere drepturile?

– Hmm... asta nu e bine... Și cum reușesc să se abțină?

– Este o reacție în lanț. Secole de-a rândul, învățătorii religioși ai iudeilor – rabinii – le-au insuflat copiilor ideea că trebuie să-și păstreze castitatea până la căsătorie, căci aceasta este dorința Dumnezeuului lor unic. Pentru că evreii nu au alți zei cărora să le ceară ajutorul, au crescut cu această convingere ciudată și le-au transmis-o copiilor lor din generație în generație până când iudeii au ajuns să creadă cu tărie că fecioria nu este doar o poruncă religioasă dată de Dumnezeuul lor atotputernic, ci chiar un instinct nativ al tuturor fetelor și băieților.

– Ce înțelegi prin feciorie? Aceeași regulă impusă celor șase vestale ale noastre?

– Da, dar nu este vorba doar de șase fete. Toate fetele iudaice sunt obligate să rămână virgine până în ziua nunții lor. Deoarece cred cu tărie acum că fecioria este un instinct nativ, îi disprețuiesc pe oamenii de alte religii, care consideră himenul o membrană inutilă și o îndepărtează fără durere de la o vârstă foarte fragedă.

– Ei procedează exact invers decât noi.

– Exact... Le provoacă o traumă băieților prin tăierea de jur împrejur a prepuțului atât de sensibil, iar pe fete le supun experienței traumatizante a deflorării, obligându-le să-și păstreze himenul intact până la

căsătorie. Suferința poate fi cu atât mai mare cu cât momentul căsătoriei este adesea amânat timp de câțiva ani după apariția primei menstruații.

Caligula a căzut pe gânduri, absorbit de informațiile valoroase furnizate de Agrippa.

– De ce crezi că învățătorii religioși ai iudeilor sunt atât de obsedați de ideea reprimării sexuale? a întrebat el.

– Din cauza puterii, prietene. Controlând – în numele lui Dumnezeu – exprimarea liberă a dorințelor carnale, pe care nici o altă națiune civilizată nu le reprimă cu atâta brutalitate, ei le creează iudeilor o puternică identitate rasială corelată direct cu religia lor unică și cu ideea de supunere față de Dumnezeul lor unic. Și pentru că profeții și autoritățile religioase sunt singurii intermediari între Dumnezeul lor și poporul acestuia, ei le pot spune astfel oamenilor ce vor, pot să le interzică ce vor și pot să-i înngenuncheze fără probleme.

– Trebuie să recunosc că sunt inteligenți... Dar n-ai spus tu că religia iudaică este împărțită între diverse secte, care au puncte de vedere diferite?

– Ele nu dispută credința monoteistă și mijloacele prin care este impusă oamenilor. Toată lumea vrea o bucată din „plăcintă“.

Caligula a încuviințat din cap. Știa mai bine decât oricine altcineva că puterea generează invidie în cercurile sale cele mai înalte.

– Este interesant ce mi-ai spus despre practicile ciudate ale religiei iudaice, a spus Caligula. Dar atât timp cât aceasta nu provoacă disensiuni și conflicte cu

alte grupări religioase sau sociale, imperiul nu poate să intervină. Roma respectă toate religiile. Indiferent cât de ciudate sunt unele dintre ele, toate contribuie la diversitatea culturilor, care reprezintă puterea civilizației romane, materializată prin apeducte, drumuri, poduri, clădiri, legi imparțiale, ordine publică și stabilitate. Nu suntem interesați să ne implicăm în dispute religioase inutile.

– Știu, știu... a oftat Irod Agrippa. Mă înspăimântă însă influența puternică pe care o exercită această religie monoteistă restrictivă asupra oamenilor nevinovați.

– Agri, îți împărtășesc tristețea, pentru că vreau ca toți oamenii din imperiu să se bucure, fără restricții, de sex, dar nu-mi stă în putință să-i salvez din ghearele propriului lor destin. Evreii sunt doar o minoritate, care nu justifică revocarea politicii romane de toleranță. După câte înțeleg, ei nici măcar nu încearcă să-și răspândească credința, să-i convertească la iudaism pe ne-evrei sau să recruteze noi adepți din rândul partizanilor altor doctrine religioase. Deduc din asta că abordează cu multă inteligență politica externă, în special cea cu Imperiul Roman, motiv pentru care avem relații foarte bune și profitabile pentru ambele părți cu sinedriul din Ierusalim. Nu uita că străbunicul meu Augustus și unchiul meu Tiberius au plătit din propriile buzunare reconstrucția Templului lui Solomon acum patruzeci de ani! Sinedriul este recunoscător familiei Iuliene, ca și Irozilor, care l-au convins pe Augustus să finanțeze lucrările de reconstrucție. Atât timp cât doar un grup foarte mic de credincioși

îmbrățișează această religie, îi vom lăsa să trăiască în pace, să prospere, să se reproducă și să moară după propriile lor legi.

– Sper să ai dreptate, Cal... Deocamdată, mottoul politiciii lor este: *Să-i dăm lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu și Cezarului ce-i al Cezarului!*

– O mișcare inteligentă din partea lor! a exclamat Caligula, care nu auzise până atunci această deviză. Ce treabă avem noi cu Dumnezeul lor atât timp cât respectă autoritatea romană și își plătesc taxele?

– N-aș putea să-ți spun de ce, dar am o senzație ciudată... ca un fior în vintre... Ne disprețuiesc zeii, templele, ritualurile și tradițiile libertine. Mai devreme sau mai târziu, cineva, poate un nou profet din sectele lor numeroase, va încerca să impună romanilor monoteismul și reprimarea sexuală... și...

Caligula îl privea cu gura căscată, apoi a izbucnit în râs.

– Ha! Ha! Ha! Cred că nu ți-ai spălat testiculele, de-aia simți fiori și mâncărimi... Ha! Ha! Ha! Abia aștept să-i văd pe romani, pe greci și pe ceilalți locuitori ai imperiului stând la coadă ca să-și taie de jur împrejur *mentulaelele* lor minunate... Ha! Ha! Ha! Și să ucidă toate prostituatele! Să ne închidă bordelurile! Să desființeze Ghilda Prostituatelor! Ha! Ha! Ha! Și să le taie mâinile oamenilor – mai tineri sau mai bătrâni – ca să-i împiedice să se masturbeze! Și să le convingă pe fetele romane să rămână... virgine și să creadă în... cum i-ai spus?

– Ha! Ha! Ha! Abstenență, a completat Agrippa, care – contaminat de râsul molipsitor al prietenului său – râdea acum în hohote și își freca testiculele, făcând haz de „fiorii“ pe care îi simțea.

– Ha! Ha! Ha! Nu... celălalt cuvânt... ca...

– Castitate... Ha! Ha! Ha!

Caligula sărea și dansa prin cameră, râzând cu lacrimi.

– Ha! Ha! Ha! Castitate! Castitate! Castitate! O s-o rog pe Drusilla să scrie un cântec, iar pe Agrippinilla să inventeze un nou dans... Castitate! Castitate! Și apoi, cu ocazia *Lupercaliilor*, îi voi obliga pe *boni* să danseze pe cântecul ăsta în fața celor o mie două sute de fete din Ghilda Prostituatelor și voi număra ouăle stricate pe care romanii le vor arunca în fețele lor moraliste!

În cele din urmă, după ce au râs și au dansat ca niște nebuni, glumind pe seama „celeii mai mari schimbări“ din istoria omenirii, prințul iudeu și împăratul Romei și-au șters lacrimile, au băut niște vin îndoit cu apă și au ieșit pe terasă ca să respire aer curat și să admire frumusețile Romei.

Ar fi putut oare cineva să-și imagineze că cel mai mare imperiu din lume avea să renunțe la tradițiile lui culturale și avea să asiste neputincios cum toți zeii, templele și monumentele sale magnifice vor fi distruse de profeții care vor propovădui o credință fără noimă într-un singur Dumnezeu crud și amenințător? Cine va convinge națiunile din uriașul Imperiu Roman să repudieze tot ceea ce este mai bun și mai frumos în viață în favoarea unei noi religii, care se va transforma

Într-un adevărat coșmar, pe care nici măcar Cato Cen-
zorul nu și l-a imaginat vreodată? Irod era de acord cu
Caligula... Nimeni nu-și putea închipui că „cea mai
mare schimbare“ din istorie va avea vreodată loc... dar
Irod simțea în continuare „fiori“ în vintre.

– Cât crezi că trebuie să rămân în Alexandria? a în-
trebat Irod Agrippa, adoptând din nou o atitudine gravă.

– Probabil câteva luni, dar totul depinde numai de
tine, a răspuns Caligula. Iarna, Egiptul e minunat. Fii
la fel de grandios ca mine! Organizează jocuri, dezba-
teri și întreceri culturale cu toate geniile din cercurile
erudiților! Liniștește-i pe rabinii care au ars cărțile lui
Linus Paulus, dar nu-i lua în derâdere! Spune-le că im-
periul le aparține și lor! Închină-te la mormântul lui
Alexandru cel Mare! Vorbește-i așa cum i-a vorbit și
Iuliu Cezar când a stat acolo cu Cleopatra! Vizitează
piramidele! Plimbă-te pe Nil și petrece câteva zile în
templul de la Luxor! Închină-te preoților egipteni! Ei
sunt păstrătorii mării înțelepciuni a lumii! Dăruieș-
te-le în numele meu o sută de taleri de aur ca să-și
continue misiunea ce le-a fost încredințată! Dacă poți,
întoarce-te la Roma pentru comemorarea ce va avea
loc de Idele lui martie! Și, apropo, i-ai scris Salomeei?

– Firește, Cal. I-am trimis o scrisoare a doua zi
după banchetul imperial, a spus Agrippa. Au trecut
deja douăzeci de zile și trebuie să primesc răspunsul
ei. Îi voi porunci menajerei mele să ți-o înmâneze
imediat ce ajunge la mine acasă.

Caligula a încuviințat din cap. Planul său de a-l
îndepărta pe prietenul lui din Roma sub pretextul

unei misiuni oficiale ca să evite acuzațiile de adulter – consecința aventurii lui cu soția unui erou de război – nu i-a stârnit suspiciuni lui Agrippa, care l-a întâmpinat cu multă seriozitate.

– O iei pe Iovenia cu tine? a întrebat el.

Prințul iudeu și-a ațintit privirea asupra împăratului, apoi a zâmbit:

– Nu-ți scapă nimic, nu-i așa?

– Rolul meu este să știu totul.

Agrippa a început să se joace cu buclele negre ale părului său. Cum ar fi putut să plece din Roma fără Iovenia? Dragostea ei necondiționată, senzațiile pe care ea i le dăruia când îi poseda trupul flexibil, sentimentele, gândurile și bucuria pe care și le dăruiau reciproc i-au străfulgerat sufletul și mintea.

– Da, o iau cu mine, a spus el cu o voce fermă, ca și când ar fi vrut să preîntâmpine o eventuală opoziție din partea lui Caligula.

– Bine... a spus împăratul, luându-i prietenului său o piatră de pe inimă. Te sfătuiesc să le iei și pe Nymphidia și pe celelalte concubine doar din rațiuni politice. Dar te-aș ruga să mi-o trimiți pe Pyrallis! Am nevoie de talentul ei în domeniul astrologiei în lunile ce vor urma. Apoi, l-a îmbrățișat pe prietenul său, spunând: O să-mi fie dor de tine.

– Știu... Și mie, a răspuns Agrippa.

Caligula a deschis seiful și i-a dat prințului iudeu câteva documente legate cu o panglică.

– Acestea sunt documentele și scrisorile de acreditare pentru misiunea ta, care îți vor conferi puteri depline.

Cu ajutorul lor, vei putea alocă preoților egipteni și Bibliotecii din Alexandria fonduri din vistieria Romei.

– Ai pregătit totul înainte de sosirea mea, nu-i așa?

– Desigur, a răspuns Caligula, zâmbind. Măine dimineată vei părăsi Roma și vei ajunge în portul din Ostia, dar păstrează discreția asupra plecării tale! Nu spune nimănui unde pleci și care este scopul călătoriei tale. Împrăștie zvonul că pleci în Palestina. În Ostia, te vei duce în sudul portului, unde te vei întâlni cu unul dintre căpitanii mei de încredere, un om mic de statură, pe nume Tiburtius Fulcanellius. Te va aștepta pe o corabie privată, care se numește *Vasul de Aur*, o navă luxoasă pentru tine și alaiul tău. Căpitanul știe că destinația ta este Palestina, dar câteva ore mai târziu, după ce veți ajunge în larg, două vase din flota romană vă vor însoți spre Alexandria.

– M-ai lăsat fără replică, prietene. Atenția ta pentru detalii mă uimește întotdeauna.

– Îmi place să organizez operațiuni perfecte. Ce pot să mai fac pentru tine și pentru Iovenia până mâine? l-a întrebat Caligula cu un zâmbet răutăcios.

Prințul iudeu și-a mângâiat barba scurtă. Zâmbetul lui Caligula nu prevestea nimic bun. Punea oare ceva la cale – unul dintre jocurile lui erotice din timpul banchetelor? Nu... Caligula era prea inteligent ca să-l provoace. Agrippa a zâmbit.

– Ai putea să nu mă inviți la masă cu Iovenia? a întrebat el, ridicând una dintre sprâncenele sale stufoase.

Caligula a chicotit, apoi și-a luat rămas-bun de la el, sărutându-l pe obraji.

– Nu-ți face griji, Agri! Îmi place să le seduc pe femeile dușmanilor mei, nu pe iubitele prietenilor mei.

– Numai dacă ele o cer, nu? a spus Agrippa, cu un zâmbet provocator.

– Ei, bine... cum ar putea stăpânul unui mare imperiu să refuze favorurile fetelor care își ridică fustele și își etalează comorile?

Au izbucnit amândoi în râs.

– Să sperăm că ticăloșii care promovează această moralitate ipocrită nu te vor pune într-o bună zi la stâlpul infamiei pentru că faci asta!

– Mai întâi trebuie să le învățăm pe fete cum să-și ridice cât mai bine fustele pentru gloria imperiului!

– Bună idee, Cal! Îi voi ruga pe erudiții din Alexandria să scrie un tratat despre asta, iar tu îl vei introduce în toate școlile din Roma. Ce părere ai?

Râzând și bătându-se prietenește pe umăr, cei doi bărbați s-au îmbrățișat și și-au luat rămas-bun, încrezători în puterea ideilor lor și în viitorul luminos al Romei. După ce Irod Agrippa a plecat, Caligula a fost copleșit de tristețe, blestemându-i pe *boni* pentru că îl obligau să se despartă de cel mai bun prieten al său.

„Ideea potrivit căreia «sexul de dragul sexului» reprezintă un păcat, ceva rău și imoral, era complet necunoscută. [...] Ca majoritatea oamenilor care trăiau în vremurile acelea, romanii își începeau viața sexuală la o vârstă fragedă, pentru că se dezvoltau mai repede decât copiii din epoca modernă. Uneori, făceau dragoste cu rudele – apropiate sau îndepărtate, alteori în locuri publice, așa cum se întâmpla în timpul banchetelor, sau poate chiar cu animale.

Fanteziile le erau populate de nenumărați zei și zeițe, de semizei și eroi, de nimfe și satiri, care explorau teritoriile sexuale fără limite și opreliști. Faptele legendare ale acestor personaje mitologice erau așternute pe hârtie pentru ca toată lumea să le citească în voie. [...] Prostituția se bucura de respect. Avea adesea conotații religioase sau motive corelate cu educația, conștientizarea propriei senzualități, autoperfecționarea, frumusețea fizică și dorințele naturale. Ghilda Prostituatelor din Roma primea fonduri de la clienți bogați și luminați, dar și de la stat, pentru a-i iniția pe novici în arta sexului.”

LASSE BRAUN

AVERTISMENTUL AUTORULUI: Dacă vă atrag personajele romane și istoria lor, dar nu puteți să citiți descrierile exacte ale comportamentului și practicilor sexuale nestăvilite, atunci nu citiți *Lady Caligula*. Dacă aveți curajul să citiți romanul meu, nu comparați sistemul vostru de valori cu cel al personajelor mele! Cartea mea nu intenționează să vă schimbe convingerile și nici nu vă recomand să adoptați comportamentul sexual al personajelor descrise.

ISBN 978-973-143-275-5

9 789731 432755

www.nemira.ro

N